ANARŞİST • Tristan Hawkins

Anarşist

TRISTAN HAWKINS

İngilizceden çeviren:
Elif Özsayar

AYRINTI

TRISTAN HAWKINS

Ocak 1997'de ani bir astım krizi sonucunda öldü. Önceki romanı *Pepper* (Ayrıntı Yayınları'nın programına alınmıştır) 1993'te yayımlanmış ve büyük ilgi toplamıştı.

Ayrıntı: 242
Edebiyat dizisi: 84

Anarşist
Tristan Hawkins

İngilizceden çeviren
Elif Özsayar

Yayına hazırlayan
Sedef Özge

Kitabın özgün adı
The Anarchist

Flamingo/1996
basımından çevrilmiştir.

© Tristan Hawkins

Bu kitabın Türkçe yayın hakları
Ayrıntı Yayınları'na aittir.

Kapak illüstrasyonu
Sevinç Altan

Kapak düzeni
Arslan Kahraman

Düzelti
Sevgül Züngür Paktan

Baskı ve cilt
Mart Matbaacılık Sanatları Ltd. Şti. Tel: (0 212) 212 03 39-40

Birinci basım *1999*

ISBN 975-539-226-2

AYRINTI YAYINLARI
Dizdariye Çeşmesi Sk. No. 23/1 34400 Çemberlitaş-İstanbul Tel: (0 212) 518 76 19 Faks: (0 212) 516 45 77

Tristan Hawkins

Anarşist

Yuko'ya

Bir anons yapılmaktaydı.

"Lütfen dikkat," diye başladı, sonrası . . . boşluk. Sonra her şey çatırdayarak duruverdi.

Koca kulaklı kel adam gözlerini gazetesinden kaldırıp diğer yolculara baktı.

Gördükleri hoşuna gitmedi.

Gamsız etekler ve cüretkâr takım elbiseler. Gençlik, güzellik ve servet.

Hepsi de onun uyduruk takım elbisesiyle ve derisi yol yol çatlamış ayakkabılarıyla alay ediyor. Kıpkırmızı kesilmiş kan torbası suratına bakıp pis pis sırıtıyorlar. Ve - mümkün mü bu? - hepsi de *talihsiz hadise*'den harfiyen haberdar.

O akşam üzeri Victoria Hattı metro treninde terleyerek oturan koca kulaklı kel adamın ne mal olduğu, belki de kuşkuya yer bırakmayacak biçimde ortadaydı.

Hiç kuşkusuz, oydu bu işte. Birinci sınıf bir cinsel tacizci. Ta kendisi. Ütüsüz çizgili takım elbisesinin ve sımsıkı bağlanmış kravatının içinde büzüşüp kalmış bir ahlak düşkünü. Öyle olmasa, bir yabancının ona şöyle bir bakmasıyla neden yüzü kiraz kırmızısına kesip alev alev yansındı ki?

Koridorda yakın zamanda tatilden dönmüş bir çift bacak belirdi. Küstahça birbirinden ayrılmış bacaklar ve kalçaları saran varla yok arası bir etek, neredeyse bak bana diye bağırıyor. Bu erişilmez görüntüye kaçamak bir bakışla birlikte yaşının bütün sefaleti olanca ağırlığıyla omuzlarına çöktü; erkekliği, askı izlerinin yer ettiği dört mevsimlik elbisesi, muhafazakâr gazetesi, kel kafası ve koca kulakları, her şeyi.

İstemeden kafasına doluşan bu yakışıksız düşünceler yüzünden bir kez daha kızardı.

Sonra yutkundu – ama boğazındaki azgın ve yapışkan gaz olduğu yerde kaldı. Bir an bedeninin dışında süzülmekteymiş gibi hissetti kendini, sanki başka bir boyuta geçmiş gibi; sanki o inatçı gaz birden sıvılaşmıştı da, koca kulaklı kel adam onun içinde boğulmaktaydı.

Ani bir kasılmayla gazetesini avucunda sıktı ve inledi.

Ağzından fırlayıp çıkan, pes perdeden bir inleme. Kızışmış bir kurbağanın velvelesi. Ya da miskin bir çoban köpeğinin. Ölmekte olan birinin son nefesi.

"İyi misiniz?" diye bir ses geldi öteki boyuttan.

"Evet, teşekkür ederim," diye bir hırıltı koyvermeyi başardı, ya da ona öyle geldi.

Ama Sheridan Entwhistle hiç de iyi değildi. Bütün vücudundan ter fışkırıyordu ve kafesinden çıkarılmış bir laboratuvar faresi gibi titriyordu. Görüş alanı hızla daralıyordu ve göğsü sanki misket kadar bir alana sıkıştırılmaktaydı. Şiddetle solumasına, hatta nefes nefese kalmasına rağmen, hava vücuduna girmeyi reddediyordu. Başı sönmüş bir balon gibi önüne düştü ve bakışları bir anlığına kadının kalçalarının eşsiz vadilerine takılıp kaldı.

Sonra . . . hiçbir şey.

Bir ya da iki saniye sonra kendine geldiğinde hâlâ biraz başı dönüyordu ama duyularına ve hayatına bütünüyle hakim durumdaydı. Görüntüye boşverip çakıltaşı büyüklüğündeki kravat düğümünü gevşetti ve altındaki düğmeyi açtı.

Tren harekete geçti ve hızla ileri atılarak Victoria'ya doğru yola koyuldu. Sheridan becerikli hareketlerle gazetesini katladı, çantasına yerleştirdi ve yerüstü trenleri tarafından yutulan yazlık takım elbise ve gömlek sürüsünün arasına karıştı. Kalp krizi geçirmiş olmam bir yana bırakılırsa, diye düşündü güçlükle bulup buluşturduğu bir neşeyle, hayli sıradan bir gün oldu.

Sheridan kendini arka üstü bıraktı ve serin koltuk onu içine çekip yuttu.

"Üç, üç, beş iyi mi?" Şişenin kapağını açmakta olan karısının iri burnunun altında bir gülümseme yanıp söndü.

"Bugün almasam belki daha iyi olacak," diye karşılık verdi düşünceli bir tavırla. Sonra, karısında şimdiden kuşku uyandırmanın doğru olmayacağını düşünerek güldü. "Peki bari, hadi azıcık bir şey alayım."

"Bugün," diye söze girdi Jennifer, olağanüstü gurur verici bir şeyi ilan edermiş gibi, "bütün öğleden sonrayı yeni seramızda tembellik ederek geçirmiş bulunuyorum."

"İlahi kadın, şaşırdın mı sen? Dua et ki sote olmamışsın."

"Yo, hiç de değil şekerim," karısının sesi sanki başka bir odadan geliyormuş gibi yankılandı, "iki kapıyı birden açınca içeriye nefis bir esinti doluyor."

"Şu anda Edingley'deki bütün kanatlı haşarata ev sahipliği yapıyoruz demek ki. Harika."

Sheridan elini ceketinin içine sokup hayatının ritmik, düzenli atışlarını saydı. Buna rağmen içi rahat etmedi. Her şey böyle ağır

çekimde gibi ilerlerken, içinin rahat etmesi mümkün değildi.

Karısı ona gülümsedi, o da karısına. Evet, diye düşündü, iyiyim işte, hiçbir şeyciğim yok.

Bir eli dış dünyanın tatlı nakaratına tempo tutuyor, diğeri içindeki ayaklanmanın akortsuz gümbürtüsünü sessizce yumrukluyordu.

Sheridan yutkundu ve mümkün olduğunca neşeli bir tavırla konuşmaya zorladı kendini.

"Terbiye Timsali'ni görebildin mi bugün?" diye sordu, ahenkli olmasına çalıştığı bir sesle.

"Tahmin et bakalım."

"Eh, dönem tatili geldi. Bazıları için. Imogen'lere gitmişti, değil mi?"

Jennifer ona içkisini uzattı, yüzüne sert bir bakış fırlattı ve elini beyazı çıkmış saç diplerinden hışımla geçirdi. Bu hareketi tanıyan Sheridan'ın bir kaşı havaya kalktı. Jennifer suskunluğunu sürdürdü. Bu arada, öfkesinin sözcüklere dökülecek kadar kızışması için Sheridan'ın görüntüsünü kullanıyormuş gibi dik dik yüzüne bakmaya devam ediyordu. Sonra gözlerini halıya dikip sert ve seri bir üslupla konuşmaya başladı.

"Imogen demiştin, değil mi? Yani, bugün kasapta annesine rastladığım Imogen demek istiyorsun herhalde. Kızımız hakkında bir bilgisi olup olmadığını kibarca sorduğumda, tam da bu sabah Boston'dan harikulade bir kart aldıklarını bana büyük bir zevkle bildirdi. Elinde yarım kilo yağsız kıymayla aptal aptal sırıtarak eklediğine göre, Imogen Lincolnshire'daki Boston'da değilmiş tabii, öbür Boston'daymış, İrlanda'nın hemen doğusundaki Boston yani."

"Jennifer, tatlım, ben sana söylemiştim demekten nefret ediyorum. Ama bak, sana daha o zamanlar söylemiştim, ne yap yap oğlan doğur demiştim. Sıkıntısı çok daha aż. Çok çok daha. . ."

"Meseleyi böyle soğukkanlılıkla karşılamana sevindim doğrusu."

"Söyle bakalım öyleyse. Teoriler?"

"Kromozom özürlü, üç."

"Oğlan çocuğu? Adam? E.R.T.?"

"Pardon?"

"Edingley Ragbi Takımı?"

"Ha, evet tabii, Sheridan. Sen dalganı geç, ne güzel. Ben Ben ." Jennifer ayağa kalktı, arsızca hapşırdı ve seranın açık kapıları arasından geçti. Durup parmaklarıyla bir şeyler hesapladı, sonra dönüp dokunaklı bir sesle konuştu: "Hintkeneviri, dokuz."

Sheridan bir an düşündü, sonra "Hadi ama, Jennifer" diye mızırdandı, "*Bu* da nereden çıktı şimdi?"

Sheridan göğsünün sıkışmakta olduğunu hissetti.

Jennifer hızlı adımlarla oturma odasına döndü ve kocasının oturmakta olduğu koltuğun kollarına yapıştı. Boğazından yükselen hıçkırığa meydan okuyarak, Folucia'nın giysilerinde *ve* odasında *ve* banyoda marihuana kokusu aldığından adı gibi emin olduğunu bildirdi. Yanılmış olması imkânsızdı. *Kesinlikle* marihuana kokusuydu. Ayrıca, Folucia'nın gün geçtikçe o – ne deniyorsa işte, "O *new age* tiplerine" benzemekte olduğu doğru muydu, değil miydi?

Sheridan kalp atışlarının düzene girmesini bekledikten sonra Jennifer'a elinde başka kanıt bulunup bulunmadığını sordu. Jennifer, çok emin olamadığını, ancak son zamanlarda Folucia'nın gözlerinde uzak bir bakış fark eder gibi olduğunu söyledi. Sheridan arkasına yaslandı, ellerini karısınınkilerin üzerine koydu ve gülümsedi. Ağır ağır, belki bir parça bilmiş bir edayla konuşmaya başladı.

"Senin zambaklarına karşı benim golf kulübüme bahse girerim ki, Terbiye Timsali'nin yüzündeki ifadeyi kromozom özürlü, tahammül ötesi bir oğlana borçluyuz, tek bir oğlana; ve ayrıca, koku alma duyularının gelişmemişliğine bağlı olarak, son moda parfümlerin en gizemlisini tanımakta yetersiz kaldığını düşünüyorum, bunu da aynı oğlana borçluyuz tabii. *Opium* mu ne, öyle bir şey. Bence aldığın koku parfüm kokusu. Ama tabii, dava makamına yeni kanıtlar sunmadan önce, sanıkla birkaç kelime etmem gerekiyor".

"Sherry, bize *yalan* söyledi."

"Eh, on beşine geldi, ergenlikle on iki rauntluk mücadeleden daha yeni çıktı, bu kadarcık yalan dolana hakkı var."

"Valla, benim zamanımda reşit olma yaşı on sekizdi."

"Doğru, ayrıca beklediğine de değerdi bana sorarsan. Ama devir değişiyor."

"Hıh. Neyse, umarım haklısındır, Sherry. Öyle olsun bakalım. Ama, beklenmedik huzursuzluklardan nasıl nefret ederim bilirsin.

Bu arada, iş nasıldı bugün?"

"Hiç sorma, berbat tire boktan, dört."

*

Koroner tromboz, daha yaygın adıyla kalp krizi, koroner arterlerden birinde oluşan kan pıhtılaşmasının (trombus) kan dolaşımını engellemesi sonucunda ortaya çıkar . Belirtiler, göğsün merkezindeki şiddetli bir rahatsızlık duygusu nefes darlığı baş dönmesi. soğuk ter zaman zaman da bilinç kaybı biçiminde kendini gösterir

Sheridan bir elini kaldırdı, usulca göğüs kafesinin üzerine koydu ve yutkundu. Panik duygusu katı bir yumurta gibi boğazından aşağı yuvarlandı.

Kitap kucağında yarı açık kalmıştı, dengesiz bir dar açıyla havada öylece asılı duruyordu. Sheridan bunu biraz sinir bozucu buldu, sanki hayatla ölüm arasında sıkışıp kalmışlığına işaret eden alaycı bir eğretilemeydi bu. Bacağını salladı ve kitap pat diye kapandı.

Sheridan gözlerini yumdu, zihninde çılgınca bir hızla çoğalan düşüncelere gem vurma çabasıyla birkaç kez derin derin nefes aldı. Kuşkularının geriyatri uzmanı tarafından doğrulanması düşüncesi korkunçtu tabii ki. Ne var ki, kırkınızı bir kez geride bıraktı mıydınız kendinizi kandırma faslı da kesin bir şekilde sona ermiş demekti. Bu sınırdan sonra kendini hâlâ genç olduğuna inandırmaya çalışan biri ya ödlek olmalıydı ya da salak. Evet, geriyatri uzmanının yolu görünmüştü, çaresiz. Ve Sheridan Entwhistle, ahdolsun ki o ameliyata yüzünde bir tebessümle girecek ve öyle de çıkacaktı. Bu tebessüm, *göğsümü deştiğiniz için teşekkür ederim, doktor* diyen mecalsiz bir sırıtıştan ibaret olsa bile.

Sheridan temkinli hareketlerle ayağa kalktı ve ürkekçe kütüphaneye doğru ilerledi. Elini bir kez daha göğsüne dayadı.

"Saat on bir ve her şey yolunda" diye mırıldandı kendi kendine ve Aile Sağlığı El Kitabı'nı kütüphanedeki yerine yerleştirdi. Sheridan kendi kendine gülümsedi. Hiç kuşkusuz yürekli bir adamdı o, kendisiyle iftihar ediyordu. Ancak, üst kata karısının yanına çıkmak üzere merdivene yöneldiğinde, kendisiyle daha da gurur-

lanmasını sağlayan bir düşünce çaktı beyninde.

Tabii ya, tabii ki gidecekti geriyatri uzmanına! Bütün bunlar hiç başına gelmemiş gibi davranacak ve hayat sigortası poliçesinin bedelini masumca yükseltecekti. Allahın belası doktoru ondan sonra düşünürdü. *İşte bu*, diye düşündü Sheridan, işte cesaret diye buna derim ben.

Talihsiz hadise bir kez daha bilincine yükseldi. Sheridan bu düşünceyi bilincinin derinliklerine iteleyip yatmaya gitti.

Yantra, Bedford'un kapılarını açtı ve dışarının serin havası içeriye dolarak uykunun ağır kokusunu temizledi.

Battaniyelerin altındaki bedenlerden biri inledi. İnsan sesine benziyordu bu, dolayısıyla Yantra "Pardon" diye fısıldayıp hızlı hareketlerle kendini minibüsten dışarı attı.

Laggan Gölü hâlâ zifiri karanlıktı ve şimdilik Batı yönünde bir tepe falan görünmüyordu. Belki de mesafeyi yanlış hesaplamıştı. Veya belki de, burada sık sık rastlandığı üzere, gölden koca bir sis yükselecek ve her şeyi kaçırmasına neden olacaktı.

İleride çalı kümesine benzer bir şey seçebiliyordu. Yine de, bastığı zemini tanımadığını dikkate alarak, olduğu yere işemenin daha akıllıca olacağına karar verdi.

Yantra, ayağının dibinde oluşan birikintiden dikkatle uzaklaşıp soğuk toprağın üzerine bağdaş kurdu ve öylece kaldı. Ne yapacağına karar veremiyordu. Meditasyona mı girişmeli, yoksa günün ilk cıgaralığını mı içmeli? İdeal olarak, hemen şimdi bir trip atıp gündoğumu eşliğinde tripten çıkmayı tercih ederdi. Ama artık benzin ve yiyecek parasının sonuna dayanmışlardı: Onları bekleyen işler vardı. Ayrıca, o kadar da hıyar değildi Yantra. Madem kanun diye bir şey vardı, o halde asit çekip araba kullanmayı yasaklayan kanunlar da olmalıydı. *Bir defada tek yolculuk yasası*, diye

mırıldanarak kendi kendine güldü.

Kulağına bir motor sesi geldi, yedi-sekiz kilometre kadar güneyden. Bu ses Yantra'nın canını sıktı. Civardaki tek araba yolu, Biddy'yi kenarına çektikleri yoldu. Bu demekti ki, Allahın cezası araba tam önünden geçecek ve doğayla baş başa olma duygusunun içine edecekti. Bu koşullar altında meditasyon yapmanın söz konusu bile olamayacağı aşikârdı. Dolayısıyla Yantra şişkin gömlek cebinin düğmesini açarak önceden sarılmış bir cıgaralık çıkardı. Dengelerini bu kadar kusursuzca kurmuş biri için sabahın köründe bu kadar negatiflik hiç iyi değildi.

İçine çektiği ilk nefes daha ciğerlerine varmadan, şiddetli bir öksürük nöbetine tutuldu. Ağzında biriken balgamı tükürdü, soluğunun normale dönmesi için bir-iki dakika bekledi ve ikinci bir nefes çekmeyi denedi. Bu seferki de boğazından aşağı bir dikenli tel yumağı gibi indi ve Yantra öksürerek dumanı karanlığın içine püskürttü.

Araba yanından geçip giderken "Aydınlanmaya çıkan yollar sayısızdır, dostum," diye acı acı söylendi, ve hem bu sözleri boş yere kullandığı için, hem de genel olarak pozitif bir ruh haline bürünmekteki başarısızlığı yüzünden derhal suçluluk duydu. Belki kafasındaki hafif bulanıklık öfkesini çarpıtıyordu, ya da belki tam tersi söz konusuydu, ama Yantra şöyle düşündü: Tabiat Ana'nın güzelliği su götürmez biçimde ortadaydı, ama yine de bazen, sabahın bu kör saatinde kendini iyi hissetmek için insanın kıçını yırtması gerekiyordu.

Şafak, tam da korktuğu gibi, soğuk ve ıslak bir yarı karanlık olarak çıkageldi.

Minibüsün içinden Endometrium'un sızlanmalarını duydu ve köpeği dışarı bırakmak üzere sarsakça doğruldu. Sonra kendisinin de toprağı gübreleme ihtiyacında olduğunu hissetti ve içeriye girip tuvalet kağıdıyla küreği aldı.

Açıkçası Yantra, tuvalet kağıdı konusunda çeşitli ideolojik itirazlara sahipti. Hatta birkaç sene önce yapraklar ve çalılarla flört etmişliği de vardı. Ancak, dürüst olmak gerekirse, tahammül edilmez bir fedakârlıktı bu. Buna rağmen, birilerinin akıl edip bu nesnenin biyolojik çözünürlüğünü artırmasını umuyordu, en azından doğa yeşilinin daha inandırıcı bir tonuna boyasalar o bile yeterdi.

Everest'in sarp yamacının insan dışkısından ve tuvalet kağıdından ibaret bir mezbeleye dönüştüğünü okumuştu bir yerde. Kesin hepsi de banliyö pembesidir, diye düşündü. Buna karşılık bar helalarında yalnız beyazından bulunduruyorlardı, bir de yağ tutmayan o ilaçlı şeyden, yani göründüğü kadarıyla bu konuda seçme şansı yoktu Yantra'nın.

Minibüsün arka kapısını açtı ve cıgaralıktan artakalanı içeri doğru sallayarak uzandı.

"Selam, Jayne. Fırt ister misin?"

"Sakla benim için, aşkım" diye mırıldandı Jayne ve battaniyelerin altında biraz daha büzüştü.

"Saklayamam, Jayne. Şafak cıgaralığı bu. Vampir cıgaralık. Günün ilk ışığıyla ruhunu teslim eden bir mayıs böceği."

"Gördün mü peki, Yan?"

"Mu."

"Ha?"

"Evet ve hayır. Deneyimi yaşadım, ama yaşadığım deneyim tam olarak *deneyim* diyebileceğimiz bir şey değildi." Jayne yarım ağız güldü.

"Ama haritada görünüyor, di mi?"

"Cismani haritayı soruyorsan, kesinlikle, benim bedenleşme haritamı soruyorsan, hiçbir değişiklik yok."

"Hı-hı. İyi o zaman, hadi bize bir güzellik yap, Yan. Bedenleşmeni Endy'yle birlikte bir yürüyüşe çıkar da ben de uykuma biraz daha devam edeyim."

Henüz sabahın renkleri yeterince belirmemişti ve Yantra, mu -yağmurunun (insanı sırılsıklam etmekte yağmurdan aşağı kalmayan, yüksek bölgelere özgü soğuk nemin) çökmekte olduğunu hissedebiliyordu. Hayatın tadını çıkarmak konusunda genellikle örnek bir tavır sergileyen Endometrium'un bile canı sıkkın görünüyordu. Yantra yeniden Biddy'nin kapısını açtı ve Jayne'den küçük bir homurtu yükseldi.

"Seni rüyalar ülkesinden kopardığım için özür dilerim yavrum, ama köpek maması stokumuz ne durumda?"

"Yani, köpek maması herhalde burada olmayacak, di mi Yan?" dedi Jayne, öfkesine hakim olmaya çalışarak.

"Ha, tabii ya. Haklısın Jayne. Tamam."

Yantra minibüsün etrafından dolaştı ve ön kapılardan birini açtı. İçerisi köpek maması kokuyordu ki bu iyiye işaretti. Ama zaten minibüsün her yanı köpek maması kokuyordu – daha pek çok kokunun yanı sıra. Endometrium içeri atladı.

"Göster bakalım şu burnunu, Endy."

Köpek birkaç saniye içinde mamanın yerini buldu ve sağlam vücuduyla Babil önlüklerinin altına daldı. Yantra uzanıp yarı dolu teneke kutuyu aldı. Dışarıya çıktı, Endometrium da arkasından. Yantra kutuya elini daldırıp birkaç topak kedi maması çıkardı, kalan kısmını da bir tornavida yardımıyla sıyırmayı başardı. Avuçlarını köpeğin postuna aşağıdan yukarı, yukarıdan aşağı ve yanlamasına bastıra bastıra sürterek temizledi ve Jayne'in yanına gitmek üzere gerisin geri minibüse yöneldi.

İçeriye girerken Jayne'in sesi çıkmadı. Yantra yama işi battaniyelerle örtülü engebeye bakarak gülümsedi, bir çift botla süetimsi bir kafanın küçük bir bölümü dışarıda kalıyordu sadece. Dizlerinin üstüne çöküp Jayne'in kısacık saçlarla kaplı kafasını okşamaya başladı, sonra parmaklarını alnının üstündeki incecik mavi kâkülün içinden geçirdi. Battaniyeyi biraz aşağı çekti ve Jayne'in uykulu uykulu gülümsemekte olduğunu gördü. Kızın burun kemeri boyunca parmağını usulca gezdirdi.

"Köpek maması," diye ağzının içinde mırıldandı Jayne.

"Kedi, aslında," diye cevap verdi Yantra, Jayne'in şekilsiz kazağından dışarı kaçmış olan omzunu öpmek üzere eğilirken.

Jayne ona doğru döndü ve kollarını hafifçe araladı. Yantra atağa kalktı ve dilini kızın kulağını süsleyen küpe silsilesinin üzerinden geçirdi. Jayne, Yantra'nın kızılımsı açık kahverengi örgülerinden birini ağzına aldı ve çikolata sosu emermiş gibi emdi, sonra seyrek sakallarını hafifçe çekeledi ve burnundaki hızmaya sevgi dolu bir fiske vurdu. Tırnaklarını kafasının iki yanındaki tıraşlı deriye usulca batırarak Yantra'yı kendine çekti ve nezleli dilini onun kirli ağzına daldırdı.

Birkaç saniye boyunca, ellerini yağlı kumaş katmanlarının altında ustaca hareket ettirerek birbirlerinin yüzü üzerinde iştahla oyalandılar. Derken Yantra aniden sıçradı.

"N'oldu, tatlım?" diye uyuşuk uyuşuk söylendi Jayne.

"Zaman."

"*A priori* sentetik bir kavram, ölümlülere özgü bir yanılsama. Siktir et zamanı, Yan. Hadi sik beni."

"Jayne, erzağımız tükenmiş durumda. Bir gıdı harekâtı yapmamız gerekiyor."

"Hadi n'olur, şipşak bir tane. Tak-tak, ik dakkalık bişey. Zaman biz ölümsüzler için küçük bir mola verebiir."

"Hemen hemen ölümsüz, diyelim: Yani, biyüğüz tabii de." Jayne'i coşkuyla öptü. "Ama o kadar da. . ."

"Büyüğüz ama, di mi Yan?"

"Bizden büyüğü yok." Eğilip bir öpücük dahakondurdu, bu kez daha uzun bir tane. "Fakat yavrucuğum," dedi toparlanarak, "avcı dediğin av yolunda gerek."

Kapıyı tekmeleyerek açtı ve bir sıçrayışta dışarıya çıktı. Jayne de elinde tuvalet kağıdı ve kürekle arkasından seğirtti.

"Yol için bir tane sarsana," diye seslenip bir ağacın arkasında kayboldu.

Sheridan Entwhistle, gördüğü rüyanın tuhaf büyüsünden hâlâ kurtulamamış olarak kendini yataktan dışarı attı.

Sonra hatırladı ve durumunun gerektirdiği azami dikkatle, ayaklarını sürüyerek odadan çıktı.

Banyo kapısını açtı ve kızının o tatlı hindistan cevizi kokusu doldu burnuna. Gülümsedi. Güzel kokuyordu Jennifer'ın Alp dağlarından kopup gelmiş baharat karışımı kokusunun tersine, Folucia'nın hindistan cevizinde dokunaklı bir içtenlik vardı.

Sheridan aynanın karşısına geçip yüzüne baktı. Saç namına kafasının arka tarafında uzanan beyazlamaya yüz tutmuş şeridin bir tarafı kabarıp havaya kalkmış, öbür tarafı dümdüz kafasına yapışmıştı. Yapışık saçları eliyle karıştırıp öbür taraftakiler gibi kabarttı ve sırıtarak, günün birinde kıyafet balosuna davet edilirse sa-

çına bu biçimi verip Saturnus olarak gitmenin hoş olacağını düşündü.

Saçlarını arkaya yatırıp her zamanki haline soktuktan sonra, aynadaki işgüzar görüntüye küçümseyerek baktı. Dürüst olmak gerekirse, ki Sheridan saçları konusunda nadiren dürüst olurdu, imanına kadar nefret ediyordu saçlarından. Babasının kelliği üzerinde hiç düşünmemişti elbette. Bunun, *kendi* saçının her telinin de bir akbabanın genetik komutlarını taşıdığı anlamına gelebileceğini hiç aklından geçirmemişti. İlk önce önlerden gitmeye başlamıştı. Sonra kafasının tepesinde ay be ay genişleyen bir daire oluşmuştu. Ve yirmisine doğru ilerlediği yıllar içinde saçları, bir su balesi ekibinin şaşmaz ahengi içinde sıra sıra çekip gitmeyi sürdürmüştü. Jennifer, yeni tanıştıklarında, ellisine merdiven dayamış yirmi bir yaşında birine benzediğini söylemişti ona. Saçlarının intihar eğilimi bu izlenime katkıda bulunmuştu şüphesiz.

1969 senesi, Sheridan'a göre, kel olmak için iyi bir sene değildi. Aslına bakılırsa Sheridan, özgür aşkı ve o dönemde mubah olan istisnasız her şeyi reddetmesinin büyük ölçüde bundan kaynaklandığına inanıyordu. O günlerde *Bebop*'a takılamayacak kadar genç, kafayı tütsüleyip düzene sırt çeviremeyecek kadar kel olduğundan, gençliğini farkında olmadan parlak bir mesleki başlangıçla takas etmiş olup olmadığını düşünüyordu bazen. Sahiden de daha yirmi birindeyken, Londra'nın hızla büyüyen yayınevlerinden birinde başarılı bir haftalık farmakoloji yayınının reklam müdürüydü.

Kendine bir eş tedarik etme işini de hayli şatafatsız, plansız ve itiraf etmek gerekirse, ticari alışverişi andıran bir biçimde kotarmıştı.

O zamanlar Sheridan annesiyle birlikte Edingley'deki baba evinde yaşıyordu. Ancak bu, kendisinin seçtiği bir şey değildi. Bir zorunluluktu. Pimlico'da veya Bayswater'da iş dünyasının başka heyecanlı gençleriyle birlikte bir daire paylaşma planları, annesinin envai çeşit hastalığının bir uzlaşma noktasında karar kılmasına kadar beklemek zorundaydı. İçten içe zavallı annesinin ölümünü istemiş olmanın suçluluğu Sheridan'ı bugün bile kahrediyordu.

Her akşam o kasvetli, kin kokan eve adım atmanın bunaltısıyla resmen gözlerinden yaş gelirdi. Tabii ki annesine büyük bir sevgisi vardı ve huzurevini söz konusu bile etmemişti – yine de, sırf o ko-

ridordan içeri girip annesine merhaba demek bile ona korkunç bir eziyet gibi gelirdi. Bu duygunun nedenini o zaman da bilmiyordu, şu güne kadar da çözebilmiş değildi. Fiziksel bir şeydi bu. Denetleme şansına sahip olmadığı bir şey. Öte yandan, su götürmez biçimde yanlış ve bencilce. Sheridan bunun babasıyla ilgili bir şey olduğundan kuşkulanıyordu, zaman zaman mezarından çıkıp Sheridan'ın omuzlarına çökerek ona tepeden bakmayı her nasılsa başaran babasıyla.

"Doğruyu söylemek gerekirse, daha yaşlı birini bekliyordum." Sheridan Entwhistle'ın müstakbel karısına söylediği ilk sözler bunlardı.

Jennifer sözünü sakınan tiplerden değildi. Yirmi altı yaşı yeterince yaşlı bulduğunu sert bir dille belirtti. Ayrıca, saklamaya gerek görmediği bir hoşnutsuzlukla eklediğine göre, şayet günlerini burada Bayan Entwhistle'a bakarak geçirecekse, evde birtakım değişiklikler yapılması gerekecekti. Doğrusu Jennifer tamamen haksız değildi. Mobilyaların üstü bir parmak toz tutmuştu, mutfak zemini yağdan yapış yapıştı ve çamaşır yıkama işi anlık ihtiyaca göre yapılıyordu. Jennifer'a sorulacak olursa, Bayan Entwhistle'ın bile şöyle iyice bir ovalanmaya ihtiyacı vardı.

Jennifer, Sheridan'a annesini ne sıklıkta yıkadığını sordu ve Sheridan dehşet içinde bakakaldı. Kendi annesini yıkamak! Böyle bir şeyi tahayyül etmesi bile imkânsızdı. Jennifer mantosunu çıkarıp mutfakta işe girişirken, Sheridan'a, annesinin bu dünyada kalmasını istiyorsa ev içi düzenlemesiyle ilgili bazı gerçekleri kavramasının yararlı olacağını bildirdi. Kadıncağız düpedüz yatalaktı ve uzun zaman önce bir tekerlekli sandalyeye kavuşmuş olması gerekirdi. Sheridan'ın kapı kasnaklarının genişletilmesiyle ilgilenmesi gerekecekti. Ayrıca, bir miktar ped ve plastik iç çamaşırı satın almasında fayda vardı.

Jennifer o gün Sheridan'ı kasıtlı ihmalle suçlamadıysa da, bir bunu yapmadığı kaldı. Banyo küvetinde neden tutunma demirleri yoktu, banyo halıları neden yere yapışanlardan değildi? Annesi neden merkezi ısıtmanın ayar düğmelerine ulaşamıyordu? Acil bir durum olsa annesinin telefonu tuşlayabilecek halde olacağını nasıl düşünebiliyordu? Çaydanlık fazlasıyla ağırdı. Gaz ocağında neden otomatik çakmak yoktu? Ya kadın kibriti elinden düşürürseydi?

Aslına bakılırsa Jennifer, Bayan Entwhistle'ın doktoruna da hayret etmekten kendini alamıyordu. Nasıl olurdu da bunların hiçbirini söylemezdi? Bayan Entwhistle hayatta olduğu ve nefes aldığı sürece her türlü ayrıntının doktoruna bildirilmesi gerekiyordu.

Sheridan Entwhistle Jennifer'a bayılmamıştı. O akşamüzeri kadın evden ayrıldığında, annesine başka birini bulma önerisinde bulundu. Hem biraz daha tecrübeli, hem de bunun kadar cazgır olmayan birini. Ama annesi karşı çıktı. O Jennifer'ı beğenmişti ve bu işin altından mükemmel bir şekilde kalkacağına inanıyordu. Ayrıca günün büyük kısmını Jennifer'la geçirecek olan kendisiydi, o değil. Sheridan, annesinin bu cadaloz hastabakıcı hakkında bu kadar mesnetsiz bir izlenim edinmesi için banyoda aralarında ne geçmiş olabileceğini hayretle düşündü.

Jennifer'ın Entwhistle'ların evine getirdiği değişiklikler çarpıcı ve süratli oldu. Bir hafta içinde evin sadece görünümünü ve kokusunu değiştirmekle kalmayıp, ruh sıkıcı havasını da dağıtmayı başardı. Odalar daha ferah ve aydınlık, annesi kesinlikle daha mutlu görünüyordu. Ama işleri asıl harekete geçiren, Sheridan'ı eve dönüş saatinde çay ve üzümlü kurabiyeyle karşılamaya başlaması oldu.

Başlangıçta aralarındaki konuşma Bayan Entwhistle'ın sağlık durumuna ilişkin haberlerle ve evde yapılması gereken çeşitli onarım işleriyle sınırlıydı. Ancak izleyen haftalar içinde sohbetleri Sheridan'ın işini ve Jennifer'ın geçmişini de kapsayacak şekilde genişledi. Sheridan gibi Jennifer da Croydon'da doğup büyümüştü ve tıpkı onun gibi eninde sonunda buradan ayrılmaya niyetliydi. Güzel olan pek çok başka şey gibi çılgın '60'lar da Croydon'a hiç uğramadan geçip gitmişe benziyordu. Ayrıca, Sheridan'a söylediğine göre Jennifer çocuk sahibi olmamaya kesinlikle kararlıydı, çünkü doğumun nasıl bir şey olduğunu kendi gözleriyle görmüş, koklamış, ve en kötüsü, duymuştu. Gerekçesi farklı olmakla birlikte Sheridan da bu konuda onunla hemfikirdi, onun eline bakan daha fazla insana ihtiyacı yoktu çünkü, bir ömür için bu kadarı yeterdi.

Jennifer'ın evden çıkışının giderek daha geç saatlere vardığını ve hafifçe makyaj yapma adeti edindiğini fark eden, Bayan Entwhistle oldu. Ayrıca, oğluna son birkaç aydır musallat olan huzur-

suzluğun –biraz zorlarsak, umutsuzluğun– gözle görülür biçimde azaldığını da fark etti. Sheridan bunun işiyle ilgili olduğu konusunda annesini temin etti ve hastabakıcıyla akşamüzeri sohbetlerini kısa kesmek için mazeretler uydurmaya başladı.

Derken bir gün annesi olmadık bir şey yaptı.

Yaz sonuna rastlayan bir akşamüzeri, Bayan Entwhistle, koltuğunun koluna gürültüyle vurarak çay sohbetini kesti. Sonra konuşmaya girişti. Önce, kimi zaman ikisinin hep yanında olmasını çok doğalmış gibi karşılama eğilimi gösterebildiğini açıkladı, çünkü şu son birkaç ayda ikisi de ona fevkalade iyi davranmışlardı. Söylemek istediği ise, henüz genç oldukları ve hayatlarını evden dışarı çıkamayan yaşlı bir kadını şımartarak geçirmemeleri gerektiği idi. Sonra koltuğunun kenarından bir zarf çıkardı. Sheridan ürperdi. Bizim bunak herhalde bir huzurevine başvurdu, diye düşündü. Ama yanılmıştı. Zarfın içinde, o cumartesi akşamı Fairfield Konser Salonu'nda verilecek Bach konseri için iki bilet vardı.

İkisi aynı anda kızardılar. Bu zararsız gülücük torbası nasıl olmuştu da birdenbire utanmazca çöpçatanlık etmeye kalkışmıştı? Hem, o biletleri ele geçirmeyi nasıl başarmış olabilirdi? Gideceksiniz, değil mi? diye sordu Bayan Entwhistle. Birbirlerine bakıp omuz silktiler. İlk gülümseyen ve başını sallayan Jennifer oldu. Ardından Sheridan da gülümsedi ve mesele kapanmış oldu.

Jennifer çıkarken Sheridan ona ne kadar üzgün ve mahcup olduğunu, annesinin böyle bir fikri nereden bulup çıkardığını bilemediğini açıkladı. Saçma, diye karşılık verdi Jennifer, annesi çok düşünceli davranmıştı ve kendi adına Sheridan'la konsere gitmekten zevk duyacaktı; eğer o da istiyorsa tabii. Sheridan gülümsedi ve "Peki," dedi, "o zaman bir randevumuz var demektir."

Jennifer pardesüsünü sırtına geçirirken Sheridan'ın gözleri kolalı beyaz bluzun üzerinden ayırt edilen küçük tümseklere takıldı. Ne tuhaf, daha önce Jennifer'a hiç bu gözle bakmamıştı.

Sheridan içeri girdikten sonra annesine o biletleri ele geçirmeyi nasıl başardığını sordu. "Orasını ben bilirim, bulması sana kalmış," diye cevapladı annesi. Sonraları, gerçeği öğrendiğinde, Sheridan Entwhistle kendini hayli şapşal hissedecekti. Ama o anda, olup biteni latif cinsin anlaşılmazlığına vererek gülümsemekle yetindi.

İzleyen günlerde, annesinin koltuğuna doğru eğilen hastaba-

kıcının yürek biçimli kalçalarını ve uzun siyah çoraplı bacaklarını keşfetti. Jennifer'ın aynı zamanda büyük bir burnu vardı. *Tiffany'de Kahvaltı*'yı gördüğünden beri Sheridan büyük burunlu kadınları hoş bulmaya başlamıştı. Jennifer'ın konsere giderken ne giyeceğini merak ediyordu. Kadının sırtında hemşire üniformasından başka bir şey görmemişti.

Jennifer, gerdanını açıkta bırakan degaje yakalı koyu yeşil bir kadife elbiseyle çıkageldi. Siyah saçlarını serbest bırakmış ve dudaklarına koyu kırmızı bir ruj sürmüştü. Doğrusu, hemşire elbisesini üzerinden çıkarınca Audrey Hepburn'ü biraz andırmıyor değildi. Sheridan, itiraf etmeye hiç niyeti olmasa da o gece için kendine yeni bir elbise satın almıştı – gösterişli bir yakası olan ve paçaları aşağı doğru genişleyen cüretkâr bir takımdı bu.

St. George Sokağı'ndaki bir kafede çay içerlerken, Sheridan, oturma odasının kapısını genişletmek için yönetimden izin alması gerektiği haberini verdi, çünkü kapının bulunduğu yer bir taşıma duvarına rastlıyordu. Jennifer sırıttı ve o gece annesinden konuşmanın yasak olduğunu söyledi. Sheridan ona hak verdi ve hangi konuda konuşmak istediğini sordu. Jennifer bilmediğini söyledi. Sonra ona Beatles'ı mı yoksa Rolling Stones'u mu daha çok sevdiğini sordu. Sheridan bir süre tereddüt ettikten sonra, aslında, düşününce, müziğin hiçbir türünden pek fazla hoşlanmadığını söyledi. Bu cevap Jennifer'ı güldürdü. Bunun imkânsız olduğunu söyledi. Herkesin sevdiği bir müzik türü olurdu mutlaka. Sheridan'ın yoktu. Jennifer en sevdiği filmi sordu. Sheridan bilmiyordu. Peki ne ilgisini çekiyordu o zaman? Sheridan birkaç saniye düşündü ve ona dedi ki, dergi yayıncılığı. Sözlerini sürdürerek, bir gün kendisine ait dev bir şirketi olacağını, mesleki yayınlardan *Oz* gibi dergilere kadar her şeyi yayınlayacağını ekledi. Jennifer etkilenmişti, ya da en azından etkilenmiş gibi yaptı. O günlerde dergi işinde çalışmak hayli avangard bir şey olarak görülüyordu.

Konser insanlık dışıydı. Mevcut bütün kayıtlardan daha kötüydü. Orgun sırası geldiğinde o kadar tiz ve alakasız bir ses çıktı ki, Sheridan basbayağı kahkaha attı. Jennifer cık-cık yapıp usulca Sheridan'ın dizine vurdu.

Konserden sonra Sheridan Morris Minor'ıyla onu evine bıraktı ve Jennifer ona iyi vakit geçirip geçirmediğini sordu. Sheridan geçirdiğini söyledi. Jennifer diyordu ki, belki başka bir gün yine bir-

likte çıkarlardı. Sheridan bundan zevk duyacağını söyledi. O halde sana küçük bir sır verebilirim, dedi Jennifer. Ama sonra vazgeçti.

Jennifer, biletleri annesiyle işbirliği yaparak kendisinin aldığını, dördüncü buluşmalarının sonrasında, ilk kez dudak dudağa öpüşmelerini takiben itiraf etti – çünkü, açıkçası, Sheridan'da hiç iş yoktu. Sheridan ona, hayatından yeterli sayıda kız arkadaş geçtiğini bilmesinde fayda olduğunu söyledi. Pekâlâ, yeterli sözcüğü belki biraz abartılıydı. Daha önce tek bir kız arkadaşı olmuştu, o da on yedi yaşındayken – ama doğrusu iş hayatı böyle şeylere fırsat bırakmıyordu. Jennifer'ın hiç erkek arkadaşı olmuş muydu? Orasını ben bilirim, bulması sana kalmış, dedi Jennifer ve yeniden Sheridan'ın dudaklarına uzandı.

*

Sheridan kızarmış ekmeğinin üzerine incecik bir zar tabakası halinde doymamış yağ sürdü ve her zamanki marmelatı pas geçti. Jennifer bir kaşını kaldırdı ama sesini çıkarmadı. Asabı çok bozuktu. Sherry gece en az on bir kez tuvalete kalkmış, her seferinde de zaten derin olmayan uykusunu bölmüştü. Kocasının bir sorunu vardı, bundan emindi. Ama neydi bu? Folucia, işi, sağlığı? Sağlığı; aman Tanrım, lütfen sağlığıyla ilgili bir sorun olmasındı – beklenmedik huzursuzluklardan nasıl da nefret ederdi Jennifer!

"Dün gece. . ." diye söze girdi Sheridan, kızarmış ekmeğini ciddi bir tavırla ağzından uzaklaştırarak. "Aslında, bu sabah demek daha doğru olur. Çok acayip bir rüya gördüm."

Jennifer ona şaşkın bir bakış fırlattı. Rüyalardan hiç konuşmazlardı. Zihnin lağım çukurundan düzenli aralıklarla yükselen şifrelenmiş mesajların sohbet konusu yapılamayacağı apaçık ortadaydı. Jennifer için kahvaltı sofrasında rüya otopsileri yapmak, seksten veya bağırsak hareketlerinden bahsetmek kadar tatsız bir şeydi. Yirmi küsur yıllık evlilik hayatları boyunca rüyalar asla gündeme gelmemişti. Bu adama kesinlikle bir şeyler oluyordu.

"Hani o renkli, üç boyutlu, derin hakikat rüyaları vardır ya, onlardan işte. Anladın mı neyi kastettiğimi?"

"Sherry, lütfen. Freud için çok erken değil mi? Kahvaltı sofrasında pipili-kakalı sohbetlere katlanamam."

"Bu rüyada pipi de yok kaka da, merak etme."

"Sherry, şart mı anlatman?"

"Şehirdeydim. New York olabilir, Croydon bile olabilir, dört bir yanımdan devasa gökdelenler yükseliyordu. . ."

"Tabii yükselir. . ." diye hırsla atıldı Jennifer. "Erkeklik kudretinin arketipi. Yedi, altı."

"Eh, pes yani, Jennifer. Tabii, ne demezsin, dün gece rüyamda binlerce çük gördüm."

Tam o sırada nefes nefese bir Folucia paldır küldür içeriye daldı.

"Senin için çok hoş bir rüya olmuştur herhalde, baba," dedi sırıtarak. Sheridan ve Jennifer kızlarına donuk bir tavırla günaydın dediler. Folucia cevaben homurdandı, anne babasının onu izleyen bakışları altında buzdolabını açtı, aradığı şeyi aldı ve çıkıp gitti – o sabah eve bir buçukta gelmiş olmaktan suçluluk ya da utanç duyuyor gibi bir hali yoktu üstelik.

Jennifer kocasını kınayan bakışlarla süzdü. Sheridan ondan önce davrandı ve fırsatını bulursa o akşam baba-kız diyaloğunu gerçekleştireceğine söz verdi.

"Amerikan veda klişesi. Dört, bir, dört, üç." Jennifer verandada gülümsedi ve dudaklarını birbirine değdirmeden havada öpüştüler.

"Başarılı olmak için elimden geleni yapacağım. Sana da iyi günler."

Uyuşuk uyuşuk otobüs durağına doğru ilerlerken, Sheridan Entwhistle kendi kendine bir şeyler mırıldanmaya başladı. "Bir, iki, üç . . . dört . . . beş, altı." Komşusunun pencerelerinde en aşağı on bir adet *Bill Isaacs, Muhafazakâr Parti* afişi sırıtıyordu.

Allahın unuttuğu bir yerde bulunmanın kesinlikle olumlu bir yanı varsa, bu, her türlü gıda maddesinin kapı önlerine bırakılmasıydı.

Öte yandan böyle yerlerde ahali erkenden uyanıyordu, dolayısıyla bağışlarını kabul etme işi iki misli güçleşiyordu.

Sabahtan beri Fort William'ı ve Nevis Adası'nın eteklerini didik didik eden Yantra, ancak yarım litre süt, bir somun ekmek ve birkaç yumurta bulabilmişti. Buna rağmen, bu gibi zamanlarda sık sık tekrarladığı gibi, açlık kibri ıslah ederdi ve meditasyon için mükemmel bir odaklanma sağlardı. Ve tabii ki, açlığın olduğu yerde kıtlık var demekti. Onların yiyemediği şeyleri yiyen birileri olduğu için sevinmeliydiler.

Jayne bazen, Yantra'nın Zen usulü ham vecizelerinin hayatın güçlüklerine kılıf uydurma çabasından öteye geçmediği yolunda kuvvetli bir hisse kapılıyordu. Resmen açlıktan ölüyordu Jayne ve bunu gayet yalın bir şekilde dile getirdi.

"Hey Yarabbim," diye böğürdü Yantra, son derece aydınlanmamış bir tavırla. "Kusura bakma ama hiç dilenme havamda değilim, ayrıca yanılıyorsam affını rica ederim, ama yöre halkının etnik Avustralya müziği için yanıp tutuştuğunu hiç sanmıyorum." Jane cık cık edip duruyordu, ama Yantra aldırmadı. "Ama bak sana ne diyeceğim Jayne, git o İskoç kumaşından torbaların içinde can çekişen kedilerden bir tane bul istersen, ona bir diş atarım. Yeter ama kızım be, zaten sabahtan beri canımız çıkmış şurada, artık bir sussan diyo . . . Jayne dur yahu, özür dilerim yani. Tamam, biliyorum ne demek istediğini. Paranın bir kısmını kullanalım diyorsun, değil mi?" Jayne başını salladı ve Yantra ön koltuğun arkasındaki fermuarı açıp para torbasını gönülsüzce çıkardı. Hepi topu yirmi sterlinleri kalmıştı.

Fort William'da alışveriş etmek kolay değildi. Jayne ve Yantra kasabadan daha önce bir kabilenin geçmiş olduğu sonucuna vardılar, çünkü dükkanların ve barların çoğuna *gezginler giremez* ve *çingeneler giremez* diyen el yazısı uyarılar asılmıştı.

Yantra etrafta biraz soruşturma yapmak istiyordu. Bir festival

vardı da, tek başlarına bu kadar uzun yol aldıkları için haber alamamışlar mıydı acaba? Yoksa kasaba halkı oradan geçen küçük bir gezgin topluluğu karşısında paranoyaya mı kapılmıştı sadece? Jayne, Yantra'nın soruşturmalarını iyi biliyordu. Şaşmaz bir şekilde gidip en olmayacak insanı bulurdu –bir domuz ya da bir bar sahibi gibi– ve sonunda onlarla insan hakları üzerine korkunç bir ağız dalaşına tutuşurdu.

"Yan, burada kendimi rahat hissetmiyorum. Yani nasıl desem, kasaba halkında çok güçlü bir negatiflik sezinliyorum. Yavaş yavaş buradan uzasak diyorum, olmaz mı?"

"Şimdi güzelim, bana sorarsan, bize en az güçlük çıkaracak güzergâh, A82. Böylece buradan bile daha ücra bir yere çıkacağız dosdoğru – hem de bayağı Budist bir yer olacaktı doğru hatırlıyorsam."

Kasabanın çıkışındaki küçük bir dükkânda birkaç vejetaryen burger bulmayı başardılar ve alüminyum kâğıda sardıkları burgerlerini Biddy'nin motorunda pişmeye bırakarak, onlara en az güçlük çıkaracak güzergâhın yolunu tuttular.

Altı hafta önce Sheridan Entwhistle hayli rahatsız edici bir konuşma yapmıştı ve bu konuşma muhtemelen her şeyin başlangıcı olmuştu.

Uyarı sinyali veren yürek çarpıntılarının. Bilincine sıçrayıveren olmadık düşüncelerin. Binbir güçlükle elde edilmiş bir içsel azametin dağılıp gidişinin. Ve, Sheridan'ın bir buçuk ay sonra koyacağı teşhisle, varoluşunun garip bir anarşi içine sürüklenmesinin.

"Bu görüşmenin son derece gülünç bir yanlış anlamanın sonucu olduğunun farkındasın herhalde," diye söze girdi Sheridan, yıllanmış bir binanın bütün mukavemetiyle. "Senin hassas tabirini kullanmak gerekirse, *talihsiz hadise*'nin bir öğle yemeği sonrasında

gerçekleşmiş olması, benim de bu öğle yemeği sırasında, daha önce de belirttiğim gibi, evet, makul miktarda şarap tüketmiş olmam, kesinlikle hiçbir şeyi kanıtlamıyor. İki olay arasında en küçük bir ilişki yok. Ve bana soracak olursan, ki eminim bir parça sağduyusu olan herkes de aynı sonuca varacaktır, bu olayların kayda değer tek anlamı, kayda değer hiçbir anlam taşımamaları. Sanırım düşüncelerimi bundan daha açık bir şekilde dile getiremezdim. Bu fantezilerden söz ederek daha fazla vakit kaybetmek niyetinde değilim."

Sheridan ayağa kalktı.

Belinda Oliphant, Personel ve İnsan Kaynakları Bölüm Şefi, boğazını temizledi.

"Lütfen otur, Sheridan."

Sheridan kaşlarını çatarak söyleneni yaptı ve Belinda Oliphant, söyleyeceği şeylerin kayda geçirilmemesi için asistanına işaret etti.

"Bak Sheridan, yapmak istediğim en son şey aynı zeminde dönüp durarak sana ve kendime vakit kaybettirmek. Ve inan bana, Sheridan, hiç, ama hiç yapmak istemediğim bir şey de senin, nasıl desek, hakikat konusunda tutucu davranmakta olduğunu ima etmek. Ama şimdi Sheridan, eminim sen de kabul edersin ki burada birtakım çelişkili noktalarla karşı karşıyayız."

"Kesinlikle haklısın, Belinda. Anlaşılan birilerinin hayal gücü herkesi alt etmiş durumda. Sana da benimle değil, onlarla konuşmanı öneriyorum. Şimdi izin verirsen yapılacak işlerim . . ."

"Ve doğrusunu istersen," diye devam etti Belinda, sesini bir ton yükselterek, "A kişisi çıkıp da B kişisinin dili dolanarak konuştuğunu ve buram buram alkol koktuğunu söylerse, ayık kişinin beyanını esas almaya mecburum . . . "

"Buna kesinlikle itiraz . . ."

"Sheridan, kadın durup dururken neden böyle bir yalan uydursun ki?"

"Uydurduğunu söylemeye çalışmıyorum. Sadece, davetin altındaki niyeti yanlış anlamış olduğuna inanıyorum."

"Ama sen bu daveti yineledin. Red cevaplarını ciddiye almamakta ısrar ettin. *Bu*, birinin uydurabileceği ya da yanlış anlayacağı bir şey değil ki. Bu bir durum beyanı." Not almaya devam etmesi için asistanına işaret etti.

"Bak, eğer yaptıysam, bunun tek nedeni, yani, sanırım kibar davranmakta olduğunu ya da utangaçlık ettiğini falan düşündüm işte, ne bileyim ben . . . bu kızlar, bu *kadınlar* yani, bazen nasıl olurlar bilirsin."

"Helen davetini geri çevirdi, gösterdiği ilk mazeret de o andaki kılığının bara gitmek için uygun olmadığı biçimindeydi. Doğru mu bu?"

"Sanırım doğru, evet . . ."

"Sen ise şöyle karşılık verdin ." Belinda gözüne son derece gösterişli bir gözlük geçirdi ve bir daktilo sayfasından okumaya başladı. "'Saçmalama hayatım, sen böyle de şahane görünüyorsun.'"

"O anın koşulları altında böyle bir böyle talihsiz bir ifade kullanmış olabilirim, fakat seni temin ederim, hiçbir art niyetim yoktu."

"Ve o anda elini onun omzuna koymuş durumdaydın. Çıplak omzuna demem gerekiyor, çünkü o gün Helen'ın üzerinde askılı bir bluz vardı. Söylediklerim doğru mu?"

"Farkına varılmadan yapılmış bir hata. Ama bunu hatırladığımı söyleyemem."

"Ve, davetlerini sıraladığın süre boyunca elini onun omzunda tutmayı sürdürdün?"

"Eğer bunu yaptıysam, gerçekten bütünüyle bilinçsiz bir hareketti. Ayrıca, Helen'ın ne giymekte olduğunun nasıl olup da . . ."

"Her şeye rağmen, soylu niyetlerini bir kenara bırakacak olursak, olayların benim tarif ettiğim biçimde geliştiğini inkâr etmiyorsun sanırım?"

"Olayların tarifine itiraz etmiyorum, benim itiraz ettiğim şey, böyle masum –ısrarla söylüyorum, *masum*– ve profesyonelce bir içki davetinin bu kadar gülünç biçimde çarpıtılması."

"Bu davet saat beş buçukta gerçekleşmişti, o gün öğle yemeğinden işe dönüşünün yaklaşık on dakika sonrasında."

"Tamamen zırva. O gün öğle yemeğinden hemen sonra şehir merkezinde bir toplantım vardı."

Belinda, Sheridan'a neredeyse anlayışla baktı.

"Ah Sheridan, Sheridan. Madem Helen'la kariyeri hakkında konuşmak istiyordun, neden odanda yapmadın bunu? Neden ertesi sabahı bekleyemedin?"

Sheridan'ın verecek cevabı yoktu.

Sheridan'ın suskunluğunu fırsat bilen Belinda, dosdoğru gözlerinin içine bakarak, "Ve Sheridan," dedi, "Helen benim odama geldiğinde neden gözyaşları içindeydi, bunu açıklayabilir misin bana?"

Sheridan başını iki yana salladı.

"Ve ayrıca, hiçbiri bunun kadar ciddi olmasa da, yakışıksız davranışlarda bulunduğuna ilişkin çok sayıda başka şikâyet almış olmamın nedeni nedir acaba?"

"Pardon, anlayamadım?"

"Ağırlıklı olarak, kadınlara seslenirken veya onlardan söz ederken seçtiğin kelimelerle ilgili. Bundan üç ay önce, *hayatım* kelimesini kullanmaktan kaçınman yolunda bir uyarı almıştın."

"Evet, ve bunun hayatımdan söz etmeyi epey güçleştirdiğini fark etmiştim. Böyle saçma sapan bir isteğe *tabii ki* boyun eğemezdim."

"Ayrıca, satış sorumlularından *kızlar* şeklinde söz etmemen de istenmişti."

"Hayatım . ." dedi Sheridan özellikle. "Şunu anlaman gerekiyor: Bazı alışkanlıklar kolay kolay değişmezler. Şimdi bana izin verirsen, ilgilenmem gereken başka bir iş var."

"Sheridan, Sheridan, son bir şey."

"Efendim?"

"Helen'a bir özür mektubu yazmayı düşünür müydün? Bunu yaparsan sanıyorum her şey yoluna girecektir."

"İnsaf artık, daha da neler Belinda. Eğer ortada bir özür mektubu olacaksa, mektubu yazan değil, alan kişi olmam gerektiği kanaatindeyim. İyi akşamlar, Sayın Bayan Oliphant."

"Sheridan," diye seslendi Belinda, Sheridan kapıyı açarken. "Korkarım meseleyi James'e rapor etmekten ve bu konudaki soruşturmanın sürdürülmesini önermekten başka çarem yok. Tercihini özür mektubundan yana kullanmanın senin için en iyisi olacağını düşünüyorum."

Sheridan Entwhistle döndü ve ilkokul yıllarından bu yana ilk kez, başparmağını burnuna dayayıp dilini çıkararak bir nanik işareti yaptı. Belinda Oliphant asistanına dönerek bu hareketin de kayda geçirilmesini istedi.

*

Sheridan belki de parmak ısırtan bir zarafet örneği sergileyememişti. Zaten Belinda Oliphant'la yaptığı konuşmayı kelimesi kelimesine hatırlıyor değildi. Yoksa acaba, sandığından biraz daha uzlaşmacı davranmış ve sözcüklerini seçerken politik doğruluk ilkelerine –her ne demekse bu– bağlı kalmak için elinden geleni yapacağı izlenimini uyandırmış olabilir miydi?

Şimdi önemli olan, bu konunun üzerinde daha fazla durmamasıydı. Hadisenin üzerinden artık neredeyse altı hafta geçmişti. Ayrıca bu aptalca paranoya duygusundan da bir an önce kurtulması gerekiyordu.

Yani, Sheridan hakikaten bir cinsel tacizde bulunmuş falan değildi ki.

Hakikaten aklından bir şey geçirmiş değildi ki.

Kaldı ki, yaptığı davette kabul etmeye yanaştığından bir gıdım daha fazla bir şeyler vardıysa bile, bir an için böyle bir varsayımda bulunsak bile, eh yani, insafları kurusun, o da insandı nihayet.

Fakat Tanrı da biliyordu ki, o daveti yaparken aklında hiçbir kötülük yoktu. Ve Sheridan bundan emindi, katiyetle emindi.

Ayrıca, tahminlerinin tersine, James onu olağandışı bir görüşme için yanına çağırmış değildi. Hatta, genel müdürün onu olağan aylık toplantılarında takındığı her zamanki nazik tavrıyla karşılamasına biraz şaşırmıştı. Toplantı boyunca da her zamanki gündemlerine sadık kalmışlar, Sheridan'ın dergilerini teker teker ele alarak kısa ve uzun vadeli kârı en üst düzeye çıkarmanın yolları üzerinde konuşmuşlardı. Açıkça anlaşılıyordu ki, Oliphant denen kadın sonunda aklını başına almış ve hizaya gelmişti.

Sırf bu mesele yüzünden uykularının kaçmış olması şimdi ne kadar saçma görünüyordu.

Sırf bu mesele yüzünden boşu boşuna özgüveni zedelenmişti. Hatta bazı bazı, ekibinin gözünde düşmüş olduğuna inandığı konumu sahiden hak ettiğini bile düşünür gibi olmuştu – salyalarını akıta akıta dolaşan orta yaşlı bir abazan. Gizli niyetler besleyen, aklını uçkuruyla bozmuş bir herif. İmkânsızı hayal eden bir kart zampara.

Sonra o şeyi gördü ve sırtından bir ürperti geçti. Dergilerin ve çizelgelerin arkasında, tanımakta hiç güçlük çekmeyeceği bir şey duruyordu – o kabarık, yeşil, on iki yıllık dosya, kendi sicil dosyası.

"İyi misin, Sherry?" diye sordu James, muhatabının dikkatinin Soho ufuk çizgisi üzerinde bir yerlerde gezindiğini fark ederek.

"Kusura bakma, James. Bir an dikkatim dağıldı."

"Senin neye ihtiyacın var biliyor musun koçum, kısa bir tatile. Seni kendine getirir."

Sheridan yerin dibine geçtiğini hissetti. Bu hüsnütabiri biliyordu. *Kısa bir tatil* mutlak surette daha uzun bir tatil halinde olgunlaşır ve sonunda o beylik ibareye dönüşmüş olarak şirket bültenindeki yerini alırdı: *Yeni ufuklara açıldı.*

Bir süre daha konuştular, ama James'in aklı başka yerde görünüyordu. Sonra birden, ani bir el hareketiyle sözünü orta yerde kesti ve elini uğursuz dosyanın üzerine koydu.

"Sherry, Sherry, Sherry, koca kurt. Aahh, Sheridan."

"Ne?" diye parladı Sheridan, aniden öfkeye kapılarak.

"Şimdi . . ." James duraksadı ve gözlerini dosdoğru Sheridan'ın tehditkâr bakışlar saçan gözlerine dikti. Ardından gülümsedi ve bu hareketi Sheridan'ın da istemeden gülümsemesine yol açtı. Sheridan, gülümseyişinin kasıtlı olmadığını belli etmek üzere çarçabuk toparlanarak suratını ekşitti. Otorite sahibi kişilerin yüz ifadelerini böyle içgüdüsel olarak taklit etme huyundan ölesiye iğreniyordu. James'in kendisinden genç olması da durumu iki kat tatsızlaştırıyordu. En aşağı on yaş gençti ondan.

"Dosyana şöyle bir göz atıyordum, Sherry. Büyük dönemece yaklaşmakta olduğun, ister istemez gözüme çarptı. Kırk beşine çok kalmamış, ha?"

Evet, James, seni aşağılık dürzü, diye düşündü. Hadi at beni de, ömür boyu işsiz kalayım. Güzel hareket, James.

"Doğru, çok kalmadı James. Bu durumun beni sevince boğduğunu söyleyemem, ama malum, korkunun ecele faydası yok, falan filan işte."

"Hadi canım sen de. Kırk beş yaş mükemmel bir yaştır. Hem tecrüben tamdır, hem gücün kuvvetin yerindedir. Sence de öyle değil mi, Sherry?"

"Sanırım öyle, evet James."

"Güzel. İnsanın kanatlarını şöyle biraz dinlendirmesinin tam zamanıdır bu."

"Kesinlikle."

"İyi o zaman, bu konuyu biraz düşün. Şunu demek istiyorum Sherry, bir ay sonra çık gel ve yaşgünün için ne istediğini söyle bana. Yeni bir dergi çıkarmak mı? Göz koyduğun bir dergiyi satın almak mı? Ürün tanıtım kartları mı? Eğer istersen bizi bağırta bağırta CD-ROM'a bile sokabilirsin dostum. Yaklaşık bir sene içinde seni bu katta dimdik ayakta görmek istiyorum. Ciddi paralar kazanırken. Anlatabiliyor muyum? Entwhistle'ı Monroe-Hastings'in icra kurulunda görelim artık. Hadi hayırlı olsun, bu çoktan boynumuzun borcu olmuştu."

"Ben, çok teşekkür ederim James. Bu gerçekten çok . . Zaten kafamda birkaç fikir vardı . . . yazıya dökerim bir kısmını . . . harika. Tamam, yaparım bunu. Sen bana bırak, James."

Sheridan'ın, yüzüne sıvaşmış gibi duran eblehçe bir sırıtış taşıyor olmaktan kaygılanıyor gibi bir hali yoktu artık.

"Güzel. Bir de Sheridan, hafta sonunda iyice bir dinlensen diyorum. Ayıptır söylemesi, pek iyi görünmüyorsun."

"Evet tabii, teşekkür ederim. Teşekkür ederim. Dinlenirim. Ve şey için de teşekkürler . . . "

"Ha, Sherry. Hazır seni bulmuşken. Lezbo-Troçkist tarikatıyla arandaki anlaşmazlığı gidermeyi başardım. Ama sen yine de, anlarsın ya, biraz yavaşla istersen. Evet, hepsi bu kadar."

Sheridan, başı ellerinin arasında, kahvesi soğuyana kadar öylece oturdu. Sekreteri mutat aybaşı sancıları nedeniyle o gün işe gelememiş olduğundan, Sheridan ayağa kalkıp otomatik kahve makinesinden kendine yeni bir kahve aldı ve mıknatıslı ataş tutacağıyla oynayarak ikinci bardağı da soğuttu.

Makineden bir üçüncüsünü alıp telefona uzandı.

Önce mali danışmanını arayarak pazartesi günü için bir randevu istedi.

Sonra *Interflora* çiçekevinin numarasını çevirdi ve karısına gönderilmek üzere kırmızı güllerden oluşan şık bir buket sipariş etti. İlişikteki karta yazılmasını istediği mesaj şöyleydi: "Sevgi gösterisi, bir, dört, üç."

Cuma sabahları geleneksel olarak dergilerinin reklam müdürleri ve editörleriyle yaptığı toplantılara ayrılmıştı. Ashby Giles'ı yanına

çağırmak üzere ahizeyi kaldırdı. Ashby en sinir olduğu reklam müdürüydü, *peki* diyeceğine hep *okey* derdi, bir de durmadan *tamamdır usta* deme alışkanlığındaydı. Helen'ı işe aldığında, başvuran diğer "*parçaların*" arasından onu seçtiği için Sheridan'ı tebrik etmişti. *Pasif içicilikten karılar korkar* gibi pervasızca beyanlarla Sheridan'ın sigara yasağını ısrarla delmekten geri durmazdı. Ashby Giles, hiç kuşkusuz, ekibinde gözlemlediği sessiz ayaklanmanın başını çeken adamdı. Ona günaydın demekten kaçınmaları, saatin beş buçuğu vurmasıyla birlikte sırra kadem basmaları, motivasyonlarının ve buna bağlı olarak satışlarının sıfır düzeyinde seyretmesi hep onun işiydi.

Dahili numaranın ilk iki rakamını tuşladı, ama sonra, devam etmesine izin vermeyecek kadar şiddetli bir gülme krizine yakalandığını fark etti.

"*Deniz Nakliyatı Aylık Bülteni*" dedi yüksek sesle, *kapuska* diyen bir çocuk gibi suratını buruşturarak. Bir de *Antrepo Mal ve Hizmetleri Aylık Bülteni* vardı. Ve tabii hepsinin üzerine tüy diken, *Lojistik ve Yük Dağıtımı Aylık Bülteni.* Sheridan, bu adın insanın dilinden yağ gibi aktığına karar verişlerini, *oku beni* diye bağırdığı konusunda topluca anlaşmaya varışlarını hatırladığında gülmekten yere yuvarlanmak üzereydi.

Sonra bir de, James'le üzerinde çalıştıkları o proje vardı. Bu proje gerçekleşirse, Sheridan Entwhistle iki sene içinde antrepo ve dağıtım hizmetleriyle ilgili ve endüstri arabirimleriyle doğrudan bağlantılı çevrimiçi bir haber ve hizmet ağının başına geçecekti.

Sheridan işe koyulmak niyetiyle teklif dosyasını açtı, ama yapamadı. Rüyası geri gelmişti. Bütün canlılığıyla zihninde birdenbire parlayıvermişti. Sheridan, hayatında hiç bu kadar güçlü ve etkileyici bir rüya görmediğini fark etti. Dosyayı kapattı. Hiç kuşku yoktu, *oku beni* diye bağırıyordu bu rüya.

Sheridan şehirdeydi. New York olabilirdi, Croydon bile olabilirdi, ve dört bir yanından devasa gökdelenler yükselmekteydi.

İlk başta, gözlerini kısarak bakışlarını yukarıya çevirdiğinde, kendini küçücük hissetti. Küçücüktü, çünkü bu muhteşem metropolde durmaksızın dönüp duran ticari çarka yegâne katkısı, tek bir

binanın tek bir katından ve üç adet uyduruk mesleki yayının denetiminden ibaretti. Küçücüktü, çünkü bütün cinsel faaliyeti, isteksiz, orta yaşlı tek bir dişiyle sınırlıydı (sıkı sıkıya sınırlıydı, yeri gelmişken). Küçücüktü, çünkü, bu kısmını tam olarak çıkaramıyordu ama, galiba Sheridan o sabah giyinmeyi unutmuştu.

Rüyanın ona bağışladığı önseziyle –sezinlediği şey aslında olayları yönlendiren kendi zihinsel faaliyeti değilse tabii– daha ilk sarsıntıyı hissetmeden zelzelenin yaklaşmakta olduğunu anladı. Bu önsezi ona diyordu ki, bu şehirde çıplak ve kendini yaklaşan zelzeleden koruyamayacak durumda olan bir tek o vardı.

Yapabileceği hemen hiçbir şey olmadığı için yere çöküp oturdu ve altında homurdanan asfaltın üzerinde öylece kaldı. Zemindeki hareketlenme ve gümbürtü yoğunlaştı ve Sheridan gözlerini yukarıya çevirdiğinde binaların cephelerinde çatlaklar belirdiğini, çatılardaki kiremitlerin yerlerinden çıkarak zangırdamaya başladığını ve üst katlardaki pencerelerin koparak havaya savrulduğunu gördü. Sonra koca koca duvarlar korkunç toz bulutları kaldırarak tek parça halinde çökmeye başladı. Derken binalar olduğu gibi yıkılmaya başladı ve asfaltın üzerinde hızla ilerleyen çatlaklar oluştu.

Sheridan bunun bir rüya olduğunun farkında mıydı? Belki de farkındaydı, çünkü olup bitenler yüzünden en küçük bir telaşa kapılmış değildi. Tek hissettiği, bu kargaşanın muhteşem güzelliği karşısında kapıldığı büyülenme duygusuydu. Birkaç dakika içinde öleceğini biliyordu ve buna bir itirazı yoktu.

Aniden her şey bir fotoğrafın derin sessizliğine büründü ve Sheridan ayağa kalkarak, ezilmiş, toz toprak içinde kalmış bedeninden uzaklaştı. Her yanını, kelimelerle tarif edilmesi mümkün olmayan bir saadet duygusu kaplamıştı. Sheridan o anda her şeyi anladı. Burası, dünyevi hayatlarının gaddarca esaretinden kurtulduğunda her zaman geldiği yerdi. Yuvasıydı onun. Bedenlerin, paranın, statünün, modanın ve bütün o insani saçmalıkların önemini kaybettiği, olsa olsa gülünç göründüğü bir hakikat beldesiydi burası.

Bedenine son bir bakış fırlatmak üzere arkasına döndü; belki de ona bakıp gülecekti, ve onunla birlikte, manasızlık dünyasında simgelediği her şeye. Ama orada bedeninin üzerine eğilmiş biri vardı, dikkatle üzerindeki taşı toprağı temizliyordu. Sheridan yak-

laştı ve bu kişinin Folucia olduğunu gördü. Ama emin olamadı, belki de Helen'dı.

Kız yüzünü cesede yaklaştırmıştı, sanki onu öpecekmiş gibi. Ölü ölüyü öpüyor, diye düşündü, bütün ciddiyetiyle. Ama bu bir veda öpücüğü değildi. Kız ona hayat öpücüğü uygulamaktaydı ve Sheridan'ın ağırlıksız ruhu adeta yeniden bedeninin içine doğru çekiliyordu.

Yerde yatmakta olan beden gözlerini açtı. Ve o gözlerin arkasında Sheridan vardı – yeniden manasızlık dünyasına hapsedilmiş olarak. Üzerine dayanılmaz bir keder çöktü ve ağlamasına ramak kalmış bir ruh hali içinde uyanarak kendini yatakta Jennifer'ın yanında buldu.

Sheridan manasızlık dünyasının çalar saatinden yayılan sinir bozucu sesin birkaç saniye süreyle beynini oymasına izin vererek, uyandığı andaki düşüncelerini manasızlık dünyasının diline tercüme etmeye çalıştı. İlk düşüncesi şöyle diyordu, *Öldür kendini Sheridan – öldür ve yuvana dön.* İkincisi ise şöyle, *Saçmalama Sheridan, kendini öldürüp de hayat sigortanı mı yakacaksın?*

Jayne ile Yantra, Biddy'nin kapı eşiğine oturmuş, katı yumurta, taze ekmek ve elmadan oluşan mönülerini iştahla yutuyorlardı. Minibüsü günbatımını görebilecekleri bir yere çekmiş ve Cheviot tepelerinden savrulup gelen azgın kuzeydoğu rüzgârını burundan alacak biçimde park etmişlerdi. Yantra kararsızdı: Acaba bu açık araziden çekilip on beş kilometre ötede, Redesdale Ormanı içindeki kamp alanında mı geceleselerdi? Yoksa, rüzgârın yön değiştirerek Biddy'yi devirmesi riskini göze alarak, dışarıda tatlı tatlı zangırdayan fırtına öncesi rüzgâr eşliğinde sevişmek üzere burada mı kalsalardı? Aslında minibüsün devrilmesi çok küçük ihtimaldi tabii. Ama Yantra, Northumberland'in bu gri, kasvetli bölgesinde

kendini her zaman kötü hissederdi. Hava güzel olduğunda bile buraları ayın yüzü kadar karanlık ve sinir bozucu olurdu.

Yantra'nın bir sorunu daha vardı. Onları Newcastle'a götürecek kadar benzinleri kaldığından emin değildi. Daha doğrusu, Newcastle'ın yoksul bölgelerinden birine. Benzin bölmesi kilitleri, otomobil alarmları ve domuzlar ile kırlık arazinin öfkeli sakinleri ve köpekleri arasında bir seçim yapmak gerekiyorsa, hangisini seçecekleri apaçık ortadaydı. Bir kavgadan kaçınmak genellikle imkân dahilindeydi, ama tutuklanma konusunda aynı şey söylenemezdi.

Rüzgâr hızlandığından ve kapı ayaklarına çarpmaya başladığından, yeniden minibüsün içine girdiler.

Jayne ceketinin kolunda hareket eden bir şey gördü ve bir çığlık kopardı. Yantra ona bakarak sakince gülümsedi ve sessiz kaldı.

"Baksana, şey bu pire," dedi Jayne, iğrenerek ve kolunu vücudundan uzakta tutmaya çalışarak.

Yantra baş ve işaret parmaklarını kullanarak pireyi Jayne'in kolundan aldı, kısa bir süre inceledikten sonra köpeklerde bulunan cinsten olduğuna kanaat getirdi. Başparmağını sıkıca üzerine bastırarak pireyi ortadan ikiye ayırdı.

"Öldürdün onu!" diye bağırdı Jayne.

"Hayır, Karma'sına kavuşturdum. Bir dahaki hayatında dünyaya bokböceği olarak gelecek ve bana teşekkür edecek." Yantra güldü ve elini Jayne'in omzuna attı. Jayne silkinerek omzunu kaçırdı. "Hadi ama, Jayne. Monofizitlik yapma bana şimdi."

"Ne buyurdun?"

"Monofizitler. Beşinci yüzyılda yaşamış çok baba bir Hıristiyan topluluğu. Temizlikten tiksinir ve pirelerden *Tanrı'nın incileri* diye söz ederlerdi."

"Hımmm."

"Biraz çatlaktılar tabii, ama Pisagorcuların yanında hiçbir şeydi onlarınki. Üçgen şöhretli koca Pisagor, ruh göçüne dayalı bir dinsel akımın kurucusuydu aynı zamanda."

"Ee, ne var bunda?"

"Bu dinsel akım aynı zamanda fasulye yemeye şiddetle karşıydı." Jayne gülümsedi. "Daha anlatayım mı?" Jayne başını salladı. "Günahkârlık saydıkları diğer davranışlar arasında, kırlangıç-

larla aynı çatının altında bulunmak, geniş yollarda yürümek, yere düşen şeyleri almak, sürgü demirlerinin üzerinden atlamak, demir çubukla ateşi karıştırmak ve çelenkleri yolmak da vardı. Hele hele, sabahları uyandıktan sonra battaniyesini katlamayan ve vücudunun yatakta bıraktığı izi düzeltmeyen Pisagorcunun vay başınaydı."

Jayne bir kolunu erkeğinin beline doladı ve uzanıp onu yanağından öptü.

"Kıçından atıyorsun," dedi içtenlikle.

"Hayır, hepsi doğru. Monofizit yemini."

"O zaman devam et bakalım, bilmediğim daha neler varmış?"

"Ne anlatayım yani?"

"E, eğer bilmiyorsam sana söyleyemem, di mi?"

"Doğru, haklısın tatlım."

"Buldum, beş dakikalık hayat hikâyesi anlatmaca. Sen başla."

"Hımmm. Nerede kalmıştım en son?"

"Astarot'la çıkıyordun ve finallerin vardı."

"Evet, tamam. İşte, Sir James Murray üzerine yazdığım bitirme tezini okuyan Gizli Yetenekler Üniversitesi haklı olarak beni ödüle layık gördü . . ."

"Kimin üzerine tez yazmışsın?"

"Dalga mı geçiyorsun? Sir James Murray. Kendisi en az Sir Albie kadar kıymetli bir bilim adamıydı. *Koleranın ve Diğer Salgın Hastalıkların Nedeni Olarak Elektrik*'in yazarı, 1849. Şimdi, kitabın temel tezi, mikropların aslında var olmadığı ve her türlü hastalığın elektriğin vücut üzerindeki olumsuz etkileri sonucunda ortaya çıktığı idi. Kolera, sıtma ve grip, *elektro-galvânik akımlardaki bozulmadan kaynaklanıyordu.* Dolayısıyla, hastalıkları tedavi etmenin yolu, hastanın içinde bulunduğu ortamın *yoğunluğunu azaltmak* idi. *Düzensiz elektriğin esrarlı ve bütünüyle saptırıcı akımlarından* korunmak için, hastayı saf ipekten kumaşlarla sarmalamak ve evin uygun köşelerine cıva dolu kovalar yerleştirmek gerekiyordu. Sir Murray ayrıca, evlerin geçirgen olmayan zeminler üzerine inşa edilmesini ve uğursuz galvanik etkileri hafifletmek için şehirlerin dev pillerle çevrelenmesini öneriyordu. Bunun nedeni . . ."

"Yan, yine aynı şeyi yapıyorsun. Kendin. Kendinden bahsetmen gerekiyordu."

"Allah kahretsin, Jayne." Yantra sinirlenmiş numarası yaparak ellerini başına götürdü. "Birinci tekil şahısı kullanmakta nasıl güçlük çektiğimi bir türlü anlayamıyorsun. Zaparolarda ben anlamına gelen bir kelime yoktu. Bir *sen (uamsca)* vardı, bir de *her şey (ahpikondia)*, bu arada bu ikincisi aynı zamanda *cennet* anlamına geliyordu. Bunları sana daha önce anlatmıştım."

Jayne, Yantra'nın bu kıvamlı zırvalamalarına deli oluyordu. Anlattıklarının gerçekle en ufak ilgisi bulunup bulunmadığını bilmiyordu, aslında epey kuşkuluydu bundan, ama en azından şaşmaz tutarlılığı konusunda Yantra'nın hakkını teslim etmek zorundaydı. Zaparo dilinden verilen örnekler her zaman birbirinin aynıydı, yılanlar ve jaguarlarla kaynayan, *yage* içerek kafa bulunan Amazon ormanlarındaki hayata ilişkin anlattıkları da. Tabii ki Jayne, Ekvador'da beyaz tenli ve açık kestane saçlı bir Kızılderili kabilesi bulunduğuna inanacak kadar salak değildi, ama Zaparolar diye şaman bir kabilenin sahiden yaşamış veya yaşamakta olup olmadığını, dünyanın herhangi bir köşesinde *yage* ve *ayahuasca* denen halüsinatif maddeler bulunup bulunmadığını, Monofizitler, Lepsinalılar, Şamikurolar ve Pirolar diye mezhep ve kabilelerin, Sir James Murray, Tominaga Nakamoto ve El Gazali adında birilerinin gerçekten var olup olmadığını içten içe merak ediyordu.

Yantra deliydi işte, n'apalım. Bu gezegendeki yirmi altı yıllık yaşamı boyunca karşılaştığı en iyi yürekli, kin ve kibir duygusundan en uzak insandı o – genellikle yani. Ve yolları ayrıldığında, ki eninde sonunda olacaktı bu, çünkü –Buda'nın, David Hume'un ve Yantra'nın söylediği gibi– *her şey değişirdi, hiçbir şey sonsuza kadar aynı kalmazdı*, işte o zaman Jayne kesinlikle kendini öldürecekti. Ama şimdilik, bu fani bedenleşmede yaşadığı bu fani anların tadını sonuna kadar çıkarmaya kararlıydı.

Yantra'nın hayatını yöneten dharma, gerçekten de, *her şeyin bir dizi neden ve koşul sonucunda ortaya çıktığı ve her şeyin yine aynı kural uyarınca yok olduğu* idi. En azından kadınlar söz konusu olduğunda böyleydi bu. Jayne'den önce Biddy'nin ön koltuğu Sylvie'ye aitti; ülkeyi görmeye gelmiş İskandinavyalı bir *au pair* idi bu kız. Yantra da ona ülkeyi göstermek için elinden geleni yapmıştı. Kızı Brecon Beacons'da bir çadırda uyurken bırakıp kaçmıştı, burayı da gördükten sonra İngiltere'yi görmedim deme-

sindi artık. Yine de Sylvie'ye (ya da Hathor'a) çok kötü davrandığı söylenemezdi, ona bir bebek vermişti. Ondan önce, kendine Neftis adını takmış olan ve geleceği görebildiğini iddia eden Jill vardı. Ne var ki Glastonbury'de, asit kafasını bulandırdığından olacak, Yantra'nın Sylvie'nin çadırına taşınmak üzere olduğunu önceden görememişti. Sonra bir de Juliette vardı, Yantra'ya gonore –dilin üzerinde çıkanından– bulaştırmış ve onu geleneksel tıpla ve düzenle utanç verici bir alışverişe zorlamıştı. Ondan önce, Yantra'ya jonglörlüğü ve *diabolo* denen makara oyununu öğreten Wolfsbane vardı. Onun arkasından gazeteci Cecily Simpson gelmişti, Yantra'yla bir söyleşi yapmış ve sonunda incelemesini katılımcı gözlemci yöntemiyle tamamlamıştı. Doğrusu, Yantra kendini bildi bileli kadınları baştan çıkarmakta güçlük çekmemişti. Sabrınız ve nezaketiniz yeterliyse ve dişi ilkeye saygıda kusur etmiyorsanız, diye düşünüyordu Yantra, ayrıca çarpıcı bir mizah duygunuz, beş bin yıllık insanlık birikiminden süzülüp gelen bir bilgeliğiniz varsa ve dünyanın en güzel gözlerine sahipseniz, gezegende size karşı koyabilecek pek az kadın çıkacaktır. Ama Yantra, kendisine Tanrı tarafından bağışlanan bu yetenekleri kötüye kullanıyor değildi. Çünkü ona göre, baştan çıkarmanın en temel sırlarından biri, bir erkeğin karşısındaki kadına zevk vermek için sahici bir arzu duyması gerektiği idi, hatta bu arzu erkeğin kendi şehvetinden bile daha güçlü olmalıydı. Hangi kadın buna karşı koyabilir ki, diye düşündü Yantra. Ve tabii, kadınınızı Taocu sevişme teknikleriyle de tanıştırdıktan sonra her şey tamam demekti, ondan sonrası hayal gücünüze kalmıştı artık.

Yine de itiraf etmesi gerekiyordu ki, Jayne başkaydı. Beş yılı aşkın bir süredir birlikteydiler ve bunca zamana rağmen aralarındaki ateşli çekim hemen hemen hiç azalmamıştı. Sırf ideolojik nedenlerle onu bırakmak yersiz bir fedakârlık olacaktı. Elbette Yantra, karşılıklı sadakatsizliklerinin kesinlikle gerekli olduğundan kuşku duymuyordu (her ne kadar, içten içe, Jayne'in başka heriflerle sırf çocukça bir intikam duygusuyla yattığından şüphelense de). Gün gibi açık bir gerçekti bu, insanlar sahip olabileceğiniz şeylerden değildi. Bu gibi konuları kendinize dert etmek, Endy'yi okşayan birinin üzerine yürümek gibi bir şeydi – son derece negatif bir yaklaşımdı, ölümüne negatif.

"Yan, beni dinlemiyorsun," diyen sesini duydu Jayne'in.

"Ya, kusura bakma ama, biliyorsun işte, banliyö dünyası beni sıkıyor." Bunu kanıtlamak üzere esnedi. "Banliyönün tek güzel tarafı, sözlükte bozgunculukla aynı harfte yer alması."

"Ve de benim geçmişimde. Bozgunculuk hikâyelerimi dinlemek ister misin?"

Bir minibüste biriyle burun buruna yaşamanın sorunlu taraflarından biri, bu kişiye ne kadar saygı duyarsanız duyun, yaklaşık üç ay içinde hayatıyla ilgili aşağı yukarı her şeyi biliyor hale gelmenizdi. Yantra ve Jayne'in defalarca tekrarlanmış ve yıllanmış ergenlik hikâyeleri de, ilişkilerine törensel bir huzur katmakla birlikte, zaman zaman son derece sıkıcı olabiliyordu.

Jayne'in durup dururken, Hemel Hempstead'in ıstırap verici bayağılıklarına ilişkin şairane tanımlamalara kalkışmasının, sonra halüsinatif maddeler aracılığıyla ruhani bir hayata nasıl geçiş yaptığını anlatmasının şimdi ne lüzumu vardı, Yantra anlayamıyordu. Bütün hikâyeyi ezbere biliyordu, ve Jayne beklenen beyanı yapmak üzere –ilk kez uyuşturucu kullanmaya karar verişinin nasıl hayatında yaptığı en iyi şey olduğu ve herkesin hayatta en az bir kez asit almasının yasal bir zorunluluk haline getirilmesi gerektiğine nasıl inandığı– sözüne ara verdiğinde, utançtan midesinin düğümlendiğini hissetti. Ama bu noktada onu durdurmanın son derece zalimce olacağının da farkındaydı.

"Evet, Essex Üniversitesi kütüphanesine giderken yolda geçirdiğin değişimi anlat hadi." Gereğinden fazla konuşmuştu. Jayne üzüntüyle gözlerini minibüsün zeminine çevirdi.

"Özür dilerim," diyerek içini çekti. "Çok eski hikâyeler bunlar, biliyorum."

Yantra onu öptü ve ellerini mantosunun içine sokarak onu okşadı.

"Yolculukları tekrarlamanın kimseye zararı yoktur." Jayne'i yeniden öptü. "Aslına bakarsan, yavrucuğum, bazı yolculuklar her tekrarda daha bir güzelleşirler."

"Her zamankinden mi olsun, Bay Entwhistle?" diye sordu Jennifer, hiç ona özgü olmayan bir canlılıkla, ve içki dolabına doğru seğirtti. "Hih, hih. Seni romantik şaşkın," diyerek güldü, birkaç ayrı vazoya sıkıştırılmış çiçek demetlerine göz atarak. "Şükran gösterisi, beş, üç."

Kocasının bir kaşı havaya kalktı.

"Vay canına, likör kadehi, ha? İçimde bir his bütün bunların Terbiye Timsali'nin durumuyla yakından ilgili olduğunu söylüyor."

Jennifer ona aldırmadan içki servisine devam etti. Bir şarkı mırıldanmaktaydı, hatta belki taşkın bir sevinç içinde olduğu söylenebilirdi. Çiçekle falan olacak şey değildi bu. Sheridan, *Telegraph*'ın bulmacasının bu işte muhakkak bir payı olduğuna karar vererek koltuğuna gömüldü.

"Bil bakalım."

"Wiltshire'da bir hipi konvoyuna mı katıldı?"

"Hayır efendim."

"Yoksa... Boston'a gitmedi ya?"

Jennifer kocasına içki bardağını uzattı ve sırıttı. Hâlâ şarkısını mırıldanıyordu. "Hayır, gitmedi." Eliyle tavanı işaret etti ve Sheridan'ın yanındaki koltuğa çöktü.

"Hasta falan olmasın?"

"Öyle galiba. İnanmayacaksın ama sınavlarına hazırlanıyor. Odasına kapanmış ders çalışıyor, gerçek kitap ve defterlerle, Sherry. Hem de cuma akşamı." Sheridan yavaş ve düşünceli bir tavırla içkisini yudumladı ve başını salladı.

"Sınavlarına hazırlanıyor, öyle mi? En iyisi onu bir süre kendi haline bırakmak."

Jennifer yine şarkısını mırıldanmaya başlamıştı. Döne döne aynı sinir bozucu nakarat. Sheridan şarkıyı çıkarmaya çalıştı ama çıkaramadı, bu onu daha beter illet etti. Sonra hatırladı. '50'lerden kalma popüler bir şarkıydı bu. Başından beri bu şarkıdan nefret etmişti, ve açıklayamadığı bir nedenle, hâlâ her duyduğunda kanı beynine sıçrıyordu. Şarkının sersemce melodisi asansörlerde ve

mağazalarda peşini bırakmıyordu, hatta bir keresinde, pek olacak şey değildi ama, bir iş yeri telefonunda enstrümantal uyarlamasını duyduğunu da hatırlar gibiydi. Şarkı bir bikiniyle ilgiliydi. Sheridan'ın şarkıdan bu kadar nefret etmesinin nedeni ise, vokal bölümünde *tini-mini* tabirinin geçmesiydi. Tini-mini – Sheridan suratını ekşitti.

"Sherry! Sanıyorum bir tik sahibi olmuşsun."

"Öyle mi olmuşum? İyi ya işte, geç de olsa ben de dünya malı edinmeye başladım demek ki."

"İşte bak, yine oldu. Yanak kasların seğirdi. Tabii eğer bana göz kırptıysan o başka, hih, hih."

Sheridan avucunu yanağının üzerinden geçirdi ve suratındaki deriyi parmaklarıyla sıkıştırdı. Sonra hapşırdı. "Yorgunum, hepsi o. İşler yine Allahın belası yaz çılgınlığı başladı. Eskiden hiç bu kadar zoruma gitmezdi. Sana Ashby diye bir çocuktan bahsetmiş miydim hiç? Ashby Giles?"

"Çok bilmiş olan."

"Evet, o işte."

"Öğle yemeğinden döndüğümde herifi nasıl buldum biliyor musun? Kıçında bir şortla." Sheridan gülmeye başladı. "Öyle cascavlak ofisin içinde dolaşıp duruyordu."

"Oh-oh. Enfes, dokuz."

"Kesinlikle. Yani düşünsene, herif hiç aklına getirmiyor ki o gün bir . . . "

"Müşteri bekliyor olabilirdin. Maişet meselesi, altı."

"Bugün pek hızlı olduğunu itiraf etmeliyim."

"Teşekkür ederim, " dedi Jennifer, ürkütücü bir sırıtışla.

"Bu arada, aslında müşteri bekliyor değildim."

"Yine de onu fırçaladın."

"Evet, bittabi."

"O da seni cinsel ayrımcılıkla suçladı, çünkü doğal olarak çıplak bacaklı kadın çalışanlarına böyle bir yorumda bulunmuyorsun."

"Allah Allah, nasıl bildin sen şimdi bunu?"

Jennifer güldü ve koltuğunun koluna bir şaplak attı. "Bilirim ben, şekerim. Bazen seni neye benzetiyorum biliyor musun eee. . . Nuh Nebi'den kalma, küf yeşili bir buzdolabına."

"Ne dedin, neye benziyormuşum?"

Jennifer cevap vermedi ve şarkısını mırıldanmaya devam etti.

Sheridan, sarhoş olma arzusundan çok, Jennifer'ın sesinden kaçmak amacıyla ayağa kalktı ve cin şişesine yöneldi. *Tini-mini* sözünün onu neden bu kadar gazaba getirdiği konusunda en küçük bir fikri yoktu. Anlaşılmaz bir şekilde tepesini attırıyordu işte. Tıpkı şort giyen şirket yöneticileri gibi. Alaycı ve küçümseyici tavırlarla suratlarını eğip büken kadınlar gibi. Siyaseten doğru konuşma tarzı gibi. Giderek tatsızlaşan bu gezegendeki pek çok şey gibi.

Oturma odasının kapısı aralandı ve Folucia'nın kafası içeriye uzandı. Abartılı bir sıkıntıyla konuştu.

"Ben dışarı çıkıyorum. Nereye gidiyorsun? Ne sorun, ne yalan işitin. Hani ders çalışıyordun? Bitirdim. Peki ya yemek? Aç değilim, teşekkür ederim. Bir dakika dur bakalım, küçük hanım. Duramam, hayat kısa, bir dakika çok uzun . . ."

"Folucia!" diye bağırdı annesi.

"Folucia, lütfen," diye araya girdi Sheridan. "Dışarı çıkmadan önce, seninle çok kısa bir konuşma yapmak istiyorum."

"Bit!" diye çıngıldadı Folucia. "Yeterince kısa oldu mu, babacığım? Bay-baay."

Jennifer sesini çıkarmadı. Sheridan ise, kıkırdamamak için kendini zor tutarak başını ciddi ciddi salladı ve Jennifer'a sessizliğinde eşlik etti. İşte bu kadar, diye düşündü, akşamın gündemi belli oldu. Konuşmadan yenen bir akşam yemeğini takiben gazete okunacak, ara sıra televizyona göz atılacak, sonra yine uykusuz bir gece geçirmek üzere doğru yatağa. Şansı yaver giderse Jennifer bulmacada bir yere takılır ve onunla konuşmak zorunda kalabilirdi. Ama Sheridan buna pek ihtimal vermiyordu.

Sheridan, şimdi birdenbire *kendisinin* dışarıya çıkmakta olduğunu bildirse Jennifer'ın nasıl bir tepki göstereceğini kestirmeye çalıştı. Kestiremedi. Yirmi üç yıllık karısını tanımadığından değil, yaklaşık on senedir böyle sürprizlerden neredeyse tamamıyla elini ayağını çekmiş olduğu için; tıpkı karısının da seksten tamamen elini ayağını çektiği gibi.

Jennifer gözlerini kararmış televizyon ekranına dikmiş, kıpırtısız bir şekilde oturuyordu. Ve Sheridan, söyleyecek dişe do-

kunur bir şeyi olmadığı halde, sessizliği bozmak için dayanılmaz bir istek duyuyordu. Kimseye bir şey söylemesin diye bir yetişkinden rüşvet almış bir çocuk gibi, bir dizi isyankâr cümlenin boğazından yukarı doğru akın ettiğini hissediyordu. Son altı haftadır yaşadığı bir şeyi hatırlattı bu ona. Sabahları, uykuyla uyanıklık arasındaki o cennetsi bölgede gezinirken, kalkıp işemek için son derece belli belirsiz bir dürtüye kapılıyordu. Her defasında bu dürtüyü geçiştirmeye çalışıyor ve uykunun tadına doyulmaz yoğunluğuna yenik düşüyordu. Ama Sheridan yüreğinin derinliklerinde biliyordu ki, bu ihtiyacı bir kez hissettikten sonra uykuya devam etme umutları artık tamamen yersizdi, er ya da geç teslim olmak zorunda kalacaktı.

Sheridan karısına baktı. Belki de ışıkta bir tuhaflık vardı, ama Jennifer birdenbire gözüne yirmi beş sene önceki haliyle görünmüştü.

Jennifer'ın gözü seğirdi.

Sheridan ona bakmayı sürdürdü.

Jennifer başını çevirdi.

Sheridan gülümsedi.

*

Sheridan, her zamanki gibi arabasını Lloyd Park otoparkına çekmişti. Her zamanki gibi kontağı kapatmış, farları söndürmüş ve yüzünü Jennifer'ınkine yapıştırmıştı. Ama o gece Jennifer, her zamanki coşkusuyla karşılık vermedi.

"Ne var?" diye sordu Sheridan.

"Yok bir şey . . . sanırım."

"Var var, anlarım ben."

Jennifer elini Sheridan'ın yanağına koydu ve dudağına küçük bir öpücük kondurdu.

"Demek anlarsın sen?"

"Evet, anlarım."

"Nasıl anlıyormuşsun peki?"

Sheridan, ilaç sanayiinin toplantı odalarında ve telefonlarında oynanan oyunlar konusunda uzman sayılabilirdi belki, ama bu gibi işlerden hiç mi hiç anlamazdı.

"Bilmiyorum."

"Belki de beni iyi tanıdığın içindir, Sherry."

"Doğru, evet."

"Biliyor musun, Sherry." Jennifer Sheridan'ın yanağına daha sıkı yapıştı ve ıslak, beceriksiz öpücüklerle suratında gezinmeye başladı. Düpedüz kulağının içine soluyarak boynuna doğru yöneldi. Sonra, Sheridan Entwhistle'ın kulağına bir şey fısıldadı.

"Pardon, ne dedin?"

"Dedim ki," diye konuştu Jennifer, biraz daha duyulur bir sesle, "eğer istiyorsan, bana bazı şeyler yapabilirsin."

*

Sheridan yüksek sesle güldü.

"Eğer istiyorsan bana bazı şeyler yapabilirsin," deyiverdi birden.

Jennifer dönüp ona baktı.

Karısının yüzündeki haşin ifade onu yeniden güldürdü. Bu yüzün bir vakitler o sözleri etmiş olduğuna inanmak ona imkânsız geliyordu şimdi.

"Sherry?"

"Yok bir şey, özür dilerim."

*

Sheridan bir kız arkadaşı olduğunu iş arkadaşlarından saklama gayreti içinde değildi.

İnsanlar ona, *Birlikte oldunuz mu?* diye sorduklarında ise –o zamanlar insanlar konuyu bu şekilde dile getiriyorlardı– "Orasını ben bilirim, bulması size kalmış" diye cevap veriyordu. Derken birisi, *Bu hayır demenin kelcesi mi oluyor?* diye onunla dalga geçtiğinde ve herkes gülmekten yerlere yattığında, belki artık meseleyi Jennifer'a açma zamanının gelmiş olduğuna karar verdi. Ne olacak ki, diye düşündü, en kötü ihtimalle reddeder.

Şimdi Jennifer'ın ona bağışladığı sarhoş edici oynaşmalardan önce, Sheridan'ın hayatta tek bir cinsel tecrübesi olmuştu.

Edingley Hills'de Hillary Parish, yarım kron karşılığında Sheri-

dan'ın kendisini dudaktan öpmesine izin vermiş ve ona sağ memesini elletmişti. Bu alışveriş öncesinde Sheridan'ın kendisine çıkma teklifinde bulunmasında ısrar etmiş (yoksa yaptığı şey sürtüklük olurdu), teklifi kabul etmiş ve senaryo tamamlandıktan sonra resmi olarak ondan ayrıldığını bildirmişti. Sheridan'ın on yedisindeyken bir kız arkadaş sahibi olduğu iddiasına meşruiyet kazandıran olay işte bundan ibaretti.

Sheridan eve döndükten sonra annesinin bakıcısıyla koridorda gizli gizli öpüşürken, bu konuyu söz konusu etmenin bile imkânsız olduğunun farkına vardı.

Böylece, merak, dehşet ve açlık karışımı bir duygu içinde beklemeye başladı; yakışıksız durumlarla karşı karşıya kalma tehlikesi doğduğunda çaktırmadan sıvışıp oto-tatmine başvuruyor ve beyefendiliğini takınmış olarak Jennifer'ın yanına dönüyordu.

31 Aralık 1969 gecesi saat on bir buçukta, Bayan Entwhistle yukarıda uyurken, Jennifer dudaklarını Sheridan'ınkilerden ayırdı ve dedi ki, "Hadi gel şampanyayı şimdi açalım, Sherry, ve '60'ları uğurlamak için özel bir şey yapalım."

Sheridan ona gergin bir bakış fırlattı. Doğrusu Jennifer'ın zamanlaması mükemmel sayılamazdı. Gözlerini kapattı ve kendini dolan sifonun gürültüsüne bıraktı.

*

Saat iki sularında Sheridan dürtülerek uyandırıldı.

"Ne oldu?"

"Hâlâ gelmedi," diye fısıldadı Jennifer, endişeli bir sesle.

"Kim . . . Ha, anladım."

"Sense yetmişlik bir ihtiyar gibi horluyorsun."

"Özür dilerim."

"Eğer bu kadar içmeseydin şu anda uyanmış ve telaştan ne yapacağını şaşırmış olurdun."

"Yanlış," dedi Sheridan, sesinde hafif bir öfkeyle. "Eğer sen de benimle bir kadeh bir şey içseydin şu anda telaştan ne yapacağını şaşırmış değil, uyuyor olurdun. İyi geceler."

Sheridan meydan okurcasına kafasını yastığına gömdü ve Jennifer başucu lambasını uysalca söndürdü. Ama çok geçti artık.

Sheridan uyanmıştı ve kafasına kalplerle ve sekreterlerle ve mesanelerle ilgili düşünceler doluşmaktaydı.

Jennifer öksürdü ve yatakta döndü, sonra bir daha öksürdü. Sheridan zihnindeki düşünceleri boşaltıp yerini uykuyla doldurmaya çalıştı. Bütün çabası tabii ki boşunaydı, üstelik verdiği mücadelenin gerginliği uykusunu daha beter açmıştı. Jennifer yine yön değiştirdi. Sheridan öksürüğü bekledi.

"Neden hayatımın her anı bu kadar çıldırtıcı olmak zorunda?" diye homurdanarak yataktan fırlayıp kalktı ve sabahlığını sırtına geçirdi. "Sıcak bir ça . . . ça . . . çaya hayır demezsin herhalde?"

On dakika sonra Jennifer bahçeye çıkarak kocasının yanına geldi. Sheridan onu görmezlikten geldi.

"Hah şöyle, cici kız ol bakalım. İyice çıkar da rahatla. Dur sana biraz daha su getireyim."

"Cici kızmış!" diye parladı Jennifer. Kocasını mutfağa kadar takip etti. "Ne yapıyorsun sen Allahını seversen?"

"Folucia iyi değil, Jennifer."

"O kadarını görebiliyorum. Sence neden iyi değil acaba?"

"Hayatında bir kere bile içkiyi fazla kaçırmadığını söyle, seni dinleyeyim. Bu arada ben kızımla ilgileniyorum."

"Saçmalama Sheridan, onu kendi haline bırak. Bu tip şeyleri onayladığımız mesajını veremezsin ona."

"Lütfen, Jennifer, bunun yedi büyük günahtan biri mi yoksa büyümenin zararsız bir parçası mı olduğu tartışmasını daha sonraya bırakalım. Şu anda . . ."

Jennifer başını şiddetle iki yana sallamaya başladı, sonra "Hey Yarabbim," diye kükredi, "neler oluyor sana?" Jennifer duraksadı –ve Sheridan, bir anlığına, karısının bulmacadaki sorulardan birini düşündüğü gibi saçma sapan bir fikre kapıldı– sonra arkasını döndü ve yatak odasına çıktı.

Küçük bir polis arabası, aydınlatılmamış A68 güzergâhı üzerinde güneye doğru yol almaktaydı.

Fırtınaya eşlik eden ruh karartıcı sisin arasından, savrulup yoldan çıkmış olduğunu düşündüren bir açıyla yolun kenarında duran büyük beyaz bir araç gördüler.

Yaklaşıp farlarını Biddy'ye doğrulttular.

"Hay ebeni, hareket ediyor bu be."

Doğruydu bu. Minibüs gerçekten de süspansiyonlarının üzerinde yaylanıyordu.

Arabadan çıktılar, sürücü bölmesine bakıp içinin boş olduğuna kanaat getirdiler. Sonra arka kapıya yöneldiler.

Cheviot tepelerinden kopup gelen rüzgâr acıklı inlemeler koyveriyordu. Ama içerideki kadının bu sesi bastıran ritmik çığlıklarını duyabiliyorlardı. Ayrıca, çılgınca yağan yağmura rağmen, minibüsün kapısındaki delikten yayılan alkol ve haşhaş kokusunu almakta güçlük çekmediler.

Polislerden biri kapıya vurmak üzere yumruğunu kaldırdı, ama daha yaşlı olanı usulca arkadaşının kolunu tuttu.

"Bunlarla işimiz yok, evlat. Kesin hippi bunlar, kimseye zararları dokunmaz."

O sabah saat beşte Edingley semalarında görkemli bir fırtına koptu. Uykunun kıyılarında gezinen Sheridan, bahçedeki firavuninciri-nin etli yapraklarını döven iri yağmur damlalarının sesine keyifle kulak verdi. Firavunincirini sevinçle yalpalarken ve ağır dallarını beceriksizce uzatarak serin yağmur damlalarını yakalamaya çalışırken hayal etti.

Bu, evin temellerindeki nemi çekmekte olduğunu ve kesilmesi gerektiğini öğrendiğinden beri firavuninciri için aklından geçirdiği ilk hayırlı düşünceydi. Uykunun tatlı mahmurluğu içinde, yaşadığı ruhi dinginliği ayrı bir sorun olarak sınıflandırmakla, yıkıp geçmekte olduğu şeytani merdivenin basamaklarından biri olarak değerlendirmek arasında kararsız kaldı. Folucia (ki o da hiç kuşkusuz başlı başına ayrı bir sorundu) elbette, firavunincirinin var olma hakkının insan yapımı evlerininkinden daha öncelikli olduğunu ileri sürmüştü. Jennifer ise, adam tutup ağacı bahçenin daha uzak bir köşesine taşıtmak gibi parlak bir öneri getirmişti.

Sheridan ağır ağır uyanırken, yağmurun tatlı tıpırtısı dinmeye yüz tutmuştu. Allahın cezası yağmur suyu hiç şüphesiz camdan içeri sızıyor ve yağlıboyayı çürütüyordu. Ya da pencere eşiğinden içeri yuvarlanıp duvar kağıdını kabartıyordu. Halıyı çürütüyordu. Belki de borulardan biri tıkanmıştı. Sheridan, tahripkâr yağmur damlalarının sıvayı parça parça kaldırdığını, toprağı öbek öbek yerinden söktüğünü ve özenle seçilerek oluşturulmuş çiçek tarhlarını su kanallarına dönüştürdüğünü hayal etti. Havuzdaki suyun giderek yükseldiğini ve içindeki balıklarla birlikte çamurlu suların, ot parçalarının ve Allah bilir daha nelerin şimdi bahçesinin yerini almış olan göle akın ettiğini getirdi gözünün önüne.

Orospu çocuğu yağmur, bir mesanesi olduğunu da aklına getirmişti. Uyuşuk hareketlerle yataktan kalktı ve sabahlığını giydi.

Lavabonun önünde eğilmiş dururken, uyanmış olmanın tiksinti verici duygusu bütün varlığını dalga dalga sardı. Sendeledi, dengesini bulmak için su deposuna tutundu. Kendini yatağa dönemeyecek kadar halsiz hissettiğinden, biraz dinlenmek üzere banyo zeminine çöktü. İtiraf etmeliydi ki, kendini son derece berbat hissediyordu. Belki de geriyatri uzmanına bundan söz etse iyi olacaktı.

Doktor fikrinin aklına düşmesine izin verdiği için anında pişman oldu. Bütün cuma günü bu meseleyi özellikle zihninden uzak tutmuş, ne kadar endişelenirse endişelensin bu konudaki kararını değiştirmeyeceğini kendi kendine defalarca tekrarlamıştı. Ayrıca endişelenmek şu anda yapabileceği en kötü şeydi, tenis maçlarından öteye hiçbir şey için endişelenmemesi gerekiyordu. Aile Sağlığı El Kitabı'nda böyle söylüyordu. Orada böyle söylüyorsa, diye düşündü Sheridan, demek ki yapılabilir bir

şeymiş. Peki o zaman kendisi neden bir türlü yapamıyordu? Başka insanlar zihinlerini zapturapta almakta ondan daha mı ustaydılar?

Sheridan okul günlerini hatırladı. Yatakhanede unuttuğu şeyin ödevi mi yoksa jimnastik eşofmanları mı olduğunu şimdi çıkaramıyordu, ama bir keresinde bir şeyi unuttuğu için müdürün karşısına çıkarılmıştı. Suçu önemsiz olduğu için cezası iki yüz satırla sınırlı tutulmuştu. Ama genç Sheridan yine de müdürünü sorgulamaktan geri durmamıştı. "Belli bir düşüncenin aklıma gelmemiş olması nasıl benim suçum olabilir?" diye sormuştu. Müdür tatlı tatlı gülümsemiş ve işte tam da bu nedenle, bunun Sheridan'ın suçu olmaması nedeniyle cezalandırılması gerektiğini söylemişti. Sheridan anlamamıştı. Bunun üzerine müdür, cezalandırmakta amacın intikam almak değil, davranışları düzeltmek olduğunu, gençlerin daha güçlü bir zihinsel disiplin kazanmasına yardımcı olmak için ceza verildiğini açıklamıştı – zihinsel disiplin, insanın hayatta sahip olmayı umabileceği en önemli özellikti. Trigonometri uğruna çektikleri menfurca sıkıntılar, Kitabı Mukaddes'teki acayip hikâyeleri, Latince fiil çekimlerini, Polinezya'nın başlıca geçim kaynağını ezberlemeleri – bütün bunların hayatta onlara bir yararı var mıydı? Tabii ki vardı, genç bir erkeğin zihnindeki zararlı avarelikleri ıslah etmeye yarıyordu bunlar.

O halde, otuz sene bu gibi ahmakça işkencelere katlandıktan sonra, Sheridan'ın beyni şimdi neden tam bir anarşi içindeydi? Dr. Dickinson'ın kendisine acı gerçeği bildiren hayalini neden zihninden silip atamıyordu? Ayrıca, unuttuğu şey ödevi miydi yoksa Allahın cezası jimnastik eşofmanları mı, bunu niye bir türlü hatırlayamıyordu?

Sheridan on beş dakika kadar sonra Jennifer tarafından keşfedildiğinde, banyo zemininde bağdaş kurmuş ve başını ellerinin arasına almış durumdaydı. Üstelik, Jennifer tamamen emin olamadıysa da, "benim suçum değil işte," gibi bir şey gevelemekteydi.

Bütün kuşkular ve bütün umutlar dağılıp gitmişti. Beklenmedik huzursuzluk kapıdaydı işte. Kocasının kesinlikle çok ciddi bir sorunu vardı.

Fırtına sayesinde cuma gününün kızgın ve bunaltıcı havası epeyce hafiflemişti. Sheridan gazete bayiine doğru yokuş aşağı ağır ağır ilerlerken, içinden, rahatlama ve sevinç karışımı, neredeyse seks sonrası rehavetine benzetebileceği hoş bir duygu yükselmekteydi. Yanından geçen birkaç kişi onu selamladı. Fakat, bu kişiler tarafından daha sonra nakledileceği gibi, Sheridan'ın sanki onları görmüyormuş gibi bir hali vardı – sanki, kafasında çok önemli bir düşünce varmış gibi.

Yerinde bir saptamaydı bu.

Sheridan Entwhistle, işlemeye hazırlandığı bir suçun ayrıntılarını tasarlamaktaydı.

"İyi sabahlar," diyerek gülümsedi gazete bayiindeki satıcı.

"Kesinlikle, Bay Khan, kesinlikle iyi bir sabah."

Sheridan, Bay Khan'ın tezgâhının üzerindeki gazete yığınının içinden bir *Croydon Chronical* çekip aldı. Kalbi gümbür gümbür atmaktaydı ve baş parmağının üzerindeki ter gazeteyi lekelemişti. Üstelik, neden böyle bir şeye kalkıştığı konusunda hiçbir fikri yoktu. Bu düşünce birdenbire aklına gelivermişti işte ve Sheridan ona karşı koyma gücünü kendinde bulamamıştı, gecenin bir saatinde tuvalete kalkma ihtiyacı hissetmek kadar zorlayıcı bir dürtüydü bu.

"Aslında o kadar güzel bir sabah ki, Bay Khan, insanı yoldan bile çıkartır hani." Bay Khan bir kaşını havaya kaldırdı. "Bir paket *Benson and Hedges,* lütfen."

Satıcı arkasını dönüp sigara paketine uzandığında, Sheridan ustaca bir hamleyle yandaki tezgâhtan bir Kit-Kat çikolatası kapıp ceketinin cebine indirdi.

"Ama yok yok, vazgeçtim. Pis bir alışkanlık, öyle değil mi? Sigara kalsın, Bay Khan." Gazetenin parasını ödedi, birbirlerine karşılıklı gülümsediler ve Sheridan dükkânı terk etti.

Dışarıdaki temiz hava yüzüne vurur vurmaz Sheridan'ın içinden müthiş bir saadet duygusu yükseldi ve gömleğini neredeyse sırılsıklam etmiş olan ter tabakası nefis bir serinlik kazandı. Bu sersemce suçu neden işlediği konusunda hiçbir fikri yoktu, ama doğrusu kendini harikulade hissediyordu. Yokuşu yavaş yavaş tırmanırken, Bay Khan'ın kapısındaki tabelayı düşündü içinden kıs kıs gülerek: *Aynı anda ikiden fazla öğrenci giremez.*

*

"Yani, bildiğim bir şeyi bir daha çalışmamın ne anlamı var ki?" diye söylenmekte olan Folucia'yı duydu, evinin kapısından girerken.

"Bak, Folucia. Bak ." diye öfkeyle ve çaresizce araya girdi karısının sesi.

"Bu benim hayatım, tamam mı anne? Ayrıca on altıncı yaş günümde evden ayrılıyorum ve bu konuda *kimsenin* bir şey yapabileceğini sanmıyorum. Bunu da böylece kafanıza yazın. . ."

"Bunu bir de babanıza anlatmak istersiniz belki, küçük hanım."

Sheridan mutfağa girdi ve kadınların ikisi birden dönüp öfkeyle ona baktılar. Sheridan onları görmezden gelerek benekli kafasını ayaklarına ve bileklerine sürtmekte olan Hogarth'ı selamlamak üzere eğildi.

"Yalan söylüyor. Yemeğini yedi," dedi Jennifer ciddiyetle.

Sheridan başını kaldırmadı. Bunun yerine ceket cebine uzanarak Kit-Kat'ı çıkardı ve Folucia'ya uzattı.

"Bu ne şimdi?" diye sordu Folucia kuşkuyla.

"Rüşvet," diye karşılık verdi Sheridan.

"Rüşvet mi?"

"Evet, şekerim. Bana küçük bir iyilikte bulunmanı rica edeceğim, eğer zahmet olmazsa."

"İyilik mi? Ne iyiliği?"

"Şimdi, Folucia, sana güzelce haddini bildirdiğimi annene aktarman beni son derece memnun edecek. Senin hakkındaki düşüncelerimi açıkladım ya hani, son derece bencil, olgunlaşmamış bir velet olduğunu, kıymetimizi bilmediğini, yalan söylediğini, terbiyesizce davrandığını ve . . ."

Folucia kızardı, sonra kendini zorlayarak toparlandı.

"Ve bu evi otel gibi kullandığımı."

"Hah, hatırladın işte."

"O zaman, *babacığım*, on altıncı yaş günümde evden ayrılacağımı duymak herhalde seni çok sevindirecek."

"Olabilir," dedi Sheridan, serinkanlı bir edayla.

"Ne demek... *olabilir?*" diye mırıldandı Folucia. Kızının gözlerinin dolduğunu hissetmesi için Sheridan'ın gözlerini kaldırması gerekmemişti. "Yani sen. sen şimdi beni evden mi atıyorsun?"

Sheridan hiç sesini çıkarmadan oturdu. Masanın üstünden bir dilim kurumuş ekmek alıp dişlerinin arasında gevelemeye başladı, kırıntıları iyice çiğneyerek kurumuş boğazından aşağı gönderiyordu. Folucia kekelemeye başlamıştı. Sheridan yine istifini bozmadı.

Sessizliği bozan Jennifer oldu.

"Tabii ki hayır," diye araya girdi, bir elini kızının omzuna koyarak. "Tabii ki öyle bir şey yapmıyoruz."

"Ama o," diye hırladı Folucia, babasını işaret ederek, "o gitmemi istiyor, değil mi?"

Sheridan suskunluğunu bozmadı.

"Hiç öyle bir şey istemiyor, tatlım. *Değil mi, Sherry?*"

"Vallahi Folucia," dedi ağır ağır. "Şunu demek istiyorum, eğer sen mutsuzsan, bu evde yani, eğer bizim naçizane varlığımız seni bir şekilde rahatsız ediyorsa . . ."

"Sheridan Entwhistle, bu maskaralığa şu dakika son ver."

Sheridan kendi kendine sırıttı ve ekmeğini kemirmeye devam etti.

A1(M) çıkışına sapmadan önce Biddy'yi kenara çektiler, oflaya poflaya üstlerindeki ağır paltoları çıkarıp yerine Babil önlüklerini giydiler.

Babil önlükleri Jayne'in icadıydı ve o güne kadar Yantra'nın aklına gelmiş olan önlemlerden hiçbiri, bu hayat biçiminin doğurduğu kaçınılmaz güçlükleri hafifletmek bakımından onunla yarışamazdı. Önlükler, kafa ve kol yerlerine delikler açılarak ön kısmına saygıdeğer giysi görüntüsü veren yamalar tutuşturulmuş olan kaba kumaştan çuvallardı. Dolayısıyla, otoyolda gözü onlara takılan herhangi bir Babilli (polis), şoför koltuğunda uzun saçları güzelce arkaya sıkıştırılmış takım elbiseli ve kravatlı bir beyefendi,

yanında da, alışılmadık bir saç kesimine sahip olmakla birlikte, boynuna kadar çıkan bir Laura Ashley elbisesi giymiş bir kadın görüyordu.

Önlüklerden önce Yantra, bunun gibi uzun bir otoyol güzergâhı üzerinde hiç yoksa iki ya da üç kez durdurulmaya alışkındı; ve o günkü ruh haline bağlı olarak, uyuşturucularının elinden alınmasına, minibüsünün küstahça eleştirilmesine, hatta hatta, 1968 tarihli Karavan Alanları Kanunu ile 1977 tarihli Ceza Hukuku Kanunu'nu dinlemek zorunda bırakılmaya da.

Önlük uygulamasına geçtiklerinden beri sadece bir kere durdurulmuşlardı, onda da halleri polislerin o kadar komiğine gitmişti ki onları taciz etmeyi tamamen unutmuşlardı. Anarşi sembolünü, *sisteme sokayım* ibaresini ve onunla birlikte diğer *barış ibarelerini* boyayla kapatmış olmaları da büyük ihtimalle işleri kolaylaştırmaktaydı. Yantra'nın son zamanlarda Biddy'nin faşist evraklarıyla uğraşması bile gerekmemişti.

Yantra ve Jayne yıllık Londra seyahatlerini yapmaktaydılar, çünkü Londra sokakları ve metrolarının taşı toprağı sahiden de altındı, ülkenin başka hiçbir köşesi bu konuda onunla boy ölçüşemezdi. Dünyalıklarını yapma niyetinde olduklarından değil, Glastonbury'de doğru dürüst kafa yapamayacak kadar parasız olmaktan daha berbat bir şey olmadığı için. Ne yazık ki hayatta paraya ihtiyaç vardı, fakat Yantra'nın sık sık altını çizdiği gibi, insanın yoksulluk konusunda hırsa kapılması da pekâlâ mümkündü. Para hiç kuşkusuz *mu* konular arasındaydı – negatifin ve pozitifin ötesine geçen bir negatifti. Çalarak ya da dilenerek küçük miktarlarda para toplamak ise *Orta Yol*'u oluşturuyordu ve soylu yol ile kusursuzca uyuşuyordu.

Bir başka mesele daha vardı. Belki meraktı bu. Belki tamamen aileden gelen bir özellikti, Yantra öyle olmaması için dua etse de. Bunu bilmesi mümkün değildi. Ancak, yıllar geçtikçe içindeki ezilme derinleşmekteydi. Tabii ki Jayne'e hiçbir şey söylememişti. Zemini tamamen hazırlamadan söylemek niyetinde de değildi. Çünkü Yantra gayet iyi biliyordu ki, bir kadına bir çocuktan söz etmek başka şeydir, onu bir çocukla tanıştırmak başka şey. Bütünüyle başka.

Yantra sağ şeride geçti ve pantolonunun düğmelerini çözdü.

Jayne'in yüzünde sinirli bir gülümseme belirdi ve Yantra'nın üzerine eğildi. Yantra'nın en son ne zaman yıkanma fırsatı bulduğunu hatırlamaya çalışarak, onu reddedecek olsa nasıl bir tepki göstereceğini düşündü. Yantra için tırnak kiri, koltukaltı kokusu, bağırsak gazları ve bedenin üretmeye muktedir olduğu her türlü pislik insana özgü şeylerdi ve bu nedenle hepsi de belirli bir dünyevi saygıyı hak ediyordu. Jayne içten içe Yantra'nın kendini gerçekten seksi hissedip hissetmediğini merak ediyordu; kim bilir, belki de Jayne'i bir temizlenme yöntemi olarak kullanmaktaydı.

Halbuki Jayne Yantra'yı tamamen yanlış anlamıştı. Yantra ne fazlasıyla azmıştı, ne de hijyenle ilgili bir sıkıntısı vardı. Onun için *Maithuna* idi bu, heyecan sergilemeden gerçekleştirilen seks aracılığıyla kendisini Shakti'ye (dişi ilkeye, Kainatın Anası'na) sunmasını sağlayan Tantrik bir meditasyon tekniğiydi. Aşağıdaki ritmik gidip gelmelere eşlik ederek zihninden gizli bir Tantrik mantra geçirmeye başladı ve minibüsün hızını yoldaki çizgilerin de aynı ritimle geçmesini sağlayacak şekilde ayarladı. Bir-iki kez aşağıda olup bitenin dünyevi cazibesine yenik düşmekte olduğunu hissetti ve Zen yöntemine uygun olarak dikkatini yeniden mantra üzerinde topladı. Buna karşılık, tam orgazma ulaştığı ve tohumlarını kutsal bir adak olarak bağışladığını yüksek sesle beyan ettiği anda, belki de bir ölçüde riyakârlık etmekte olduğuna ilişkin bir düşünce zihnini yalayıp geçti; şurada mis gibi bir saksofonu, Siva'yla Durga arasındaki anlaşılmaz bir diyalog üzerinde yoğunlaşarak ziyan ettiğine gerçekten değmiş miydi yani?

Pazartesi günüyle birlikte sıcaklar geri dönmüştü. Bekleme odası mı dayanılmaz ölçüde bunaltıcıydı, yoksa onu böyle çılgınca terleten şey korku muydu, Sheridan karar veremiyordu.

Kafasında her şeyi bir kez daha gözden geçirdi ve kendini bir

süreliğine yatıştırmayı başardı. Tabii ki Dr. Dickinson hemen oracıkta ona teşhis koyacak değildi. Test yaptırmasını isteyecekti. Daha sonrası için randevular verecekti. Sheridan'a içinde bulunduğu müşkül durumla yüz yüze gelebilmesi için zaman tanıyacaktı.

Evet, tabii ki böyle olacaktı.

Her halükârda bu gece karısına ve kızına büyük bir haber veriyor olmayacaktı. Ve Sheridan bu konuda müsterihti. Çünkü biliyordu ki, eğer bir ya da iki haftalık ömrü kalmışsa, kendini buna hazırlayabilirdi. Olaylar üzerinde biraz daha düşünmesi ve koşullarla başa çıkmanın bir yolunu bulması gerekecekti. Ayrıca, bu gezegende sağlığının yerinde olmadığını öğrenecek ilk insan o değildi herhalde. Folucia'nın yaşındaki, hatta ondan bile küçük çocuklar ölümcül hastalıklarla yüzleşmek zorunda kalıyordu. Onun yaşındaki ve onun kadar sağlam kişilikli biri, hiç şüphesiz bu durumla başa çıkabilirdi. İhtiyaç duyduğu tek şey bir hafta-on günlük bir kabullenme süresiydi. Buna rağmen, önünde açık duran dergiye görmeyen gözlerle bakarken yüreği gümbürdüyordu ve taburenin üzerinde duracak gücü kendinde güçlükle buluyordu.

Evet, bunu inkâr etmek tamamen anlamsızdı. Sheridan Entwhistle, hayatında hiç yaşamadığı kadar büyük bir korku içindeydi.

Jennifer'ın gelinliğine, ana karnından yeni çıkmış bir Folucia'ya, çıkardığı ilk dergiye ve bunun gibi başka şeylere ait anıları birdenbire şimşek gibi gözlerinin önünde çaktı – sonra hepsi, çaresizce bir duygusallık yığınının içine karışıp gitti. Sheridan, beynindeki savunma mekanizmalarının tükendiğini ve kendisiyle kaderi arasında korkunun steril perdahından başka bir şey kalmadığını fark etti.

Birden kendini yalnız hissetti ve korkularını Jennifer'la paylaşamıyor olmanın üzüntüsü fena halde yüreğine çöktü. Biliyordu ki, bu sabah yanında Jennifer oturuyor olsaydı kendini bu kadar kötü hissetmeyecekti. Zaten Jennifer da belki ortada bir sorun olduğunu sezmişti. Hafta sonunda ona birkaç kez her şeyin yolunda gidip gitmediğini sormuştu. Sanki şekersiz kahve ve diyet margarinin gözünden kaçmış olması mümkünmüş gibi.

Sheridan adının söylendiğini duydu ve ayağa kalkmak için çözülmüş bedeninde bulabildiği bütün enerjiyi bir araya topladı.

Daha bir sürü test yapılacak mutlaka, dedi kendi kendine.

Zaman.

Birazcık zaman.

Dr. Dickinson, gereken bütün testleri yaptırmadan bu gibi bir yargıda bulunacak adam değildi. Ancak, muayenehaneye girerken, görüşeceği doktorun kendi tanıdık Dr. Dickinson'ı olmadığını büyük bir dehşetle fark etti.

Yeni doktoru otuz civarında gösteriyordu, kısa kesilmiş sarı saçları, koyu yeşil gözleri ve Sheridan'a göre bir doktor için fazla dolgunca sayılabilecek göğüsleri vardı. Yine de ona şikâyetlerini anlattı, sorduğu soruları cevapladı ve gömleğini çıkarmasını istediğinde söyleneni yaptı.

Doktor, Sheridan'ın nabzını ve tansiyonunu ölçtü, eski tip bir basküle çıkararak onu tarttı ve ağzıyla gözlerine minyatür bir fener tuttu – bunların hepsi mutlak bir sessizlik içinde olup bitti. Sheridan, kendi bedeninin bu doktorun gözünde etten bir makineden fazla bir şey olmadığı hissine kapıldı. Onarımı üzerine eğitim aldığı bir makine. Önündeki bloknota bu makineyle ilgili şifreli notlar düşerken doktorun yüzünde ani bir dehşet ifadesi bulunmayışı Sheridan'ı rahatlattı.

"Nefes alın. Tutun. Bırakın. Şimdi gevşeyin. Lütfen gevşemeye çalışın, Sheridan."

Ama Sheridan'ın gevşemesi kesinlikle imkânsızdı. Bedenini yoklayan ellerin işini bilir çabukluğuna ve steteskopun ürpertici buzdan dokunuşuna rağmen bu kadın, Sheridan için, bir makine olmaktan çok, ama çok uzaktı.

"Lütfen Sheridan, gevşeyin," dedi doktor, nefesini Sheridan'ın çıplak omuzuna bırakarak.

İncelemesini birkaç dakika daha sürdürdükten sonra ona oturmasını söyledi. Sheridan'a iyi haberleri vardı, çünkü ona sorulacak olursa, bir kalp krizi geçirmiş olduğu çok kuşkuluydu.

"Peki, çok teşekkür ederim," dedi Sheridan, saklamaya çalıştığı bir rahatlamayla, kravatının düğümünü sıkıştırarak. "Bütün bilmek istediğim buydu. Sanırım sizi uğraştırdığım için özür dilemem gerekiyor."

Doktor gülümsedi ve Sheridan'ın ayağa kalkmasını, gömleğini pantolonunun içine sokuşturmasını ve ceketini sırtına geçirmesini seyretti. Sheridan kapıya doğru birkaç adım attıktan sonra dönerek

ona gülümsedi ve "Evet", dedi, "bana vakit ayırdığınız için tekrar teşekkürler doktor."

"Hayır", dedi kadın serinkanlı bir tavırla, bakışlarını gelişigüzel bir şeyler karaladığı bloknotundan ayırmadan, "tanımladığınız belirtiler inme belirtileri."

Sheridan olduğu yerde kaldı. Birbirlerine baktılar. Doktor gülümsemiyordu. Elini uzatarak Sheridan'a oturmasını işaret etti. Sheridan söyleneni yaptı.

"İnme, öyle mi?" dedi metanetle, suratına güçlükle küçük bir sırıtış yapıştırmayı başararak.

"Evet, Sheridan. Bu belirtiler hafif bir inme geçirdiğinizi gösteriyor olabilir. Ama ben öyle olduğunu sanmıyorum. Burada seçim sizin tabii, ama eğer isterseniz perşembe günü başınıza gelenlere ilişkin görüşlerimi sizinle paylaşabilirim."

"Evet, evet. Özür dilerim. Yani şey olduğu fikrini kafama öyle sokmuşum ki . . . Özür dilerim. Lütfen devam edin."

"Bence siz bir anksiyete krizi geçirmişsiniz, Sheridan."

"Evet, anlıyorum. Anksiyete demek, ha?"

"Peki, neden paniğe kapıldığınız ve neden soluğunuzun kesildiği konusunda herhangi bir fikriniz var mı?"

"Hayır, en küçük fikrim yok."

"Bakın, Sheridan. Belki de hiç üzerinde durulacak bir şey değildir, ama dengeli bir görünüme sahip kırk dört yaşındaki bir profesyonel birdenbire panik nöbetleri geçirmeye başlarsa, bence nedenini araştırmakta yarar vardır."

"Aşırı sıcak vardı o gün. Herhalde nefes almakta biraz zorlandım ve paniğe kapıldım diyorum. Bir kerelik bir şeydi, eminim."

"Peki yüzünüzdeki seğirmeler ne zaman başladı?"

"Pardon?"

"Ve ellerinizdeki titremeler?"

Geriyatri uzmanı, halden anlar bir tavır takındı. Yüzüne bir gülümseme iliştirdi ve işiyle, evliliğiyle, mali durumuyla, uyku düzeniyle ilgili sorunlarını veya onu endişelendiren her türlü konuyu kendisine açabileceğini, onu dinlemenin görevi olduğunu bildirdi. Tabii eğer Sheridan isterse, görevi dinlemek olan bir başka doktora da gönderebilirdi onu. Sheridan başını salladı ve hayatının son derece problemsiz bir dönemini sürmekte olduğu konusunda

güvence verdi doktora. Ama eğer ihtiyaç duyarsa tabii ki onu arayacaktı.

Kadın ona sessizce baktı. Sheridan'ın yüzü seğirdi ve gözlerini kaçırdı. Sheridan ayağa kalkıp kapıdan çıkarken, doktor başını iki yana sallamaktaydı.

Bir benzin istasyonunda durup Newcastle'daki hafta sonu molası sırasında aşırdıkları benzinin bir bölümünü depoya doldurdular. Yol hayli tenhaydı, görünüşe bakılırsa sabaha karşı Londra'ya varmış olacaklardı.

Sorunlar, Ripon'dan çıkar çıkmaz Yantra'nın yeni bir Tantrik deneyime ihtiyaç duyduğunu hissetmesi ve Jayne'in onu reddetmesiyle başlamıştı.

Yantra, Biddy'yi kenara çekmiş ve Jayne'den arabadan inmesini istemişti. Jayne, doğal olarak, Yantra'yı hayvanlık etmekle suçlamıştı. Yantra ona hak vermiş ve Londra'nın stresinin daha şimdiden üzerine çöktüğünü söyleyerek özür dilemişti.

Buna rağmen Yantra hâlâ somurtmaktaydı. Ve Yantra somurttuğunda, ister istemez, öfkesini yoldan çıkartırdı. Sonunda Jayne Yantra'nın pantolon düğmelerine uzandı ve dikiz aynasıyla göstergeleri yeniden kullanmaya başlaması koşuluyla isteğini yerine getireceğini bildirdi. Eksik olmasındı, ama Yantra'nın havası kaçmıştı. Jayne ona çocuk gibi davrandığını söyledi. Yantra, yarım ağız gülümseyerek, içindeki çocukla bağını koparan birinin kendi ruhuyla bağını koparmış olacağını belirtti. Jayne bu konuyu bir sohbete doğru sürüklemeye çalıştı, ama Yantra'nın teslim olmaya niyeti yoktu.

Derken Biddy, bir Escort'un ön farlarıyla burun buruna geldi.

Yantra'nın genellikle, isimler ve adresler konusunda çeşitli itirazları vardı. Ne var ki, hukuki tanımlamaların anlamsız etiketler

olduğunu, bunların düzenin kelepçeleri olarak iş gördüğünü ve aslında şu anda Yantra'nın adresinin tam önünde bulunduğunu karşısındaki göbekli ve kel kafalı Yorkshire'lıya açıklamaya çalışması bu sefer pek işe yaramadı.

Adam gözlerini ayağındaki minicik, pırıl pırıl parlayan siyah ayakkabılara dikmiş, öfkeyle solumaktaydı. Merak ediyordu kendisi, acaba minibüsün sigortasız olması gibi bir ihtimal var mıydı? Yantra'nın, sigorta denen şeyin kaderin reddini ve nihai iyilik ilkesine sırt çevirmeyi temsil ettiği yolundaki görüşünden de çok etkilenmiş görünmedi.

Adam cep telefonunu almak üzere otomobilinin içine uzandı. "Ya, lütfen ama," diye sızlandı Jayne, "aynasızları çağırmakla eline ne geçecek ki? Boşu boşuna bize kötülük etmiş olacaksın. Yani sırf şey için, sırf sadistlik olsun diye."

"He ya, sırf sadistlik."

Jayne Yantra'ya susmasını işaret etti.

"Hem yani, ben diyorum ki, zararını karşılamanın bir yolunu buluruz nasıl olsa. Hani cidden, ben de çok üzüldüm olanlara. Ve de tabii ki," dedi Jayne, adamın ceketinin koluna asılıp cilveli cilveli sırıtarak, "işleri yoluna koymak için elimden gelen her şeyi yapmaya hazırım, yani."

Adam kıpkırmızı kesildi. Yantra'ya doğru bir bakış fırlattı ve onun da onaylayarak başını salladığını gördü.

"Her bi şeyi mi?" dedi üstüne basa basa.

"Bak ne diyeceğim, minibüs önde sen arkada şöyle kuytu bir yere gitsek de, ikimiz seninle bu meseleyi konuşsak ha, ne dersin?"

"O n'olacak peki?" diye sordu adam, ihtiyatlı bir tavırla.

"Sen onu hiç kafana takma. Rahat ol. Öyle değil mi, bebeğim?" Yantra, tiksintisini bastırıp gülümsemeye çalışarak başını salladı.

"Sen peki, sen de arabalan mı gelecen?" Jayne başını salladı. "Dur bakalım," dedi adam, "ne belli sizin bana kelek yapmayacağınız? Ya şimdi beni soymaya falan kalkarsanız?"

Jayne incinmiş bir yüz ifadesi takındı.

"Ama biz pasifistiz," dedi içtenlikle.

"Pasifist, he mi? İyi, hadi bakalım." Yantra minibüse doğru yöneldi. Biddy'nin kapısını açarken, adamın Jayne'e adını sorduğunu duydu. "Yemin olsun," diye geveliyordu adam, "hiç senin gi-

bi güzel hippi kızı görmemiştim. Hippi dedim diye bozulmadın ya inşallah?"

İki araç anayoldan ayrılıp gittikçe daralan yan yollara saptılar ve en sonunda, kırlık arazinin içinden geçen toprak bir yolun üzerinde hoplaya zıplaya ilerlemeye başladılar. Biddy ani bir frenle durdu ve Yantra araçtan indi. Çimlerin üzerinde epeyce ilerledi, ayağıyla toprağın sağlamlığını kontrol etti ve yeniden minibüse binip Biddy'yi çimlerin üzerine, oradan geçen cılız bir derenin biraz gerisine çekti. Dışarı çıktı ve Endometrium'u serbest bırakmak üzere arka kapıları açtı. Sonra Jayne'le adama dönerek minibüsü kullanmalarını işaret etti.

Altı saat sonra otoyoldan ayrılıp Hendon sapağına saptıklarında Jayne ve Yantra hâlâ konuşmuyorlardı.

Jayne'e sorulacak olursa, adamı kandırıp minibüsün içine çektikten sonra pantolonunu çıkartıp sıkıyorsa polisi şimdi aramasını söylemek, sergilediği bencilce tavra karşılık yeterli bir cezaydı. Yantra'nın, adamın distribütör kapağını ve cep telefonunu suya atmayı, arabasının lastiklerini indirmeyi ve Escort'un kaportasına *Ben şişgöbek iğrenç bir sapığım* cümlesiyle anarşi sembolünü kazımayı neden gerekli gördüğünü aklı almıyordu. En yakın yerleşim yeri yaklaşık beş-on kilometre uzaktaydı.

Yantra'ya gelince, içinden öyle gelse de, oynadığı o aşağılık sürtük rolü için Jayne'i suçlama hakkını kendinde göremiyordu. Ayrıca, bu oyunu adamın minibüsten pantolonunun önünde bir çadır direğiyle inmesine yetecek kadar uzatmış olmasına da öfkelenmiş falan değildi. Kıskançlığa kapıldığı gibi bir düşünce uyandırabilirdi bu, halbuki Yantra asla kıskançlığa kapılmazdı. Sonuç olarak, yaptıkları karşısında Jayne'in gösterdiği tepkiyi devletle işbirliği etmek olarak değerlendirdi, bunu mazur görmekse imkânsızdı. Her neyse, Londra'da ve Glastonbury'de o da kendine işbirliği edecek birkaç kadın bulurdu elbette, Jayne'in insancıl ilkeleri nereye kadarmış, görürlerdi o zaman.

Güneş ışığı aniden yüzüne vurdu ve Sheridan kendini harika hissetti.

Kravatını çekip çıkardı, ceketini omzuna attı ve gömleğinin düğmelerini göbeğine kadar çözdü. Gülüyordu. Kendi kendine, yüksek sesle, manyak gibi gülüyordu.

"Günaydın, Bill," diye seslendi birkaç kez, afişteki Muhafazakâr Parti adayına el sallayarak.

İnsanlar ona tuhaf tuhaf bakıyorlardı tabii – baksınlardı, n'apalım? Ona canlarının istediği kadar bakabilir ve ne isterlerse düşünebilirlerdi. Bugün kimse umurunda değildi. Hiç kimse.

Otobüste yolculara tebessüm etti, yolcular gözlerini kaçırdılar. Yine kendini tutamayarak yüksek sesle kıkırdadı.

Saat on bire yaklaşmakta olduğundan tren istasyonu nispeten tenhaydı. Yine de işlerine gitmeye çalışan birkaç yolcu vardı etrafta. Sheridan, içlerinde hayatlarını umulmadık şekilde geri alarak az önce doktor muayenehanesinden çıkmış birileri bulunup bulunmadığını düşündü. Yoktu herhalde. İstisnasız hepsinin canı burnunda görünüyordu.

Victoria treninin altı dakika gecikeceğini bildiren bir duyuru yapıldı. Sheridan güldü.

İçinden hoparlör sistemine birkaç saniyeliğine el koymak geldi. Bu suratsız angutların hepsine neşelenmelerini söylemek için. Hayatta pazartesi sabahlarından ve boktan işlerden başka şeyler de olduğunu anlatmak için. Onlara hayatın kendisini hatırlatmak için.

Trende, Ashby Giles'e, James'e, Belinda Oliphant'a ve tabii ki Helen hadisesine dair düşünceler biraz keyfini kaçırır gibi oldu. Yine de bu sabahki deneyimin bir parçası hayatı boyunca onunla kalacaktı, bunu biliyordu. Sanki benliği varoluşsal bir ruhi dengeye kavuşmuştu – hayatın her çeşit güçlüğüne uzaktan bakabilmesini sağlayacak bir nirengi noktası edinmişti sanki. Hayatında mutlulukla böylesine dolup taştığını hiç hatırlamıyordu.

Sonra yine rüyası aklına geldi. O zaman da tıpkı bugünkü gibi

ayaklarını yerden kesen bir saadete kapılmamış mıydı – ve yine bugünkü gibi, dünyanın ve ona ait çılgınca kaygıların anlamsızlığına kanaat getirmemiş miydi? Sheridan, ölümle ilgili bir rüyanın nasıl olup da bunun tam tersi bir öngörüye işaret ettiğini merakla düşündü.

Öngörülerin doğası ve buna benzer şeyler üzerinde düşünürken, Folucia'nın nasıl gözyaşlarına boğularak eşyalarını toplamak üzere yukarıya fırladığı, bu arada kendisinin nasıl rahat rahat kızarmış ekmeğini kemirmeye devam ettiği geldi aklına ve varoluşsal ruhi dengesi bir anlığına sarsıldı.

Sigara dumanının mavimsi perdesinin arasından yer yer güneş ışınları sızmaktaydı. Ashby, çıplak baldırlarını iskemleye yaymış, telefonda havadan sudan bir şeyler konuşuyordu. Satış rakamları yerinden kıpırdamamıştı. Ona *günaydın* diyen olmamıştı. Durduğu yerden, Helen'ın zahmet edip kahve makinesini çalıştırmamış olduğunu görebiliyordu. Otomatik kahve makinesinden kendine bir bardak kahve aldı ve odasına yöneldi.

Derken tuhaf bir şey oldu. Helen başını çevirip ona baktı ve salak salak gülümsedi.

"Daha iyisin inşallah?" diye sordu Sheridan, sesine alakadar bir ton vermeye çalışarak. Helen mahzun mahzun başını salladı. Ne olmuştu bu kadına şimdi? Bakışlarında özür dileyen bir şey mi vardı? Sheridan, kesinlikle yanlış hareketi yaptığını bile bile, "İyi misin, Helen?" diye sordu, "Şey ister miydin . . . yani . . . konuşmak ister miydin?"

Helen onunla birlikte odasına doğru seğirtti ve Sheridan'ı biraz şaşırtarak odanın kapısını kapadı.

Bir süre gözlerini Sheridan'ın masasına dikerek hiçbir şey söylemeden oturdu. Sheridan birbirine tutturulmuş ataşlardan oluşan bir zinciri tek tek ayırdı ve bloknotuna bir şeyler karaladı. Aynı anda boğazlarını temizlediler. Sonra Helen konuşmaya başladı.

"Ya bak, o olay var ya. Yani ben o olay hakkında konuşmak istemiyorum, tamam mı. Ne olduysa oldu, tamam. Ama yani, ben asıl şunu söylemek istiyorum ki, aramızdaki o olay falan filan, aslında benim olaylara hemen adapte olmamla ilgili bir şeydi. Yani

tabii ki daha önce fazla şeyim olmadığı için, bu konuda da benim bir şeyim olması imkânsızdı. Zaten olmazdı da, anlatabiliyor muyum. Bir de yani, ben şöyle düşünüyorum, her şeyi biliyor olsaydım yapmazdım belki de. Yani tabii ki yaptığım yanlış bir şey falan değildi de, hani nasıl desem, diğer şeyleri düşünmemiştim ben. Sonuç olarak, dediğim gibi, ilk söylediklerim konusunda değil ama, geri kalanı için özür dilerim. Başına böyle bir şey gelmesini istemezdim. Neyse işte, bunları söyleyecektim."

"Hımm," diyerek gülümsedi Sheridan. Ataş tutacağından bir ataş daha alıp açarak düzleştirdi. "Eee, açık konuşmam gerekirse, Helen, ben, ee, söylediklerini tam olarak kavrayamadığımı itiraf etmek zorundayım."

"Evet. Sanırım kavrayamadın. Ama yine de, kavradığın zaman şunu hatırlamanı isterim ki, benim bu olayda hiçbir şeyim yoktu."

"Evet, tabii. Hatırlarım." Sheridan yeniden ataşlarına döndü.

"Tamam o zaman. Bu da bu kadardı," diyerek gülümsedi Helen ve ayağa kalktı. "Ha, bir de şey var, grup müdürlerine *koordinatör* veya *süpervizör* demeyi reddediyordun ya hani, haklıydın bence."

"Tabii ki haklıydım."

"*Manus*, Latincede el demek. Erkil değil, eril. Sözlükten baktım da."

"Bakmışsın valla, öyle görünüyor."

"Evet, işte böyle. Bunları sana söyleyeyim demiştim de. Hadi o zaman, görüşürüz."

Sonra Sheridan, masasının üzerine yapıştırılmış sarı not kağıdını gördü. Üzerinde, Belinda Oliphant'ı aramasını bildiren bir not vardı – acilen.

Bir an için kadının numarasını çevirip ağzına geleni söylemeyi geçirdi aklından, ama sonra yapılacak çok daha önemli bir işi olduğuna karar verdi.

Sheridan, tek başına oturduğu birinci sınıf tren kompartmanından şehrin yavaş yavaş kaybolan görüntüsünü seyretti. Yanındaki koltuğun üzerinde bir demet çiçekle *Evening Standard*'ın sabah baskısı duruyordu. Ve kesin olan bir şey varsa, Sheridan Entwhistle, hayatında ilk kez, kendini mutlu bir adam addediyordu.

O akşamüzeri düşünceler ve hatıralar Sheridan'ın biraz tuhaf bulduğu bir şekilde zihninde dans ediyordu. Ya da belki hiçbir tuhaflık yoktu düşüncelerinde. Çünkü, yirmi dört sene evvel o sabah annesinin yatak odasına girip de şeyi keşfettiğinde kapıldığı duygu keder değildi yani işte, annesinin artık işlemediğini keşfettiğinde.

Bayan Entwhistle gülümsemekteydi ve Sheridan da ona gülümsemişti.

Ona günaydın demiş ve çayını yatağının yanındaki komodinin üzerine koymuştu. Omzundan hafifçe sarstığında annesi olduğu yerde azıcık sallanmıştı, sanki bütün vücudunu kasmış gibi, ve gülümsemeye devam etmişti.

Sheridan annesinin soğuk, kırış kırış yanağında yumruğunu sevgiyle gezdirmiş ve "Hoşça kal o zaman, anne," demişti, hâlâ gülümseyerek. Sonra telefonunu etmişti.

Bu konuda konuşulmasa da üzerinde aşağı yukarı anlaşmaya varılmıştı ki, zamanı geldiğinde Sheridan'la Jennifer evleneceklerdi. Ne de olsa düzenli olarak cinsel ilişkide bulunuyor, birbirlerine *seni seviyorum* diyorlardı, ayrıca dürüst olmak gerekirse Sheridan evinde bir kadın olmadan yaşamayı nasıl becerirdi, bilmiyordu.

Gelgelelim Jennifer, Edingley'deki Tudor Gülü lokantasında şarabından küçük bir yudum alıp "Sherry, henüz hazır olduğumu sanmıyorum," dediğinde, Sheridan neredeyse pirzolasını boğazına kaçırıyordu. Hemen yüzük kutusunu kapadı, gizlice cebine attı ve yemeğine devam etti.

"Evet, belki de haklısın," dedi alev alev yanan bir suratla.

"Ama birlikte yaşama fikrine karşı çıkmazdım, Sherry."

"Ne!" diye bir çığlık atmaktan kendini alamadı Sheridan.

"Sherry, yetmişlerde yaşıyoruz. Bir sürü çift böyle yapıyor. Çok moda bir şey bu."

"Modaymış!" diye söylendi Sheridan Entwhistle, kravatını düzelterek. "Moda ha. Bak sen."

Sonra hayal etti. İşyerinde bunu umursamazca laf arasına sokuşturuvermenin nasıl olacağını düşündü. Seçkin birkaç konuğu Edingley Hills Sitesi'ndeki çam ve camdan ibaret yeni dairelerden birine egzotik kokteyller içmeye davet etmek, dazlak kafasına yakışacak en son şeydi herhalde.

"Cidden modern bir yerde mi?" diye sordu, gözlerini iri iri açarak. Jennifer heyecanla başını salladı. "Hakikaten yetmişlere uygun bir yer mi?" Jennifer başını sallamaya devam etti.

"Turuncu halı olacak mı?"

"Hı-hı."

"Mor oturma takımı?"

"Hayır, Sherry, köpük dolgulu koltuklar var ya, onların puantiyelisinden. Bir de ölgün ışık veren o tostoparlak lambalardan."

"Ahh, Jennifer, Jennifer. Tabii ki bunları alabilirsin. *Tabii ki* alabilirsin. Ben de televizyonda bir şey görmüştüm. Duvarın içinde duran bir içki dolabı, parti verdiğinde çekip açıyorsun."

"Partiler veririz. Şık partiler. *Quiche Lorraine*'li ve makarnalı."

"Olur tabii, neden olmasın. Makarna, ha?"

"Ve de *piña colada*."

"Evet." *Piña colada* ve *Quiche Lorraine*. Hayatlarında ucuz şarapla biradan başka bir şey görmemiş iş arkadaşları görürlerdi o zaman günlerini.

Sheridan çiçeklerle gazeteyi koltuğunun altına sıkıştırıp anahtarını çıkarmak üzere elini cebine daldırdığında sırıtmaktaydı. Antreye girdi ve gelişini neşeyle haber verdi. Ne var ki Jennifer, onu beklediği coşkuyla karşılamadı.

"Bir şey mi oldu, Sherry," diye sordu kuşkuyla, otomatik bir hareketle su ısıtıcısına uzanırken.

"Kesinlikle hiçbir şey olmadı, bir tanem. Tam tersine, her şeyin harikulade olduğunu söyleyebilirim."

"O zaman evde ne işin var?"

Sheridan ona çiçek demetini uzattı. Jennifer çiçeklere şüpheyle baktı.

"Daha cuma günü bana çiçek getirmiştin, Sherry. Bunları niye aldın ki?"

"Şunun için . . . şunu söylemek için yani . . . Sanırım, seni bayağı seviyorum – ya da bu minvalde bir şey işte."

Jennifer boğazını temizledi.

"Hımm," dedi, mutfak zeminine bakarak.

"Jennifer."

"Efendim?"

Sheridan ona yaklaştı.

"Benimle yukarı gelsene."

"Neden, Sherry?"

"Çünkü seninle yani çünkü, seninle sevişmek için eve geldim."

"Hayır efendim, dünyada olmaz. Yapılacak tonla işim var."

"Ne gibi mesela?"

"Temizlik, yemek. Kıvır zıvır. Öyle şeyler işte."

"Canım sevgilim, bunlar bekleyebilir."

"Yo, hayır. Hayır, Sherry. Kesinlikle olmaz. Ayrıca Terbiye Timsali de her an yeni bir ders çalışma nöbeti için eve dönebilir. Hayır dedim, o kadar. Hadi otur da bir fincan çay iç."

"Ha tabii, doğum kontrol yöntemlerinin en garantilisi. Jennifer Entwhistle'ın bir fincan çayı." Kolunu karısının beline dolayıp onu yanağından öptü. Jennifer karşı koymadı. Ama teslim de olmadı.

"Sherry," dedi sakin bir tavırla. "Kesinlikle söz konusu bile olamaz bu. Bir kere her şeyden önce perdeleri kapamamız gerekir. Bu da komşulara bayrak sallamak gibi bir şey olur. Kaldı ki . . ."

"Sıçayım komşulara," diye parladı Sheridan, ani bir öfkeyle. "Komşulara da sıçayım, bu gizli anayasanın deli gömleğine de baştan başa sıçayım. Kızlara *kızlar* deme. Kimseye *hayatım* deme. Çocuklarla konuşma. Evladına ceza verme. Ne yaparsan yap, ama Allah muhafaza, sakın ha kırkından sonra karınla cinsi münasebette bulunayım deme."

"Sheridan, bütün bunlar hakikaten gerekli mi?"

"Değil tabii ki canım, sen haklısın. Şimdi hemen kalkar işyerine telefon ederim. Sevgili eşimi becermek için eve geldiğimi, fakat kendisi teklifimle ilgilenmediğinden işe dönmek üzere olduğumu bildiririm."

"Hadi ama, Sherry," dedi Jennifer, kolunu kocasının beline dolayıp yanağına bir öpücük kondurarak. "Lütfen, yapma böyle."

Sheridan karısının kolundan sıyrılıp oturdu.

Jennifer çay koyacağı yerde su ısıtıcısının düğmesini kapattı.

Zorlama bir tebessümle Sheridan'a baktı.

"Sherry."

"Hımm."

"Bak sana ne söyleyeceğim. Şimdi neden o şeylerinden o dergilerinden birini alıp banyoya gitmiyorsun – hem bak, işin bittiğinde seni güzel bir fincan çay bekliyor olacak."

Yantra kurbanlarını özenle seçiyor ve çeşitli tuzaklar kullanıyordu.

Camden Metro İstasyonu'nda bozuk paralarını almamakta direnen bilet makinesinin başında ter döken genç bir kadına, "Kesme şeker toz şekere ne demiş?" diye sordu ve ağzını kulaklarına kadar yayarak sırıttı. Kadın ona gergin bir bakış fırlattı. "Sen kendini iyice dağıtmışsın, demiş. Ha, ha, ha. Çok dikkatli düşünen portakal suyuna ne denir? Konsantre portakal suyu denir. Bakın, kayınvalidemi alın mesela yo, olmaz. Kadınlara, yaşlılara, şişkolara karşı ayrımcılık olur hamfendi, çok korkunç olur. Ve ben sizden özür diliyorum." Kadının yüzünde endişeli bir gülümseme belirdi. "Mesele şu ki hamfendi, ben berbat bir komedyenim. Kesinlikle Britanya'nın en kötü komedyeni. İşin aslı, Kraliyet Mizah Akademisi'ndeki mümtaz şahsiyetler, eğitim harcımı bir araya getireceğim tarihe kadar çalışmalarımı dondurmuş bulunuyorlar. Ne kadar müşkül durumda bulunduğumu görüyorsunuz işte. Yüce davamda bana yardımcı olacak merhamet sahibi kişiler elbette ki Palladium'daki ilk gösterim için ön sıralardan bir bilet sahibi olacaklar, ancak . ." Kadın ürkekçe ona bir sterlin uzattı. "Milyonlarca teşekkür. Ömrünüz boyunca tanrılar sizi kayırsın ve ilk erkek evladınız safkan koşu atları gibi iri taşaklı olsun."

Yine bilet makinesinin başında takılıp kalmış daha yaşlıca başka bir kadına gülümsedi ve elini yüreğinin üzerine koyarak dedi ki, "Bir zamanlar Sam adında bir delikanlı vardı, gelip geçene avuç açarak derdi ki, 'Ne kadar müşfik ve iyi kalpli görünüyorsunuz, acaba cebinizde fazlalık yapan beş yüz-altı yüz sterlini bana bağışlar mıydınız?' Bense sadece bir sterlin diyorum, hamfendi.

Ya da hiç değilse elli peni? Ne verirseniz çok makbule geçecek. En azından ricamı alışılmadık bir şekilde dile getirdiğimi kabul edin, hamfendi." Kadın ona bakır tekliklerden oluşan dokuz peni verdi ve Yantra kibarca teşekkür etti.

Bundan sıkılınca, dizlerinin üzerinde bir uyku tulumuyla, Londra metro hattının çatal yaptığı geçide oturdu. Yanıbaşına üzerinde bir miktar bozuk para bulunan bir battaniye ile DIDCOT'TA BEŞ YATAK ODALI EV DÖNDÜRÜYORUM VE RICKMANSWORTH'TA EVLAT OKUTUYORUM yazılı bir kâğıt yerleştirdi. Her on beş dakikada bir, battaniyenin üzerinde utanç verici biçimde biriken para yığınını boşaltması gerekiyordu.

Yantra hiç fena para toplamamıştı. Yine de, Londra'nın yüreğinin her sene biraz daha katılaştığını ve insanların birkaç kuruş denince artık gerçekten bunu anladığını düşünmekteydi. Bekçilerden birinin eşliğinde istasyondan çıkarılırken cebinde şıngırdayan bozuklukların pek azı bir sterlin ya da elli peniydi.

Kravatını gevşetmiş ve yaka düğmesini çözmüştü. Bacaklarını birbirinden ayırarak oturmuş, arkasına yaslanmıştı. Suratına, yan yan bakan tuhaf bir ifade oturmuştu. Sol burun kanadını parmağıyla kapatarak nezaketsizce hapşırdı. Alışılmadık, kaygısız bir saadet içindeydi. Zira Sheridan Entwhistle, hayati bir karar vermişti.

Fırlak gözlük camlarının arkasından onu süzmekte olan James suratını buruşturdu ve gözlüğü yerinden hoplayıp burnunun ucuna düştü. Gözlüğünü yerine yerleştirdi ve boğazını temizledi.

"Hayır Sherry, olmaz. Hayır, Sherry. Olmaz, olmaz, olmaz. Gel şuna on beş gün diyelim. Hadi istersen bir ay olsun. Ama bu," elini Sheridan'ın istifa dilekçesinin üzerine koydu, "korkarım bunu sirküler dosyasına koymak zorundayım. Bunu kabul etmem mümkün

değil. Mümkün değil. Sheridan Entwhistle'ı böyle dımdızlak göndermeye razı olamam. İşte bu kadar. Tartışma bitmiştir."

"Çok iyisin, James," diyerek gülümsedi Sheridan. "Bunu inkâr edemem. Ama James, ben kararımı verdim."

"Sherry, mantıklı düşün biraz. Ne emekli olacak yaştasın, ne de o kadar zenginsin. Başka bir yerde benzer bir maaşla işe girmen kesinlikle imkânsız. Bir düşünsene hocam, ne halt edeceksin Allah aşkına? O çatlak *new age* gezginlerinden mi olacaksın? Bu arada, uyuşturucuya bulaşmış gibi bir halin de yok değil hani."

Sheridan güldü. "Ne bileyim, çatlak bir *new age* yerinde-dururu olurum belki. Bilmiyorum, James. Belki marangozluk kursuna falan giderim."

"Marangozluk kursuna gideceksin...!"

"Veya yaratıcı yazarlık kursuna."

"Güldürme beni."

"Anasını satayım, seks terapistine ya da masöre bile giderim belki. Gerçekten bilmiyorum. Bildiğim tek şey, daha sabah kahvaltımı hazmetmeye çalışırken Ashby Giles ve Belinda Oliphant gibi orospu çocuklarının suratını görmek zorunda kalmazsam bin kat daha mutlu bir adam olacağım."

"Bak, eğer kişisel bir meseleyse, eminim ki bu konuda . . ."

"Hayır James, mesele daha derin. Çok daha derin. Bu konuda konuşmak istemiyorum aslında, ama evet, hayat görüşümü değiştiren bir olayla karşılaştığımı söyleyebiliriz sanırım."

"Aman Allahım, Sheridan, hidayete ermedin ya?"

"Öyle denemez herhalde. Ama, nasıl desem, değerlerimi bir ölçüde gözden geçirme fırsatını buldum. Ve de çok açık bir şekilde şunu keşfettim ki, değer verdiğim şeyler arasında . . ."

"Sherry, Sherry. Dinle, bak. Son zamanlarda epeyce gerginlik yaşadığını biliyorum. Şu Helen meselesi pek de . . . hoş bir şey sayılmazdı tabii. Üstüne bir de satışlardaki durgunluğu koy. Belki de bunu nasıl ifade edeceğimi bilemiyorum. Yani, şu doktor bozuntularından ya da terapist dedikleri heriflerden biriyle bir konuşsan iyi olmaz mı? İtiraf etmek lazım ki son zamanlarda biraz alışılmadık biçimde davranıyorsun."

"Kafayı yediğimi düşünüyorsun, değil mi James?"

"Hayır, hayır. İki gözüm, rica ederim. Sadece biraz . . . şöyle di-

yelim, belki biraz yorgunsun, o kadar. Yorgunsun. Hepsi bu. Bildiğin yorgunluk işte. Bir tatile ihtiyacın var. Ve belki birazcık da . . ." James olduğu yerde büzüştü. "birazcık da rot-balans ayarına?"

"James," Sheridan ayağa kalktı ve elini uzattı. "Ben iyiyim."

"Pekâlâ Entwhistle, pekâlâ," dedi James, ayağa kalkıp Sheridan'ın elini sıkarak. "Süzme bir hırtapoz gibi davrandığını söylemek zorundayım. Ara sor falan işte, ne diyeyim artık. Git hadi o zaman . . . meçhul denizlere açıl bakalım."

Jayne'in Camden High Sokağı'ndaki günü kesat geçiyordu. Yanından geçen birine her seslendiğinde içinden bir utanç dalgası yükselmekteydi. Ayrıca Jayne, Londra ahalisinin köpeklerle ilgili bir önyargı geliştirdiği fikrine kapılmıştı. Geçen sene insanlar tam da bu nedenle, yani besleyecek bir köpeği olduğu için ona para verirlerdi, halbuki bu yaz Endy'yi bir çeşit lüks olarak görür gibiydiler, Jayne'in aslında paraya ihtiyacı olmadığını gösteren bir lüks.

Üstelik, itiraf etmek gerekirse, Jayne pek de girgin bir ruh hali içinde değildi. Önceki akşam Yantra'ya duyduğu öfke yatışmış, onun yerine karnının ortasına bir kimsesizlik ve acı duygusu oturmuştu. Hava soğuk olmadığı halde üşüyor ve kendini olduğundan yaşlı hissediyordu. Artık neye benzediğini bile unuttuğu şeylerin özlemiyle kıvranmaktaydı, Çin çayı gibi, biftek ve patates püresi gibi, banyo köpüğü gibi. Bir yandan da, Londra'nın kötücül ve dünyevi aurasının aybaşı düzenini bozmuş olabileceğinden kuşkulanıyordu.

Normalde erkeği aralarındaki sorunu rüyasında çözmüş olurdu, veya bunu başaramamışsa, meditasyonla ya da kimyevi bir şeylerle meseleyi yoluna koyardı. Halbuki bu sabah Camden'ın güne hazırlanan sesleriyle uyandıklarında, penceredeki buharı silerek "Şu

dangalaklar sürüsüne bak," diye homurdanmakla ve kahvaltı niyetine elma suyu içmekle yetinmişti. Jayne daha sonra nerede buluşacaklarını sorduğunda ise omzunu silkmiş ve "Ne bileyim, burada herhalde," demişti.

"Ama ne zaman, Yan?" diye sızlanmıştı Jayne.

"Ne zaman olursa," diye ifadesiz bir sesle cevap vermiş ve çekip gitmişti Yantra.

Jayne ve Yantra'nın her zaman uyguladıkları basit bir Londra programları vardı. Kalabalık saatlerde birbirlerinden ayrılıp işe gider, arada kalan zamanda da buluşurlardı. Birkaç günde bir, eğer ceplerinde para varsa, öğle vakti ya da akşamüzeri bir-iki içki yuvarlamak üzere bir bara girer, böylece tuvaleti kullanırlardı. Ama zamanlarının büyük bölümünü Biddy'nin arkasında birlikte esrar içip konuşarak ve başka bir yerde olduklarını hayal ederek geçirirlerdi.

Ve tabii bir de öbür mesele vardı. Londra'ya yaklaşırken her seferinde Jayne'in içini hafifçe buran, ama bu sefer –Yantra'nın onu bütün dünyanın kesinlikle haksız ve kendilerinin kesinlikle haklı olduğuna inandırması şöyle dursun, onunla konuşmaması nedeniyle– bıçak gibi kalbine saplanan bu mesele, sekiz numaralı otoyol çıkışıydı. Hemel Hempstead'e giden sapaktı bu.

İşin aslı şuydu ki, bu işi başka türlü yapan bazı gençlerin tersine, Jayne, beş sene önce bir cumartesi günü Salisbury'deki medyumlar panayırından eve dönmemesini haklı gösterecek tek bir dişe dokunur nedene sahip değildi. Onu hırpalayan olmamıştı, yoksul bir ailesi olduğu söylenemezdi, ille işe girsin ya da telefon şirketinde çalışan mühendis sevgilisiyle evlensin diye onu zorladıkları da yoktu. Gerçeği söylemek gerekirse, hafta sonları arada bir esrar çekmek gibi bir alışkanlık edindiğini muhtemelen fark etmiş ve hiçbir şey söylememişlerdi.

Buna rağmen, on beş gün sonra naylon torbada sakladığı esrar suyunu çektiğinde, onları arayıp, "Ya kusura bakmayın, biraz tuhaf kaçacak ama, galiba ben iki haftadır sizi unutmuş bulundum" demek elinden gelmemişti. Keza, bu dönem içinde başından geçen ve onu, içinde yaşamakta olduğundan daha farklı ve kesinlikle daha üstün bir boyutlar kümesinin varlığına kuşkuya yer bırakmayacak biçimde inandıran bütün o olayları anlamalarını sağlamaya

çalışmak da ona aynı şekilde anlamsız gelmişti.

Evden ayrılmasının üzerinden bir ay geçtikten sonra, ailesine bir kart atarak hayatta ve sağlıklı olduğunu ve barışçıl bir hayat sürdüğünü bildirmeye onu ikna eden Yantra olmuştu. Sonra da, evden uzakta geçireceği ilk Noel yaklaşırken, telefon edip onlara neşeli bir Pagan Bayramı dilemesinin ve ailede manevi aydınlanma yönünde değişim geçiren biri olup olmadığını kontrol etmesinin hoş olacağını ileri sürmüştü.

Yantra, mevcut koşullar ışığında gerekli gördüğü üzere, topladığı paranın belirli bir bölümünü evsizlere ve gerçekten muhtaç durumda olduğunu düşündüğü kişilere dağıtıyordu. Ne de olsa, Jayne'le Yantra olmasaydı, onları kurtaracak duyarlılık ve karakterden yoksun olan Londra halkının cılız hayırseverliğinden onlar yararlanacaktı. Topladığı paranın miktarından tam olarak emin olamıyordu tabii, ama Jayne'le ikisine ayırdığı miktarın bu işteki becerisine tamı tamına karşılık düştüğü inancındaydı – Yantra'nın cazibesinden ötürü fazladan biriken, onun yerine başkası olsa verilmeyecek bir paraydı bu, dolayısıyla onundu.

Jayne'in hiç kuşkusuz içinde beklemekte olduğu minibüse dönmeyi geçirdi aklından, ama sonra vazgeçti. Sabah mesaisi onu keyiflendirmişti, halbuki Jayne şu anda asık bir surattan başka bir şeyi hak etmiyordu. Böylece Yantra, parlak para koparma taktiklerini öğle yemeğine çıkmış medya tayfası üzerinde uygulamak üzere Soho'ya doğru aheste bir yürüyüş tutturdu.

Sheridan, aniden karnına saplanan bir pişmanlıkla kaldırımın üzerinde hareketsiz kaldı ve ellerini yüzüne götürdü.

Kusturucu bir sağduyu yeniden içinde yükselmekteydi.

Ne yapmıştı? Allahım, *ne* yapmıştı?

Sheridan yutkundu ve Wardour Sokağı'nda ilerlemeyi sürdürdü. Eve gitme fikri birdenbire bütün cazibesini kaybetmişti, Oxford Sokağı'nı geçip yürümeye devam etti.

Eşyalarını, kendilerini hiç kuşkusuz muzaffer hissedecek olan ekibinin gözleri önünde toparlamak istememiş, akşam ofis boşken dönüp almak üzere binadan ayrılmıştı.

Neyse ki sabahki hava asılsız çıkmış ve beklenen yakıcı sıcağa dönüşmemişti, hatta sokaklarda sonbahara özgü bir dinginlik var gibiydi. Soho'nun dilencileri, ayyaşları ve meczupları alışılmadık ölçüde uyuşuk ve suskundular. Motosikletli kuryeler bile Sheridan'ı ezip geçmek konusunda her zamanki kadar azimli görünmüyorlardı.

Doktorun kurtarıcı haberi verdiği anı yeniden yakalamaya ve şimdi içinde bulunduğu durumu o anın yardımıyla göğüslemeye çalıştı. Ama etkisini enikonu yitirmişti artık. Yoğun bakıma alındığı için işten uzaklaşmak zorunda kalsaydı, Jennifer'la Folucia'nın onu suçlayacak halleri olmazdı. Ama bunu, kesinlikle kendilerine yapılmış bir kötülük olarak göreceklerdi. Jennifer'ı, meselenin iç yüzünü öğrenmek üzere topuklarını yere vura vura telefona koşturup James'le, personel bölümüyle, hatta James'in karısıyla –birkaç kez karşılaşmışlardı çünkü– konuşmayı talep ederken getirdi gözünün önüne. Kalp krizi bundan iyiydi, gerçekten bundan iyiydi.

Birkaç saat içinde Sheridan, hayvanlar aleminin sihrine karşı bağışıklık kazanmış olduğunu fark etti. Ve düşündü ki, insan yaşamın varlığını bir kez içinde hissetti mi –ki bir hayvanat bahçesinde bunu hissetmemek çok zordu– yaşamın kendini hangi suretlerde sergilediği neredeyse ikincil bir konuma düşüyordu. Tek bir numarası olan bir sanatçının gerçekleştirdiği fiyakalı bir gösteriydi yaşam.

Sheridan başını kaldırıp zürafaya baktı ve hayvan gözünü kırptı. Bu muhteşem yaratıklardan biri Edingley Hills'de birdenbire karşısına çıksa gerçekten çarpılırdı tabii. Ama maymunların, aslan ve kaplanların, büyüleyici ve daha az büyüleyici kuşların arasından geçtikten sonra yanına ulaşınca, bu zavallı hayvancık ona hayli ya-

van görünmüştü. Sheridan bu düşüncesinden ötürü hafifçe suçluluk duydu.

Ek binalardan birinde evcil bir öküz, bir bizon ve son derece mahzun görünüşlü bir tapir barınıyordu. Küçük bir oğlan çocuğu içeriye daldı, etrafına bakındı ve hayal kırıklığıyla söylendi. Tam koşarak dışarı çıkmak üzereyken tuhaf görünüşlü tapiri fark etti. Oğlan önce yaratığa, sonra Sheridan'a baktı, ardından gürültülü bir kahkaha koyverdi. Sheridan çocuğa yarı şaşkın bakışlarla karşılık verdi.

"Ne şapşal şey," dedi oğlan, hayvanı işaret ederek. Sonra fırlayıp çıktı. Sheridan, nedenini bilemediği yoğun bir kederin bütün benliğine yayıldığını hissetti. Tapirin kafesine yaklaştı ve elini kafesten içeriye uzattı, fakat hayvan bu elle ilgilenmedi.

"Bence şapşal değilsin," dedi Sheridan.

Sheridan kafeteryada vejetaryen salata istedi ve tepsisini boş kalmış son birkaç masadan birine taşıdı. Sorun kendisinde miydi (zihninde ortaya çıkmış görünen işleyiş bozukluğunda mıydı – zira Sheridan yavaş yavaş böyle bir teori geliştirmekteydi) yoksa ölmüş hayvan etiyle yapılmış yiyecekler satan bir hayvanat bahçesi kafeteryasında gerçekten bir parça çelişkili bir yan var mıydı, karar veremedi. Gelgelelim, diye düşündü kendi kendine, botanik bahçesinde yer alan bir kafe müşterilerine sebze vermeyi reddetseydi bu da hakikaten tuhaf kaçardı.

Sheridan kafenin yanından geçip giden karmakarışık insan sürüsüne baktı. Çoğunu turistler, yaşlı çiftler ve yanlarında okul yaşına gelmemiş çocuklar bulunan anne veya babalar oluşturuyordu. Garanti hepsi de etcildi, Sheridan kalıbını basardı.

Sonra onu gördü.

Dört veya beş yaşlarındaydı, parlak pembe ve beyaz giysilere büründürülmüş olarak, minicik, siyah, cilalı pabuçlarının içinde dikiliyordu. Sheridan, ne olduğunu tam olarak çıkaramasa da, bu küçük varlığın durumunda son derece alışılmadık bir yan olduğunu düşündü. Sonra birdenbire aklı başına geldi ve Sheridan irkildi. Çocuğun yanında kimse yoktu! Çocuk son birkaç dakikadır kesinlikle bir başınaydı. Sonra Sheridan, geçip giden başka bazı insanların da çocuğun yalnız olduğunu fark ettiklerini, ama buna rağmen yürüyüp gittiklerini fark etti.

Aklına ilk gelen şey dışarı fırlayıp çocukla konuşmak oldu. Onu kafeteryanın güvenli ortamına yöneltebilirdi belki. Ama ya çocuk yalnız değilse? Ya çocuğun yanındaki kişi birden çıkagelir ve Sheridan'ı kızla birlikte uzaklaşırken görürse? Tabii ki, Sheridan suçsuzluğunu açıklardı ona. Gelgelelim Sheridan suçsuzluk beyanlarıyla ilgili böyle ne hikâyeler görmüştü. Sorulacak sorunun ne olduğu gün gibi aşikârdı: Bir salı günü Londra hayvanat bahçesini ziyaret eden orta yaşlı, takım elbiseli, yalnız bir adamın, taciz fırsatı kollamak dışında ne gibi bir amacı olabilirdi ki? Belki de kafedeki görevlilere haber vermek daha uygun bir davranış olacaktı. Ama bunu yapmak için gözlerini kızın üzerinden ayırması gerekecekti, ve Sheridan'ın hayatının halihazırdaki seyrine bakılırsa, döndüklerinde kız ortadan kaybolmuş olacaktı – işte o zaman kendisini . . .

Sheridan alnını avuçlarına dayayıp sıkı sıkı bastırdı. Kafasında neyin pazarlığını yapmakta olduğuna inanamıyordu. Korumasız bir çocuğun güvenliğine karşılık kendi . . . onuru. Ve –nasıl olabilirdi bu– onuru tartışmayı kazanır gibiydi.

"Asla," dedi yüksek sesle, yan masada yemek yiyenleri irkilterek. "Dünya yıkılsa gene olmaz."

Başını kaldırıp camdan dışarı baktı.

Çocuk yok olmuştu.

O öğle sonrasının belirli bir noktasında Sheridan havanın yağmurlu olduğunu ve kendisinin de ıslanmış olduğunu farketti. Ayrıca, buna ne zaman karar vermişse, anlaşıldığı kadarıyla Soho'ya geri dönmekteydi.

Bir kapı eşiğinde, kafasına bir uyku tulumu örtmüş ve dizlerini göğsüne çekmiş genç bir adam oturuyordu. Sheridan durdu ve delikanlı başını kaldırıp umutsuz gözlerle ona baktı. Sadakanın istenmeden ona bağışlanmasını mı bekliyordu, yoksa ağzını açıp para isteyemeyecek kadar mutsuz muydu, Sheridan emin olamadı.

"Üşüyor musun?" diye sordu.

"Daha sıcak günlerim olmuştu," diye ifadesiz bir sesle cevap verdi delikanlı.

"Benim de." Sheridan kanıt olarak ellerini cebinden çıkardı ve

birbirine sürterek ovuşturdu. "Bir fincan çay ister misin o halde?"

"Çay parası mı, çayın kendisi mi?"

"Valla, ben çayın kendisinin ikimize de iyi geleceğini düşünmüştüm."

"İlgilenmiyorum."

"Hadi evlat, yapma böyle. Tabii ki, senin ne hissettiğini anlıyormuş gibi yapmam mümkün değil. Ama bak, ben de bugün işimi kaybettim. Hava soğuk, her yer ıslak ve siz, azizim, bir fincan çaya kesinlikle ihtiyacı olan biri gibi . . ."

"Fazlasıyla sinirime dokundun. Hadi uza şimdi."

Sheridan başını salladı ve yoluna devam etti. Evsiz birine yarenlik etme dürtüsüne neden kapıldığını tam olarak bilemese de, içlerinden birini ona eşlik etmeye razı edene kadar çok sayıda uyku tulumu ve battaniyeye başvurdu.

Çelik mavisi gözlere ve bir antropoloji diplomasına sahip tatlı dilli bir Ulster'lı olan Kelvin, Sheridan'a durumu açıklıyordu.

"Mesele aslında onurla ilgili, Sheridan."

Sheridan şaşkın bir ifade takındı. Bu insanlar bütün gün dilenmiyorlar mıydı?

"Onur, röntgencilik ve kulamparacılık," diye fısıldadı Kelvin, esrarlı bir edayla. Sheridan çayını yudumladı ve Kelvin'in cipslerinden bir tane alıp ağzına attı. "Ve sen, dostum, öyle sanıyorum ki röntgenci sınıfına giriyorsun."

"Ben mi?"

"Bittabi." Kelvin sözüne ara vererek sebzeburgerini ağzına götürdü. "Düşün bunun üzerinde." Gözlerini Sheridan'a dikerek ağır hareketlerle burgerinden bir lokma kopardı. Sheridan kafasını kaşıdı ve çayından bir yudum daha aldı. Kelvin ağzındaki lokmayı acele etmeden çiğnedi. Sonra gülümsedi. Sheridan onun konuşmasını bekleyerek bir kaşını merakla havaya kaldırdı, ama delikanlı bir lokma daha kopardı. Sonunda, burgerinden artakalanı tabağına bırakarak söze girdi.

"Şimdi Sheridan, bu bizim röntgencinin pek çok farklı görüntüsü ve çeşidi vardır. Bazen köşedeki gazete satıcısıdır, bazen şehirli romancı ya da sanat fotoğrafçısı kılığında ortaya çıkar. Ve bazen de, Sheridan, talihsizliklere uğramış olup teneşir tahtasına uzun uzun bakmak isteyen adamdır; çünkü, başına ne gelmiş

olursa olsun, Allaha şükür, kefenin içindeki zavallıdan daha iyi durumdadır." Sheridan sesini çıkarmadan Kelvin'e alık alık baktı. "Arkadaşım," diyerek güldü Kevin. "Bunu anlamak o kadar da zor değil. Çay molası almış bir ibne olmak için fazla ıslaksın." Biraz daha kıkırdadı. "Hadi çıkar ağzından baklayı, Sheridan. Birisi karını yiyor, yanlış mıyım?"

"Kesinlikle yanlışsın," dedi Sheridan hafiften eğlenerek, sonra ona içinde bulunduğu durumun daha ihtilafsız bazı cephelerini nakletti.

"Evet, anlaşıldı," diyerek iç geçirdi Kelvin. "Vay, vay, vay, demek böyle ha. Bak Sheridan, hayatta hepimiz zaman zaman korkunç hatalar yaptığımızı düşünürüz, ama unutmamak lazım ki her şey değişir ve hiçbir şey sonsuza kadar aynı kalmaz."

"Çok doğru," diye dalgın dalgın mırıldandı Sheridan ve araya bir sessizlik girdi. "*Onur*, demiştin," diye birden söze girdi Sheridan. "Aynı zamanda bir onur meselesi olduğunu söylemiştin. Onurla dilencilik nasıl bir araya gelebilir ki?"

"Şimdi şöyle düşün Sheridan, aslında her şey uyku tulumunun hangi tarafında oturduğuna bağlı. Sen bunu dilencilik olarak görebilirsin. Ama başka biri de hakkı olan şeyi talep ettiğini düşünebilir."

Kelvin yemeğini bitirdi, arkasından birer çay daha içip sohbete devam ettiler. Sheridan'ın içinden, Kelvin'e her şeye rağmen son derece zeki bir insan olduğunu söylemek ve eninde sonunda işlerin yoluna gireceği konusunda ona güvence vermek geliyordu. Bu yoldan çıkmış gezegende yeni bir fırsat yakalayabilmesi için ona bir tomar para vermek, hatta yanına bir de telefon numarası ekleyip ona yardımcı olmak için elinden geleni yapacağı vaadinde bulunmak istiyordu. Ama fazlasıyla tepeden bakan bir tavır olacaktı bu. Ayrıca, aynı güç koşulları paylaşan binlerce başka insanı düşününce ne anlamı vardı ki bütün bunların. Ve tabii ki Sheridan, Kelvin için içtenlikle tasalandığına ve onu unutmayacağına inanacak kadar saf değildi, ufak tefek iyilikler yaptığı bütün diğer dilencileri unuttuğu gibi onu da unutup gidecekti.

Kelvin akşam mesaisine yetişmek üzere toparlanıp kalktığında ve Sheridan'a yemek için teşekkür ettiğinde, "Hayır hayır," diye karşılık verdi Sheridan, "asıl ben sana teşekkür borçluyum. Benim

için çok zevkli bir sohbetti . ." Sheridan duraladı. "Bak, sana bir bağışta bulunacak olsam acaba çok mu ağırına giderdi?" Sheridan cüzdanını çıkardı.

"Valla ne desem ki, iyi niyetinden faydalandığımı düşünmeni istemem doğrusu."

"Yo, yo, hayır. Kesinlikle böyle bir şey düşünmüyorum."

"Peki o zaman, paranı kabul etme büyüklüğünü göstereceğim, ama sırf teklifini reddetmem senin daha fazla ağırına gideceği için."

"Ha evet, iyi, iyi."

"Ve de Sheridan," diyerek güldü Kelvin, "bu mantığın doğal sonucu olarak, ne kadar fazla verirsen, o kadar az incinmiş olacağım."

"Ah, hah, ha. Güzel, güzel. Tarzını beğendim. Ayrıca . . ." Sheridan yumruğunu havaya kaldırıp sıktı, "zihninin işleyiş tarzını da beğendim, Kelvin. Bir de, baksana . . . ben . . ." Sheridan cebinden bir kartvizit çıkardı ve arkasına bir şeyler karaladı. 'Kelvin. Medenice sohbet etmek için ya da ciddi bir sorun olduğunda. Başka bir şey için değil, tamam mı?"

Sheridan kartviziti Kelvin'e uzattı.

'O zaman kendine iyi bakıyorsun, Sheridan. Anlaştık mı? Tılsımını da boş yere kullanmayacağım. Sana söz."

"Aferin sana. Aferin," diyerek gülümsedi Sheridan ve hemen oracıkta yaptığı şeyden pişman oldu.

Altıyla yedi arasında bir saatte Sheridan, yeterince çay içtiğine ve yeterince kafa yorduğuna karar vererek, eşyalarını almak üzere iş yerine döndü.

Giriş kapısının camından içeri baktığında, danışma masasında kamburunu çıkararak oturmuş ve elindeki kitaba dalmış olan Koca Winston'ı gördü. Sheridan camı tıklattı ve Koca Winston başını çevirip baktı. Sheridan sırıttı, ama Koca Winston özür dileyen bir ifadeyle omuz silkti ve kitabına döndü. Sheridan dört basamaklı giriş kodunu tuşladı ve bip sesini bekledi. Bip sesi gelmedi. Bunun üzerine Sheridan camı yumruklamaya başladı.

Koca Winston kitabını ters çevirip gönülsüzce bankonun

üzerine bıraktı ve ayaklarını sürüye sürüye yaklaştı. Kemerinde asılı duran her türlü boy ve çeşitteki anahtar demeti içinden bir tanesini seçti ve kilide sokup çevirdi. Kalın cam kapıyı biraz aralayarak boğazını temizledi.

"Giriş çıkış yok, Bay Entwhistle. Kesin talimat aldım."

"Winston, sakin ol yahu," diye tatlı tatlı konuştu Sheridan. "Eşyalarımı alıp çıkacağım altı üstü."

"Kusura bakmayın, Bay Entwhistle."

Sheridan aralık duran kapının üzerine elini koydu.

"Winston, lütfen. Bunlara hiç lüzum yok. Sadece eşyalarımı . . ."

"Lütfen elinizi çekin, Bay Entwhistle."

"Ben sadece eşyalarımı . . ."

"Bay Entwhistle, lütfen elinizi çekin."

"Beni dinler misin bir dakika," dedi Sheridan, yavaş yavaş öfkelenmeye başlamıştı. "Bu binada bana ait olan şeyler var."

"Çok üzgünüm, ama dediğim gibi, kesin talimat aldım."

"Gel seninle anlaşalım, Winston. Sadece hayatta kalmam için şart olan birkaç şeyi alacağım – evrak çantam, adres defterim ve ajandam. Sonra, sana söz veriyorum, uslu uslu çıkıp gideceğim."

"Kusura bakmayın, Bay Entwhistle. Bu akşam *olmaz*."

"Allah, Allah! Niye olmazmış efendim? Ne zaman olacak peki?"

"Belki sizi ararlar, Bay Entwhistle. Bilemiyorum."

"Söyle bana, niye bu akşam olmazmış?"

"Söyleyemem, Bay Entwhistle."

"Winston, ne haltlar dönüyor Allah aşkına? Niye bu akşam olmazmış? Nesi varmış bu akşamın?"

"Bunu bilemem ki ben, Bay Entwhistle. Burada partilere davet edilen biri değilim ben.Yanlış adama sordunuz, Bay Entwhistle."

"Parti mi? Ne partisi?"

"Altı yıldır buradayım, Bay Entwhistle. Noel partilerine bile davet edilmiyorum. Sizler dağıtırken birinin burada dikilip binayı kollaması lazım geliyor tabii."

"Haklısın, seni anlıyorum, Winston. Bu konuda bir şeyler yapabilirim herhalde, bir bakayım. Ama bu arada . . ."

"İçeri gireceğim diye hiç boşuna tutturmayın. Ama ben . .

Koca Winston dışarı çıktı ve girişteki üstü kapalı alanın

üzerinde Sheridan'ın yanıbaşında dikilmeye başladı. Kapıyı dışarıdan kilitledi ve elde sarılmış bir sigara yaktı.

"Bari bir tek adres defterimi alayım, lütfen," diye yalvardı Sheridan.

"Bu tulumu görüyor musunuz, Bay Entwhistle?"

"Evet Winston, tulumunu görüyorum."

"Peki bu armayı görüyor musunuz, Bay Entwhistle?"

"Güvenlik arman. Pek hoş."

"Şimdik, bu armayı bana veriyorlar, doğru mu? Ama armayı bir şeyin üzerine dikmem lazım, doğru mu?"

"Tabii ki."

"Ama kimse bana tulum vermiyor. Ama bir tulumum olmak zorunda. Ve de üstünde bunlardan bulunmak zorunda," diyerek üzerinde 'Güvenlik' yazılı lacivert armalardan birini çekiştirdi, "yoksa güvenlik görevlisi olduğum anlaşılmaz, doğru mu?"

"Doğru."

"Peki, sizce tulumun parası kimin cebinden çıkıyor?"

"Winston, bunları bana neden anlatıyorsun?"

Koca Winston sustu ve düşünceli bir tavırla sigarasından bir nefes çekti. Gözlerini kocaman mavi tulumunun üzerinde gezdirdi ve üzerine yapışmış bir iplik parçasını özenle tutup aldı. İpliği yüzüne yaklaştırıp birkaç saniye inceledi, sonra tuhaf bir zarafetle elini uzatıp havada süzülmeye bıraktı.

Sheridan, Koca Winston'a varlığını hatırlatmak için burnunu çekti. Çok emin değildi ama, adamın tütününün kokusunu bir yerden hatırlar gibi olmuştu. Koca Winston yukarıdan Sheridan'a baktı ve gülümsedi.

"Bir tek adres defterimi, ha? Lütfen, Winston. *Bir tek* onu?"

"Üzgünüm, Bay Entwhistle. Üzgünüm."

"Üzgünsün demek, aman ne güzel."

"Bakın Bay Entwhistle, siz şimdik diyeceksiniz ki bu Winston ne kadar da kötü kalpli, işgüzar, pis bir adammış böyle. Ama buna karar vermeden önce durun da size Shelley'den birkaç mısra okuyayım."

"Ha tabii, tabii Winston. Uyguladığın fiziksel işkenceyi telafi etmenin en uygun yolu olarak akla hemen bu geliyor zaten."

"Hayat belki değişir, ama uçup gidemez;
Umut belki yok olur, ama asla ölemez;
Hakikat gizlense de alttan alta hep yanar;
Aşk geri çevrilse de – sonunda sana döner!

Ne kadar güzel, değil mi Bay Entwhistle?"

"Evet," diye suyuna gitti Sheridan. "Hakikaten nefis bir şey. Peki Winston, şuna ne dersin? Ben seni burada beklesem, sen de dostluğunu gösterip kapıyı arkandan kilitleyerek bir koşu yukarı çıksan ve adres defterimi alıp geliversen? Artık bu kadarına herhalde itiraz etmezsin, öyle değil mi?"

"*İtiraz etmem kimseye, ağlarım kendi derdime*, Bay Entwhistle. Ama yine de, giriş çıkış yok."

"E yapma ama artık, yahu. Ne çıkar ki bundan?"

"Durun size yengeç avcısının hikâyesini anlatayım, Bay Entwhistle."

"Hayır," diye patladı Sheridan. "Yengeç avcısının hikâyesini anlatma. Şu canına tükürdüğümün eşyalarını getir, yeter."

"Hikâye şu, Bay Entwhistle, yengeç avcısı bir yengeç tuttuğunda ne yapar, zepete koyar, doğru mu? Şimdik yengeç, doğal olaraktan tırmanma yeteneğine sahip bir hayvan olduğundan, tabiyatıylan, zepetten hemen kaçmaya kalkıyor. Ama yine de, Bay Entwhistle, yengeç avcısı zepetin üstüne kapak örtmüyor. Neden acaba, Bay Entwhistle?"

"Hiç bilemiyorum, Winston. Belki de bu avcı kötü bir yengeç avcısıdır. Sen söyle."

"Çünkü, Bay Entwhistle, yengeçlerden bir tanesi öbürsünün kaçmakta olduğunu fark edince onun bacağından asılaraktan kendisi kaçmaya çalışıyor. İşte yengeçler böyledir, Bay Entwhistle. Ve işte buna, Bay Entwhistle, kimseler itiraz edemez."

"Allah Allah, git işine kardeşim ya! Binada yabancı birini yakalayınca ne yapıyorsun sen? Zavallının elini kolunu bağlayıp Shelley'nin bütün eserlerini mi okuyorsun? Sonra da balıkçılık teknikleri üzerine ders mi veriyorsun?"

"Sakin olun lütfen, Bay Entwhistle."

"Winston, söyle bana şimdi. Hiç geveleme, söyle. Ya bu gezegende bir tuhaflık var ya da bende, ama ikimizden biri kesinlikle

aklını kaçırıyor. Hangimiz, Winston?"

"Biliyorum, Bay Entwhistle, biliyorum. Akşamın bu saatinde burada dikiliyoruz ya, siz şimdik kendinize soruyorsunuzdur, Shelley'den mısralar okuyan bir bekçi ne işe yarar ki, diye. Ama ben de size sorayım, Bay Entwhistle, okumayanı ne işe yarar ki? Bir sigara alır mıydınız, Bay Entwhistle?"

Yağmur yağıyordu ve Yantra yorgundu. Aynı zamanda alışılmadık ölçüde zengindi ve midesi alışılmadık ölçüde doluydu.

Minibüse dönmeyi yirmi dört saati aşkın bir süredir erteleddiğinin ve işleri yoluna koymak için o kahrolası egosunu ayaklar altına alması gerektiğinin farkındaydı elbette. Özetle, ciddi ciddi yerlerde sürünüp Jayne'in ayaklarına kapanması farz olmuştu. Böylece akşam mesaisini atlayarak Camden'ın yolunu tuttu.

Beklediği üzere, Jayne oradaydı. Yantra içeri girdiğinde hiçbir şey söylemedi. Yantra ona tatlı tatlı seslendi.

"Jayne." Jayne bakmadı. "Jayne, yavrucuğum." Jayne, mezartaşı sessizliğini ve kıpırtısızlığını sürdürdü. Yantra içinden ani bir öfkenin yükseldiğini hissetti ve kendini yatıştırmak için iç geçirdi. Elini Jayne'in başına koydu ve ona mahzun mahzun baktı. "Gerçekten özür dilerim," diye fısıldadı. Bir damla gözyaşı Jayne'in yüzünden yuvarlanıp taytındaki deliklerden birinin içine düştü. Jayne yanaklarını sildi.

"Niye özür diliyorsun ki?" diye sordu.

"Her şey için. Monadizmim. Egom. Ne bileyim. Puştluğum. Aklına ne gel . . ."

"Mesele bu değil," dedi Jayne, başını kaldırıp ona tuhaf tuhaf bakarak. "Hiç değil hem de."

"Peki, Jayne, peki. Belki kıskançlığımı da sayabiliriz. Hatta belki . . ."

"Hayır, Yan. Mesele bu da değil. Bundan daha önemli bir şey."

"Ee, bir ipucu versen, diyorum?"

"Sekiz numaralı çıkış."

"Sekiz numaralı çıkış, Ml yani . . . Hemel Hempstead?"

"Hayır Yan, ben sana 'Hemel Hempstead' diyorum, sen de diyorsun ki . . ."

"Ben de diyorum ki . . . 'Pörsük Plumpstead'." Jayne gülümsedi.

"Ben de diyorum ki, 'Boklu Banstead'."

"Sarsak Stanstead."

"Bezgin Bearstead."

"Nekes Newstead."

"Fırlak Finchampstead."

"Hoyrat Hampstead."

"Götlek Grinstead."

"Rezil Rearstead."

"Manyak Minstead."

"Ahhh,' dedi Yantra ellerini başına götürerek. "Hazırlanmışsın sen buna."

"Bir, iki, üç" diye sıralarak saydı Jayne, "dört . . ."

"Ahhh, Ebleh Elstead. Ha-haa."

"Alçak Abbystead. Bir, iki, üç, dört . . ."

"Ahhh."

"Yedi, sekiz."

"Aklıma hiçbir şey gelmiyor. Yavaşla biraz . . ."

"On."

"Ahhh, hayır, Jayne."

"Söyle hadi."

"Tamam, tamam. Jayne'e oral borcum var."

"Teşekkür ederim, sevgilim," diye cıvıldadı Jayne ve Yantra'yı öptü.

Yantra sırıttı. Fairstead, Baileystead, Grimstead ve diğerleri onu rahat bir sene daha idare ederdi.

"Jayne," dedi biraz endişeli bir sesle. O akşamüzeri Biddy'ye geri dönerken Jayne'e bundan söz etmek için sabırsızlanıyordu, ama şimdi, böyle birdenbire gerçeklere dönüverince, biraz tuhaf gelmeye başlamıştı her şey – hani rüyada bir şeyler bulunur da uyanınca kaybolur ya, onun gibi. Eliyle arka cebini yokladı.

"Ne?"

"Bayağı manyak bir gün geçirdim, Jayne."

"Hadi ya?"

"Evet, ama önce sen söyle, çok para topladın mı?"

"Yok. Yedi buçuk sterlin falan. Sen?"

"Bok gibi para topladım, Jayne. Resmen sefahate dalacak kadar çok, hem de tek vuruşta."

"Anlat bakalım."

"Valla Jayne, herif aydınlanma yolunda mıydı yoksa basbayağı çatlak mıydı, bilmiyorum. Neyse işte, deli gibi yağmur yağıyordu . . ."

"Yan, bak bu çok tuhaf. Ama böyle fenomenlerden söz edildiğini duymuştum daha önce de."

"İşte, bir kapı eşiğinde oturmuş kakırdıyordum. İnsanlara bir şeyler demeye bile üşeniyordum yani, anladın mı. Sonra işte bu acayip kel herif çıkageldi, takım elbiseli falan, hem de iliklerine kadar ıslanmış bir vaziyette, ve beni birlikte çay içmeye davet etti."

"Çay mı?"

"Neyse işte, neden bilmiyorum ama, ona Kelvin'i uygun gördüm."

"Mükemmel. Kelvin, tabii ki."

"Aklımdan manyak Angus'u geçirmedim dersem de yalan olur, gerçi."

"Yok, çay için o olmaz."

"Doğru. Neyse, adam beni doyurdu, ileri geri bir şeyler anlattı, falan filan. Beni evsiz sandı anladın mı, ben de adamı bozmak istemedim. Ayrılırken de bana bunu verdi." Cebinden banknotları çıkarıp baktı. Kartvizitten de söz etmek üzereydi ki, kendini tuttu. Yo, tılsım ona verilmişti, yalnızca ona. Nedenini bilemese de ta iliklerinde hissediyordu ki bu tılsımda ciddi bir kudret vardı – şimdilik bu kudreti nasıl harekete geçireceği hakkında hiçbir fikri yoktu, ama zamanı gelince anlayacaktı.

"Vay anasını, Yan . . . Gerçek mi sence bunlar?"

"Ne bileyim ben? Daha önce hiç görmedim ki."

"Yok, yok. Ben eminim, yirmilikten daha büyük banknot yok artık. Hem baksana, gıcır gıcırlar. Kesin kafaya almışlar seni."

"Peki madem sahte oldukları o kadar belli, neden beş tane bir-

den versin ki bana? Hem salak salak konuşma Jayne, ellilikler hâlâ var. Ayrıca, o makinelerden hep gıcır gıcır banknotlar çıkıyor."

"Yan, Yan. Ahh. Lanet olsun. Çok kötü bu, içimden fena halde maddeci duygular yükseliyor."

Yantra'nın yüzüne koca bir gülümseme yayıldı. "Sakin ol bakalım. Jayne, fakirliğe o kadar iyi ev sahipliği yaptık ki, belki de kızkardeşi zenginlikten bize kısa bir ziyarette bulunmasını rica etmiştir. Hem yirmi beş küsur sterlin kadar da bozukluk toplamış bulunuyorum, bu durumda seni içki içmeye davet edebilir miyim acaba, sevgilim?"

Jayne, paralar sahte çıkmazsa ertesi gün Londra'dan ayrılmayı kabul etmesi için Yantra'ya bir sürü dil döktü. Ama Yantra'nın başka planları vardı. Her şeyden önce, bir arkadaşını bulmak için biraz zaman ayırması gerekiyordu. Koca Londra'da bu işin kolay olmayacağının farkındaydı, ama çocuğun takıldığı barları biliyordu, en azından etrafı bir kolaçan edebilirdi.

"Kimmiş bu?" diye sordu Jayne.

Yantra'nın yüzünden kısa bir gülümseme geçti, ama Jayne'e cevap vermedi.

İkincisi Yantra, onları bir şeyin beklediği yolunda sarsılmaz bir inanca kapılmıştı. Bunun ne olduğunu bilmiyordu. Ama esaslı bir şeydi. Bunu havada hissedebildiğini söyledi Jayne'e, fırtına öncesi elektrik gibi.

"Yan, bebeğim, beklediğin şey olmuş zaten. Para işte. Oydu hissettiğin."

"Hayır, yavrucuğum. Bu sefer ciddi ciddi galvanik etkinlikten söz ediyoruz. Büyük bir şey bizi bekliyor. Güven bana."

Alarmın çalmasına daha çok zaman olduğu halde Sheridan uyanmış, ıstırap verici bir felaket duygusuyla cebelleşiyordu. Sanki ka-

çırılmış, ilaçla bayıltılmış ve beyazla soğuğun ürkütücü bir şekilde göz alabildiğine uzanıp gittiği buzdan bir çölün ortasında uyanmıştı.

Gününü nasıl geçireceğini planlamak zaten başlı başına bir eziyetti, geleceği üzerine düşünme işine gelince, o işin birkaç gün daha beklemesi gerekecekti, belki de birkaç hafta. Belki bir şok geçirmekteydi, belki zamanla boşluğun içinde yeniden yön levhaları belirecekti. Gelgelelim, belki de şokla falan hiç ilgisi yoktu olan bitenin. Belki de bu buzdan hiçlik duygusu aslında hayatının tamamını oluşturuyordu.

Haberi Jennifer'a bildirme düşüncesi midesini kaldırdı. Ama başka şansı var mıydı ki? Bir günü daha sokaklarda sürterek geçirebileceğini hiç sanmıyordu. Jennifer tabii ki Monroe-Hastings'de işlerin neden sarpa sardığını ayrıntılarıyla öğrenmek isteyecekti. Üstelik bir de Folucia vardı.

Mide bulantısı dayanılmaz bir hal aldı. Sabahlığını aceleyle sırtına geçirip banyoya koştu. Ne var ki, hayvanat bahçesinden beri hiçbir şey yememiş olduğu için, öğüre öğüre mide çeperini tahriş ettiğiyle kaldı.

Bayan Hazeldene, Lothian'ın peşinde çalılıkların içinden koşturarak gelmekteydi.

"Vur poposuna, çekilsin," diye seslendi Sheridan'a. "Korkma, iyi bir şaplak indir kıçına." Ancak Sheridan'ın, bacağıyla çiftleşmekte olan İskoç Dağ Teriyeri'nden rahatsız olmuş gibi bir hali yoktu, durumun farkında olduğu bile şüpheliydi.

Kadın köpeği tasmasından tutup havaya kaldırdı, ceza olarak birkaç saniye öylece asılı tuttu, sonra serbest bıraktı.

"Çok özür dilerim. Ama ne diyelim, bu İskoçların sadakat anlayışı malum." Bayan Hazeldene güldü.

Sheridan kadına boş gözlerle bakıyordu.

"Ee, Sherry, nasılsın bakalım?"

"İyi," diyerek başını salladı Sheridan. "İyi. Çok iyi. Evet."

"İyi. Jennifer nasıl?"

"İyi."

"İyi. Eee, Sherry, umarım bunu sormama kızmazsın. Çarşamba

sabahı saat sekizde seni Edingley Hills'de görmemizi neye borçluyuz acaba?

Sheridan aniden kendine geldi.

"Kusura bakma, Eddie. Daha pek ayılamadım galiba. Hogarth bir süredir ortada yok da," diye uydurdu ayaküzeri. "İşe gitmeden önce çıkıp etrafa bir bakınayım dedim. Anlamsız bir çaba tabii."

"Cuma günü için fikir değiştirmediniz, değil mi?"

"Ne varmış ki cuma günü?"

"Yazın ilk mangal partisini yapacağız ya. Allah komşulara sabır versin."

"Ha, evet tabii, Eddie. Hiç merak etme. Geleceğiz."

"Folucia da gelir mi?"

"Vallahi, o küçük hanım adına konuşmaktan çoktan vazgeçtim ben."

"Neyse, ben yine de vejetaryen bir şeyler hazırlarım, ne olur ne olmaz. Bu arada, Sherry, umarım ikna edici birkaç mazeret hazırlarsın gelmeden önce."

"Mazeret mi?"

"Emekli olmuşuz, duyduğuma göre."

"*Ne?*" Sheridan kadına dik dik baktı ve kadın neredeyse irkilerek geri çekildi.

"Er meydanından çekiliyorsun, ha Sherry? Neyse, iyisi mi ben gideyim artık. Lothian civardayken kedi medi bulamayacaksın sen."

"Ne kedisi?"

Sheridan, gezegendeki herkes için, insanın anılarını en yoğun biçimde harekete geçiren tek bir yer bulunduğu fikrindeydi. İster dünya yüzünde hâlâ mevcut olsun, isterse ruhunuzun bir köşesinde küçük bir koruluğa dönüşmüş olsun, bu yer kesinlikle karanlığın ışıkla buluştuğu bir yerdi. Hem Tanrı'nın hem şeytanın elinden çıkma bir yer.

Sheridan, kendi yerinin hemen hemen ölümsüz bir yer olması ve kırk yıldır tanıdığı ağaçların hafızasındaki muhtemel tökezlemeleri telafi etmek üzere hâlâ hazır beklemesinden ötürü şanslı sayılabileceğini düşündü. Gözle görülür bir şekilde artan çöp

miktarını ve miadını dolduran tek tük birkaç ağacı bir kenara bırakırsak, Edingley Hills hâlâ, ilk ağacına tırmandığı, ilk dayağını yediği, ilk sigarasını içtiği ve elini beceriksizce ilk memesine dayadığı yerdi aşağı yukarı.

Belki daha da önemlisi, yoldan ayrılıp koruluğun içlerine doğru ilerledikçe, etraf hâlâ aynı eskisi gibi kokuyordu. Gümüşi kayınlar ve otlarla kaplı vadiler hâlâ ıslak ve küfsü kokuyor, çam ağaçlarının oluşturduğu küçük alandan hâlâ ot ve Noel kokusu yayılıyor, korunun içinden geçen ana patikanın tepesine yaklaşırken, killi toprağın bitip kireçli ve kumlu bir zeminin başladığı yerde ise hâlâ tozlu ve nahoş bir koku sarıyordu etrafı.

Çocukken, beton zeminli bir gözlem alanına ulaşarak aniden son bulan bu koru yolu Sheridan'a kilometrelerce uzunluktaymış gibi gelirdi. Buradan bakınca, ziyaretçilerin kullanımına sunulmuş teleskopu kullanmasanız bile bütün Croydon'ı, Londra'yı sarmalayan gri halkayı, hatta rivayet edildiğine göre, şayet ufuk yeterince açıksa, Postane Kulesi'ni bile görebilirdiniz. O sabah yukarı tırmanırken Sheridan, patikanın aslında başlangıcından tepeye kadar en çok birkaç yüz metre uzunlukta olduğunu şaşkınlıkla fark etti. Aslına bakılırsa, Edingley Hills'i kuşatan bütün yolların toplam uzunluğu herhalde beş-altı kilometreden fazla değildi.

Bir keresinde babası, bir fabrika bacasının ateşlenmesini seyretmek üzere onu gözlem alanına çıkarmıştı. Tepelerin üzerinden aşarak, taşlı patikaları izleyerek ve cılız süpürgeotu kümelerinin etrafından dolaşarak yol alırlarken babası bu olaydan hiç söz etmemiş, sadece ağaçlar hakkında konuşmuş ve etraftaki çukurlardan hangilerinin doğal, hangilerinin savaş sırasındaki bombalardan kalma olduğunu göstermişti. Babası, Edingley Hills'in hem Tanrı'nın hem şeytanın elinden çıkma olduğunu söyleyerek gülmüştü.

Gözlem alanına vardıklarında babası bir sandviç yemeye yetecek kadar zamanları olduğunu söylemiş ve askerlik yadigârı dikdörtgen biçimli tayın kutusunun kapağını açarak paket kağıdına sarılı birkaç sandviç çıkarmıştı. Babasının, savaşa gitmesinin tek nedeni olarak Hitler'in çedar peynirini tayın niyetine dağıtmaya kalkmış olmasını göstererek dalga geçtiğini hatırladı, tabii ki hiçbir İngiliz erkeği buna izin veremezdi. Sonra babası sandviçleri açmış

ve içlerinde işkembe bulunduğunu keşfetmişti, ikisi birden gülmüşlerdi buna.

Babası saatine bakmış ve Sheridan'a zamanın yaklaştığını söylemişti. Bir dakikadan daha az bir zaman kaldığında teleskopun yanındaki deliğe yarım peni atmış, görüntüyü odaklamış ve Sheridan'ı kaldırıp taş basamağın üzerine çıkararak bacayı görüp görmediğini sormuştu. Sheridan evet demiş, babası da bakmaya devam etmesini söylemişti. Sonra, sessizce ve sanki ağır çekimdeymiş gibi, görüntünün orta yerinde bir çatlak belirmiş ve olağanüstü bir toz bulutu havaya yükselerek gitgide kalınlaşmıştı, ta ki Sheridan bacayı artık göremez olana kadar.

"Nasıldı ama, müthiş, değil mi?" diye sormuştu babası, gösterinin ardından gerisin geri koruluğa doğru ilerlerlerken. Sheridan bu olayın hakikaten ne kadar müthiş olduğunu ancak üzerinden bir sene kadar geçtikten sonra tam olarak kavrayabilmişti. Çünkü o sabah Sheridan'la babası, olayı Edingley'nin en avantajlı noktasından izleyen yegâne iki kişi olmuştu. Hiç şüphesiz Sheridan dünyanın en iyi babasına sahipti.

Bunca senenin ardından ve aralarında geçen o kadar şeyden sonra babasını bazen hâlâ sevgiyle hatırlayabiliyor olması Sheridan'a tuhaf göründü. Babası kemerinin tokasına uzandığında benliğini saran o eritici korkuyu şu anda bile hissedebiliyordu. Böyle anlarda annesi, olanca sessizliğine ve buz gibi bakışlarına rağmen, sanki içinden çığlıklar atıyor gibi görünürdü. İlk zamanlar bir köşede oturup onaylıyormuş gibi yaparak seyreder, bir tek kemer darbeleri inerken gözlerini kapardı. Ama sonraları, babası işi daha da azıttığında, başka bir odaya geçip radyonun sesini sonuna kadar açmaya başlamıştı.

Sheridan yemeğe altı dakika geç kalsa babası ona beş kez vurur, bir vuruşu merhamet hatırına bağışlardı. Pazar günleri söz sırası kendine gelmeden konuşursa, babası Sheridan'ın ağzından çıkan kelime sayısını hesaplayıp bu rakamdan bir çıkarırdı. İşin en kötü yanı, pazar gününün Sebt tatiline denk düşmesi yüzünden dayağın pazartesi okul dönüşüne ertelenmesiydi. Bir keresinde de babası iş seyahatine çıkmadan önce Sheridan'ı döverek cezalandırmıştı – onun yokluğunda işleyeceğinden şüphe duymadığı çeşitli suçlar için.

Sonra babası felç geçirmiş ve dayak faslı sona ermişti.

Sheridan yatılı okulu bitirene kadar her cumartesi akşamı, annesiyle birlikte otobüse biner ve Queen's Hastanesi'ne –rahiplerin yönetimindeki bir yaşlılar evinden bozma bir hastane olan bu kasvetli yapı, talihin ilginç bir tecellisi olarak, Mayday Hastanesi'yle mezarlık arasında yer alıyordu– onu ziyarete giderlerdi.

Başlangıçta babası başka insanların varlığını fark edemiyordu – ya da belki fark etmeyi reddediyordu. Mamafih birkaç hafta geçtikten sonra idraki ilerlemiş ve Şeker Kardeşim'le Frank veya Bill'le Sıçan gelmiş diye onları sevinçle karşılar olmuştu. Daha sonraları dış dünyayla ilişkisi tamamen kopmuştu. Sheridan otuz senedir, babasının salyalarını akıtarak yatakta oturmuş, yorganın altında takatsizce çükünü sıvazlayan görüntüsünü hafızasından uzaklaştırmayı başaramamıştı. Babası bunun ardından bir on sekiz ay daha yaşamayı başarmışsa da, buna yaşamak denirse tabii, hem annesinin hem de Sheridan'ın son hastane ziyaretleri olmuştu bu.

Edingley Hills, babasının sağlığında Sheridan'ın ondan kaçmak için geldiği yerdi. Ne var ki, ölümünden sonra burası onun ruhu tarafından ele geçirilmiş gibi gelmeye başlamıştı Sheridan'a. Ama belki de, diye düşündü, babasının hayaletini sonsuzluğa taşıyan yer bu tepeler değildi. Babasının genleri nasıl Sheridan'ın bedeninde yaşıyorsa, ruhi cevheri de oğlunun ruhunda varlığını sürdürüyordu. Hem bu mirasın olumlu yanları da yok değildi. Sheridan pek ender olarak Folucia'ya sesini yükseltmiş ve ona asla el kaldırmamıştı. Larkin'in bir sözünü hatırlayarak acı acı gülümsedi. Çocuklarınızı döverseniz, yoldan çıkarlar. Çocuklarınızı dövmezseniz, yine yoldan çıkarlar. Folucia babası yüzünden mi yoldan çıkmıştı? Yoksa babasının babası yüzünden mi? Adem acaba siyaseten sağlam bir baba mıydı, yoksa inançlı bir dayak taraftarı mı? Ve bütün bu düşünceler neden Sheridan'ın zıvanadan çıkmış gibi gülmesine neden oluyordu? Ayrıca, ağaçların arasında kıvrılıp yatma isteği içinde neden karşı konmaz biçimde yükselmekteydi?

Sheridan uyandığında yağmur çiseliyordu ve kendisi rahatsız bir pozisyonda yerde yatmaktaydı, kulakları ve yanağı serin çimlerin üzerinde, dizleri göğsüne çekilmiş olarak. Düşmüş müydü, yoksa

bile bile yere yatmış ve sızmış mıydı? Hem, Edingley Hills'de ne işi vardı onun Allah aşkına?

Çarpıcı bir rüya görmüştü Sheridan, etkisini hissedebiliyordu, ama bütün gayretine rağmen rüyayı yerli yerine oturtamıyordu. Daha önce çözmüş olduğu, dolayısıyla *bildiği*, ama bir türlü hatırlayamadığı bir bulmaca sorusu gibi bu da bir çeşit mide bulantısına yol açıyordu.

Sheridan saatine baktı ve kalbi yerinden hopladı. Saat on bir buçuktu.

Sonra hatırladı.

Ve Sheridan Entwhistle, eve gidip karısıyla konuşma zamanının gelmiş olduğuna karar verdi.

Jennifer kocasını merakla süzdü, ancak takım elbisesine yapışmış çamur ve çalı çırpı hakkında hiçbir şey söylemedi.

Sheridan söze girmek üzereyken vazgeçti. Bunun yerine ağır adımlarla mutfağa geçip kendine bir bardak kahve aldı.

Radyodaki sunucu yaz mevsiminin insanın kanını nasıl tutuşturduğuna dair birkaç laf ettikten sonra tini-mini bikini hakkındaki şarkıyı çalmaya başladı.

"Şunu kapatabilir miyiz lütfen. İnan hiç havamda . . ."

Jennifer vakit kaybetmeden söylenenı yaptı. Gazetesini bir kenara bıraktı ve kendine bir kahve aldı.

"Jennifer, nedir bilmiyorum ama bu Allahın belası şarkı hangi cehenneme gitsem peşimden geliyor sanki. Halbuki ebeveyn, saç rengi, vesaire seçimini yaptığım bekleme odasında ben Yüce Rabbe ne demiştim: 'Jenerik müziği mi? Tamam buldum, girdiğim her odanın duvarlarından *Tannhäuser*'in uvertür kısmı yayılsın lütfen, bu olmayacaksa Elgar'dan bir şeyler de olabilir.' Orospu çocuğu bunun yerine beni havan tokmağı gibi kel yapmayı uygun

görüyor, baba diye başıma bir adet Cengiz Han sarıyor, bir de üstelik . . ."

"Sherry?"

"Kusura bakma, saçmalıyorum işte."

"Sherry, bunu sana nasıl söyleyeceğim, bilemiyorum."

"Neyi nasıl söyleyeceksin?"

"Hiç."

"Nasıl hiç?"

"Hiç işte, gerçekten önemli bir şey değil."

"İyi o zaman."

"Yani, aslında, tam olarak da önemsiz denemez."

Jennifer kahvesini ağzına götürdü, ama kahve çok sıcaktı.

"Mesele şu Sherry Yani, ikimizin, hislerimizi açığa vurmak bakımından dünyanın en rahat insanları arasında yer almadığımız herhalde ortada."

Jennifer ayağa kalktı ve Sheridan ona ters ters baktı. Jennifer aldırış etmeden ona yaklaştı, koluna yapışmış bir çalı parçasını aldı ve bir elini Sheridan'ın omzuna koydu.

"Ama yine de, Sherry . . . Her ne olursa olsun . . . Polonya İşçi Partisi, on." Jennifer yumruğunu sıkıp havaya kaldırdı. "Anla işte Sherry, biliyorum."

Jennifer'ın bildiği şey tam olarak neydi acaba? Sheridan, amacını belli etmeden suyu yoklamanın yollarını düşündü aceleyle, ama aklına bir şey gelmedi. Neyse ki Jennifer sözüne devam etti.

"James aradı dün. Ve bence, koşulları göz önünde bulundurursak, nazik bir davranıştı bu."

"Koşullar?"

"Şey dedi Sherry . . . senin şeyinle ilgili endişelerini belirtti . . . nasıl desem yani, belki biraz fazla bunalmış olabileceğini söyledi. Belki bir tatilin sana iyi gelebileceğini söyledi."

"Bu kelimeyi mi kullandı?"

"Sebt tatili dedi, sanırım."

"Başka?"

"Bir de Sherry, korkarım ruhi bunalım gibi bir laf da etti ayrıca."

"Yok canım, kendisi klinik psikoloji diplomasını ne zaman almış acaba?" Jennifer gülmedi. "Peki sen ne dedin, Jennifer?"

"Hah-ha. Ona dedim ki, kocamın herhangi bir şey yüzünden ruhi bunalıma gireceği gün, herhalde cehenneme kar yağdığı gün olacaktır, dedim. Ayrıca, ben seni tanıdım tanıyalı her zaman saçmaladığını, dolayısıyla bu bakımdan ortada bir değişiklik bulunmadığını söyledim. Bir de, bunu söyleyerek fazla kabalık etmemiş olduğumu umuyorum, aklını kontrol ettirmesi gereken biri varsa bu kişinin kesinlikle sen olmadığını söyledim ona. Ha, ehem, bir de Sheridan, özür dilerim ama, cümlenin içinde nahoş bir sözcük kullandığımı da hatırlar gibiyim. Sonra telefonu kapattım."

"Ahh, ahh, tatlım benim, ne denir ki buna? Birinci sınıf. Kesinlikle birinci sınıf. Zaten o hayvan oğlu hayvanlardan adres defterimi alır almaz . . "

"Ama Sherry, dur, beni dinle. Sherry, ona yalan söyledim. Bak, bu konu üzerinde düşündüm de, belki de ruhi gerilim nedeniyle yüzü gözü seğirmeye başlayan insanlar bunun farkına varamıyorlar, çünkü aynada kendilerine bakarken yüzleri seğirdiğinde, haliyle, o anda seğirmekte olduklarından, seğirdiklerini göremiyorlar."

"Şunu bir de ana dilimizde rica edeyim."

"Folucia da farkına varmış. Üstelik geceleri kırk kere yataktan kalkıyorsun. Ve de açık konuşmak gerekirse, saçmalama oranında belirgin bir artış var."

"Anlıyorum. Katlanılmaz oldum, değil mi?"

"Yo, hayır," diyerek güldü Jennifer. "Tatlı tatlı saçmalıyorsun. Genellikle yani."

"İyi de Jennifer, beni böyle gerilim içinde bekletmeye hakkın yok. Terbiye Timsali'yle baş başa verip bu işe yaramaz herifin infazını kararlaştırdıysanız . ." Sheridan elini alnına götürüp burnundan gürültülü bir ses çıkardı. "Aslını sorarsan, Jennifer, bu kahramanlık numaraları bir yana, bütün bunları ben de bir nebze endişe verici buluyorum."

Jennifer eğilip kocasını yanağından öptü.

"Sen hiç endişelenme, Sherry. Fakruzaruret içinde olduğumuzu kimse söyleyemez. O yüzden ben diyorum ki, sen şöyle bir-iki hafta hiçbir şeyi kafana takmadan iyice bir gevşe. Buna rağmen işler yoluna girmezse, Dr. Dickinson'la küçük bir sohbet ayarlamamız herhalde uygun olur."

"Gitmiş. Dr. Dickinson'ın yerine başkası gelmiş." Ağzından kaçırmıştı. Dolayısıyla Sheridan, doktor ziyaretini Jennifer'a açıklamak zorunda kaldı.

"Enfes, dokuz," diye seslendi Folucia, bir anlığına annesini hatırlatan bir edayla. Sheridan ve Jennifer irkilerek birbirlerinin kollarından sıyrıldılar. Folucia bir bardağa portakal suyu doldurdu ve masada yanlarına geçip oturdu.

Jennifer kızına sert sert baktı.

"Herhalde," diye söze girdi zorlama bir öfkeyle, "*okul* kelimesini sana benim hatırlatmam gerekmiyor, değil mi Folucia?"

"Sınavlara hazırlanma dönemi," dedi Folucia, suratını çarpıtarak.

"Yanlış hatırlamıyorsam, sömestr başında gönderilen programa göre bu dönemin okul kütüphanesinde geçirilmesi gerekiyordu. Tam olarak ifade etmek gerekirse, üzümlü keklerimle finansmanına büyük ölçüde destek verdiğim yeni kütüphane binasında."

"Aman annee. Yani, bütün konuları biliyorsam, niye hâlâ çalışmam ger . . ."

"Üzümlü kek," diye söylendi Sheridan dalgın dalgın.

"Sherry?"

Sheridan aniden irkilerek kendine geldi. "Bütün aile bir arada," dedi. "Ne kadar alışılmadık bir durum, kısmen hoş olduğu da söylenebilir ayrıca."

"Hah-ha, işte orada yanıldınız sevgili babacığım. Çünkü sizlere bir açıklama yapmaya karar vermiş bulunuyorum ve bu açıklamayı hiç de hoş bulmayacağınız fikrindeyim." Folucia pis pis gülümsedi. "Üzümlü kekler tabii, ne demezsin. Şimdi, bildiğiniz üzere, bir süredir evden ayrılmayı düşünmekteydim."

"Hayır efendim, değildin," diye atıldı Jennifer.

Folucia onu duymazdan geldi.

"Neyse işte, on altı yaşıma basar basmaz, yani tam olarak 14 Haziran sabahı saat altı yirmi ikide birlikte eve çıkmayı planladığım insanla sizleri artık tanıştırmam gerekiyor sanırım."

"Folucia," diye araya girdi babası, yumuşak bir sesle. "Küçük bir teferruatı gözden kaçırıyor olabilir miyiz acaba? Anne-babanın onayını almak gibi."

"Aslında, sevgili anneciğim ve de babacığım, bu çocuktan çok hoşlanmayabileceğiniz doğrultusunda birtakım önseziler ge-

liştirmiş bulunuyorum."

"Orada dur bakalım," dedi Sheridan, gözlerini masadan ayırmadan. "Dur bakalım. Çocuk mu dedin? Bir oğlan, yani."

"Neyse, sonuç olarak Tony'yi Hazeldene'lerin çılgın mangal partisine davet ettim ve bu konuda medeni birer insan gibi davranacağınızı umuyorum."

Sheridan genzini temizledi. Folucia ona aldırmadan sözüne devam etti.

"İşin aslı şu ki, New Addington'daki sosyal konutlardan birinde oturma hakkını kazandım. Çünkü . . . puf, bunun zor olacağını biliyordum. Bakın, özür dilerim. Tamam. Yani, beni evlatlıktan atmak falan isterseniz bir şey diyemem." Folucia'nın gözlerine yaşlar hücum etti. "Ama, sevgili anneciğim ve babacığım, korkarım birazcık hamile kalmış bulunuyorum."

Sheridan'la Jennifer ses çıkarmadan serinkanlı bir tavırla birbirlerine baktılar. Folucia'nın beklediği tepkiyle uzaktan yakından ilgisi yoktu bunun. Bardağa uzanırken eli titredi. "Ben de sanmıştım ki, ne bileyim, kesin kafayı yersiniz sanmıştım. Kesin ikisi de oynatırlar, diye düşünmüştüm. Valla ne demeli, tebrikler."

"Böyle düşünmen için hiçbir sebep yok, Folucia," dedi Sheridan, gülümseyerek. "Ama yine de, kesin bir karara varılmadan önce belki de . . ."

"Her şeyi mahvettiniz, biliyor musunuz," diyerek aniden ayağa fırladı Folucia. "Her şeyi tam anlamıyla mahvettiniz. Yani, tabii ki hiçbiri doğru değil bunların. Evden ayrılmıyorum, ortada sosyal konut falan yok ve de hamile değilim. Sadece . sadece, size bütün bunları yutturursam Tony'nin motosikleti olmasına kızmazsınız diye düşünmüştüm. Ama öyle anlaşılıyor ki kızacaksınız ve de onunla görüşmemi yasaklayacaksınız. Teşekkür ederim. Çok teşekkür ederim." Folucia kapıya doğru yöneldi, sonra arkasına dönüp sırıttı. "Yasaklamayacaksınız, değil mi? Bir tek motosikletin arkasında yolculuk etmemi yasaklayacaksınız, o kadar. Bu konuda size söz veriyorum. Yalan söylediğim için de özür dilerim. Ama siz de takdir edersiniz ki, kuşaklar arası iletişim kolay değil." Folucia kıkırdadı. "Hadi çıkıyorum ben."

Bir iki saniye sonra yeniden kapıda göründü.

"Baba, neden işte değilsin sen?"

"Na-mu-a-mi-da-but-su, Na-mu-a-mi-da-but-su. Na-mu-a-mi-da-but-su . . . "

Sesler Yantra'nın kafasının içinde dolaşıp duruyordu. Akıllı uslu ceket-pantolonların, elbiselerin, cilalı pabuçların ve bakımlı saçların oluşturduğu kuyrukta sırasını beklerken bile, zihninin, ancak meditasyon yapanların ve eroin kullananların bildiği o huzur ve saadet dolu derinliğe doğru hızla yol aldığını hissedebiliyordu.

Veznedeki memura kendinden emin bir tavırla gülümsedi, ona iyi günler diledi ve önceden hazırlamış olduğu konuşmayı elinden geldiğince medeni bir üslupla yapmaya koyuldu.

"Dün akşam elime sahte olduğundan şüphelendiğim bir banknot geçti de, ona bir bakmanızı rica edecektim. Polise götürmeyi de düşündüm ama, sonra dedim ki, ben en iyisi . . . "

"Parayı görebilir miyim, lütfen?"

"Tabii, tabii. Bir dakika." Yantra yumruğunun içine sıkıştırdığı parayı eliyle düzeltip vezneye uzattı. Parayı kırıştırırsa gerçeğe daha fazla benzeyeceğini düşünmüştü içten içe, ama veznedeki kadın banknotu kızılötesi bir ışığa tutunca hatasını anladı ve birdenbire, kadının onun niyetini sezdiği ve ona kınayan bakışlarla bakmakta olduğu kuruntusuna kapıldı. Çıkıp gitmek üzere arkasını döndü, ama bankanın içi artık insan kaynıyordu ve Yantra, ne kadar dikkat çekici görünüyor olması gerektiğini aniden kavradı. Suratının her noktasından ter fışkırmaya başladı, ciğerlerine çektiği hava ağırlaştı ve Yantra titremekte olduğunu fark etti.

"Bunda bir problem yok," dedi kadın, gülümseyerek. "Döviz mi alacaktınız?"

"Yo, yo, hayır. Bu haliyle kalsın, teşekkür ederim." Yantra ağzını kulaklarına kadar yayarak sırıttı. "Acaba diyorum, benim için bozabilir miydiniz parayı, beşlikler halinde mesela?"

Bu işi hallettikten sonra, haberi kutlamak ve motosikletlilerin takıldığı yeni birkaç bar adı öğrenmek üzere gidip Jayne'i aldı. Gerçi biraz düşününce, Tony'nin hâlâ düzenli olarak barlara ta-

kılıyor olacağına pek aklı yatmıyordu. Hangi baba yapardı ki bunu? Baba – ne kavram ama, diye düşündü Yantra, sırıtarak. Ona öyle geliyordu ki, bazen, bilgelikte Kral Süleyman'dan hiç de aşağı kalmıyordu.

Sheridan posta alındısını imzaladı ve paketi derhal yırtarak açtı. Oradaydı işte. Sheridan rahat bir nefes aldı. Bunun paketin içinde bulunup bulunmamasını neden böyle önemsemişti bilmiyordu, önemsemişti işte. Yine de, düşününce, yanında ataşları olmadıkça mıknatıslı ataş tutacağı ne işe yarardı ki? Hiç değilse zahmet edip birkaç tane de ataş koyabilirlerdi yanına. Adres defterine uzanıp sayfalarını şöyle bir gözden geçirdi, sonra gerisin geriye kutunun içine attı. "Orospu çocuklarısınız, topunuz birden," diye söylendi kendi kendine.

Sandalyenin at kılından dokunmuş kılıfı sırtının yan tarafını kaşındırmakta ve yağmur verandanın çatısını alay edercesine dövmekteydi. Sheridan bir kez daha kendini umutsuzluk içinde buldu. O kadar ki, Jennifer ve Folucia için duyduğu sorumluluk olmasaydı, intiharı makul bir seçenek olarak değerlendirebilirdi. Sheridan stresle başa çıkma yöntemleri üzerine bir belgesel seyrettiğini hatırladı, adamın biri, tam bir Amerikan samimiyetiyle bir psikanalistin ve bir kameranın önünde hıçkırarak ağlıyor, işini kaybetmesi sonucunda kendine duyduğu saygıyı, ailesini, gösterişli yaşam biçimini ve ereksiyon kabiliyetini nasıl yitirdiğini anlatıyordu. Psikanalist, adamı içinde boğulmak üzere olduğu kendine acıma bataklığından çıkarmak amacıyla, olayların *en kötü ihtimalle* ne şekilde gelişebileceğini tarif etmesini istemişti ondan. İşlerin daha da kötüye gidebileceği düşüncesini aklından geçirmek bile, adamın o rezil gözyaşı tufanlarına bir yenisini eklemişti.

O zamanlar Sheridan, dudak bükerek, tiksintiyle seyretmişti bu

gösteriyi. Ama şimdi, kucağında yayıncılık işinde geçirdiği yirmi beş küsur senenin tümünü içinde bulunduran bir kutuyla verandasında otururken, bir erkeğin varoluşunun bütünüyle temellerinden oynamasının aslında ne kadar kolay olduğunu ve insanları yaşam biçimlerine, ailevi durumlarına, ve hatta belki de kendileri hakkındaki inançlarına bağlayan bağların ne kadar zayıf olduğunu anlayabiliyordu. Sheridan, kendi ereksiyon kabiliyetinin ne durumda olduğunu merak ederek sırıttı – aslında, hayat boyu bir daha hiç kaldıramayacağını söyleseler bile şu anda pek umurunda olmazdı.

Posta kutusundan içeriye bir şey atıldı ve Sheridan dalgınlığından sıyrıldı. Edingley Sakinleri Birliği'nin aylık bülteni *ESB*'yi yerden aldı. Bu ayın kapak konuları Croydon'da yükselişe geçen evsizlik oranı ve dayak yiyen kadınlara hizmet verecek bir sığınma evinin açılışıydı.

O akşamüzeri saat yedide Sheridan'ın vücut saati ona cin-tonik vaktinin geldiğini haber verdi. Bir kez daha, ürpertici bir korku geçti içinden. Vücudunu dinlemeli miydi acaba? Yoksa, stresli ve yorucu bir iş gününün ve yolda geçirdiği zamanın karşılığı olan bu küçük ödülü artık hak etmediğini kabul mü etmeliydi? Azap verici düşünceler içinde geçirilen stresli bir gün böyle bir ödüle hak kazandırmıyor muydu? Jennifer'a sormaya kalksa, biliyordu ki Jennifer bu konuyu ciddiye almayacak ve canı nasıl istiyorsa öyle yapmasını söyleyecekti. Ama Sheridan için önemliydi bu, hem de çok önemliydi. Sonunda, konu üzerinde yarım saat kadar enine boyuna düşündükten sonra, gündelik alışkanlıklarını aksatmamasının aslında son derece önemli olduğuna karar verdi. Koşulların onu bu kadar çabuk etkilemesine izin verirse, ne olduğunu anlamadan daha bir yığın kötü alışkanlığın içine yuvarlanacaktı – geç saatlere kadar uyumak, tıraşını ihmal etmek ve yakası açık gömleklerle dolaşmak gibi. Böylece, kendine bir içki hazırladı.

"Yöntem tayini, dört, iki, altı," dedi Jennifer, gazetesini elinden bırakarak. Sandalyesinde rahatsız bir şekilde öne eğilmiş, içkisinden sinirli yudumlar almakta olan Sheridan'a baktı.

"Ha?"

"Hareket planı, Sherry."

"Doktoru mu diyorsun?"

"Hayır, hayır. Şirketle ayrıntıları kararlaştırmak, işgücü değiştokuş programına yazılmak . . . "

"*Ne dedin?*"

"Komşulara evdeki varlığını açıklamak."

"Lütfen, Jennifer, lütfen. Bırakalım da şu toz duman yatışsın önce. Sanırım itiraf etmem gerekiyor ki mantıklı düşünme yeteneğim beni geçici olarak terk etmiş durumda."

"Zannederim haklısın, Sherry. Belki de, günün dörtte üçünü bacak bacak üstüne atıp verandada oturarak ve de yöneticilik oyuncaklarınla oynayıp kendi kendine konuşarak geçirmen mevcut koşullar altında başvurulacak en faydalı çözüm."

"Lütfen üstüme gelme. Bugün yapma şunu."

"Ne kadar zavallıca konuştuğun hakkında bir fikrin var mı?"

"Eh, eğer ille bilmen gerekiyorsa, kendimi bir nebze zavallı hissediyorum, *doğrusu*."

"Hey Allahım, Sheridan Entwhistle, topla kendini. Dünyanın sonu gelmedi ya, hem bak, bir liste hazırladım."

"Yo, hayır Jennifer, haklısın. Tabii ki dünyanın sonu falan gelemez. Sen o baş belası listelerinden birini hazırladıktan sonra ne haddine onun? Ne varmış bakalım şu listende?"

"Listemdeki ilk maddenin ne olduğunu öğrenmek istiyor musun?"

"Yok istemiyorum, o yüzden sordum."

"Sherry," dedi Jennifer, sesini yükselterek. "Burada sana yardımcı olmaya çalışıyorum. Alaycılığını çekmeye hiç niyetim yok. Bütün bunların acısını benden çıkarmana göz yumacak değilim. Anlıyor musun beni?"

"Evet. Özür dilerim."

"Tıpkı Terbiye Timsali gibi davranmaya başladın. Hiç katlanamam, bilmiş ol. Şimdi, Sherry," diye devam etti gülümseyerek. "Listemdeki ilk madde şu . . . bir Entwhistle olduğunu unutma."

"Entwhistle olduğumu, hı-hı."

"İkincisi, dışarı çık."

"Nasıl yani, *dışarı çıkayım?*" dedi Sheridan, neredeyse tiksinti dolu bir sesle.

"Bara yani, Sheridan."

"Bara ha! Bara gidecekmişim!"

"Sheridan, en son bara gittiğimizde bebek bakıcısı ayarlamak zorunda kalmıştık. Bence gayet iyi bir fikir. Hemen şimdi elimize bir şemsiye alalım, bara yürüyelim, hafifçe kafayı bulalım, sonra da kol kola girip sallana sallana eve dönelim. Şöyle bir dayanışma gösterisi yapalım. Hepsinin canı cehenneme, Sherry. Biz bu işin üstesinden N'oldu, sanki eş değiştirme partisine katılmayı önermişim gibi bakıyorsun bana."

"Eş değiştirme partisi!"

"Sherry, iyi misin sen?"

"Bomba gibiyim. Tamamdır, yağmurda bar gezintisi. Harika fikir."

"Ayrıca, aniden kapıldığım bir özgürleşme dürtüsü sonucunda, yemek hazırlamamaya karar vermiş bulunuyorum. Hoh-ho."

Bara gitme önerisi hakikaten de Jennifer'dan beklenecek şey değildi. Ne var ki kocası da kendinden hiç beklenmeyecek şeyler yapmaktaydı ve Jennifer, ne yapıp edip belirli konuları ona en kısa zamanda kabul ettirmesinin şart olduğuna karar vermişti.

Her şeyden önce, bir doktorla görüşmesini istiyordu. Her ne kadar önemsiz de olsa, kocasının kesinlikle bir sorunu vardı. Bu düşüncesi doğrulanırsa, hem soruna erkenden müdahale edilmiş olacak, hem de James bir ihtimal Sheridan'a zeytin dalı uzatmak zorunda kalacaktı – can simidi, daha doğrusu. Hayatı boyunca yayıncılığın özel bir dalıyla uğraşmış kocası gibi bir adamın kendini yeniden pazarlayabilmesinin imkânsıza yakın olduğunu gayet iyi biliyordu. Evin borçlarını tamamen ödemiş ve epey para biriktirmiş oldukları doğruydu gerçi, ama yaşlılıklarında onları geçindirmeye yetmezdi bu para. Yeterdi yetmesine de, yaşam standartlarının ve toplumsal itibarlarının ciddi biçimde düşmesi pahasına. Jennifer Entwhistle yirmi sene yemek pişirip temizlik yapmışsa, sosyal konutlara düşmek için yapmamıştı bunu.

Ne var ki işler Jennifer'ın umduğu şekilde gelişmedi.

Jennifer'la Sheridan'ın birer sandalye çekip yanlarına oturduğu Hazeldene'ler, Entwhistle'ları Edingley Hills Tavernası'nda görmenin nadir bir mutluluk olduğunu bildirdiler. Sonra Eddie Hazeldene, Hogarth'ı bulma konusunda şanslarının yaver gidip gitmediğini sordu.

Pete Hazeldene, Bay Morrison'ın barda oturmakta olduğunu keşfetti ve onu masalarına davet etme önerisinde bulundu, kısa süre önce karısını kaybetmişti adam. Entwhistle'lar her ne kadar Bay Morrison'ı tanımıyorlardıysa da, tabii neden olmasın, ne kadar kalabalık olursak o kadar eğleniriz gibisinden bir şeyler dediler. Bayan Hazeldene, insanın kedisini kaybetmesinin şanssızlık sayılabileceğini, ancak karısını kaybetmesinin düpedüz dikkatsizlik olduğunu söyledi. Jennifer gülümsedi, Sheridan ise kadına deliymiş gibi dik dik baktı.

Pete Hazeldene, Bay Morrison'ın masalarına gelmek istemediğini söyleyerek geri döndü, koşullar icabı bu davranışını mazur göreceklerini umuyor ve kabalık yaptığını düşünmemelerini rica ediyordu. Sonra Pete, Sheridan'ın kallavi esnemesini yarıda keserek, komşusuna işlerinin nasıl gittiğini sordu.

Sheridan'ın yanağı seğirdi ve kendi kendine bir şeyler mırıldandı. Bakışları adeta Pete Hazeldene'in içinden geçip gitmekteydi ve parmağını dalgın bir tavırla burun kanatlarından birine doğru yöneltmişti. Jennifer'in dirsek darbesiyle kendini topladı ve zamanı çoktan gelmiş olan emeklilik kararını sonunda verdiğini açıkladı. Pete, maziye güle güle deyip geleceği kucaklamak üzere iki büyük viski aldı, bir dahaki turda da viskileri Sheridan getirdi. Jennifer Eddie'ye kaygılı bakışlar fırlattı, ancak bakışları, Eddie'nin *erkek milleti işte, çok gördük biz bunları* diyen tebessümleriyle karşılaştı.

Jennifer usulca eğilip artık gitmelerini önerdiğinde, Sheridan, bara gelmenin kimin fikri olduğunu hatırlatarak bu öneriyi yüksek sesle reddetti. Jennifer, kocasının sandalyesinde sallanmakta olduğunu fark etti.

Sonra tartışma başladı.

Pete Hazeldene, Edingley bisiklet yolunun yapımındaki katkılarından söz etmekteydi. Sheridan parmağını ona doğrultarak, sesinde hafif bir öfkeyle, "Demek," dedi, "cumartesi sabahları saat yedi buçukta maruz kaldığımız o havalı matkap gürültülerini borçlu olduğumuz hergele sensin." Bay Hazeldene güldü. Fakat Sheridan şaka etmiyordu.

"Yapma allasen, Sherry, kurtulacak hayatların yanında bir saatlik uykunun ne önemi var ki? Hem böylece hava kirliliği de azalacak."

"Peki ya evsizler? Biraz da onlardan bahset bakalım."

"Valla, onlar ayrı konu. Konut sorunu benim ilgi alanıma girmiyor."

"Yok canım, eşşek gibi girmek zorunda. Herkesin ilgi alanına girmek zorunda."

"Sherry," diye yalvaran bir sesle konuştu Jennifer, kocasının koluna yapışarak. "Sesini yükseltiyorsun."

"Ne yapalım yani, belki de birilerinin bazı konularda sesini yükseltmesinin zamanı geldi de geçiyor bile. Ben ilçe yönetimi için karar alsın diye bu adama deve yüküyle para ödüyorum, o ne yapıyor, sevdalılar dolaşsın diye bahçemin dibinden yol geçirmenin sokakta uyuyan insanlardan daha önemli olduğuna karar veriyor."

"Bak Sherry, sakinleş artık. Bu konuda karar verecek kişi ben değilim ki. Sen de biliyorsun ki yukarıdan gelen emirleri uyguluyorum."

"Tabii Pete, Himmler de öyle yapmıştı."

"Kusura bakma ama, bu suçlamayı kabul edemeyeceğim."

"Otur," diye bağırdı Eddie, sendeleyerek ayakta durmaya çalışan, öfkeden kıpkırmızı kesilmiş kocasına. Adam ona aldırış etmeyince Sheridan da ayağa kalktı.

"Pekâlâ Entwhistle, söyle bakalım, eşitlikçi duyguların yayla gibi evini evsizlere açmaya kadar uzanıyor mu? Ne utanmaz herifsin sen be! Zaten onların arasından çıkmış gibi görünen bir kız çocuğu sahibi olduğun yetmiyor mu ki, bir de sarhoş kafayla it kopuk takımı hakkında vaaz çekiyorsun?"

Aniden bir hareketlenme oldu, bir tokat sesi duyuldu ve iki adam, yumruklarını birbirlerinin suratına gömmek için deli gibi çırpınarak yerde yuvarlanmaya başladılar. Az sonra, araya giren birileri tarafından ayırılmış durumdaydılar. Bir-iki saniyelik bir küfürleşmenin ardından her ikisi de son derece ayık görünmekteydi, ayrıca Pete Hazeldene'in biraz utanmış gibi bir hali vardı.

Yantra, gece yarısına birkaç dakika kala Biddy'nin arka kapısından içeri daldı.

Endometrium "viyk" diye bir ses çıkararak onu selamladı ve ok gibi dışarıya fırladı. Jayne homurdanmakla yetindi.

Jayne iyi değildi.

O sabah gittikleri barda Jayne'in canı içki istememişti, ikisine de tuhaf gelmişti bu durum. İğrenç meyve sularını arka arkaya yuvarladıkça kendini daha da kötü hissetmiş, en sonunda, ateşler içinde yanan ve midesi bulanan bir pırtı topağı halinde masaya yığılmıştı. Sonra sallana sallana tuvalete gitmiş ve akıtan bir musluk gibi kanamakta olduğunu keşfetmişti; bu keşifle birlikte vücuduna yeniden tatsız bir güç dolmuştu. Yantra tabii ki onu minibüse götürmeyi ve yanında kalmayı teklif etmişti, ama biraz endişeli bir sesle, "Şehirde ilaç bulmak için nereye gidilir, biliyorsam ağzıma sıçsınlar," diye de söylenmişti.

Jayne ona eczaneleri hatırlattı ve Yantra dehşet dolu bakışlarla karşılık verdi. Yanlış hatırlamıyorsa, Biddy'de birtakım otlar ve kökler olacaktı. Ama bunların Jayne'e yararı dokunacağını pek sanmıyordu, çünkü hastalığının ne olduğunu adı gibi biliyordu ve *Şehir İlleti*'nden kurtulmanın tek yolu, ondan hemen uzaklaşmaktı.

"Aspirin istiyorum, Yan. Sadece aspirin ve bir kutu tampon."

"Hımm," diyerek başını salladı Yantra. "Söyle bakayım şimdi, son zamanlarda meditasyon sırasında aksaklık yaşadığın oldu mu hiç?" Jayne, son birkaç haftadır mantralarının düşünceler içine çekilerek bozulduğunu itiraf etti – genellikle görsel hatıralardı bunlar, Jayne kızardı, Hemel Hempstead hatıraları. Yantra onu öptü ve "Asla reddetme," dedi, "her şeyi kabullen, çünkü her şey iyidir." Jayne'e, kendini arındırmak üzere küçük bir kutsal yolculuk yapmak isteyip istemediğini sordu. Jayne şiddetle başını iki yana salladı. "O zaman telefon edeceksin," dedi ona. "Ve de seni çağıran neymiş, anlayacaksın." Jayne kabul etti ve Yantra'ya gülümsedi.

"Festivalden sonra, di mi Yan?"

"Hayatta her şey festivalden sonra gelir."

Böylece Yantra, Camden barlarında Tony'yi aramak üzere Jayne'in yanından ayrıldı. Onu hasta hasta yalnız bırakmak pek hoşuna gitmediyse de, hayvanların hastalıklarını hep yalnız başlarına geçirdiklerini düşündü; hem Endometrium da ona arkadaşlık ederdi.

Camden'daki motosikletli tayfanın büyük kısmı Yantra'ya zorluk çıkarmadı. İçlerinde Tony'yi hatırlayan birkaç kişi de çıktı, ama bugünlerde nereye takıldığını bilen yoktu.

Kapanma saati yaklaşırken, kendisi de ince uzun saç örgüleri ve hızma taşıyan genç bir kız, Chalk Farm'daki bir partiye katılması için Yantra'yı kandırmaya çalışıyordu. Fakat Yantra kendini sarhoş ve cazibesiz hissetmekteydi. Açıkçası, Jayne'in hastalığı biraz keyfini kaçırmıştı galiba – yoksa seve seve kabul ederdi bu teklifi. Ama, diye düşündü, insanın yapamayacağı bazı şeyler vardı işte.

İri cüsseli bir motosikletli omzuyla kalabalığı yararak yanına yaklaştı.

"Tony'yi arayan herif sen misin?" diye sordu düşmanca bir tavırla.

Yantra, barış sinyalleri yaymak için kendini zorlayarak sırıttı.

"Evet. Yani, benim aradığım da *bir* Tony."

"Komonist Tony mi?"

"Evet, o. Nerede olduğunu biliyor musun?"

"Japon aletinin üstünde tek başına takılan herif mi?"

"Hah o işte, kesin o."

"Çocuğu var mı – beş-altı yaşında falan?"

"Evet, evet, evet." Yantra çılgınca sırıttı. "Evet, var."

Motosikletlinin bir kaşı havaya kalktı.

"En son Croydon'da dediler."

"Croydon'da – emin misin?"

"Yok."

"Peki, tamam. . . . Başka bir şey var mıydı?"

Adam cevap vermedi ve Yantra'nın gizemli görünmek yolunda başarısız bir çaba olarak değerlendirdiği bir tavırla arkasını dönüp yeniden kalabalığın içine karıştı.

Son zil çalarken Yantra içkisinin son yudumlarını başına dikti, kızı başıyla selamladı ve sendeleyerek ayağa kalktı.

"Gözlerin çok güzel," dedi kız.

"Biliyorum," dedi Yantra.

"Hem, yani, auran da cidden çok güçlü."

"Hı-hı. Hoşça kal."

"Salaklığına doyma, geri zekâlı," diye arkasından söylendiğini duydu kızın.

Yantra Jayne'i öpmek üzere eğildi, ama sendeledi. Jayne sesini çıkarmadı.

"Nasılsın, yavrucuğum?"

"Felaket kan geliyor," diye fısıldadı Jayne.

"Şimdi beni dinle, seni şehirden götürüyorum, iyileşmen için."

"Yan, lütfen fıttırma ama, galiba düzenin bir doktoruna görünsem iyi olacak."

"Hiç merak etme. Sabah olur olmaz hallederim."

Jayne hafifçe doğruldu. "Ciddi mi söylüyorsun?"

"Niye olmasın ki? Ama tabii, ya acile ya da özel muayenehaneye gitmek durumundayız, seyyar hasta olduğumuza göre. Her şeyin icabına bakarım ben, Jayne. Her şeyin. Sen kafanı yorma artık. Uyu hadi."

"Sağ ol," dedi Jayne ve battaniyeyi kafasına çektiği gibi horlamaya başladı.

Endometrium'un sızıldanan sesi duyuldu ve Yantra onu içeri aldı.

"Her şeyin, Endy." Elini Jayne'in uykudaki aurasının üzerinde gezdirerek hasar görmüş noktayı buldu. "Her şeyin," diye fısıldadı, eliyle ovuşturarak çatlağı yok ederken. "Düzeldi işte. Uyu şimdi, aşkım, uyu ve bütün geleceğimizi gör rüyanda."

Köpek, burnundan ince bir hırıltı koyverdi.

"Benimle matrak mı geçiyorsun yoksa, Endy?" Yantra bir an köpeğin başını sallamasını beklediyse de Endometrium olduğu yere çökerek Yantra'yı duymazdan geldi.

Sabahın yedi buçuğunda kapı zili çalındı ve Jennifer'ın kahvesinin bir kısmı şerit halinde havalanıp bardaktan dışarı sıçradı.

"Ha, sen miydin," deyiverdi düşünmeden, karşısında duran takım elbiseli, gözlerine kan oturmuş Pete Hazeldene'e. "Kusura bakma, ben şeyi bekliyordum da . . . neyse, önemli değil."

"Girebilir miyim?" dedi Pete Hazeldene, evrak çantasını verandadan içeriye uzatarak. Jennifer başını salladı. Bütün gece uyumamıştı ve kibarlık yapacak durumda değildi. Pete Hazeldene Jennifer'ın arkasından mutfağa yürüdü ve kendine bir bardak kahve aldı.

"Jennifer, Jennifer," diye başladı. "Milyonlarca kez özür dilerim. Ne diyeceğimi bilemiyorum. Hepsi . . . "

"Hepsi onun suçuydu," diyerek sözünü kesti Jennifer.

"Her altı kavgadan biri . . ."

"Kes şunu, Pete. Önemi yok. Gerçekten önemi yok."

"Eksik olma Jennifer, çok lütufkârsın. Gelmişken bizim adalet meleği Entwhistle'la barış imzalamama da izin verilirse, vicdan yaramı hiç değilse yarı yarıya iyileştirmiş olarak işe gidebilirim."

"Pete, dün akşam bir şey oldu. Bir şey oldu ve de Sheridan burada değil." Jennifer sözüne devam ederken kendini tutamayıp sessizce hıçkırmaya başladı. "Bak, Pete. Bence Sheridan'ın bir sorunu var. Son zamanlarda işyerinde çok ağır baskı altındaydı. Sonra da işte şu serbest çalışma meselesi, falan demek istediğim, Pete," Jennifer ellerini gözlerinin üzerinden geçirdi, "bence Sheridan bir bunalım geçiriyor."

"Şimdi nerede peki?"

"Korulukta."

"*Ne?*" Pete Hazeldene gülmemek için kendini zor tuttu.

"Bilmiyorum ki. Bardan eve dönerken biraz atıştık. Evsizler hakkında konuştukça konuşuyordu. Bir türlü susturamadım onu. Sonra ben bir şey söyledim, ne olduğunu tam hatırlayamıyorum, ve olan oldu. Sheridan geceyi korulukta geçireceğini söyledi."

"Ama bok gibi şey, sicim gibi yağmur yağıyordu. Polise haber verdin mi?"

"Tabii ki verdim. Ama beni pek ciddiye aldıklarını söyleyemem. Şeyi söyleyince tabii. . . "

"Bak, Jennifer, aklıma bir şey geldi. Eddie'ye bir telefon edebilir miyim?"

Sheridan Entwhistle Jennifer'ın yanından ayrılıp Edingley Hills'in karanlığına daldığında, bu koruluğu avucunun içi gibi bildiği düşüncesiyle kendini rahatlatmaya çalışmıştı. Bir yarım saat sonra, yolunu kaybetmiş, iliklerine kadar ıslanmış, bilekleri çizik içinde kalmış ve sarhoşluğu yerini mutlak bir ayıklığa bırakmış durumdayken, kendi avucunun içini başkalarınınkinden ayıran özellikleri sayması gerekse, söyleyecek en küçük bir şey bulamayacağını düşünmekteydi.

Buna rağmen, Sheridan'ın verdiği karardan pişmanlık duyduğunu söylemek yanlış olurdu. Daha ziyade, içinde bulunduğu müşkül durumun kısmen ermişçe bir yanı olduğu görüşündeydi. Bir çeşit manevi arınmaydı bu. Vücudu yağmuru ve acıyı hissedemeyecek kadar buz kesip zihni soğuktan ve karanlıktan korkamayacak kadar uyuştuğunda ise, içinde bulunduğu durum nedeniyle olağanüstü bir coşku ve zindelik hissetmeye başladı.

Sheridan önce, yapmakta olduğu şeyi sağduyunun ışığı altında analiz etmeye çalıştı. Hayatının ona geri verilmesi karşılığında sergilediği bir çeşit çileci fedakârlık gösterisi miydi bu? Kelvin için hissettiği duygudaşlık mıydı? Yoksa hayvanat bahçesindeki kızı yüzüstü bıraktığı için kendini mi cezalandırıyordu? En sonunda, soğuk ve yorgunluk tek bir parça halinde birbirinin içine geçtiğinde Sheridan sağduyunun iplerini koyverdi, çünkü öyle anlaşılıyordu ki bütün bu soruların cevabı hem *evet* hem de *hayır*'dı; dolayısıyla, akıl ve mantığa tamamen boş vermekten başka çare yoktu.

Sheridan sırtüstü döndü ve yağmur damlalarının yüzünü dövmesine izin verdi.

"ŞİFA BUL, EY YÜREĞİM!"

Haykırışı ağzından çıkar çıkmaz fırtınaya yenik düşünce, Sheridan sesini alçalttı.

"Ortak et ruhunu fakirin çilesine;
"Et ki, fazla ekmeğini paylaş onunla,
"Adalet yağsın her gün semadan . . ."

Sheridan devamını hatırlayamadı, öylece yağmurun altında kıvrıldı ve uykuya daldı.

Sheridan şehirdeydi, belki New York'ta, hatta belki Croydon'da, ve dört bir yanından devasa gökdelenler yükseliyordu.

Yanından sıra sıra insanlar geçmekteydi, hepsi de suratlarını buruşturarak Sheridan'a bakıyorlardı. Suratlarını buruşturmalarının nedeni, hepsinin doğru okul üniforması içinde olmalarına karşılık Sheridan'ın o sabah, şehirdeki bu ilk gününde, *küçük bir kaza* eseri, beyaz jimnastik şortunu giyerek sokağa çıkmış olmasıydı.

Birörnek giyinmiş insanlar giderek kalabalıklaştı ve işyerlerinin bulunduğu binalar onları içine çekip yuttu. Sheridan, uygunsuz kılığı nedeniyle bu binalardan hiçbirine giremeyeceğini biliyordu, bu yüzden dikilmekte olduğu yerde asfaltın üzerine çöküp öylece oturmaya başladı. Şiddetli bir yağmur yağıyordu, ama Sheridan'ın bu konuda yapabileceği bir şey yoktu. Camlarda dışarıya bakmakta olan insan yüzleri görünüyordu, ama çok geçmeden zil çaldı ve hepsi masalarına yöneldiler.

Sheridan önce kendini tedirgin ve umutsuzca yalnız hissetti. Sonra zelzelenin ilk gümbürtülerini duydu ve içinde çılgınca bir sevincin harekete geçtiğini hissetti. Biraz sonra olacakları biliyordu. Sanki önceki bir hayatta buraya gelmiş gibiydi. Az sonra binalar yıkılacak ve Sheridan sonsuz bir saadet içinde azat olacaktı.

Bütün bunların anlamı şuydu aslında: *Sheridan* haklı çıkmıştı, birbirinin eşi meslektaşları ise yanılmışlardı. Çünkü çok geçmeden her taraf güneş ışınlarıyla yıkanacak ve o zaman, şort giyen tek insan kendisi olacaktı. Dante'nin sepetinden kaçmış yalnız bir yengeçti o!

Zelzele, giderek yükselen bir homurtuyla yaklaşmaktaydı. Sonra, nasıl oluyorsa, havlamaya başladı. Sanki küçük bir köpek gibi. Sheridan zelzelenin sıcak, kötü kokulu nefesini yüzünde hissetti.

Uyandı ve bir çığlık attı. Lothian sıçrayarak geri çekildi, bir süre sessiz kaldıktan sonra yeniden acı acı havlamaya ve Sheridan'ın etrafında çılgınca hoplayıp sıçramaya başladı.

"Günaydın." Sheridan köpeğin peşinden koşturup gelen üç insana bakarak sırıttı. "Her şey ne kadar da tatlı bir sona bağlandı, öyle değil mi?"

Hep beraber Millicent Çıkmazı'na doğru yürürlerken Pete önceki geceyi şakaya boğmaya çalıştı ve "geçmişe mazi, yenmişe kuzu derler" diyerek olanların üstünde durmamaları gerektiğini söyledi. İki adımda bir Sheridan'ın geceyi "bokböcekleri ve örümceklerle" geçirecek kadar kafayı bulmuş olmasından söz açıp kahkahalar patlatıyordu – hem nasıldı ama, kendilerinden yirmi yaş gençlere taş çıkartacak bir performans sergilememişler miydi? Sheridan arayı çok açmadan bu işi tekrarlamalarını hatırlatmalıydı ona, ama bu sefer sağ yumruğunu kendine saklasa iyi ederdi. Pete'e göre tamamen mantık dışı bir şey yapmanın hoş tarafı, hadisenin ardından insanın kendini harikulade mantıklı hissetmesiydi. Bu noktada Sheridan sessizliğini bozarak ona katıldığını ifade etti.

Entwhistle'lar eve vardıklarında Folucia uyanmış ve okul üniformasını giymiş durumdaydı. Hogarth'ı kucağından yere fırlatarak ayağa kalktı ve onlara dik dik baktı.

"Ahhh," dedi şakaklarını tutarak. "Sinir bozucu bir rol-değişimi deneyinin içine düşmüş bulunuyorum galiba."

"Jennifer, açıklasan iyi olacak."

"Evet tabii, mersi," dedi Jennifer ters ters. "Baban bir su birikintisinin içine düştü. Endişelenecek hiçbir şey yok."

"Hayır, Folucia. Gerçek şu ki, geceyi Edingley Hills'de geçirdim . bunu yapmamın nedenlerinden biri de, evsizler konusunda bir tavır koymaktı."

"Dayanamayacağım, dayanamayacağım," diye inledi Folucia. Babasını sıyırıp geçerek antreye çıktı. "Baksana, baba," diye seslendi, "tek bir şey rica edeceğim. Ben odadayken kendini asmaya falan kalkma, olur mu?"

"Tebrikler, Sheridan. Teknik açıdan konuşursak, sanırım manyaklıkta onu bastırmış bulunuyorsun."

"Eh, birinin bunu yapması gerekiyordu artık."

Folucia'nın kapıyı çarpmadan önce "Sınavda başarılar, canım,"

diye bağırdığını duydular.

Jennifer içini çekti ve ağır ağır konuştu. "Bak, Sheridan. Şimdi beni dinle. Yukarı çıkıyorsun ve bir banyo yapıp üzerini değiştiriyorsun. Bunu yaparken de, davranışlarına bir açıklama getirmek için var gücünle düşünüyorsun. Bu konuda başarılı olup olmadığına ben karar vereceğim. Ancak, eğer başarılı olmadığına kanaat getirirsem doktoru arıyorum ve de senin için bir randevu alıyorum. Sen de randevuna paşa paşa gidiyorsun. Acaba sözlerim yeterince açık mı, Sheridan?"

"Gün ışığı kadar, tatlım."

Jayne, kendini olağanüstü iyi hissederek Yantra'dan önce uyandı. Yantra'nın ona Londra'dan ayrılmakla ilgili bir şeyler söylediğini hatırlar gibiydi, ama emin olamıyordu, belki de rüyasında görmüştü bunu.

Doğrulup oturdu, Endometrium'u dışarı bıraktı ve gördüğü rüyaları hatırlamaya çalıştı. Zihninde bir televizyon görüntüsü belirdi. Televizyon Biddy'nin içindeydi ve çalışır durumdaydı. Sonra hatırladı. Yantra, kendisine verilen parayla bu büyük televizyonu almıştı. Sonra televizyonu açmışlar ve Jayne'in babasından bir mesaj almışlardı. Yeni uyanmış bilincinin yarı karanlığında, neşe ve mutluluk dolu, renkli, üç boyutlu, hakikat yüklü bir rüya olarak hatırlıyordu rüyasını. Buna karşılık, aldıkları mesajı hatırlayamıyordu bir türlü. Babasının dazlak kafasının böyle hiç olmayacak bir yöntemle karşısına çıkmış olmasını tuhafsamıştı gerçi, ama mesajın kesinlikle rahatsız edici bir yanı yoktu. Tersine, şaşırtıcı ölçüde mutlu görünüyordu babası. Sanki –Jayne bu düşünceyle donup kaldı– bu hayattaki bedenleşmesinin zincirlerinden kurtulmuş gibiydi!

Jayne rüyası üzerine kafa yordukça, rüyanın içerdiği sembolizm giderek daha fazla berraklık kazanmaktaydı. Cismaniyetdışı bir bo-

yuta elektrik kablolarıyla bağlanmaları, Yantra'nın burada manevi rehber rolünü üstlenmesi, televizyonun ahşap kasası; tabii ya, Jayne bunu hatırlıyordu, rüyadaki televizyon ahşap kasalı eski model televizyonlardandı. Doğrusu rüya denen şeye hakkını vermek lazımdı, öteki boyuttan insana sıkıştırılmış, tutarlı ipuçları taşıyıp getirmek konusunda rüyaların üstüne yoktu.

Jayne, telefon kulübesinin yanındaki alçak duvarın üzerinde otururken titriyordu. Böyle bir şeyin gerçek olma ihtimalinin inanç sistemini bu kadar sarsabilmesi asap bozucuydu. Ne de olsa, ölümün, insanın ebedi varoluşundaki bir durum değişiminden başka bir şey olmadığı konusunda zerrece kuşkusu yoktu Jayne'in. Yine de bunun babası gibi birinin başına gelmesi ihtimali karşısında, inançları onu rahatlatmaya yetmiyordu işte. Jayne telefon numarasını tuşlarken, son üç senenin olayları gözüne korkunç bir hata gibi göründü – sahtekârca, zorlama bir çaba gibi. Birkaç kart atmakla, bir-iki kez telefon etmekle, hatta onları görmeye gitmekle ne kaybederdi ki sanki? Bu sorunun çok açık bir cevabı vardı, gururunu. Ama benliğinden silmeye çalıştığı şey de bu değil miydi zaten?

Ne söyleyeceğini hesaplamadan, "Anne?" dedi telefona.

"Jayne?" diye zayıf bir ses çıktı annesinden.

"Evet."

"Lütfen Jayne, lütfen kapatma. N'olursun kapatma. Jayne iyi misin?"

"Hı-hı, iyiyim. Siz nasılsınız, sen ve . . . babam?"

"İyiyiz biz. Senin . . . " telefondaki ses boğuklaştı. "Senin sesini duyunca daha da iyi olduk."

"Bak, bu kadar zaman arayamadığım için özür dilerim. Ama siz . . . " Jayne kendi sesinin de boğuklaştığını fark etti. "Siz lütfen beni merak etmeyin."

Araya burun çekme seslerinden ibaret uzun bir sessizlik girdi.

"Bir şeye ihtiyacın varsa, biliyorsun ki sadece haber vermen . . ."

"Ağlama," dedi Jayne, ağlayarak. "Lütfen . . . yapma . . . şunu."

"Eğer . . . konuşmak istediğin bir şey . . . herhangi bir şey varsa . . ." Bu noktada Jayne genellikle telefonu kapatırdı.

"Yemin ederim yemin ederim, sizin hiçbir suçunuz yok. Yemin ederim . . ."

"Biliyorum . . . ama . . . belki . . . baban . . . şey yapmış olabilir mi ?" Bu sözlerin ardından annesi kendini tutamayarak hıçkırıklara boğuldu.

"Hayır!" diye bağırdı Jayne. "Hayır! . . . Anne, hayır " Gözyaşları yanaklarından ellerine, oradan ahizeye yuvarlandı. "Hayır . . anne bunca zamandır bunu mu düşünüyordun sen? Konuşma süresinin dolmakta olduğunu haber veren sinyaller duyuldu. "Allahım, hayır. Anne? Anne . ." Bağlantı kesildi ve Jayne olduğu yere yığılıp kaldı.

Yantra Jayne'in ne zamandır orada olduğunu bilemiyordu, ama yüzündeki ifadeye bakılırsa bir saati geçmiş olmalıydı. Jayne Yantra'nın kendisini yerden kaldırmasına izin verdi ve birlikte Biddy'ye doğru yürüdüler.

Anne ve babasıyla konuşmuş olduğunu ve korkunç bir haber aldığını anlamak için kâhin olmaya lüzum yoktu. Daha dün astral dalgalar aracılığıyla bir şeyler duyduğundan söz etmişti, herhalde sabahki rüyasında bu önseziye odaklanmış ve sonra da telefon ederek durumu doğrulamıştı.

Yantra, bu erken aşamada Budist yaklaşımlar sergilemenin yanlış olacağının farkındaydı. Her ne kadar bunu anlamakta güçlük çekse de, pek çok Batılının ölümü sükûnetle kabul etmekte güçlük çektiğini biliyordu, üzerinden aylar, hatta yıllar geçtikten sonra bile. Ölen her kimse gerçekten üzgünmüş gibi davranacak, hatta bir tören söz konusuysa onu eve götürmek üzere planlarını askıya alacaktı.

Elbette ki iş Glastonbury'yi kaçırmaya kadar varırsa, orada çizgiyi çekecekti. Jayne eğer gündönümü sırasında Hemel Hempstead'de bulunmayı tercih ederse, eh, o zaman Yantra'nın yeni birini bulması Allahın emri olmuş demekti. Bu kolay bir şey değildi tabii, ama her şey değişirdi, hiçbir şey sonsuza kadar aynı kalmazdı.

Yantra sabırsızlanmaya başlamıştı. Elma suyu, esrar, kucaklaşma, aklına gelen her şeyi denemişti daha ne yapacaktı ki yani?

"Jayne, hadi yavrucuğum." Jayne başını kaldırıp baktı. "Kim

ölmüş, hadi söyle bakalım."

"Beeen," diye bağırdı Jayne ve yeniden salya sümük ağlamaya koyuldu.

Yantra yapacak bir şey bulmak ümidiyle gözlerini minibüsün içinde gezdirdi. Bir köşede *didjeridu*'su gözüne iliştiyse de bunun uygun bir seçim olmadığına karar verdi. Gitar da şu anda fazla işe yaramayabilirdi. Son gündoğumunu haritasında işaretlemediğini hatırladı ve turuncu renkli boya kalemini almak üzere eğilip Jayne'in üzerinden uzandı. İşte o zaman Jayne olan biteni anlattı.

"Off, Jayne," dedi, içten bir üzüntüyle. Kolunu Jayne'in omzuna attı, Jayne de itiraz etmedi. "Berbat bir durum, hakikaten berbat bir durum."

Yantra hiç düşünmeden onu Hemel Hempstead'e götürmeyi teklif etti. Jayne, yazmayı tercih edeceğini söyledi. Yantra gülümsedi ve peki dedi, ama çabuk yaz. Jayne başını salladı ve yeniden hıçkırıklara boğuldu.

Jennifer giderek huzursuzlanmaktaydı. Sheridan banyoya gireli bir saati geçmişti. Düzenli aralıklarla küvetin dışındaki akara boşalan suyun sesi kulağına geliyor, hemen arkasından da Sheridan'ın kendisine yeniden su ısıtmak üzere ayarladığı şofbenin ısınırken çıkardığı sesleri duyuyordu.

Antreye geçip termostatın üzerindeki su ısıtma düğmesini kapalı duruma getirdi. Sonra mutfağa dönerek sıcak su musluğunu sonuna kadar açtı, musluktan o kadar sıcak bir su aktı ki lavabodan dumanlar yükseldi. Jennifer sıçrayarak geri çekildi, suyu ayarladı, sonra da kalan dikkatini gazetedeki bulmacaya vermek üzere geçip oturdu.

Bulmaca çözülecek gibi değildi. Jennifer *Telegraph*'taki bulmaca için kafadan atma tekniğini uygulamaktaydı, genellikle bulma-

canın çileden çıkarıcı ikinci yarısına sakladığı bir teknikti bu.

Su buza kestiğinde Sheridan'ın bütün vücudu hindistancevizi şampuanıyla köpürtülmüş durumdaydı. Bunu dördüncü kez yapıyordu. Vücudunu şampuanlayıp durmasının belirli bir nedeni yoktu, şampuanın kokusu ve köpüklerin tatlı yumuşaklığı hoşuna gidiyordu, o kadar. Sheridan için banyo yapmak her zaman alelacele aradan çıkarılan bir iş olmuştu. İnsanın yaşama ritmini azıcık düşürerek ve yaşadıklarının kıymetini bilmek için biraz çaba harcayarak hayatın günlük rutinlerine nasıl olağanüstü bir keyif kazandırabileceğini şaşkınlıkla fark etmekteydi, doğrusu harikulade bir şeydi bu.

Sheridan ne uğradığı saldırıya, ne de soğuk suyun sonunda sıcak suya tamamen galip gelişine direndi. Aslına bakılırsa soğuk su, duyularını yeniden güçlendirerek önceden farkına bile varmadığı daha başka şeyler keşfetmesine yardımcı olmuştu. Hayatta kaç insan, diye düşündü Sheridan, bir an durup da kollarındaki tüylerin öfkeyle ayağa dikilişine alıcı gözüyle bakmıştır? Veya, cinsel organlarının soğuk suyun altında mahcup bir edayla büzülüşüne? Kaç insan ayaklarındaki harika uyuşmaya, baldır kemiklerini zonk zonk zonklatan ağrıya dikkat kesilmiştir? Sheridan havayı içine çekti ve nefesi ürpertici bir kasılma şeklinde midesinde taşlaşıp kaldı.

"Aaahhh!" diye haykırdı Sheridan. "Hayat çok güzel, anasını satayım! Aaahhaooo!"

Çığlığı alt kattan duyan Jennifer koşarak üst kattaki koridora fırladı.

"Sherry, Sherry? İyi misin?" diye seslendi kapının arkasından.

"*Harika!*" diye bağırarak karşılık verdi Sheridan.

"İçeride biraz fazla uzun kalmadın mı sence, Sherry?"

"Birtakım şeylerin tadını çıkarmak için biraz ağırdan alıyorum, hayatım."

"Eee . . . Bunlar ne gibi şeyler acaba . . . sevgilim?"

"Bazı şeyler işte."

"Efendim, Sherry?"

"Yani, ille de bilmen gerekiyorsa, tam şu anda penisimin çelimsiz bir karidese benzediğini düşünüyordum."

"Anlıyorum, sevgilim. Peki, bu benzerlik sona erdiği zaman a-

şağı inip benimle birlikte öğle yemeği yemeyi düşünür müydün?"

Aslında Sheridan, dişlerine şöyle en azından bir yirmi dakika ayırmayı, arkasından da uzunca bir kulak ve burun bakımı yapmayı tasarlamıştı. Buna rağmen çıkmayı kabul etti ve sızım sızım sızlayan donmuş vücudunu küvetin dışına attı.

Yatak odasında giyinirken, banyo meditasyonları sırasında kazandığı dingin ruh hali dağılıp gitti. Endişe fırtınaları içinde sürüklenen bir adam olmuştu yeniden. Geleceğinden sürgün edilmiş bir adam. Ve de, canı hiç mi hiç öğle yemeği çekmeyen bir adam.

Soğuk ve yağlı tavuk eti boğazından geçerken, Sheridan, yemek borusunda ilerleyen iri bir sümüklüböceğin de insanda böyle bir his uyandıracağını düşündü. Öğürtüsünü gizleyerek dikkatini salataya yöneltti.

Birdenbire zihninde bir düşünce çaktı. Ne kadar açıktı her şey – bulmacadaki son sorunun cevabı kadar açık ve kesin. Fakat Sheridan fikrini kendine sakladı. Şu andaki paranoyak kuşkuculuğu dikkate alınırsa, karısı Sheridan'a deli damgasını vurmak için fırsat bilecekti bunu. Hem ertesi gün mangal partisi vardı ve Jennifer hiç kuşkusuz Sheridan'ın bunu mahsus damarına basmak için yaptığını düşünecekti. Sheridan tavuk butunu ağzını götürdü, ama bir türlü ısıramadı. Zira Sheridan Entwhistle, o kısacık an içinde, ölü hayvanların etini yemenin iğrenç bir soysuzluk olduğu kanısına varmıştı.

"Sherry," dedi Jennifer, başını gazeteden kaldırmadan. "Bekliyorum."

"Pardon, neyi bekliyorsun?"

"Dün geceyle ilgili açıklamanı bekliyorum, Sherry."

"Kusura bakma, Jennifer," dedi bütün ciddiyetiyle. "Tam olarak neyi açıklamam gerekiyor acaba?"

"Eh, geceyi ormanda geçirme nedeninden başlayabilirsin herhalde."

"Açıklayacak ne var ki? Canım öyle istedi. Tamamen yasal bir davranıştı."

"Yapacak bundan daha iyi bir şey bulamıyorsun, öyle mi, Sherry?"

"Yapacak bir şey bulmaya *çalışmıyorum*. Eğer seni merakta bıraktıysam çok özür dilerim. Ama seni temin ederim ki, bir dizi rasyonel değerlendirme sonucunda alınmış rasyonel bir karardı bu. Ve de, başından sonuna kadar, gayet rahatlatıcı ve hoş bir deneyimdi. Eğer içimden gelirse yakında bir kez daha deneyebilirim."

Jennifer gülümsedi ve kocasına bakarak bir-iki saniye başını salladı.

"Pekâlâ, Sheridan Entwhistle. Pekâlâ. Eğer yaptıkların aklı başında bir adamın yapacağı işlerse, o zaman geriyatri uzmanıyla küçük bir sohbeti kabul etmemen için hiçbir neden yok demektir."

"Tabii şunu da ekleyebiliriz ki, kabul ederek kazanacağım hiçbir şey de yok."

"Ama, Sheridan, eğer yaptıkların . . ."

"Jennifer, Jennifer. Yapma Allahını seversen, aklımı kaybediyor falan değilim. Bir-iki açıklamanın işleri yatıştıracağının da gayet iyi farkındayım. Sarhoştum diyebilirim mesela, öyle değil mi? Aşırı bir kibre kapılarak seni cezalandırmaya kalktım . . . ve de, ne bileyim işte, yolumu kaybettim, yorgunluktan yığılıp kaldım, falan feşmekan. Ama tatlım, bunların hiçbiri doğru değil ki. Kendi irademle hareket ettim. Davranışımın muhterem Edingley ahalisi tarafından, ne desek, tuhaf karşılanacağının tamamen farkındaydım. Jennifer, benim aklım başımdaydı. Yine de, sırf seni rahatlatmak için, muhterem ve zarif geriyatri uzmanıyla bir görüşme yapacağım."

"Sahiden mi?"

"Tek şartla."

"Neymiş o?"

"Eğer doktor aklımın başımda olduğu sonucuna varırsa, benimsemek niyetinde olduğum birtakım beslenme alışkanlıklarını bildirdiğimde ne bir yorum yapacak, ne kaşını küçümsemeyle havaya kaldıracak, ne de o aşağılayıcı burun çekmene başvuracaksın."

Her ne kadar dile getirmekten kaçınsalar da, ikisi de havanın bozarak onları ertesi günkü mangal partisinden kurtarması umutları besliyorlardı.

Babacan ev sahiplerini, herkesi gereğinden fazla içki içmeye

zorlarken, olanları unutmakla ve adalet meleğinin sağ yumruğuyla ilgili şakalar yaparken hayal eden Jennifer'ın sırtından bir ürperti geçti. Bir de üstelik, bir sarhoşluk nöbeti sırasında Sheridan'ın, karısından gelen ve ne ölçüde ayık kafayla yapıldığı kuşkulu olan bir meydan okumayı kabul ederek geceyi korulukta geçirdiğine ilişkin o gürültülü fısıldaşmalara katlanmak gerekecekti. Ve tabii ki, bir de Folucia vardı.

Jennifer biliyordu ki pek çok anne, çocuklarının ilk ciddi partneriyle karşılaşma zamanı geldiğinde az çok merak duyar, hatta genellikle tatlı bir sevince kapılırdı. Jennifer için durum böyle değildi. Folucia'nın yaptığı her şey, ama her şey, felaket olasılığıyla yüklüydü. Şekerciye kendi başına gitmesine ilk kez izin verdikleri gün, tembihlerinin beyin yıkama ölçüsüne yaklaşan sıklığına rağmen, Folucia'nın hiç düşünmeden yolun ortasına atlayacak ya da yabancılarla sohbete koyulacak bir kız çocuğu olduğu konusundaki inancı tamdı. Jennifer, aynı şeyin alkol, uyuşturucu ve oğlanlar konusunda da tıpatıp geçerli olduğuna inanıyordu. Sanki Folucia, *her şeye karşı gel – ama özellikle de annene* diyen genetik bir şifreyle doğmuştu. Jennifer içten içe, Folucia'nın yeterlik sınavları karşısındaki gevşek ve neredeyse aldırmaz tutumunun kendisini yatıştırmaya yönelik bir kisve olduğundan şüpheleniyordu. Bazen, "Bir düşün bakalım, sonunda kim zararlı çıkacak?" diye bağırası geliyordu kızına. "Ben değil, şekerim. Köle hayatı sürmeye çoktan alıştım ben."

Ayrıca, büyük ihtimalle hiçbir anlam taşımasa da ve Jennifer medyumluk yeteneklerine sahip olduğunu iddia edemese de, Folucia küçük bir çocukken, çiseleyen yağmurun altında Sheridan'la birlikte kızlarının minicik tabutuna toprak atarken göründükleri o tüyler ürpertici sanrıya kapılmış olan *kendisiydi.*

Sheridan'ın kızı hakkında bu gibi endişeleri yoktu. Ona sorulacak olursa, Folucia'nın belirgin asiliği zaten ayan beyan ortada olan zekâsını destekleyen ek bir özellikten başka bir şey değildi. Jennifer kendini, (Folucia'nın durumunda, tahminen kızlık zarı yerli yerinde olarak) üniversiteye kapağı atmayı başaran herkesin başının göğe erdiği gibi bir fikre kaptırmış görünüyordu. Ne var ki, doğru değildi bu. Jennifer, eğitime ayırdığı fazladan zamanın hangi belirgin faydasını görmüştü? Sheridan kendi adına konuşacak olursa,

gençlik çağının üç yılını üniversitede ziyan etmiş olsaydı eğer, meslek hayatına böyle sıkı bir başlangıç yapması büyük ihtimalle imkânsızlaşırdı. Her ne olursa olsun, kesinlikle neyle karşılacak olursa olsun, Sheridan, Folucia'nın erkek arkadaşına elinden geldiğince yakın davranma konusunda kesin karar almıştı. Aslında en büyük korkusu, Folucia'nın kendisine karşı onun babasına hissetmiş olduğu şeyleri hissetmesiydi. Sheridan, genç bir insanı mutlak bir şekilde güvendiği birinden korkmaya başlaması kadar olumsuz etkileyebilecek pek az şey bulunduğu görüşündeydi.

Yine de mangal partisi Sheridan'da büyük endişe uyandırmaktaydı. Yaşayan bir varlığın hayatını elinden alıp sonra da onun ölü bedenini mideye indirmek düşüncesi o kadar iğrençti ki, Sheridan bunu nasıl olup da daha önce fark edemediğine şaşıyordu. Hem hayata değer verdiğinizi söyleyip hem et yemek hangi mantığa sığardı ki? Gelgelelim, Edingley'deki bir mangal partisinde bu gibi görüşler ileri sürmek, hatta sırf et yemekten kaçınmak bile sapkınca bir davranış olarak nitelendirilecek ve Sheridan'ın kafayı üşütmekte olduğuna ilişkin uzlaşmayı sağlamlaştırmaktan başka işe yaramayacaktı.

Yantra ve Jayne, içkilerini yudumlayarak, Surrey Sokağı çarşısından Croydon High Sokağı'na doğru hızla ilerleyen polis arabaları konvoyunu izlemekteydiler.

Hadiseyi dördüncü kez seyrediyorlardı ve artık hafiften sıkılmaya başlamışlardı.

"Bir şey söyleyeyim mi, Jayne?"

"Hımmm."

"Bu durum çeşitli nedenlerden ötürü son derece sevimsiz bir durum."

"Söyle bakalım."

"Üç neden var, tam olarak."

"Ee?"

"Birincisi, yolu kapamaya ne hakları var ki?"

"Valla, Yan, bilemiyorum. Ama şimdi, bir de şöyle düşün, kapamasalar işleri biraz zorlaşırdı herhalde. Yani, Yan, sonuçta bu da bir bakıma sanat sayılır. Bir bakıma yani, anladın mı."

"Hımmm. İkincisi şu. Kordonu geçmemize ve de camın kenarında oturmamıza izin verdiler, sırf tipimiz duruma uygun olduğu için, öyle değil mi?"

"Hıı."

"Halbuki gerçek hayatta karşımıza böyle bir soygun sahnesi çıksaydı, kıçımızı dönüp bir kilometre koşardık."

"Ya da aynasızlara bir şeyler atardık."

"Ya da helada donumuza sıçıyor olurduk."

"Haklısın, Yan, şu anda burada oturuyor olmazdık, bu kesin. Belki de kaçan adama tezahürat falan yapmalıyız. Hani, olaya biraz gerçekçilik katmak babından."

Yantra güldü.

"Ve de üçüncüsü, hiç seyretmedim ama, bu *Şahinler* garanti aynasızların ne kadar iyi ve ne kadar cesur olduğunu anlatan bir düzen dizisidir. Yani, bana kalırsa, onlarla işbirliği yapmamamız gerekiyor."

"Evet . . . ama olsun, değdi bence."

"Niye ki?"

"Üstünde *Şahinler* yazılı turuncu armayla dolaşan şu polisi görmek için."

Yantra uluyarak gülmeye başladı.

"E tabii, bu heriften başka ne bok olacaktı ki, Yan?"

"Sus kızım ya, sus, çatlayacağım şimdi."

"Şey olsaymış mesela dizinin adı, *Domuzlar?*"

Yantra'nın birası bardaktan fırlayıp masanın üzerine döküldü. Gülmekten nefes alamıyordu Yantra.

"Ya da şey ." Yantra susması için başını iki yana sallıyordu. Gözünden yaşlar gelmiş, yanaklarından aşağı yuvarlanmaktaydı. "*Hamamböcekleri?*"

Yantra'nın kahkahası birden kesildi ve dehşet dolu bir ifadeyle Jayne'e baktı.

"Jayne, baksana."

Jayne'in yüzüne bir panik ifadesi oturdu. "Ne var, Yan?"

"Meğerse o cıgaralık sandığımızdan daha sıkıymış ve bizim kafalar da sandığımızdan daha beter kütük olmuş. Ve de yani bunlar gerçek domuzlarmış. Kameralar da, Jayne, aslında sıçtığımın televizyon kameralarıymış!"

Jayne Yantra'nın yüzüne uzun uzun baktı. Herifçioğlu ciddiydi. Harikaydı gerçekten.

"Harbiden, Yan," diyerek oyuna katıldı.

"Sıçtık!"

Ardından Jayne öyle bir çığlık koyverdi ki barda oturan herkes dönüp onlara baktı. Yantra da onu izledi. Birkaç saniye geçmeden ikisi de kafasını masaya dayamış, sadece esrarkeşlerin ve delilerin bildiği o manyakça, ıstırap verici gülme krizine esir düşmüş durumdaydı.

Yarım saat sonra, ya da onlara yarım saat gibi gelen bir sürenin ardından ciddiyetlerine geri dönmüşlerdi ve mideleri ağrıyordu. Ayrıca, az önce kendilerini kaybetmelerine yol açan olayda komik olan en küçük bir şey bulmakta güçlük çekiyorlardı.

Yantra Tony'nin ortalıklarda gözükmeyişine sinirlenmeye başlamıştı. Jayne ise, bu herifi bulmak için neden kalkıp ta Croydon'a kadar gelmiş olduklarının kendisine açıklanmayışına sinirlenmekteydi.

"Jayne," dedi Yantra, esrarlı bir tavırla, "mesele sadece Tony değil, anlatabiliyor muyum. Başka bir şey var. Yani, şimdi sana tuhaf gelecek ama, havada akımlar falan hissediyorum. Sanki bir şey olacakmış gibi. Müthiş önemli bir şey. Tam bilemiyorum ama, sanki Tony'yle de bir ilgisi varmış gibi geliyor. Sanki burası kendine çağırdı beni."

"Croydon mı çağırdı?" diye yüzünü buruşturdu Jayne.

"Valla, bilmiyorum ki."

"Yan, bu gece tüm fırtınaların anası kopacak ya, belki de onun için aldığın sinyaller kafanı karıştırıyor, ha, olamaz mı?"

"Yok. Bunlar bambaşka akımlar, Jayne. Yani, mesela yaklaşan fırtınanın sinyalleri manyetik sinyaller, senin Hemel Hempstead'den aldığın mesajlar radyo sinyalleri, ama bunlar, nasıl desem *telegörsel* sinyaller . Nasıl laf ettim ama, yavrum?"

Cuma günü sadece yağmur yağmadı. Daha çok, gökyüzünün o gün Edingley'ye ölümüne işkence etmeye karar vermiş gibi bir hali vardı. Bu yüzden, ikisinin de dile getirmekten kaçındığı aynı nedenle, hem Sheridan'ın hem de Jennifer'ın keyfi yerindeydi.

Telefon çaldı ve Sheridan yerinden kıpırdamadı. Jennifer ona şaşkın bir bakış fırlattı ve telefona bakmak üzere antreye doğru yürüdü. Jennifer kapıdan çıkar çıkmaz Sheridan sandviçinin içindeki rozbifi çıkararak mutfak muşambasının üzerine, öğle yemeğinin başından beri umutlu bakışlarla kendisine sırıtmakta olan Hogarth'ın önüne koydu. Hogarth eti kokladı, başını kaldırıp Sheridan'a tiksintiyle baktı ve kurumlu bir edayla mutfağın diğer köşesine doğru uzaklaştı.

Jennifer mutfağa girerken durumu gördü, ama sesini çıkarmadı. Sheridan keyifle boş sandviçini ısırdı.

"Pete'ti arayan."

"Öyle mi?"

"Eti almış bulundukları için havaya rağmen partiyi yapacaklarını söyledi, Pete'in sözleriyle,'sıcağı sıcağına."

"Anladım."

"Sherry, şekerim," diye sızlandı Jennifer, sahte bir alttan almayla. "Şunu temizleyecek misin, temizlemeyecek misin?"

"Neyi, canım?"

"Sanırım yemeğini yere düşürmüşsün, canım."

"Öyle mi yapmışım?"

Jennifer başını iki yana salladı ve odadan çıkıp gitti.

Yarım saat sonra Sheridan oturma odasının kapısından başını uzattı ve gözlerini yazı masasının başında oturmakta olan karısına dikti.

"Bir erkeğin ortalama ömrü kaç senedir?" diye sordu.

"Yetmiş iki civarında sanırım, neden sordun?"

"Emin misin?"

"Tam değil. Durmadan yükseliyor. Neden, Sherry?"

"Çünkü, bilmem gerekiyor. Son derece önemli birtakım hesaplamalar yapıyorum. Ama yetmiş iki şu anda işimi görür, sanırım."

Sheridan mutfağa döndü.

Bir dakika kadar sonra Jennifer kapının yeniden açıldığını ve kocasının içeri girdiğini duydu. Sheridan gülümseyerek kapının eşiğinde durdu.

"Teşekkür ederim," dedi karısına.

"Bir şey değil," diyerek gülümsedi Jennifer. Sheridan başını salladı ve yeniden mutfağa yöneldi.

Jennifer yazmakta olduğu mektuba döndü. Birkaç dakika içinde Sheridan yeniden belirdi.

"Ne yazıyorsun, hayatım?"

"Bir mektup."

Sheridan başını salladı ve ortadan kayboldu. Mutfağa girerken "Hımm, mektup demek," diye kendi kendine mırıldandığını duydu Jennifer.

Jennifer, doktorun bugün için önerdiği randevuyu geri çevirmekle hata yapmış olup olmadığını düşündü. Sheridan kesinlikle kötülemekteydi – her geçen saat biraz daha kötü görünüyordu. Buna rağmen, mektupta hadiseleri anlatmaya çalıştığında, kocasının uğradığı köklü değişimi bir türlü açıkça ortaya koyamadığını hissediyordu. Sheridan bir deliden bekleneceği gibi davranıyor değildi, hatta bütün o tuhaf davranışlar zinciri bir başkasında ortaya çıksa hemen hemen normal karşılanabilirdi – içinde her zaman bir parça çılgınlık taşımış birinde. Ama Jennifer kocasını tanıyordu. Ve gayet iyi biliyordu ki, adamcağıza ciddi, çok ciddi bir şeyler olmuştu.

Sheridan'ın davranışlarını abartmayı geçirdi aklından, ama ihanet duygularına yenik düştü. Keşke Dr. Dickinson hâlâ görev başında olsaydı, o mutlaka anlardı. Derhal fark ederdi durumu.

Sevgili Dr. Wilson,

Hasta adı: Sheridan Entwhistle - Pazartesi sabahı 10:20 randevusu

Perşembe günü öğleden sonra kocam adına bir randevu almak için size telefon etmiştim. Daha erken bir randevu önerisini geri çevirdim, çünkü sizin gözünüzden kaçabilecek ya da kocamın size aktarmakta isteksiz davranabileceği bazı noktaları kabaca toparlayarak randevudan önce size yazılı olarak bildirmek istiyordum. Lütfen kocama tuzak kurduğum fikrine kapılmayın, tek istediğim ona yardım etmek. Bu nedenle, bu mektubun kesinlikle aramızda kalmasını rica ediyorum.

Kocam yakın bir geçmişte işinden ayrıldı (bunun nedeni işten uzaklaştırılması değildi, ama buna ramak kalmıştı) ve öyle sanıyorum ki kendisi bu olayın sonucu olarak bir ruhi bunalım geçiriyor. Öte yandan, bu tuhaf davranışların işini kaybetmesine yol açmış olduğu da düşünülebilir.

Başlangıçta kendisinin bir tik edinmiş olduğunu ve ellerinin –zaman zaman da sesinin– titrediğini fark ettim. Daha sonra, işten "atılmasının" ardından, her şey dikkati çekecek ölçüde kötüleşti.

İtiraf etmem gerekiyor ki bir hayli içki içmişti ve aramızda küçük bir atışma geçmişti, ancak kocam, çarşamba günü, bardaktan boşanırcasına yağan yağmurun altında, bütün geceyi Edingley Hills koruluğunda geçirdi. Bu davranışı için hiçbir pişmanlık belirtisi göstermediği gibi, aynı davranışı tekrarlayabileceğini belirtti.

Başka şeyler de var. Bu sabah iki saati verandada pinekleyerek geçirdi; dün de tam bir buçuk saat banyoda kalmıştı. Bunların yanı sıra bakışlarında bir tuhaflık var, ayrıca konuşma tarzı ve söylediği şeyler . . .

Jennifer yazdıklarını karaladı ve gözlerini sildi. Bunu yapamazdı. İhanetten başka bir şey değildi bu. Başka ne denebilirdi ki yaptığına? Doktora kendisinin de onunla birlikte gelmesi konusunda Sheridan'ı ikna etmeli, ve de, Sheridan'ın hiç kuşkusuz ihanet olarak değerlendireceği tavrını orada açıkça ortaya koymalıydı. Kaldı ki, bu havada mektubu postalamaya çıkması, kocasının orman macerasından daha akıllıca olmazdı.

Sheridan büyük bir heyecan içinde sokak kapısından içeri daldı ve dosdoğru oturma odasına yöneldi. Fazla su emmiş bir banyo süngeri gibi sular süzülmekteydi üzerinden.

"Mutfağa," diye buyurdu Jennifer, eliyle kararlı bir şekilde mut-

fağı göstererek. Sheridan aceleyle içeriye daldı.

"Bil bakalım bende ne var," dedi sevinçle.

"Zatürree olabilir mi?" dedi Jennifer, kocasının pırıl pırıl parlayan başına küçük bir havlu örtüp gömleğinin düğmelerini açmaya koyulurken. "Pabuçlarını çıkar, hemen. Çabuk. Yukarıya çıkıyorsun. Tam şu anda Terbiye Timsali içeri girerse doğrusu pek hoş olur. Su birikintisine düşme hikâyesinin şu halini açıklayabileceğini hiç sanmıyorum."

Sheridan elini pantalon ceplerinden birine daldırdı, onluk bir sigara paketi çıkardı ve çattadak masanın üzerine koydu.

"İşte!"

"Yukarı, derhal!" diye emretti Jennifer.

"Ama dur, bir dinle."

"Önce üstünü değiştir, sonra konuşuruz. Şimdi yukarı."

Jennifer, mevcut koşullar altında kocasının, beş yıllık bir aradan sonra ara sıra bir-iki sigara tüttürmek istemesinin bağışlanabilir bir şey olduğunu düşündü. Gelgelelim insanlar bu gibi konularda genellikle böyle bilinçli kararlar vermezlerdi. Sheridan'ın Hazeldene'lerin partisinde, içkili durumdayken ve her yanı nikotin dumanıyla sarmalanmışken kendisine sunulan bir sigarayı suçluluk içinde kabul etmesini anlayışla karşılayabilirdi. Ama bu havada kendi ayağıyla gidip sigara alması delilikti.

Sonra hesaplamaları fark etti. Yetmiş iki rakamı yuvarlak içine alınmıştı.

Sheridan üzerine rahat bir pantolon geçirmiş olarak geri döndü – sırtına da, inanılır gibi değildi ama, Jennifer'ın çiçekli bluzlarından birini giymişti. Karşısındaki görüntü bu kadar komik olmasaydı, Jennifer gözyaşlarına boğulabilirdi.

"Pek güzel olmuş," dedi kocasına.

"Eh," diyerek güldü Sheridan. "Benim gömleklerim çok sıkıcı. Ortama biraz renk katmanın böyle bir günde hepimize iyi geleceğini düşündüm."

"Çok iyi düşünmüşsün."

"Böyle yağmur yağdı mıydı, sanki birisi düğmeye basıp renk ayarını kapatmış gibi geliyor insana, biliyor musun."

"Hımmm."

"Ama sonra yağmur dinince –bilmem hiç fark ettin mi– ağaç-

ların ve çimlerin yüzeyinde böyle inanılmaz bir renk alacası oluşuyor."

"Hımmm."

"Tabii ağaçlarda ve çimlerde değişen bir şey olmuyor, sadece renklerden mahrum kalmış olmamız algılarımızı daha güçlü kılıyor."

"Evet, olabilir."

"Sence kötü bir teori mi bu?"

"Sheridan, teorin gayet iyi."

"Öyle ama, değil mi. Şimdi, sanırım neden bir paket *Benson and Hedges* aldığımı merak ediyorsundur." Jennifer başını salladı.

Sheridan paketi açtı, ağzına bir sigara yerleştirdi, yakmak üzere gaz ocağına eğildi. "Aman kaşlara dikkat," diye gülerek geriye çekildi ve ateşi kıstı.

Sheridan sigarayı satın almasının gerekçesini açıklamaya koyuldu. Matematiksel hesaplamalara dayanarak ortaya çıkarmıştı ki, kırkını yarılamış bir insanın sigaradan zarar görmesi mümkün değildi, kanıtlayabilirdi bunu. Yani, dedi Jennifer'a, tıp biliminin çaresiz kaldığı bir noktada kendisi bir zafer kazanmıştı. Gülümseyerek başını salladı. Hasbelkader kazanmıştı işte – en azından istatistikler söz konusu olduğu sürece.

Orta düzeyde katran içeren bir adet sigaranın insan ömründen beş dakika götürdüğü ileri sürülüyordu. Veya, başka bir şekilde ifade etmek gerekirse, 105.120 adet sigara, ortalama bir sigara tiryakisinin bir senesine tekabül oluyordu. Dolayısıyla, ömründen bir sene eksilmesi için Sheridan'ın 28,8 sene daha günde on adet sigara içmeye devam etmesi gerekiyordu. Halbuki bu süre tamamlandığında Sheridan neredeyse yetmiş dört yaşına gelmiş olacaktı ki, bu da zaten yaşamayı umabileceği süreden iki sene fazlaydı.

"Aman da aman," diyerek içini çekti Jennifer. "Bakıyorum parlak teorilerle dolup taşıyoruz bugün."

Sheridan'a biraz temizlik yapacağını söyleyerek yerinden kalktı. Ancak, temizlik yapacak yerde yukarıya çıkıp yatağına uzandı. Zihninden geçen düşünceler son birkaç gündür kafasında dönüp durmakta olanların aynısıydı. Yalnız şimdi, zihnindeki çamaşır makinesi hızlı döndürme aşamasına geçmişti sanki. Bu duyguyu, sarhoşluk sonrasında odanın mide bulandırıcı bir hızla dönerek in-

sanı bir türlü uyutmayışına benzetti. Tabii aradaki fark, bu kez uyuyup uyandığında kendisini hâlâ aklını kaçırmış bir kocayla baş başa bulacak oluşuydu.

Zamanı geldiğinde, *Komşular*'ı seyretmek üzere aşağı indi. Sheridan da oturma odasındaydı. Eline bir çiğ havuç geçirmiş, onu kemirmekteydi.

Jennifer hiçbir şey söylemeden televizyonu açtı ve kanallar arasında rastgele geziniyormuş gibi yaptı. *Komşular* söz konusu olduğunda Jennifer, bağımlılığıyla yüzleşmekten kaçınan sorunlu bir alkolik gibiydi. Ona sorulacak olursa, istediği anda vazgeçebileceğinden emindi. "Saçmalıktan başka bir şey olmadığının farkındayım, ama insana vakit geçirtiyor işte."

Önceki bölümü özetleyen giriş faslı başladı ve Jennifer bacaklarını altına topladı. Düzenlemesi değiştirilen ve kulağa hâlâ sinir bozucu şekilde yabancı gelen jenerik müziği duyulduğunda, Jennifer, küçük bir çocuk gibi koltuğun içine iyice gömüldü.

Birdenbire sokak kapısı duvara çarptırılarak açıldı ve Jennifer tarif edilmez bir öfkenin içini tutuşturduğunu hissetti. Derin bir nefes alarak yumruğunu sıktı.

"Merhaba, tatlım," dedi Folucia'ya, yumuşak bir sesle.

Folucia durdu ve babasının bluzunu işaret etti.

"Vaayy. Babaların en radikali." Neşeyle sekerek babasının yanına gitti ve havucundan bir ısırık aldı. "Baksanıza, bir şey diyeceğim. Bu gece Tony motosikletini evin önüne bıraksa olur mu?"

"Kesinlikle hayır," diye atıldı Jennifer.

"Kesinlikle olmaz," diye ekledi Sheridan. "Bu havada motosikleti yola bırakmak olur mu? Dur sana garajın anahtarını vereyim."

Jennifer kocasına ters ters baktı. Sheridan bu bakışın farkına varmadı. Folucia ise annesinin bakışını yakaladı ve ona mahcup mahcup gülümsedi.

"Aslında düşündüm de, sokağın başında bıraksa daha iyi. Yani alet biraz gürültülü de. Neyse, zaten ondan ayrılmayı düşünüyorum."

"Öyle mi?" diyerek sırıttı Jennifer.

"Siz yine de bu gece bir şey söylemeyeceğinize söz verin. Ama Tony sağda solda babam hakkında acayip şeyler söylüyormuş."

"Ne gibi şeyler?" diye sordu annesi, kuşkuyla.

"İşte," Folucia sırıttı. "Bay Hazeldene'le dövüştüğü için baba-

mın artık Edingley Hills Tavernası'na alınmadığını. Bay Hazeldene'in ise devamlı müşteri olduğu için ve de dövüşü babam başlattığı için tavernaya hâlâ girebildiğini."

Jennifer kumanda aletini doğrultarak televizyonu kapattı. Elini saçlarının arasından geçirdi ve içini çekti.

"Biraz otursan iyi olacak sanırım, Folucia."

Batı Croydon'daki bir bahçede durmakta olan sırılsıklam televizyon cihazını gören Yantra değil, Jayne olmuştu.

Olayların nasıl olup da bu kadar uyum içinde gelişebildiği üzerinde düşündükten sonra, o rüyayı gördüğünden beri televizyonlara daha fazla dikkat etmekte olduğu sonucuna vardı. Herhalde her zaman bir sürü atılmış televizyonun yanından geçip gidiyordu, ama onların farkına varmıyordu. Üstelik, Yantra şüphesiz haklıydı. İnsanlar çalışan bir televizyonu neden kaldırıp atsınlardı ki? Hem ayrıca, şu anda bir televizyon onların ne işine yarayabilirdi? Minibüsün içi *dünyevi* mülkler olmadan bile yeterince sıkışıktı; bozuk ya da değil, bu televizyon da dünyevi bir eşyaydı işte. Ancak, Jayne'in yalvarmaları sonucunda Yantra, kuruduktan sonra Biddy'nin aküsüyle bir deneme yapmaya razı oldu, sonra da atacaklardı aleti. Çalışacak olsa bile, Yantra bu kitlesel manipülasyon aygıtından bir an önce kurtulmak istiyordu.

Kulaklarına çalınan müziğin peşine takılarak Çizgi Film adlı bara gitmeleri ve Yantra'nın orada Yel'e rastlaması belki de talihin onlara bir cilvesiydi.

Yel başlangıçta Yantra'yı tanımadı, ya da tanımazdan geldi.

"Yel," diye seslendi Yantra. Fakat adam dosdoğru ileriye bakmaktaydı.

"Yel, baksana," diye bağırdı yeniden.

Yel, parçanın sona ermesini bekledikten sonra Yantra'ya seslendi. "Bana bak Yantra, kimse o adla seslenmiyor artık bana."

Yantra, adamın talihsiz adının arkasındaki hikâyeyi anlattı.

O zamanlar Donald henüz toy bir delikanlıymış ve Twyford Down'da ateşin etrafında toplanmış otururlarken, Gök, Irmak ve Yılan gibi isimler taşıyan bir grup insan tarafından, kendisine daha çekici bir isim seçmesi konusunda ikna edilmiş. Diğerleri gibi Donald da Tabiat Ana'dan esinlenmenin uygun düşeceği fikrindeymiş, ancak diğerlerinin tersine, içinden çıkamayacağı kadar yoğun bir öneri bombardımanına tutulmuş ve sonunda Yel ismini alabileceğini söylemiş. Bu isim tabii ki çok tutulmuş ve üzerine yapışıp kalmış.

"Peki şimdi hangi adı kullanıyorsun?" diye bağırdı Yantra, yeniden başlayan müziği bastırmaya çalışarak.

"Bill," diye bağırdı Yel.

"Bill mi! Niye Bill oğlum ya?"

"Normal bir isim de ondan, tamam mı?"

Müziğe ara verildiği sırada Yel ve Yantra birbirlerine Croydon'da bulunma nedenlerinden söz ettiler. Ve, tam da Yantra'nın beklediği gibi, bir çeşit koşutluk ortaya çıktı.

O akşamüzeri Jayne, Yel'in Tony'nin kaldığı yeri bilmesi karşısında neden şaşırmadığını sorarak onu sıkıştırdığında Yantra biraz rahatsız olmuş göründü.

"Ne demek yani, tesadüf?" diye hırladı. "Tesadüf diye bir şey yoktur. Sadece nedenler ve koşullar vardır. Her şey bir tesadüftür. Ve de hiçbir şey tesadüf değildir. Her şey durumdan bir çıkarın olup olmadığına bağlıdır."

Yantra yeniden araba kullanabilecek kadar ayıldığına karar verdiğinde saat sekize yaklaşmaktaydı. Kendine saygısı olan hiçbir motosikletlinin cuma akşamı bu saatte evde olmayacağının farkındaydı, ama doğru iz üzerinde olduğuna emin olmadan içi rahat etmeyecekti.

Minibüsü Thornton Heath'in bir altındaki sokağa park etti ve Jayne'e Endometrium'la birlikte arkada oturup beklemesini söyledi. Jayne itiraz etti.

"Yan, neler çeviriyorsun Allah aşkına? Senin şu arkadaşınla karşılaşmamam için niye yırtınıyorsun?"

"Yaa, Jayne . ondan değil de . sürpriz olsun istiyorum, o yüzden."

"Hayır! Sürpriz-mürpriz istemiyorum. Söyle bana. Hemen, şimdi. Yan, neler dönüyor?"

"Jayne, yavrucuğum, sakin ol hadi. Rica edeceğim yani, biraz güven bana."

Yantra birkaç dakika sonra geri döndüğünde gülümsüyordu.

"Adamımızı bulduk, Jayne. Vaziyet çok ilgi çekici. Son derece ilgi çekici."

"N'oluyor, Yan, anlat bana. Lütfen anlat."

"Jayne'le Yantra banliyö diyarına gidiyorlar."

"Ne?"

"Jayne'le Yantra mangal partisine gidiyorlar."

"Meselenin özü şu," diye devam etti Pete Hazeldene, "yeryüzünü berbat edersen, zarar gören kendin olursun." Sheridan başını sallamaktaydı. "AIDS'i alalım mesela . . ."

"AIDS hakkında ne biliyorsun?" diye sordu Tony.

"Delikanlı, lütfen. Bir dakika beklersen sen de fikrini söyleyebilirsin."

"AIDS'li birini tanıyor musun?"

"Şunu söylemeye çalışıyorum," dedi Pete, sesini yükselterek, "şimdi kadınlar doğum kontrol hapını kullanınca ne oluyor, suya östrojen karışıyor ve de erkekler büyük miktarda dişilik hormonu alıyorlar –tabii yaşları küçük olanlar doğdukları andan itibaren alıyor– ve böylece homoların sayısında belirgin bir artış oluyor,

homolar da AIDS'i yayıyorlar. Sonuç: Tabiatın dengesiyle oynamayacaksın."

"Yok devenin nalı," diye fısıldadı Tony.

"Yanlış anlamayın, homolara karşı değilim. Ama asıl nokta, yani altını çizmeye çalıştığım nokta şu ki . . . farzımuhal, birisi size gıcır gıcır, müthiş bir Jaguar verdi diyelim. Şimdi soruyorum, Jaguarınızla boyuna çıkmaz sokaklara dalıp çıkmayı ister miydiniz? Genetik açıdan konuşuyorum tabii."

"Ama, Bay Hazeldene," diyerek sırıttı Folucia.

"Pete de, lütfen. Artık genç bir hanım oldun."

"Karınızla doğum kontrolü uygulayarak seks yaptığınız her sefer, Jaguarınızla genetik bir çıkmaz sokağa dalmış olmuyor musunuz?"

Jennifer'ın yüzünden bir dehşet ifadesi geçti. Sheridan dizine bir şaplak attı ve küçük bir sevinç çığlığı koyverdi. Pete ise bir parça rahatsız olmuş görünüyordu.

"Sana bir üslup dersi, genç bayan. Bu tür konulardan bahsederken genel konuşmak her zaman daha uygundur. *Sen* şöyle yapmıyor musun demek yerine *insan* şöyle yapmaz mı demek kat kat iyidir." Folucia başını yana yatırarak sırıttı. "Ama, evet, evet tatlım, söylediklerinde bir doğruluk payı var."

"Ama *Pete*," dedi Tony, "senin sevimli küçük banliyö çıkmazına senden başka kimse dalıp çıkmadığı sürece mesele yok, herhalde." Pete genzini temizledi ve Sheridan'a ters bir bakış fırlattı. Sheridan sırıtarak karşılık verdi. Tony'den hoşlanmaya başlamıştı. Elbette o saç biçiminden kurtulmasında yarar vardı oğlanın (başının bir tarafı sıfır numara tıraş edilmişti, diğer taraftan ise yüzünün yarısını kokuşmuş bir perde gibi örten örgüler sarkıyordu), üstündekiler de bir yıkansa iyi olurdu. Öte yandan, bir motosikletle bu kadar içli dışlı olan birinin kar beyazı giysiler içinde dolaşmasının pek anlamı yoktu tabii. Sheridan, Tony'nin sağ koluna yaptırdığı orak-çekiç dövmesinden günün birinde pişman olacağı hissine kapıldı. Her şeye rağmen Tony aptal değildi, hatta bir çeşit cazibesi olduğu bile söylenebilirdi – Stalinci devrimci cinsten bir cazibe.

Jennifer, Tony'yi görür görmez içinin bir nebze rahatladığını hissetmişti. İşin doğrusu, Tony'nin o kadar korkunç bir görünümü

vardı ki, Folucia bunu olsa olsa annesiyle babasına nedeni belli olmayan sadistçe bir ceza vermek amacıyla yapıyor olabilirdi. Jennifer kızı hakkında hiçbir şey bilmiyor olsa bile, kendinden en aşağı on yaş büyük olan bu vahşi görünüşlü, kaba, pis kokulu adamla uzun süre birlikte olamayacağını biliyordu. Hiçbir kadın olamazdı. Kadınların gönlünü çalmak için yaratılmamıştı bu adam.

Eddie kapıdan kafasını uzatıp misafirlerine gururla sırıttı.

"Mamalar gelmek üzere!" diye şakıdı, "on dakika içinde patatesler fırından çıkıyor."

"Mamalar," diye mırıldandı Sheridan sıkıntıyla. "Hanimiş de bizim cici mamalarımız."

Eddie Sheridan'ı duymamış gibi yaptı.

Kapı zili çaldı.

"Her ne satıyorlarsa bizde ondan var, öyle söyle," diyerek güldü Pete.

"Tabii akıl fikir satıyorlarsa başka," diye alçak sesle söylendi Sheridan, karısına dönerek. Jennifer onu susturdu.

"Jennifer!" diye ciyakladı Margaret Stern, hızla ona doğru koştururken. Birbirlerine sarılıp öpüştüler.

Sheridan bu fırsattan yararlanıp oradan uzaklaştı.

Pencereden dalgın dalgın bakmakta olan gri saçlı, gri tenli bir adama yaklaşarak "Merhaba," dedi. Adam döndü ve Sheridan'ın yüzüne ilgisizce baktı. "Sheridan Entwhistle." Adama elini uzattı.

"Bill Morrison."

"Yirmi küsur senedir sizi etrafta görürüm, ama her nasılsa bugüne kadar kendimi tanıtma fırsatını bulamadım." Sheridan eliyle bahçeyi işaret ederek algısal mahrumiyet ve fırtına sonrası renk alacası hakkındaki teorisini açıklamaya koyuldu.

"Kusura bakma Sheridan, bana izin verir misin. Kendimi pek iyi hissetmiyorum. Otursam iyi olacak galiba."

Jennifer'la Margaret ortadan kaybolmuşlardı. Pete birine golften bahsediyordu ve Folucia Tony'yle ateşli bir tartışmaya girişmişti. Sheridan cin-toniğini yeniledi ve mutfağa doğru yürüdü.

"Rahat durun, küçük yaramazlar," diye hırladı Eddie, küçük patateslerle dolu fırın tepsisini dışarı çıkarmaya çalışırken.

"Yardım ister misin?"

Eddie olduğu yerde sıçradı ve patateslerden biri yuvarlanıp yere

düştü.

"Ha, sen miydin, Sherry," diye güldü tatlı tatlı. Sheridan patatesi yerden aldı ve ağzına attı. "Jennifer'la ikiniz iyi vakit geçiriyor musunuz bari?"

"Hımmm," dedi Sheridan, patates dolu ağzıyla.

"Sherry, ikimizin bir de patateslerin arasında . . . şu, ee, Tony . . . Nasıl buldun onu?"

Sheridan ağzındaki patatesi midesine gönderip bir yenisini aldı. "İyi çocuk."

Eddie mahcup mahcup gülümsedi. "Peki, ee, sence uzun sürer mi bu ilişki?"

"Umarım sürer. Patates güzelmiş. Çok acıktım."

"Sherry, bak, eğer bu konuda fikir belirtmenin bana düşmediğini ya da züppelik ettiğimi düşünüyorsan söyle, ama yani, bu Tony pek de . . . Nasıl desem? . . . Pek de Millicent Çıkmazı tipinde biri değil, haksız mıyım?"

Sheridan patatesini çiğneyerek başını hızla aşağı yukarı salladı. Acı çekermiş gibi bir ifadeyle yutkundu ve bir patates daha aldı.

"Haklısın, Eddie." Kadın gülümsedi ve bir şey daha söylemeye hazırlandı. "Fikir belirtmek sana düşm . . ."

"Merhaba, Folucia," diye aniden şakıdı Eddie.

"Biraz hava almaya geldim. Tony kocanla tartışıyor, golfün kapitalist dünyanın mikroskopik bir örneği olduğu hakkında."

"Ne kadar ilginç," dedi Sheridan içtenlikle.

Eddie cık cık ederek tepsiyle birlikte uzaklaştı. "Mama geldii," diye oturma odasından seslendiğini duydular.

"Annem nerede? Senin yanında sanıyordum."

"Değil. Sıvışmadan önce söyle bakalım, sınavlar nasıl gidiyor?"

"İyi, fena değil . . . Yalnız işte . . . yani, sınav tarihleri çok aralıklı. Annem haklı aslında, iki sınav arasında ders çalışmam lazım. Ama . . . yani, sorun şu ki . . . sorun şu ki baba, artık işler annemin gençliğindeki gibi değil."

"Değil mi?"

"Hayır, değil aslında. Sınav kültürü artık geride kaldı, anladın mı. Şimdi asıl sorun, sınavların ilahi takdirin kapitalist dışavurumları olması. Tabii bu da giderek önemsizleştiği için, meslek seçimi gibi aynı . veya kolektivist paralel gibi yani, işte,

Tony böyle düşünüyor."

"Enteresan fikirler."

"Tony'nin fikirleri mi? Baba, benimle kafa mı buluyorsun?"

"Kesinlikle hayır. Bir de –neydi o– golfün, kapitalist toplumun mikroskopik örneği olması. Böyle bir teşhisim olduğunu ileri süremem, ama Allah için, etkileyici bir düşünce. Bir o kadar da sıkıcı." Baba-kız gülüştüler.

"Biliyor musun, baba. Tamamen tırlatmak üzeresin. Tabii, olabilecek en hoş biçimde. Acayip hoşuma gidiyor. Keşke annemin bluzunu hiç çıkarmasaydın."

Folucia mutfaktan çıktı ve yerine bir başkası geldi. Sheridan Entwhistle, sonraki yarım saati mutfakta nöbet tutarak geçirdi. İçeri giren her yeni insan onu kibarca selamlıyor, ama daha birkaç dakika geçmeden Sheridan'ın anlattıkları karşısında afallıyor, hatta biraz utanıyor ve bir mazeret uydurup yanından ayrılıyordu.

"Kendi adıma, politika konuşmayı kayıtsız şartsız reddediyorum," dedi kadının birine. "Bana bu güzel gezegende geçireceğim sınırlı bir ömür verilmişse, politika, cidden, kafamı yormak isteyeceğim en son şeydir." Bir başkasına, avcı balıkların belleklerinin üç saniyeden fazla olduğunu kanıtlayan bir makaleden söz etti heyecanla. Sheridan, bir insanın *nasıl olup da* balıkların belleğinin üç saniyeden fazla olduğunu anlayabileceğini merak ediyordu. Bu teorinin, mantıksal olarak, rüyalarında düştüklerini gören insanların eğer yere çarparlarsa bir daha hiç uyanmadıkları inancıyla aynı kefeye konabileceğini söyledi muhatabına.

Tony'yi ya da annesini görüp görmediğini sormak üzere yeniden mutfağa gelen Folucia, Sheridan'ın yengeç avcısı benzetmesine dair fikirlerini dinlemekte olan birine kaçma fırsatı sağlamış oldu.

Sonra Tony içeri girdi.

"Yakaladım seni, seksi sincap." Folucia'nın dudağına bir öpücük kondurdu ve kolunu onun omzuna attı. Folucia utangaç bir silkinmeyle kendini Tony'nin kolundan kurtardı. "Oo, Bay E," dedi Tony, başıyla selam vererek. Sonra viski şişesini başına dikip koca bir yudum aldı. "Demek Pete'e iyi bir tokat aşk ettin, ha?"

"Tony!" diye araya girdi Folucia.

"İyi etmişin. Beni zahmetten kurtardın." Şişeyi yeniden kafa-

sına dikti. "Herif her bir şeyi üstüne alınıyor, dimi ama?"

"Valla, ne demeli bilmem ki," dedi Sheridan düşünceli düşünceli.

"Yani, imtiyazlı sınıfların alt sınıfların ağzına sıçtığ canına okuduğu bir gerçek. Apaçık bir gerçek. Ama şimdi, Bay E, ben tutup da bunu Pete'in şahıs olarak yaptığını falan söylemedim ki. Hani yani, mahsustan böyle bir şey demedim. Ama şimdi, Bay E, oturduğun evin ve de sahip olduğun yaşam standartının başka bir yerdeki yoksulluktan dolaylı olarak sorumlu olduğunu kabul etmen gerekmez mi?"

"Hımm, miktar teorisiydi bu, öyle değil mi?"

"Ama kötü herif de değilsin yani. Ya da bilerek yapıyor değilsin. Aslında, bence gayet iyi bir herifsin, Bay E."

"Ama daha çok vergi ödemesi gereken bir iyi herif?"

"Kesin öyle. Bir o, bir de bütün o sinsi dışavurumlarıyla sömürücü ideolojinin devamına katkıda bulunmaktan vazgeçmek. Tam üstüne bastın, Bay E. Hadi bakalım, Sincap, uzayalım. Onu dışarıda fazla uzun tutmam, merak etme."

"Aslında, Tony," dedi Folucia, kolunu çekerek. "Ben kalmak istiyorum."

"Hayatta olmaz. Bok gibi faşist kaynıyor burası. Görüşürüz, Bay E."

"Ben gelmiyorum," diye parladı Folucia.

"Bak şimdi, Sincap. Gıcıklık yapmaya çalışmıyorum. Ama, yani, *kovulmuş* bulunuyorum, anlatabildim mi."

"*Kim* kovdu seni?" dedi Sheridan öfkeyle.

"Pete efendi."

"Sen buradan bir yere ayrılma, ben gidip onunla iki çift laf edeceğim. Eğer ısrar ederse, ben de seninle geliyorum."

"Lütfen, Bay E, hiç zahmet etme. Zaten pek benim havama uygun bir ortam değildi."

"Hiç fark etmez . . ."

"Baba, lütfen sakin ol. Lütfen bir şey yapma. Lütfen, baba. Lütfen." Sheridan başını salladı. "Tamam. Sonra görüşürüz o zaman. Geç kalmayacağım. Söz. Ve de motosikletle *gitmiyoruz*, öyle değil mi Tony?" dedi üzerine basa basa, babasını rahatlatmak için. "Çünkü, ne de olsa *içkilisin*."

"Hı, tamam, tamam," diye doğruladı Tony.

Sheridan mutfakta cin-toniğiyle ve sigaralarıyla baş başa kaldı. Canı sıkılmıştı. Komşusu ne cüretle kızının erkek arkadaşını kovmaya kalkardı? Barda canına okumadıysa, bu gece bu iş için pekâlâ uygun bir zaman olabilirdi.

On dakika sonra onu somurturken yakalayan Eddie'ye kibarca ne olup bittiğini sordu ve o da açıkladı. Pete Tony'yi verandada marihuana içerken yakalamıştı. Tony, Eddie'nin pek acınası bir çaba olarak değerlendirdiği bir tepki göstererek, bunun sigarayı bırakabilmek için kullandığı bir çeşit bitkisel bileşim olduğunu söylemişti. Ama Pete yutmamıştı. Tony işe yaramaz bir gençti ve Sheridan kızını kenara çekip onunla iki kelime konuşsa iyi ederdi.

"Fazla endişelenmiş görünmüyorsun, Sheridan."

"Eh," diyerek gülümsedi Sheridan. "Biliyorum, yasal değil, şu bu ama, hintkenevirinin toplumsal istikrara yönelik ciddi bir tehdit oluşturduğunu pek sanmıyorum."

"Umarım bunu söylediğim için kusuruma bakmazsın," dedi Eddie. "Ama bana kalırsa, tehlikeli bir liberalliğe yönelmiş görünüyorsun. Burada senin kızından söz ediyoruz. Ve de hepimiz gayet iyi biliyoruz ki marihuana . . ."

"Eddie!" diye ani bir çığlık attı Sheridan. "Aklıma bir şey geldi."

Sheridan kararlı adımlarla koridora yürüdü ve Hazeldene'lerin sokak kapısından fırlayıp çıktı. Bahçeyi aştı ve alçak çitlerin üzerinden atlayarak kendi bahçesine geçti. Aklına birdenbire müthiş bir fikir gelmişti. Çiçekli bluz. Herkesin neşelenmesi için gereken şey buydu işte.

Sheridan, coşkulu sevinci içinde, Millicent Çıkmazı'na park etmiş olan kir pas içindeki Bedford marka beyaz minibüsü fark etmedi.

"Belki de," dedi Yantra dalgın dalgın, esrarlı sigarasını somurmaya ara vererek, "insanlar –ben de dahil– banliyö diyarına biraz haksızlık etme eğilimindeler."

"Nasıl yani?"

"Yani düşündüm de, bir bütün olarak bakılırsa, aslında bayağı bayağı Budist bir yer sayılır."

"Saçmalama, Yan."

"Sahiden, Jayne. Banliyö diyarı bir tür orta zemin gibi bir şey. Ne şehir, ne köy. *Mu* bir yer. Hem insanlar banliyö ahalisine neden kızıyor? Hallerinden hoşnut oldukları ve de sorgulamaktan kaçındıkları için. Bana sorarsan, gayetle Budist bir yaklaşım bu."

"İçeri giriyor muyuz, girmiyor muyuz?"

"Bak işte bu ilgi çekici bir soru, Jayne. Dumanın şu noktasında, bu sorunu cevaplamak için kendimi pek yeterli hissetmiyorum." Jayne cık-cık etti. "Bak, Tony'nin motosikleti ortalarda yok. Ve de doğrusunu istersen, bizim Tony'nin katılmak isteyeceği bir cümbüşe benzemiyor bu. Eğer meskût hayata geçmeye karar vermediyse tabii . . ."

"Meskûn. Meskûn hayat demek istiyorsun, Yan."

"Eğer öyle bir şey yaptıysa, gerek yeni bedenleşimi içindeki Tony, gerekse bu çıkmaz sokağın kıymetli ahalisi bizi bağırlarına basmak istemeyebilirler. Jayne, rezil oluruz orada. Kesin polisi çağırır bunlar. Ayrıca, içerdeki William Amca eriştiğim aydınlanma düzeyi konusunda benimle tamamen aynı fikirde olmayacaktır herhalde."

"Yan, söyle bana. Neyin nesi bu Tony? Normalde şeyi bu kadar abarttığımızı hiç . . Hem sonra, ondan hiç bahsetmemiştin bana. Kim bu, Yan?"

Yantra, peş peşe nefesler çekmekte olduğunu fark ederek sigarayı Jayne'e uzattı. Derin düşünceler içindeydi ve Jayne'e cevap verecek hali yoktu. Aslında, konuşmayı sürdürme düşüncesi bile içine öldürücü bir bezginlik çökmesine yetiyordu.

"Ben galiba . . . birazcık . . kaymış durumdayım, yavrum."

Jayne onu sarstı. "Söyle bana?"

"Ne söyleyeyim?"

"Tony'yi anlat."

"Benim çocuğumun babası o. Rahatladın mı?"

"Sence?"

"Jayne, yavrucuğum, bana böyle . . şey etme. Bak bu, hemen hemen hemen hemen, çünkü o içeride ve de işe bakın ki biz dışarıdayız . . . hemen hemen . . . çok güzel bir an."

"Yantra, lütfen neler döndüğünü anlat bana. Ne çocuğu?"

"Mokşa."

"Hadi Mokşa'yı anlat bana," diye kandırmaya çalıştı onu Jayne.

Yantra birkaç saniye minibüsün camından dışarı baktı. "Tamam, anlatacağım. Ama önce, unutmadan sana bir şey diyeceğim. Dinle bak."

"Dinliyorum."

"Bak şimdi . . . herhalde, büyük ihtimalle, bu çıkmaz sokakta oturan insanlar şöyle düşünüyorlardır, tamam mı. Yani, büyük ihtimalle bir sürü insanın uyuşturucu kullanırken öldüğünü düşünüyorlardır, öyle değil mi?"

"Evet, Yan," dedi Jayne, bariz bir sıkıntıyla. "Herhalde böyle düşünüyorlardır."

"Ama bak, mesele şu ki, uykularında ölen insanların sayısı çok daha fazla, öyle değil mi? Yani, uyumak uyuşturucu kullanmaktan daha tehlikeli oluyor bu durumda."

"Saçmalama durduk yerde, Yan. Bazen iyice zırvalıyorsun. Sonuçta, uyuyan insanların sayısı uyuşturucu kullananlardan daha fazla. Yüzdeye vurursak . . ."

"Hah, tamam, durumu kendi istediğin gibi göstermek için istatistiğe başvur hemen. Sıçayım yüzdesine. Komşunun evine gitmek için sokağı öbür ucundan dolanmak gibi bir şey bu, her şeyi yüze böl, olsun sana bambaşka bir şey. Yüzdeler güzergâhı, *en belalı* güzergâhtır. Son derece siktiri boktan, lüzumsuz şeylerdir yüzdeler. Son derece . . ."

"Tamam, Yan. Anladık."

"Bak kızım, senin derdini söyleyeyim mi ben sana? Uyuşturucuya yeterince asılmıyorsun. Anladın mı şimdi? Eğer doğru dürüst uyuşturucu kullansaydın, bu konuda böyle bilir-bilmez geri zekâlı

laflar etmezdin. Beynin biraz daha dengeli olsaydı, kalkıp bana yüzde-müzde demezdin. Biraz daha az uyuyup onun yerine . Bu gerçeği de kafana sok. Konu kapanmıştır. Ver şunu bana."

Jayne esrarlı sigarayı Yantra'nın uzağına savurdu.

"Sıçayım ağzına, Yan."

"Her neyse, eğer lafını bitirdiysen – yüzdeler hakkında cart curt etmeyi bitirdiysen, asıl sorun şu . . . Ne konuşuyorduk ki biz? Şey diyorduk . . ."

"Mokşa."

"Ha, evet, evet." Yantra'nın yüzüne incecik bir gülümseme yayıldı. "Benim küçük oğlum."

"Evet, Yan."

"Evet . Tamam . . Şimdi farz et ki, adamın biri bir kadınla yatıyor, tamam mı? Sırf şey için, yani . . çocuk yapmak için değil . . . öylesine . . . Tamam mı?"

"Tamam."

"Peki sence bu adam çocuğun sorumluluğunu üstlenmeye hazır olmalı mıdır . . . yani, eğer . . . anla işte . . . eğer bir kaza olursa?"

"Evet. Olmalıdır sanırım. Olmalıdır . . . evet. Tabii ki. Kesinlikle."

Yantra kafasındaki bulutlarda belli belirsiz bir dağılma hissetti ve düşüncelerine bütün gücüyle asıldı. Tam olarak emin olamasa da, hatırlayabildiği kadarıyla akıl yürütmek öyle kolay bir iş değildi. Sonra birden buldu. Apaçıktı her şey. Resmen Kral Süleyman'ın bilgeliğiydi bu.

"Kesinlikle diyorsun ha, Jayne?"

"Kesinlikle."

"Ve de, yani, eylemin . . sonuç ne olursa olsun, eylemin gerçekleştiği anda erkek yükümlülük altındadır diyorsun. Öyle mi?" Jayne başını salladı. "Demek istiyorsun ki, T2 anında gerçekleşebilecek olaylardan bağımsız olarak, T1 anında yükümlülük altındadır. Doğru mu?"

"Evet, evet," diye homurdandı Jayne. "Acaba bir yere varmayı. . .?"

"Pekâlâ. Şimdi varsayalım ki iki ayrı erkek aynı kadınla yatıyor, ayrı zamanlarda, anladın mı . . . Yani, ikisi birden . kendilerini T1 yükümlülüğü altına sokmuş oluyorlar Tamam mı?

Ayrı ayrı zamanlarda. Şimdi, bu durumda kadının bir çocuğu olursa, o zaman ikisi de eşit ölçüde sorumlu olurlar, öyle değil mi?"

"Yok, kadın eğer çocuğun kimden olduğunu . . ."

"Hayır, hayır. Bütün mesele de bu zaten. Eğer sen T2 sorumluluğunu T1 sorumluluğundan farklı bir sorumluluk olarak göreceksen, o zaman T1 sorumluluğunun da zaten . . ."

"Hayır, hayır. Hile yapıyorsun . . ."

"Kral Süleyman'ın bilgeliği diyelim şuna."

"Peki, her neyse," dedi Jayne, sesinde bir rahatlamayla. "Tony senin eski sevgililerinden biriyle bir çocuk yaptı, öyle mi? Ve sen de şey düşünüyorsun . . . Yan, bu cidden çok hoş bir . . ."

"Hayır, hayır, Jayne. Tam tersi." Jayne'in bir süre hiç sesi çıkmadı. "Aslında bence Kitabı Mukaddes'e yaraşır bir hikaye. Oğlunu bir başkasının . . ."

"Lütfen, Yantra," diye parladı Jayne.

Yantra'ya bu konuyu önemli bulduğunu söyledi. Bazı şeyleri kafasında açıklığa kavuşturması gerekiyordu. Öncelikle, çocuğuna sahip çıkmayan birine anlayış göstermesi imkânsız gibi bir şeydi. Yine de, kabul etmesi gerekirdi ki zaman zaman oluyordu böyle şeyler. İkincisi, ki onu en çok hayrete düşüren de işin bu kısmıydı, nasıl olmuştu da Tony çocuğu kabul etmişti?

"Bu mevzuya yaklaşımın neden bu kadar banal, gerçekten anlayamıyorum."

"Ne yani, herif ne dedi sana, 'Çok sağ ol, Yantra. Zaten hep bunlardan bir tane istemiştim' mi dedi?"

"Tabii ki hayır."

"E iyi, ne dedi peki?"

"Hiçbir şey demedi." Jayne başını iki yana sallayarak gülmeye başladı. "Yani, herhalde bir şeyler derdi, eğer ona söylemiş olsaydım. Ama, açıkçası, tutulacak en akıllıca yol olarak görünmemişti bana bu. O anın koşulları altında, yani."

"Nasıl yani, şimdi sen . . . çocuğu adamın çadırının ya da karavanının önüne bırakıp sıvıştın mı? Bunu mu söylemeye çalışıyorsun?"

"Bayağı Musevice bir durum, değil mi?"

"Hayır. Kesinlikle son derece, son derece . . ."

İyice kafayı bulmuş olan Yantra, acı verici, zapt edilmez bir

kahkaha nöbetine yakalandı. Jayne'nin tokatlarını yüzünde hissediyor, ama durmasını söyleyecek gücü kendinde bulamıyordu. Onu kendine getirmediği gibi, her şeyin gözüne daha da komik görünmesine yol açıyordu bu tokatlar. "Dur," diye hırıldamayı başardı sonunda. "Bir dakika dur." Ve soluk soluğa, güçlükle bir cümle daha çıkardı ağzından. "Kaçığın Allahısın sen, orospu."

Yantra Jayne'e öfkeyle bakarken, gezegende erkeklere ait kim bilir kaç saatin kadınların ağlamasının sona ermesini beklemekle ya da bunu sağlamaya çalışmakla ziyan edilmiş olduğunu düşünüyordu. Umutsuz birkaç *Lütfen ağlama*'dan sonra, ona aldırış etmeden kendi düşüncelerine çekilmenin daha akıllıca olacağına karar verdi. Ama bu da yeterince huzursuzluk vericiydi. Uyuşmuş beyninin hafızaya işlemeyi reddettiği parlak teorilerle mutlak bir paranoya arasında sinir bozucu bir şekilde gidip geliyordu zihni.

"Lütfen dur artık, Jayne. Lütfen ağlama, hayatım. Hadi lüütfen, benim hatırım için . . ."

Ağlamanın sona ermesine kadar geçen zaman, Yantra'nın dumanlı zihnine bir saat gibi geldi.

"Jayne," dedi, dinleyebilecek durumda olduğuna karar verdiğinde. "Tamamen bir yanlış anlama söz konusu burada."

Olguları gözden geçiren Jayne, ne düşüneceğine karar veremiyordu. Yantra'nın geçmişinden bahsetmeyi pek sevmediğini biliyordu, özellikle de Sylvie'den –Yantra'nın tabiriyle inekten, yani Hathor'dan– ama yine de, ona Mokşa'nın doğumundan söz edebilirdi. Öte yandan, Sylvie'nin yeni erkeğini oğlunun sonradan olma babası olarak kabul etmek için –şahsına özel olmakla birlikte– çılgınca bir tören gerçekleştirmiş olmasında dokunaklı bir yan da vardı belki.

"Çünkü Jayne, ben söylemiştim bunu sana."

"Sanırım söylemiş olsan hatırlardım, Yan."

"Ama bir sürü ipucu verdim. Söylediğim şeyler hep ipuçlarıyla doluydu."

"Meskût gibi mi?"

"Evet, meskût, Tony'nin geçmişinin üzerini örten ikinci bir varoluş katmanı. Unutma ki Hathor her ne kadar yıkım ve zulüm tanrıçası olsa da, aynı zamanda bir ineğin doğurgan boynuzlarını taşır."

Jayne onu üstünkörü kucakladı.

"Hadi Yan, minibüsü şu ilerideki koruluğun içine çekip istatistiki açıdan tehlikeli bir uyku çekelim kendimize."

Yantra ona aslında bara gitmek istediğini söylemeye hazırlandı, ama *aslında*'dan sonra ne söyleyeceğini unuttuğu için başını sallamakla yetindi. Bahçe çitlerinin üzerinden aşmaya çalışan, çiçekli bluz giymiş koca kulaklı adamı ikisi de fark etmedi.

Sheridan evinin kapısından girdiğinde oturma odasından sesler gelmekteydi. Seslerden biri Jennifer'ındı. Diğerini çıkaramadığı için dosdoğru oturma odasına daldı.

"Ne yapıyorsunuz burada?" diye sordu, kanepede dip dibe oturmakta olan karısıyla Margaret Stem'e.

"Biraz çene çalıyorduk, Sherry. Yan taraf çok kalabalıktı. Birazdan döneriz."

Jennifer'ın gözlerinden ağlamakta olduğu anlaşılabiliyordu. Sheridan'ın canı sıkıldı.

"*Benim* hakkımda konuşuyordunuz, öyle değil mi?"

"Tabii ki hayır," diye zil gibi bir ses çıkardı Margaret. Jennifer eliyle kadının koluna dokundu.

"Aslını soracak olursan . . Her neyse, Sherry, asıl *sen* ne yapıyorsun burada?"

"Üstümü değiştirecektim. Hani o güzel bluz vardı ya, onu giyeceğim."

"Peki ama Sherry," Jennifer'ın yüzünde hüzünlü bir gülümseme belirdi. "Bunun iyi bir fikir olduğuna emin misin? Zaten cin tonikleri art arda yuvarlayıp durdun."

"Kesinlikle. Onları neşelendirmek için. Biraz gülsünler diye. Tony'yle ilgili küçük bir hadise oldu da."

"*Ne hadisesi?*"

"Dert edilecek bir şey değil kesinlikle. Durum tamamen kontrolüm altında."

"Ne hadisesi, Sherry?"

Sheridan olayı anlattı ve karısının gözyaşlarının yeniden boşalmasına neden oldu. Onu teselli etmek için yanına yaklaştı, fakat Jennifer bağırarak kovaladı onu. Sheridan odadan çıktı, ama otuz saniye sonra yeniden içeri girdi, belinden yukarısı çıplak olarak.

"Margaret, gerçekten özür dilerim. Jennifer her zaman böyle değildir."

"*Defol!*" diye olanca gücüyle bağırdı Jennifer ve Sheridan kendi şeytanlığına kıs kıs güldü. Sheridan önceden giydiği bluzu bulamıyordu. Sonunda uygun bir tane seçip geri döndüğünde karanlık basmış ve partidekiler sarhoş olmuştu. Sheridan, Pete Hazeldene'in elinde bir video kamerasıyla dolaşmakta olduğunu dehşet içinde fark etti. Oturma odasına geçtiğinde, "Ben Eski Moda Bir Kızım" şarkısını söylemekte olan Eddie'nin ve ayaklarının ucunda çömelerek "şık" bir kamera açısı yakalamaya çalışan Pete'in oluşturduğu görüntü karşısında hafif bir sarsıntı geçirdi. Üstüne üstlük, gayretlerini takdir edemeyecek bir kalabalığın içinde bulunduğu çok geçmeden anlaşıldı, çünkü kılık değişikliği üzerine yorumda bulunan tek bir kişi bile çıkmamıştı.

Sheridan burnunu çekti ve kendine bir içki aldı.

Eddie tiz ve akortsuz bir salvoyla şarkısını bitirdi ve alkışları kabul etti. Sheridan adeta hepsinin beynini okuyordu. Belki hatalı bir hareket yaparak, son derece dikkat çekici sırtını onlara döndü. Tabii ki çevresi bir anda sarıldı ve Pete, "Hadi, Sherry. Hadi oğlum," diyerek etrafında dönmeye başladı. Sheridan'ın objektifin görüş alanından kurtulmak için olduğu yerde dönüp durmasına rağmen, Pete bir fino kadar inatçıydı. "Hadi, Sherry," dedi alaycı alaycı. "Hadi ama. Böyle mızıkçılık yapma." Bu yakışıksız bale gösterisi bir süre daha devam etti ve ona dakikalarca sürmüş gibi gelen bu sürenin sonunda Sheridan, başının döndüğünü, midesinin bulandığını ve olup bitenden ciddi bir şekilde sıkılmış olduğunu hissetti. Yüksek sesle özür diledi, misafirleri yararak mutfağa daldı ve derhal bir içki alıp bir de sigara yaktı. Kamerayla kalabalık da peşinden geldi.

Sonra, Sheridan'ı arka kapının önüne sıkıştırmalarının ardından,

Pete nefes nefese konuşmaya başladı.

"Hanımlar ve beyler, şimdi sizlere, hepinizin yakından tanıdığı ve sevdiği bir şahsiyeti şerefle takdim etmek istiyorum. Karşınızda, mutfak feylesofu ve Edingley'nin en müstesna boksörü sıfatlarıyla maruf, ayrıca evsizlerin sözcülüğünü üstlenme yeteneğiyle dikkatleri üzerinde toplamış olan Sheridan Muhammed Ali Entwhistle." Pete'in sözlerini coşkulu alkışlar ve ıslık sesleri izledi.

"Anlatamıyorum galiba," dedi Sheridan sinirli bir tavırla. "Sizler kadar sarhoş değilim. Canım oyun oynamak istemiyor, eğer kusura bakmazsanız."

"Aa, ama Sherry, biz istiyoruz, öyle değil mi?"

Kalabalıktan sarhoş onaylamalar yükseldi.

"Bu bayağı rahatsız edici bir durum, biliyor musunuz. Hepinizin böyle etrafıma dizilip kendimi maskara etmem için ısrar etmeniz. Ama belki de," diye devam etti, aniden kazandığı bir özgüvenle, "son zamanlarda hayatımda olup biten pek çok şeyi gayet iyi temsil ediyor."

"Hadi bize bir şarkı söyle, Sherry. Ya da bir şiir," diye güldü Eddie, biraz tedirgin bir tavırla.

"Öncelikle," Sheridan objektife bakarak gülümsedi. "Sizlere teşekkür etmek isterim. Beni yaklaşık bir haftadır düşündürmekte olan bir sorunu çözdüğünüz için – gerçeği söylemek gerekirse, daha da uzun bir süredir. Dürüstçe söyleyeyim, içinizden hiçbirinin son zamanlarda zihnimde dolaşan düşünceleri anlayabileceğini pek sanmıyorum. Yapabileceğim tek şey sizlerden hayal gücünüzü biraz zorlamanızı istemek."

"Bırak Allah aşkına," diye tükürükler saçarak araya girdi Pete. "Şurada eğlenmeye çalışıyoruz. Hadi, Sherry. Şarkı söyle, bir şeyler yap." Sheridan ona küçümser bir'edayla bakarak gülümsedi.

"Şunu düşünün," diye devam etti Sheridan," ölmek üzere olduğunuzdan su götürmez bir şekilde eminsiniz. *Ciddi* söylüyorum. Gülmeyin. Lütfen. Yüzde yüz ciddiyim bu konuda. Pekâlâ, pekâlâ, başka bir şekilde anlatmaya çalışayım. Farz edin ki Mars'tan geldiniz . . . "

"Bu gerçeğe biraz daha yakın oldu, ha Entwhistle?" diye alaycı bir tonla araya girdi Pete Hazeldene.

"Ve de, Britanya'nın işyerlerinde ve oturma odalarında olup bitenleri seyrediyorsunuz. İlçe Planlama Dairesi'ndeki odasında Pete Hazeldene'i görüyorsunuz, Edingley bisiklet yolu üzerine coşkulu bir konuşma yapmaya hazırlanıyor. Bir sabah metro treninde kelimenin gerçek anlamıyla boğulmakta olan Sheridan Entwhistle'ı görüyorsunuz, sırf o basık, prefabrik işyerine ulaşabilmek ve beş para etmez bir delikanlıya karayolu nakliyatıyla ilgili bir dergi üzerine anlamsız bir konferans verebilmek uğruna. Jennifer Entwhistle'ı görüyorsunuz, bir Avustralya pembe dizisinde oynayan hiç tanımadığı birinin ergenlik sıkıntıları karşısında büyülenmiş durumda. Ve, hepsinin üstüne tüy dikmek üzere, kendinizi görüyorsunuz, öylece dikilmiş, bu seyirliğe yan gözle bakarak mastürbasyon yaparken . . "

"Sherry," diye ciyakladı Eddie.

"Şşşt," diye susturdu onu Pete.

"Şöyle bir bakın kendinize. Sadece bir anlığına, bir bakın kendinize . . ."

"*Evet*," diye bağırdı Jennifer, kalabalığı yararak kocasının yanına yaklaşırken. "Halinize bir bakın, tımarhane gezintisine çıkmış Viktoryenlere benziyorsunuz." Jennifer kocasının koluna tutunarak ağlamaya başladı. "İyi olmadığını görmüyor musunuz? Bunalımda olduğu . . . kendini iyi hissetmediğini görmüyor musunuz? Zavallı adamcağızın?"

"Hayır, hayır, Jennifer," diye şakıdı Sheridan. "Yanlış düşünüyorsun. Aslında tam tersi. En azından ben anlat . . ."

"Şu Allahın cezası şeyi kapatır mısın," diye bağırdı Jennifer, olayı heyecanla kameraya almakta olan Pete'e. "Hadi, Sherry, gidiyoruz."

"Ama tatlım, daha yeni başlamıştım . . ."

"Herkesten özür dilerim. Gitmek zorundayız."

Sheridan onu teselli etmeye çalıştıysa da, Jennifer buna izin vermiyordu. Kanepede kaçacak daha fazla yer kalmadığında koşarak bir sandalyenin üzerine tünedi ve ihtiraslı ağlama krizine orada devam etti.

Sheridan kendi adına, bir saniyeliğine olsun dikkatini çekebilse,

bir beş dakika kendisine kulak vermesini sağlayabilse, Jennifer'ın üzüntüsünü ortadan kaldırabileceğine emindi.

İşin aslı şuydu ki, Sheridan Entwhistle delirmemişti – kör edici berraklıktaki bir gerçekle yüz yüze gelmişti sadece, kendisi dışında dünyadaki herkesin delirmiş olduğu gerçeğiyle.

Yantra metruk otoparkın içinde keyifle işemekteydi. Tam karşısında, ağaçlarla gölgelenmiş olarak, kendini yavaş yavaş güne hazırlamakta olan güneşin tombul sarı yuvarlağı duruyordu. Sırıttı, cigaralığını ağzından aldı ve sabah havasının içine upuzun bir duman üfledi.

"Oh be," dedi Endometrium'a. "İyi bir gece uykusunun ve de bir sabah cigaralığının ardından güzel bir güne başlamak gibisi var mı?" Köpek de ona katılır göründü, sidik birikintisini keyifli keyifli koklayarak etrafında biraz dolaştıktan sonra kendisi de birikintiye birkaç damlalık bir katkıda bulundu. "Ra!" diye seslendi Yantra, kollarını iki yana açarak. "Enerjinin, ışığın, hayatın kaynağı. Bu tuzlu sıvıyı sana adıyorum. Hah, ha, ha, ha."

Otoparktan çıkıp ormana doğru ilerlerlerken, "Endy," diye başlayarak bir konferansa girişti Yantra. "Böyle bir günde, şu bizim yaşlı III. Amenhotep'e hak vermemek insanın elinden gelmiyor. Yani, bütün öbür tanrılara da saygım sonsuz ama, içlerinden birini seçmek gerekirse, gel de Güneş'i seçme şimdi. Ama biliyor musun Endy, güneşin güç verdiği bacaklarımla güneşin beslediği ve de güneşin kavurduğu şu toprağın üzerinde yürürken, kendime Apollon'un sorusunu sormadan edemiyorum." Çömelerek köpeğin yüzünü ellerinin arasına aldı. "Güneşin içi dışından daha mı parlaktır? Ya da, şöyle de diyebiliriz, Endy," diye sürdürdü, doğrulup adımlarını sıklaştırırken, "Işık Tanrısı acaba içsel aydınlanmanın ışığından haberdar mı? Ya da, Areopagos'çu Dionysios'un

söyleyeceği gibi, *dünyanın en parlak Karanlık Işını*'ndan? Ya da, başka bir şekilde ifade edecek olursak, sevgili köpeğim, *Apollon Lykeios*'tan? Burada kurt, aydınlanma ile karanlığın birliğini simgeliyor tabii. Bir de şunu düşün Endy, beş bin yıllık böyle bir karanlığın ardından, sanrısal psişeye ait bu ve bunun gibi başka derin sırlara kesin cevaplar getirilmesi tamamen, bir sonraki cigaralığımın kalitesine bağlı."

Yantra emin olamıyordu. Belki de sabahın bu erken saatinde kafayı bulmuş olması yüzünden ona öyle geliyordu. Ama, şu anda bulunduğu yerde olağanüstü büyüleyici bir şey vardı sanki. (Sanrısal psişe üzerinde düşünmeyeli seneler olmuştu nitekim.) Normalde, banliyöden hortlak görmüş gibi kaçardı Yantra. Ama hepsinden ayrı olarak bu Croydon –daha doğrusu tam şu anda içinde bulunduğu Edingley ve onun güzel korulukları– sanki ona bir şeyler anlatmaya çalışır gibiydi.

Bir mayıs ayında Kuzey Londra'da bulundukları sırada da böyle bir duyguya kapılmış olduğunu hatırladı. Bu gibi durumlarda her zaman yaptığı gibi, Biddy'ye atlayıp direksiyon başına geçmiş ve psişik antenlerini açarak sinyallere kulak kesilmişti. Sonra birdenbire, Finsbury Park'ın birkaç kilometre uzağında, bir sürü başka minibüs ve pikaptan oluşan bir konvoyun içine karışmış olduklarını ve Clissord Park'taki Hackney Evsizler Şenliği'ne doğru çekilmekte olduklarını fark etmişti – Glastonbury'dekinin minik bir kopyasıydı bu şenlik. Croydon'da da buna benzer bir şenlik olmasından? Yoksa seyyahlar Edingley Hills'den mi geçiyorlardı? Yantra öyle olduğuna dair hiçbir şey duymamıştı.

Sonra onu fark etti.

Ağaç kabuklarıyla örtülmüş ve ağacın büyümesiyle birlikte genişlemiş, ama meşe ağacının gövdesi üzerine açık seçik biçimde kazınmış, küçük bir at figürüydü bu. Belki de yanılıyordu. Belki de, çok eski bir at yolunu süsleyen bir yön işaretinin hayaletinden başka bir şey değildi bu. Ayrıca, durumuna ve bozulmuşluğuna bakılacak olursa, en azından bir yarım yüzyıl önce kazınmış olmalıydı – birilerinin paganizmi diriltmeyi aklından geçirmesinden çok çok önce.

Yantra elbette Britanya'nın ve İrlanda'nın hâlâ pagan ruhu taşıdığını biliyordu, Paskalya kutlamalarından öğrencilerin sarhoş

kafayla yapmaya çalıştıkları *morris* dansına kadar kanıtları vardı bunun. Yine de, pagan olduklarını söyleyerek şişinenlerden uzak durmayı tercih ederdi Yantra. Bunların istisnasız hepsi, Keltlere ait ayinlerle Saksonlarınkileri birbirine karıştırırlardı. Ya da, *Don*'a, *Llyr*'e, *Lug*'a, *Dagda*'ya, *Esus*'a ve bildikleri diğer bütün Tanrılara methüsena ederlerdi, sanki hepsi tarihöncesi bir futbol takımının yıldız oyuncularıymış gibi. Bu tanrıların köy ekmeği kadar yöresel ve değişken olmaları hiçbir şeyi değiştirmezdi – birbirlerinden otuz kilometre ötede yaşayan kavimlerin, tanrı hikâyeleri takasında bulunmak şöyle dursun, büyük ihtimalle birbirleriyle hiç konuşamadıkları da. Bir de son zamanlarda peyda olan o utanç verici ölçüde anakronistik iddia vardı, Britanya'nın taş anıtlarının, monolitlerinin, tarihöncesi lahitlerinin ve dikme taşlarının Druid'lerin eseri olduğuna dair. Tamam, Yantra da toyluk döneminde birkaç gündönümünü bu gibi taşları inceleyerek geçirmiş olabilirdi. Ama akıllanmıştı artık. Bununla birlikte, onu Avalon'un derin bilgeliğine kavuşturmak ve Stonehenge'in uzaylılar tarafından yapılmış bir satranç tahtası olduğunu açıklamak üzere Jimi Hendrix'in onu ziyarete geldiği asit rüyasını kendine saklamayı akıllıca buluyordu.

Yantra, yararlandığı diğer dinlerden daha değersiz görüyor değildi paganizmi. İşin aslı, kimse paganizm hakkında doğru dürüst bir şey bilmiyordu ve Yantra da yaşayan dinleri tercih etmenin daha uygun olduğunu düşünüyordu – müritlerinin kolektif psişesinin tüm gücünü üzerinde taşıyan dinleri.

At resmine bir kez daha uzun uzun baktı. *Epona* mıydı acaba bu – bu at tanrıça İngiltere'nin tepelerine kazınmış olabilir miydi?

"Hiçbir zaman bilemeyeceğiz herhalde, Endy," diyerek omuz silkti. Yine emin olamıyordu ama –belki de sabahki cıgaralık biraz afyonluydu– içinden bir ses, Edingley tepelerinin bir kozmik enerji hattı üzerine kurulu olduğunu söylüyordu.

Neredeyse rastlantısal bir şekilde, tepeye çıkan yolun bir noktasında aniden bitiveren gözlem alanından Croydon'ın panoramik görüntüsünü seyrederken buldu kendini. Hâlâ nemli ve biraz da bulanık olan sabah havasına rağmen, Croydon'ı ve güneydoğudan Londra'nın içine doğru sokulan kenar semtleri görmekte güçlük

çekmiyordu.

İşe yaramayacağını bile bile, bir gözünü işi çoktan bitmiş olan teleskopun merceğine uydurdu. Yantra gülümsedi. Buraya ilk kez çıkan herkes aynı küçük merasimi tekrarlıyor olmalıydı herhalde.

Gözüne belli bir hedef kestirmeden, uzaklara bakmayı sürdürdü. İnsanları manzaralardan bu kadar zevk almaya iten şeyin ne olduğunu düşündü kendi kendine – dumanla kaplı ve insan elinden çıkma bile olsalar. Tam olarak açıklayamasa da, bunun büyük ihtimalle iktidar duygusuyla ilgili olduğuna karar verdi. Ya buydu sorunun cevabı, ya da ölüleri tanrı katına çıkaran Kutsal Atmaca'nın, Horus'un bir arketipiydi bu manzara sevdası.

Belli bir nedeni yokken, gözünün ona takıldığını fark etti. Açıkta tek başına duran bir fabrika bacasıydı bu. Tam olarak kestiremiyordu ama, Sutton'ın batısına düşüyor olmalıydı. Hatta belki daha uzağa, Epsom ya da Esher civarına. Londra'nın merkezindeki tanıdığı bir mihenk noktasından gözüyle hayali bir çizgi çekerek bacanın yerini belirlemeye çalıştı. Akşamüzeri Biddy'yi yanına alıp bacayı aramaya çıkacak ve yerini bulacaktı. Eğer tahmininde iki kilometreden fazla yanılmamış olursa, Jayne'le kendisine bir kıyak yapacaktı. Ne olduğunu bilmiyordu, belki bir-iki trip atarlardı, hatta belki de . . .

Tam o anda beklenmedik bir şey oldu.

Bir toz ve duman bulutu, neredeyse ağır çekimdeymiş gibi yükselerek yapıyı sarmaladı – bir dakika kadar sonra duman dağılmaya başladığında, Yantra bacanın ortadan kaybolmuş olduğunu gördü.

Folucia bir çığlık koyverdi.

Annesi koşarak antreye fırladı. Çığlığın örümcekler, güveler ve hatta bir keresinde bir fare için kullanılandan farksız olmasına

rağmen, Jennifer sertçe sordu: "Ne yaptı?"

Folucia cevap vermedi. Kanı çekilmiş yüzünde bir dehşet ifadesiyle duvara yapışmış olarak öylece duruyordu.

"Baban ne yaptı, Folucia?"

"Yanımdan geçti." Babasının banyodan yatak odasına doğru izlediği güzergâhı gözleriyle işaret etti.

"Eee?"

"Anne, babam tamamen cümlesini fısıldayarak tamamladı, "çıplaktı."

"Anlaşıldı. Hadi sen odana."

"İyi valla, sanki burada duruyor olmak benim suçummuş gibi."

"Doğru odana, küçük hanım."

Folucia daha fazla itiraz etmedi, Jennifer da kocasıyla hesaplaşmak üzere yatak odasına yöneldi.

"Sherry," dedi sükûnetle, yatağın en uzak köşesine oturarak. "Neler oluyor, hayatım?"

Sheridan şaşırmış görünüyordu.

"Şu anda, sevgilim, iç karartıcı bir çift lacivert çorabı ayağıma geçirmeye çalışıyorum."

"Sanırım ne demek istediğimi anladın."

Sheridan cevap verme zahmetine girmedi. Kadın söyleyeceği şeyi açık açık söylemeyecekse neden girsindi ki? Önceki gece giydiği bluzu kokladı ve beğenmeyerek kenara attı.

"Sheridan," diyerek gülümsedi Jennifer, sükûnetini büyük ölçüde koruyarak. "Entwhistle'lar ne zamandan beri evin içinde anadan üryan dolaşmaya başladılar?"

"Bir erkeğin kendi evinde taşaklarını havalandırmasının kime ne zararı var, Allah aşkına? Millicent Çıkmazı'nda çift garajlı Tudor taklidi bir evde oturma imtiyazı için insanın çeyrek asır ter dökmesi gerekiyor; canı nasıl istiyorsa öyle giyinmeye ya da duruma göre hiç giyinmemeye hakkı olmalı herhalde değil mi?"

"Evet, canım, ne demek istediğini anlıyorum. Ama evde yaşayan on beş yaşındaki bir kız çocuğunun varlığı herhalde bu durumu değiştiriyor olsa gerek."

"Hiç de değil, neden değiştirecekmiş anlamıyorum. Yani, üçümüzün sanki Folucia hayatında asla bir çift taşak görmemiş gibi davranması iyi hoş ama, sevgilim, bu sence biraz şuna benzemi-

yor mu .

"Bak Sheridan," diye aniden kükredi Jennifer. "Beni dinle. Şu anda kafanın içinde bazı şeyler olup bitmekte olduğunun farkındayım . . ."

"İyi şeyler, Jennifer. Öyle iyi şeyler ki. Keşke sana anlat . . ."

"Farkında olduğum bir başka şey de, öbür gün seninle bu konuları görüşmek üzere doktora gideceğimiz."

"Birlikte mi?"

"İyi bildin, Sherry – *birlikte*. Açıkçası, şu an itibariyle kafanda dönenleri anlıyormuş gibi davranmam mümkün değil. Ve de, samimiyetle söylüyorum, seni anlamak için elimden geleni yapıyorum. Gerçekten. Ama, hayatım, bazı şeyleri açıklığa kavuşturmamız gerekiyor. Şu anda sana ne kadar gülünç gelirlerse gelsinler, bazı standartları korumak mecburiyetindeyiz."

"Komşulardan özür dilememi mi istiyorsun?"

"Komşuların canı cehenneme," diye tükürür gibi konuştu Jennifer. "Sadece, giysilerini üzerinde bulundurmanı, kavga etmemeni, ve de, işte, normal bir insanmış gibi davranmanı istiyorum. Sadece pazartesiye kadar. Birinden yardım alana kadar."

"Ama benim yardıma ihtiyacım . . ."

"Sherry, Sherry, lütfen." Jennifer ayağa kalktı ve bir kolunu kocasının yağ bağlamış sırtına doladı. "Lütfen, Sherry. Lütfen, bir tek bu hafta sonu için olsun, davranışlarının insanları nasıl etkileyebileceğini düşünmeye çalış. Dene, yeter. Benim hatırım için."

Sabahın geri kalan bölümünde Sheridan nispeten normal davrandı. Ancak, kocası kahve üstüne kahve içerek sessizce gazetesini karıştırırken, Jennifer, herhangi bir tuhaflığı gözden kaçırma korkusuyla gözlerini ondan ayırmakta güçlük çekti. Yahut da, belki onu böyle göz hapsine almasının asıl nedeni bu değildi. Belki de bunun nedeni, bütünüyle normal davrandığı şu anda bile, kocasında yine de her zamankinden farklı bir şey sezmesiydi. Ve de bu şey, suratındaki o kirli sakal ya da ara sıra yaktığı sigaralar değildi. Jennifer'ın kelimelere dökemediği bir şeydi bu. Neredeyse metafizik bir şey.

Sonra birden fark etti.

O seğirmeler, o el titremeleri, o düzensiz soluk alıp vermeler, suratından hiç eksilmeyen o yarı somurtkan ifade –Jennifer'ın artık alıştığı bütün o şeyler– hepsi kocasını terk etmişti. Ve Allah bilir kaç senedir, kocası ilk defa gerçekten gevşemiş görünüyordu. Ve de bu görüntü, Jennifer'a göre, ona pek de yakışmamıştı. Çünkü kendinden hoşnutluk, kesinlikle bencilce ve sevimsiz bir ruh haliydi. Eğer gerçekten dürüst olması gerekirse, Jennifer'da belli bir güvensizlik duygusu uyandırıyordu bu hali. Bekçi köpeğinizin insanları ısırma alışkanlığını kaybettiğini keşfetmek gibi sinir bozucu bir keşifti bu.

Tabii ki Jennifer, o anda içini kemirmekte olan endişeye yenilerek kocasını çalışma planları hakkında sorgulamaya kalkacak kadar aptal değildi. Hayır, şu anda yapılacak tek akıllıca şey, onu diğer insanlardan olabildiğince uzak tutma çabasına yoğunlaşmak ve hafta sonunun olaysız geçmesini sağlamaktı.

O sırada kapı zili çalındı.

Jennifer, adı her neyse işte, Muhafazakar Parti'nin ara seçimlerdeki adayının kendilerini ziyaret etmek için cumartesi gününü seçmesinden hiç memnun olmamıştı. Ayrıca, kendi oylarının zaten ona ait olduğunu gayet iyi biliyordu, dolayısıyla suratındaki o yapışkan gülümsemeyi alıp belediyenin sosyal konutlarına götürse daha iyi ederdi.

O sırada Sheridan göründü ve yüzünde koca bir gülümsemeyle seslendi: "Aa, Muhafazakâr Bey gelmiş. İçeri girsenize, buyrun, buyrun." Böylece adam içeri girdi.

Jennifer çayı getirdiğinde kocası adama neredeyse haykırarak bir şeyler anlatmaktaydı ve adamın yüzündeki gülümseme bir umutsuzluk ifadesine dönüşmek üzereydi.

"Benim derdim muhafazakârlarla değil, anlatabiliyor muyum. Benim derdim, oyumu *sana* vermekle," diye yırtınıyordu Sheridan, ılımlı sayılamayacak bir öfkeyle. "Teşekkür ederim, hayatım."

"Adaylık için uygun kişi olmadığım görüşünde misiniz, Bay Entwhistle? Teşekkür ederim, Bayan Entwhistle. Siz de bize katılacak mısınız? Sanırım bir aslan yuvasına düşmüş bulunuyorum burada."

Jennifer sesini çıkarmadı, ama yine de geçip oturdu.

"Hayır, mesele *sen* değilsin, Bill Isaacs. Adın buydu, öyle değil

mi, Isaacs? Sen ya da *başkası*, hiç fark etmez. Anlatabiliyor muyum?"

"Birden demokrasiden hoşlanmadığınızı mı fark ettiniz?"

"Beni dinle, Isaacs. Farz et ki bir cumartesi akşamı kapını çalıyorum, ve de bir çocuk tacizcisi gibi sırıtarak diyorum ki, 'Merhaba, Bay Isaacs, ben size *hükmetmek* istiyordum da?' Acaba bu durumda neler hissederdin?"

"Ben hiç böyle bir şey söylemiyorum ki. Ben size, sizleri *temsil etmek* istediğimi söylüyorum, Bay ve Bayan Entwhistle'ın haklarını ve çıkarlarını gücüm yettiğince temsil etmek istediğimi. Oyunuzla onay vereceğiniz şey de işte bu olacak."

"Hayır, Bay Isaacs. Bu ülkede sahip olduğumuz ve de senin de bir parçası olduğun şey bir *hükümet*. O sözde temsilcilerden *hükümetimiz* olarak söz ediyoruz. Ve sen de bana diyorsun ki, 'Ben sana hükmetmek istiyorum. Seni idare etmek istiyorum – çünkü açıkçası, sen kendi kendini idare edecek yetenekte değilsin.'"

"Böyle bir şeyi asla söylemi . . ."

"Sen bana diyorsun ki, 'Benim adımın yanına çarpıyı koy ki, arabanı hangi hızla sürebileceğini, sikindirik bir bisiklet yolu yaptırmak için maaşından her ay kaç para keseceğimi, çükünü başka birinin içine sokabilmen için kaç yaşında olman gerektiğini, hangi bitkileri sarıp içebileceğini ve hangilerini içemeyeceğini sana söyleyeyim. Oyunu bana ver ki, önünde yetmiş iki yıllık bir ömürle bu gezegene gelmiş bir hayvan olarak doğuştan sahip olduğun bir hakkı, bu ömrü canının istediği gibi geçirme hakkını elinden alayım. Sen de zaten bunu istiyordun, öyle değil mi? İstesen iyi edersin, yoksa seni hapishanelerimden birine atarım – ha bu arada, senin paranla yaptırdığım hapishanelerden birine tabii."

"Neyse, sizinle sohbet etmekten zevk duydum, Bay Entwhistle. Hiç kuşkusuz çok sayıda ilgi çekici ve kendinize özgü görüşünüz var. Ve elbette, eğer fikrinizi değiştirecek olursanız, ismimi her şeye rağmen oy pusulasının üzerinde bulabilirsiniz. Çay için çok teşekkürler, Bayan Entwhistle. Bitirecek kadar uzun kalamadığım için özür dilerim."

"Sizi geçireyim," diyerek gülümsedi Jennifer, sanki sıradışı hiçbir şey olmamış gibi. Ve de bütün bu tuhaflığın başladığı günden beri ilk kez, kocasının sözlerinde bir doğruluk payı olduğunu düşünmekten kendini alamadı.

Yantra şiltenin üzerinde bağdaş kurmuş, televizyondan artakalanlara bakıyordu.

"Mmmm," dedi Jayne'e.

"Mmmm," diye karşılık verdi Jayne.

Elbette ona bacadan bahsetmemişti. Söylese, Jayne kesin tribe girmiş olduğunu düşünürdü. Gerçekten de, asitin ortaya çıkardığı hatırlama nöbetlerinin tuhaf bir akrabasıydı belki de bu; zengin olduklarından beri peş peşe çekmekte oldukları uyuşturucuların etkisiyle bir patlama yaşamıştı belki. Her şeye rağmen etkisini hâlâ üzerinde hissedebiliyordu, sarsıcı bir gündüz rüyası gibi. Bu etkinin anlamını tam olarak belirleyemiyordu Yantra. Ne de, güney banliyö bölgesi üzerinde yanılgıya yer bırakmayacak biçimde çatırdayıp duran galvanik etkinliklerin nedenini çözebilmişti henüz.

Jayne eline aldığı parçalardan birini evirip çevirerek inceledi.

"Ah-ha," diyerek başını salladı ve parçayı yeniden şiltenin üzerine fırlattı.

"Araba motoruna pek benzemiyor, öyle değil mi?"

"Hayır."

"Tuhaf değil mi, benzememesi."

"Hımmm."

"Neden bu aleti Lazaros gibi canlandırabileceğin fikrine kapıldım, bilmiyorum ki."

"Canlandıramazdım."

"N'apıcaksın şimdi bununla, Yan?"

"Bilmem ki."

Jayne ortalıktaki küçük parçaları toparlayarak aletin kalıntısı içine doldururken, Yantra ne yapacağını düşündü.

"Buldum, yavrum!" diye ilan etti aniden. "Hadi cenaze töreni yapalım bu pezevenge."

"Nasıl yani, gömelim mi?"

"Yok, şöyle görkemli bir şey yapalım. Biraz anarşik bir şey. Anlatabiliyor muyum?"

Motosikletin arkasındaki yolcu usta bir yolcu değildi. En basit biçimiyle açıklamak gerekirse, fizik bilimine en küçük inancı yoktu ve köşeyi dönerken motosiklet yere doğru eğildiğinde yapması gereken şeyin aynı yönde eğilmek olduğuna ikna olması hemen hemen imkânsızdı. Bu ek ağırlığın o heyula gibi aleti bacaklarının üzerine devireceği ona göre o kadar açıktı ki. Ayrıca, erkek arkadaşının motosikleti yere bu kadar yaklaştırarak hava atmasının ne alemi vardı, anlamıyordu. Allahın cezası gidon ne diye konmuştu oraya sanki?

Gelgelelim, o akşamüzeri motosiklet sürücüsü de köşeyi dönüp arsanın içine doğru fırlarlarken yolun o tarafında bulunmuş olmalarının müthiş bir şans olduğunu itiraf etmek zorunda kalacaktı. Hatta belki de, kız arkadaşının burkulan bileği ve kendisinin yırtılan kotu için şükranlarını sunmak üzere ertesi gün kiliseye gitseler ya da bir hayır kurumuna bağışta bulunsalar iyi olurdu.

Bahar Bayramı'nın gevşekliği içinde kız arkadaşının yanıbaşında otururken, tekrar tekrar aynı şeyi söyleyip duruyordu: "Hangi Allahın belası psikopat, gökdelenin tepesine çıkıp aşağıya bir televizyon sallar ki?"

"Bir tanem, sevdiceğim, dön artık!
Şu karanlık gün ışıkla dolsun,
Kederle dolu tüm kalplere
Senin tatlı selamın teselli olsun."

"Çok güzel, Winston. Son derece hoş."

"Teşekkür ederim, Bay Entwhistle. İçeri girmek ister miydiniz?"

"Bakıyorum durum değişmiş, öyle mi Winston?"

"Aksi yönde bir talimat almadım, Bay Entwhistle."

"Evet, teşekkür ederim, neden olmasın? Bir pazar sabahı burada ne aradığımı merak ediyorsundur herhalde, Winston."

"Eğer merak etmek için para alsaydım, Bay Entwhistle, o zaman filozof olurdum. Güvenlik görevlisi olmak nerede, filozof olmak nerede."

"Vallahi bilemiyorum, Winston. Bana sorarsan sende bir parça filozofluk da var gibi."

"Hah, ha. Bu müessesede bundan güzel bir söz duymadım bugüne kadar. Çok teşekkür ederim. İsterseniz size bir kahve ikram edebilirim, ya da biraz satranç oynayabiliriz. İsterseniz ikisi de olur. Ne dersiniz?"

"Doğrusunu istersen, Winston, buraya başka bir şey için geldim."

Etrafta başka kimse bulunmamasına rağmen, Sheridan, ziyaret nedenini eski patronunun işyerini koruyan güvenlik görevlisinin kulağına fısıldadı.

"Anlıyorum, Bay Entwhistle. Anlıyorum. Belki size güvenlik kameralarını hatırlatmamda fayda olabilir."

"Evet, evet, tabii."

"Ben bir oyun satranç oynayalım derim, Bay Entwhistle. Mesela yirmi sterlinine?"

Jennifer kocasına o sabah nerede olduğunu sorma zahmetine girmedi. Ne de kızının botunun altında kalın bir bandaj bulunduğundan söz etme gereği duydu.

Bunlardan söz etmemesinin nedeni bunlara önem vermiyor oluşu değildi tabii; daha ziyade, böyle bir ilgi gösterecek enerjiyi kendinde bulamamasıydı. Bugüne varıncaya kadar, sanki sonu gelmeyen bir depreme yakalanmış da düşen her tabağı yakalamak için oradan oraya atlıyormuş gibiydi. Şimdi ise, bilinçli bir şekilde olmasa da, her şeyi oluruna bırakmaya ve ortalığı sonradan toplamaya karar vermişti. Bugün hiçbir öneride bulunmayacak ve kimseyi

azarlamayacaktı; sadece onları besleyecek, onlara çay yapacak ve ertesi gün doktorun her şeyi yoluna sokmasını bekleyecekti.

İçinden kocasına soğukça gülümsedi, ama bu ifadeyi yüzüne taşımayı başaramadı. Bunun yerine adamın yüzüne öylece boş boş baktı. Biri ona soracak olsaydı, belki de, her şey *başka türlü* olsaydı bugün nerede olacağını düşündüğünü söyler, ama hemen de pişmanlık duyardı bundan, çünkü Jennifer Entwhistle başka-türlü -olsaydı hayalleri kuracak kadar aptal değildi.

Yıllar ve yıllar önce o mahcup, kabak kafalı, koca kulaklı yağ topağıyla evlenmeye sonunda razı olmasının nedeni işte buydu, başka-türlü-olsaydı hayallerinin bu dünyada hiçbir anlam taşımayışıydı. Ayrıca Jennifer, günü gelip aşk konusundaki gerçeği fark ettiğinde de *–işte buymuş, aşk dedikleri şey buymuş–* aldatılmışların kapıldığı öfkeye kapılmamıştı. Çocukluk hikâyelerindekine ve Cary Grant'ın filmlerindekine benzer bir aşkın yeryüzünde var olmadığını keşfetmek, Noel Baba'nın ve Diş Perisi'nin hayal ürünü uydurmalar olduğunu keşfetmekten daha fazla şaşırtmamıştı onu. Arkadaşlar, dergiler ve Avustralya yapımı pembe diziler ne derse desin Jennifer gayet iyi biliyordu ki, seksi, güven verici duygulanımları ve o dehşet verici yalnız kalma korkusunu bir kenara bırakırsanız, bir evlilikten geriye kalan tek şey, iki insanın mevcut koşullarda bulabildikleri en iyi seçeneğe boyun eğmesiydi. Nitekim Jennifer, bugünlerde neden bu kadar çok evliliğin felaketle sonuçlandığını anlamakta hiç zorluk çekmiyordu. Besbelli ki bu ülkenin insanları hâlâ başka bir boyuta inanıyordu: Göz kamaştırıcı olma fırsatını bulabilecekleri, kendilerini ifade edebilecekleri, ve belki en önemlisi, başka-türlü-olsaydı karşılaşmış olacakları partneri, henüz rastlaşmamış olsalar da mutlaka bir yerlerde yaşıyor olması gereken o ruh ikizini aramakta özgür olacakları bir boyuta. Aslında Jennifer'a bakılırsa gençlerin büyük bölümü evliliği olduğu gibi kabul etmeyi beceremeyecek kadar salak ya da bunu yapamayacak kadar korkaktı. Evlilik, ağdalı bir duygusallıkla sarılıp sarmalanmış bir umutsuzluk iskeletiydi.

Jennifer'a sorulacak olursa herkesin –en azından, uzun süre evli kalmış her kadının– hayat görüşü buydu. Tabii Edingley gibi yerlerde yaşayan kadınların pek azı bunu kabullenecek cesareti gösteriyordu. Hayata bağlanmış umutların kararacağı o kaçınılmaz

noktaya kızını hazırlamak için bir şeyler yapmamakla belki hata ediyordu Jennifer. Ama belki de kızının kuşağı kendilerini bekleyen o korkunç sıradanlık konusunda daha şimdiden bir sezgiye sahipti. O marihuanalar, uyuşturucular ve hızlı motosikletler belki de hep bu yüzdendi.

Jennifer'ın içindeki sıkıntı parça parça yoğunlaşıp çökelmeye başladı. Bir saat önce kendisi için duyduğu derin üzüntüye eşlik eden metanetli ruh hali, yerini gevşek bir suçluluk duygusuna bıraktı.

Masanın öbür ucunda oturmuş, pazar gazetesini yeniden bir araya getirmeye çalışan adama karşı sonsuz bir şefkat duymuyor değildi Jennifer. Onu derin duygularla sevmiyor değildi. Mesele sadece . . . bunun ne olduğunu kendisi de bilmiyordu. Şu doktor onu normale döndürürse belki hafta sonunda soytarıyı koluna takıp Brighton'a götürür, başka bazı işleri de normale döndürmenin bir yoluna bakabilirdi. Sabahtan beri ilk kez, Jennifer'ın yüzünde gülümsemeye benzer bir şey belirdi.

Onca tefekküre rağmen, aşk ve evlilik mevzularında Sheridan'ın pek az işe yarar düşüncesi vardı. Jennifer'ın hafiften Audrey Hepburn'ü andırdığına karar vermiş ve konuyu orada kapatmıştı.

Ayrıca Sheridan, insanoğlunun diğer örnekleriyle kıyaslandığında kendisinin bir seks canavarı sayılamayacağı fikrindeydi. Tabii ki flört dönemleri sırasında ve resmi nikâhı izleyen birkaç yıl boyunca, uzun sürmüş bir bekâretin acısını çıkarmak için gereken zamanı ayırmıştı. Fakat Sheridan çoğunlukla, tiraj, içerik ve reklam arasındaki o zarif dengenin çok daha heyecan verici bir birleşme oluşturduğunu düşünmüştü. Ama yine de, genellikle çarşamba gününden itibaren, cumartesi sabahını iple çekmeye başlardı.

Cumartesi sabahları giderek tavsamaya başladığında, sonunda Jennifer yatakta doğrulup oturduğunda ve gerekli konuşmayı yaptıklarında Sheridan'ı korkutan şey, ani bir fiziksel ya da ruhsal kayıp duygusuna uğramak olmamıştı –sekssiz yaşamanın abartıldığı kadar korkunç bir şey olmadığını bilecek kadar uzun bir süredir sekssiz yaşıyordu– daha çok, kendini algılayış biçiminde ortaya çıkacak değişiklikten korkmuştu. Son on senedir aynaya her baktığında karşısında işinde başarılı, bir evi ve bir arabası, küçük bir kızı ve –her ne kadar beş yaş büyüğü de olsa– hafiften Audrey

Hepburn'ü andıran bir karısı ve bir seks hayatı olan bir adam görebilmişti. Şimdi ise, tıpkı eskiden olduğu gibi, seksten nasibini alamayan kel bir adamdan başka bir şey göremeyecekti. Jennifer artık onu sevmiyor değildi tabii, ve elbette başka biri de yoktu hayatında, olsa bile geçici bir kaçamak olabilirdi bu en fazla; ama kendisinin de anlayamadığı bir nedenle, fiziksel yakınlık düşüncesi ona itici gelmeye başlamıştı. Ama onu *hâlâ* seviyordu, öyle değil mi? Seviyordu. O halde, Sheridan acaba bir *ara sıra* sözü koparabilir miydi ondan? Jennifer gülümsemiş ve koparabileceğini söylemişti. Sheridan, on yedisindeyken bir kız arkadaşı olduğunu nasıl iddia edebiliyorsa, aynı rahatlıkla aynaya bakıp kendisine bir seks hayatı olduğunu söyleyebilirdi artık. Ayrıca, işyerinde daha fazla zaman geçirebileceği anlamına geldiği için, bu durumdan hiç de o kadar şikâyetçi değildi. Aslına bakılırsa, gerçekten canını sıkan tek şey, Folucia'nın gazetelerini ayaklarıyla çiğneyerek geçip gitmesiydi.

Yantra, Thornton Heath'teki derme çatma yapının kapısını yumrukladı.

Beş dakika kadar sonra birinin posta deliğinden "Kim o?" diye seslendiği duyuldu.

"Tony'nin bir arkadaşıyım ben," dedi Yantra içerideki sese.

Kilitler ağır ağır açıldı, zincirler yerinden çıkarıldı ve Yantra, derisi kemiğine yapışmış, cinsiyeti belirsiz, mohavk tıraşlı biri tarafından içeri alındı.

"Çok soğuk, di mi? Üşüdün mü birader?"

"Evet üşüdüm," dedi Yantra. "Tony nerede?"

"Gerçekten soğuk ama, di mi? Yoksa bana mı öyle geliyor? Korkunç ayaz var bugün. Götüm dondu şerefsizim. Üstünde bir şey var mı? Bir nefeslik bir şey? Ne olursa." Yantra, mohavklı tipe

bir cıgaralık verdi.

"Senin olsun. Tony nerede?"

"Uyuyor."

"Nerede?"

"Sen şimdi Tony'nin arkadaşı mısın yani?"

"Hayır," diye gülümsedi Yantra. "Narkotik'ten geliyorum ben." Mohavklı tip irkildi, Yantra ona göz kırptı. "Hangi oda?"

"Üst katta üçüncü oda, solda mı sağda mı bilmiyorum. Kapının önünde bir motosiklet var."

Yantra her an dağılacakmış gibi duran merdivene ihtiyatla yaklaştı. Merdiven sahanlığındaki tahta zemini ayağıyla yokladıktan sonra yukarıya çıktı ve püskürtme boyayla yapılmış bir Harley Davidson resminin boydan boya kapladığı bir kapının önünde durdu.

"Tam çocuk yetiştirilecek yer Allah için," diye mırıldandı, kapıya usulca vururken. Cevap veren olmadı. Bu kez kapıya daha sert vurdu. Yine cevap yoktu. Yantra kapı kolunu indirip kapıyı açtı.

İçeride gerçek bir yatak, üzerinde de komaya girmiş gibi sırt üstü yatan bir adam vardı. Odadaki koku Biddy'dekinden kat kat beterdi. Yantra odanın ağır kokusuna kendini alıştırmak için küçük soluklar almaya çalıştı.

Yorganın altından dövmeli bir kol sarkıyordu. Yantra, Tony'nin bu kadar zayıflamış olması karşısında hayrete düşmüştü.

"Tony," diye seslendi usulca. "Tony, uyan."

Yataktaki beden kıpırdamadı.

"Tony kalk, seninle konuşacaklarım var," diye ikinci kez seslendi Yantra, sesini biraz yükselterek. "Uyan hadi."

"Ne istiyorsun be?" diye homurdandı Tony, hiç kıpırdamadan.

"Uyan, konuşacağım seninle." Yantra yorgandan dışarı sarkan kolu tutup sarstı.

Yatağın içindeki beden uyuşuk hareketlerle doğrulmaya çalıştı.

"Ne var? Kimsin sen? Ne istiyorsun?" diye var gücüyle böğürdü Tony.

"Hay kafama sıçayım!" diye bağırdı Yantra, mutlak bir şaşkınlık içinde. "Hay Allah kahretsin, kusura bakma. Büyük bir hata yaptım. Kusura bakma, birader. Ben seni başka biri sandıydım. Vallahi bak. Kızma ama, ben, yani, Japon motosikletiyle

dolaşan Tony diye bir herifi arıyorum, ve de . ister inan ister inanma . . . onun da kolunda bu orak çekiçli dövmeden var. Yemin ederim."

"Ne?" diye homurdandı Tony.

"Benim çocuğumun babası o, anlatabildim mi."

Tony gözlerini kısarak Yantra'ya baktı, sonra burnunu çekti.

"Çivisi çıkmış bu dünyanın," dedi ciddiyetle.

"Kusura bakma, gerçekten özür dilerim."

"Siktir olup gidecek misin sen?"

Yantra, özür dilemeyi sürdürerek kapıya doğru yöneldi.

"Dursana bir dakika," diye seslendi Tony. "İçecek bir şey ister misin?"

"İçecek mi?"

"Evet." Tony eğilip yatağın altına uzandı ve yarısı boşalmış bir şişe elma suyu çıkardı. Şişeyi kafasına dikip koca bir yudum alırken Yantra suratını ekşitti. Hemen ardından Tony, ağzındakini yatak örtülerinin üzerine püskürttü. Yantra, hayatında kimsenin suratında bundan daha büyük bir tiksinti ifadesi görmediğine yemin edebilirdi. "Hassiktir! İçine işediğim şişeymiş bu." Kolunu yeniden yatağın altına atıp yarı dolu bir viski şişesi çıkardı. "Hah, bu iyi işte. Unutmuşum bunu. Bir burjuva partisinde el koymuştum. Alsana biraz." Şişeyi Yantra'ya uzattı. Yantra yatağa yaklaşıp şişeyi aldı. "Kutlama yapıyorum, arkadaşım."

"Hadi ya?" dedi Yantra, şişeden okkalı bir yudum alırken.

"Nişanlandım ben, daha dün gece."

"Evet, sorunumuz nedir?"

Sheridan karısına baktı. *Onun* hiçbir sorunu yoktu.

"Doğrusunu söylemek gerekirse, doktor, benim görüşüm –bu arada, eğitimli bir hemşire olarak konuştuğumu belirteyim– koca-

mın ciddi bir ruhi çöküntü geçirmekte olabileceği yolunda."

"Devam edin."

"Yani, son zamanlarda bir tuhaf davranmaya başladı."

"Tuhaf?"

"Evet."

"Biraz açabilir misiniz?"

"Yani . . . şey gibi görünmeden . . . bilemiyorum ki . . . ispiyoncu gibi görünmeden bunu nasıl yapabileceğimi bilmiyorum. Sherry, sen açıkla."

Sheridan sırıttı ve karısına bakarak başını salladı. Bir çeşit itaat gösterisine benzeyen bu tavır Jennifer'a son derece sinir bozucu göründü.

"Evet doktor, sahiden de son zamanlarda tuhaf davranıyorum. Benim yaşımda ve benim sosyal statümde bir adam için inanılmaz derecede tuhaf. Size nasıl anlatsam . . . hayattan zevk alıyorum."

Doktor bir kaşını havaya kaldırdı. "Hayattan zevk alıyorsunuz, öyle mi?"

"Evet, kesinlikle. Her saniyesine bayılıyorum."

Doktor, Sheridan'a bakarak hayretle gülümsedi ve ayağa kalktı.

"Göğsünüzle ilgili şikayetler sürüyor mu peki, Sheridan? Panik nöbetleri falan?"

"Kesinlikle hayır."

"Size şöyle çarçabuk bir bakmama izin verir misiniz?" diye sordu, steteskopunu kulaklarına geçirerek.

"Tabii, buyrun."

Sheridan, Dr. Wilson'ın ellerinin vücudunda dolaşmakta olduğu gerçeğiyle savaşmaya kalkmadı. Steteskopun soğuk ürpertiler bırakarak sırtında ve göğsünde gezinmesine de aldırmadı. Gülümsedi, sakince soluk alıp verdi ve bu kadını tanıdığı günden beri ilk kez, kadının yüzünde içten bir gülümseme belirdiğini fark etti.

"Gayet iyi," dedi kadın, neredeyse şaşırmışa benziyordu. "Kesinlikle gayet iyi. Nabız ve tansiyon biraz gerilemiş. Solumanızdaki düzensizlik ve gözünüzdeki seğirme de ortadan kalkmış görünüyor."

Sheridan giyindikten sonra doktor, kocasının davranış biçimi hakkında Jennifer'la konuştu. Jennifer kocasının işinden ayrıldığını ve bundan sonra ne yapacağı konusunda en ufak bir fikir sahibi ol-

madığını bildirirken, doktor da Sheridan da gülümsediler. Sheridan "Seneler önce bırakmalıydım aslında," deyince doktor kıkırdadı ve ne demek istediğini anladığını söyledi ona.

Jennifer hızla zıvanadan çıkmaktaydı. Vejetaryenlik, Muhafazakâr Parti adayını küçük düşürmek ve çiçekli bluzlara bürünmek bir adamın akıl hastalığının sınırlarında dolaşmakta olduğunu göstermeyebilirdi, ama . . . Jennifer düşüncelerini toparlayamadı . . "Ona bir bakın, doktor. Sadece bir bakın. Sizce . vejetaryen olacak birine benziyor mu bu adam?"

Görüşmeden önce Sheridan, yalnızca gerçeği söyleyeceğine söz vermişti. Dolayısıyla Jennifer, doktorun birkaç dakika içinde sorunu anlayıp gerekli ilaçları yazacağını ya da Sheridan'ı başka birine göndereceğini ummuştu. Aslında, kocasını suçlaması mümkün değildi. Hiçbir şeyi inkâr etmiyordu Sheridan. Eğer onu tanımasaydı Jennifer da –tıpkı bu doktor gibi– Sheridan'ın neşesine ve sükûnetine kanabilir, adamın hiçbir şeyi olmadığını düşünebilirdi.

Jennifer, başka şansı kalmadığına karar vererek söze girişti.

"Pekâlâ, doktor. Pekâlâ. Çarşamba akşamı kocam barda bir kavga çıkardı ve sonra bütün geceyi korulukta geçirdi. Ve de o akşam, sicim gibi yağmur yağıyordu."

Doktor bu açıklamaya epey ilgi göstermiş göründü ve Jennifer keyiflendi.

"Sheridan, bana çarşamba akşamından söz etmek ister misiniz?"

Sheridan gülümsedi ve başını kaşıdı.

"Valla ne diyeyim ki, doktor. Karımın anlattığı gibi oldu her şey."

Dr. Wilson üsteleyince Sheridan, bütün meselenin nasıl evsizler hakkındaki bir tartışmadan koptuğunu açıkladı. Ayrıca, Jennifer'ın henüz bilmediği başka ayrıntıları da ekledi, Kelvin'e yemek ısmarlaması ve *ESB* dergisinde Croydon'daki evsizlik oranıyla ilgili bir habere rastlaması gibi.

Doktor yine sırıtmaktaydı.

"Yani karınızın ve komşularınızın duyarsızlığını protesto etmek için geceyi korulukta geçirdiniz, öyle mi?" Jennifer'a kınayan bir bakış fırlattı.

"Evet, sanırım söylediğiniz kısmen doğru. Bir de ayrıca, bütün

bir geceyi yağmur altında sokakta geçirmenin nasıl bir şey olduğunu görmek istemiştim. Biliyor musunuz, o güne kadar fark etmemiştim – muhtelif hayvan hakları konusunda döne döne aynı şeyleri söyleyip durmak, hatta kamusal yükümlülük üstlenip ciddi bir mücadele vermek ya da dilencilerin önüne bozuk para atmak başka şey, neyi protesto ettiğinizi ve paranızı neden verdiğinizi bilmek başka. Eğer yaptığım şeyin bir anlamı varsa, doktor, bir hak kazanma eylemiydi bu. Toplumun kenara ittikleri adına konuşma hakkını kazanmaya çalışıyordum, diyelim. Ayrıca size itiraf edeyim ki, bol bol düşünmeye ihtiyacım vardı."

"Evet, Sheridan," dedi doktor, suratında koca bir gülümsemeyle. "Keşke bu fikirlerinizden daha önce haberdar olsaydım."

Jennifer'ın ağzı kulaklarına doğru yayıldı. En sonunda, diye düşündü, bir yere varıyoruz.

"Daha geçen hafta," diye devam etti doktor, "Croydon'ın evsizleri yararına sponsorlu bir *açıkta uyuma* eylemi düzenledik. Yağmur falan yağmıyordu tabii. Aslında çok da eğlenceli geçti. Bir dahakine size de haber verebilirim, ister misiniz?"

"Harika. Kesinlikle verin."

"Sizi de haberdar etmem herhalde pek işe yaramaz, değil mi Jennifer?"

Jennifer hiç sesini çıkarmadan doktora ters ters baktı.

"Neyse, Sheridan," diye şen şakrak devam etti doktor, "geçen sefer beni görmeye geldiğinizde, itiraf etmeliyim ki, sinirleriniz son derece yıpranmış durumdaydı ve bende ciddi bir stres altında olduğunuz izlenimini bırakmıştınız. Ama görüyorum ki o günden bu yana stresle başa çıkmanın yolunu bulmuşsunuz. Biliyor musunuz, kendilerini hasta eden işleri bırakıp giden insanların sayısı daha fazla olsaydı, işim çok kolaylaşırdı. Ayrıca, toplumsal sorumluluk duygunuzu takdir ettiğimi bilmenizi isterim. İşinize geri dönme ya da yeni bir işe başlama kararını hazır olduğunuz zaman vereceksiniz tabii. Aradaki bu geçiş döneminde ise her şey belirsiz görünebilir ve zaman zaman, hem sizi hem de ailenizi biraz tedirgin edebilir. Ama asıl önemli olan şu, Sheridan, kendinizi mutlu hissediyor musunuz?"

"Bittabi, ediyorum."

"Kaygılarınız var mı? Uyumakta güçlük çekiyor musunuz?"

"Kesinlikle hayır."

"Eh, bana soracak olursanız, birisi hakkında karar vermenin en iyi yolu kendisini nasıl hissettiğine bakmaktır. Aksi yönde bir isteğiniz yoksa, hiçbir şeyiniz olmadığını söylemekte sakınca görmüyorum – ve ayrıca Sheridan, hangi kararı verirseniz verin, her şeyin umduğunuz gibi gitmesini dilerim. Şimdi rica etsem, Sheridan, acaba bekleme odasına geçer miydiniz? Jennifer'la konuşmak istediğim bazı şeyler var."

Sheridan karısına kapıyı açtı, ama Jennifer arabanın yanından geçip gitti.

Gözleri kızarmıştı ve konuşmuyordu. Sheridan arabanın camından seslendiyse de karısı ona aldırış etmedi. Bunun üzerine Sheridan kendisine birkaç renkli gömlek almak üzere Croydon'a doğru devam etti.

Birkaç saat sonra eve döndüğünde karısının suratı hâlâ asıktı. Yaka paça tımarhaneye götürülmüş olsaydı karısının şu anda kesinlikle daha iyi bir ruh hali içinde olacağını düşünmek Sheridan'ı biraz sinirlendirdi.

Sonra reçeteyi gördü.

"Bu da neyin nesi Allah aşkına?"

"Sence neye benziyor acaba, Sheridan?"

"Bir reçeteyi fazlasıyla andırıyor. Ne reçetesi bu?"

"Antidepresan."

"Benim antidepresana ihtiyacım yok," diye bağırdı Sheridan. "En küçük bir depresyon hissetmiyorum. Madem doktor bana bunu verecekti, neden . . ."

"Sherry. Bu senin için değil. Doktora göre sorunu olan benmişim. Yarabbim, bu dünyaya ne oldu böyle?"

Sheridan elini karısının omzuna attı.

"Tatlım, çok çok üzgünüm. Son zamanlarda bir parça gergin ve tahammülsüz olduğunu fark etmiştim doğrusu, ama işin buralara varacağını hiç . . ."

Jennifer sert bir hareketle omzunu kocasının kolundan kurtardı.

"Keser misin Allah aşkına, Sherry. Depresyona girmemin tek

nedeni kocamın aklını kaçırmış olması."

"Orada dur bakalım, Jennif . . ."

"Ayrıca kızım uyuşturucu bağımlısı bir fahişe olmak için hazırlıklarını tamamlamış görünüyor, ayrıca ailece sokaklara düşeceğiz, ayrıca bahçedeki ağaç evi aşağı çekiyor ve ayrıca bir kutu fasulye konservesi raftan yuvarlanıp kafama düştü ve ayrıca . . . ayrıca . . ." Jennifer koşar adımlarla odadan çıkıp gitti.

"Şiyam, Şiyam, Şiyam," diye yüksek sesle tekrarladı Yantra. Ama Tanrı Krişna'nın yansımaları, akşamdan kalma kafasının içinde sürüp giden karmaşaya nüfuz edemedi. Mantra olarak *Aing*'i kullanmayı denedi – Tanrısal Ana'nın kutsal nağmesiydi bu, ama yine de işe yaramadı.

Budist meditasyonlardan birini kullanmayı düşündü, ama dinleri birbirine karıştırma fikri içini bulandırdı.

Jayne, pazar akşamı kayıplara karıştığı için Yantra'yı hemen hemen bağışlamış gibiydi. Ne var ki, yanlış Tony çıktığı için Tony'yi bağışlamak ona biraz daha zor geliyordu. Güney Londra'da hissettikleri bütün o sihir, o galvanik aktivite, hepsi romantik bir hülyaya dönüşmüştü sanki. Rastlantı denen şeyin peşine düşmüşler, ama tam tersiyle karşılaşmışlardı. Televizyonun çalışacağına ve bu yolla bir mesaj alacağına o kadar inanmıştı ki Jayne.

Yantra da Croydon'da büyük hayal kırıklığına uğramıştı. Ama yine de psişik mesajlara Jayne'den daha fazla inanıyordu. En azından, Jayne'e böyle söylemişti. Yantra araba kullanmak için fazlasıyla kötü hissediyordu kendini. Fazlasıyla kötü.

"Jayne," diye dişlerinin arasından hırladı Yantra. "Kes şu ağlamayı da düşüneyim biraz."

"Ne düşüneceksin? . Düşünecek bir bok mu var sanki?"

"Hem de bol miktarda, Jayne. Lütfen, doğru düzeyi tutturmam gerekiyor."

"Sıçayım boluna. Sıçayım doğru düzeyine. Ne yapmamız gerektiği çok açık. Gün gibi açık işte." Jayne, yapmaları gereken şeyin düşüncesiyle yeniden gözyaşlarına boğuldu.

Birkaç gün öncesine kadar bir insanın isteyebileceği her şeye sahiptiler: Para, uyuşturucu ve çalışan bir taşıt. Şimdi ise ellerinde sadece uyuşturucu sonrası çöküntüsü, üç sterlin elli beş peni ve bir flamenko ezgisinin ritim bölümü gibi ses çıkaran bir minibüs vardı.

Dolayısıyla, ne yapmaları gerektiği çok açıktı. Dilenmek ve daha dilenmek, ta ki yeni bir egzoz almalarına ve Glastonbury için üç-beş kuruş biriktirmelerine yetecek parayı toplayana kadar. Bu Allahın cezası soygun bütün bir seneyi berbat etmişti. Dilenmek. Bunu düşününce Jayne gözyaşlarını tutamıyordu.

Tükürüklü sızlanmalarının arasında Jayne, Glastonbury'ye geleceği kesinleşmiş olan toplulukların adlarını saymaya çalıştı.

Yantra güldü. Bugüne kadar hangi festivalde, sahnede kimin çaldığını fark edecek kadar ayık olmuşlardı ki? İsterse Doğu Sussex Kadın Derneği Korosu üç gün boyunca türkü söylesindi, onlar yine de dağıtırdı. Jayne bu söylediklerinden eğlenmiş görünmeyince Yantra yeniden küskünlüğüne döndü ve doğru düzeyi tutturmak için yeni bir deneme yapmak üzere zulasındaki son tutamı da sarmaya koyuldu.

Ve tabii bir de işin o yanı vardı. Festivalin kendisi yani.

İlk kez orada buluşmuşlardı, bir bakıma. İkisinin şarkısı oradan kalmaydı. Gel gör ki şimdi, tanınmayacak ölçüde "temizlenmişti" festival. Akıllı uslu çocukların bir hafta sonu için serseri numarası yapabileceği bir eğlence parkına dönüşmüştü. On dörtlük çocuklar babaları tarafından bırakılıp, babaları tarafından alınıyordu. Gezginlere giriş yasağı konmuştu. İçeri köpek alınmıyordu. Çadırlarda hırsızlıklar oluyordu. Jayne, şifa alanının bir-iki sene sonraki halini hayal etti, fotoğraf çeken Japon ve Amerikalıların kıvıl kıvıl kaynaştığı gerçeküstü bir görüntü geldi gözünün önüne. Oldu olacak bir de Allahın belası alışveriş merkezi açıp adını McGlastonbury koysalardı bari.

Acaba Yantra da aynı şeyleri düşünüyor muydu? Acaba o da,

festivalin ilişkileri üzerindeki onarıcı etkisinin –bunu hep konuşurlardı– yıldan yıla sahteleştiğini hissediyor muydu? Jayne, hissediyor olması gerektiğini düşündü. Tabii ki bu düşünceleri açığa vurmak neredeyse bir çeşit küfür sayılırdı. Bu yüzden, azıcık kaşarlanmış hemen hiçbir festival takipçisinin giriş parası ödemediğini bilmelerine rağmen, onlar gidip bilet alacaklardı. Yantra'nın dışarı çıkıp köpeği gizlice içeri sokmak zorunda olmasına rağmen, ödemeleri gereken parayı ödeceklerdi. Çünkü her eylemin bir sonucu vardı ve kutsal bir şeyden hırsızlık yapmaya kalkışmak, bir yerde, her türlü sonuca davetiye çıkarmak demekti.

"Buldum!" diye bağırdı Yantra, daha cıgaralığını bile yakmamışken. "Buldum işte. O kadar açık ki. Öylece gözümüzün önünde . . . "

"Dilenmek, dilenmek," dedi Jayne, ağzını çarpıtarak. "Yine Camden'da eşek gibi dilenmek."

"Hayır," dedi Yantra, yavaşça ve bütün ciddiyetiyle, elindeki yanmamış cıgaralığı Jayne'e doğrultarak. "Bize ne lazım biliyor musun . . . bize lazım olan şey, uzatmalı yarim, bir tatil."

"Eşyalarımızı kırıp döktüler, egzozu yerinden kopardılar, köpeğimizi mora boyadılar, ve sen de diyorsun ki, tatil yapalım."

"Kesinlikle, Jayne. Asla hayatın akışına direnmeye çalışma. Hem ne olmuş ki, bir gitarı, bir de topladığımız parayı çaldırdık alt tarafı. Dünyevi şeyler bunlar."

"Tatil, öyle mi? Ne tatili? Bizim *hayatımız* tatil zaten."

Yantra boşalmış bira tenekesini minibüsün arka kapısından dışarı fırlattı ve Jayne'in tepkisini bekledi.

"Pekâlâ, Yan," diyerek içini çekti Jayne. "Bunu neden yaptın şimdi?"

"Çünkü bak, Jayne, bizim hayatımız tatil *değil*. Misyoneriz biz. Bu gezegenin misyonerliğini yapıyoruz. Gezgin, ekolojik ve de manevi misyonerleriz. İki kişilik bir kabileyiz. Büyük aileden kopmuş bir hizibiz. Ve de bizim, kesinlikle bir tatile ihtiyacımız var."

"Ne demeye çalışıyorsun, şunu dosdoğru söylesene?"

Yantra elini Jayne'in omzuna koydu ve bilmiş bir tavırla konuştu.

"Jayne, bize bir *ev* lazım."

"Ev mi?" Jayne iğrenmiş gibi yüzünü buruşturdu.

"Bu kötü karma geçip gidene kadar sığınabileceğimiz bir ev. Güven bana."

Jennifer yavaşça valizin kapağını indirdi. Elini hafiften dağılmış saçlarının arasından geçirdi ve gürültüyle burnunu çekerek kapağı yeniden kaldırdı. Kumaş katmanlarını aralayarak bulduğu çiçekli bir bluzu valizin içinden çekip aldı ve bir süre bluza boş gözlerle baktı. Farkında olmadan bluzu yanağına götürdü, gözlerini kuruladı, bluzu yatağın üzerine fırlattı ve valizin kapağını yeniden indirdi.

Jennifer kendini berbat hissediyordu, hiç kuşku yoktu buna.

Bir süreliğine Sheridan'ı kendi haline bırakmaya karar verdiği için değildi bu. Olup biten bunca şeyden sonra kimse onu bu yüzden suçlayamazdı. Ama Folucia'ya öyle vurmuş olması – zavallı kız bir açıklamadan başka bir şey istemediği halde onu bu kadar ağlatması, gerçekten bağışlanmaz bir denetim kusuruydu.

Jennifer içini çekti, valizi bir kez daha açtı ve bluzu yeniden içine sokuşturdu. Alçak herif bluz giymeye o kadar meraklıysa gidip kendine bluz alsındı. Valizin kapağını gürültüyle kapadı ve yeniden Folucia'nın odasına yöneldi.

İçeri girdiğinde Jennifer, kızının hali karşısında biraz şaşalamaktan kendini alamadı. Onu hâlâ yüzünü yastığa gömmüş ulurken bulacağını düşünmüştü. Halbuki Folucia koltuğa oturmuş, çocukluk kitaplarından birini okuyordu. Üstüne üstlük, Jennifer'ın bir parça hayretle keşfettiği üzere, yatağın üzerinde bir spor çantası ve miskince bir toplanma girişiminin çeşitli belirtileri vardı.

Folucia okuma gözlüklerinin üzerinden annesine kınayan bir bakış fırlattı ve Jennifer karşısında kızının elli yaşındaki durmuş oturmuş halini görür gibi oldu – sinir bozucu bir duyguydu bu. Dahası Jennifer, hayatında ilk kez, Folucia'nın bir yetişkine dönüşme

kapasitesi konusunda küçücük de olsa bir güven hissetti içinde.

Yatağa doğru ilerledi ve sakin, olur böyle şeyler tarzında bir ifade takınmaya çalışarak yatağın kıyısına ilişti. Folucia suskunluk içinde ona bakmayı sürdürüyordu.

"Sorun şu, Folucia . . ."

"Sorun şu anne, babamın ne yaptığını bana söylemek zorundasın."

"Folucia tatlım, lütfen. Bana güvenmen gerekiyor. Söyleyeceğim, söyleyeceğim. Ama şimdi söyleyemem, tamam mı?"

"Hiçbir şey anlamıyorum."

"Biliyorum, biliyorum. Anlamanı beklemiyorum zaten. Ama bak, gerçekten çok, ama çok üzgünüm . . . tamam, biliyorum! Delilik bu, biliyorum. Bir doğum günü içkisi ister misin?"

"Gerçek içki mi yani?" dedi Folucia, yarı şaşkın bir ifadeyle.

"Üç, üç, beş nasıl?"

"Altı, üç, dört desek?"

"Ha?"

"Viski ve kola, anne."

"Hemen geliyor, küçük hanım."

"Büyük olsun, tamam mı? Ha bir de barmen, boyuna özür dileyip durmayın."

Jennifer elinde içkilerle odaya döndüğünde Folucia pişkin pişkin sigara içmekteydi. Bu küçük başkaldırıyı tebessümle karşılamaya zorladı kendini. Jennifer, kızının içtiği sigaranın *Ölüm* markalı bir paketten çıkmış olduğunu fark etti. Ayrıca, Folucia'nın dumanı ağzının içinde tutup ciğerlerine çekmeden dışarı üflediğini de fark etti.

"Farkındasın değil mi anne, beni seninle gelmeye *zorlayamazsın* . . ."

"Eh, on altı yaşına basınca evi terk edeceğin tehdidini her zaman savurmuştun. Sanırım,bu bir bakıma şanslı bir gelişme oldu."

"Artık on altı yaşında olduğuma göre, kendi istediğim gibi . . ."

"Evet, Folucia, evet. Düne kadar yapmana iznin verilmeyen pek çok şeyi bugün artık yapabilirsin. Ve biliyorum ki baban da ben de bunun biraz keyfi bir geçiş olduğu fikrindeyiz – tamamen ayrı gerekçelerle tabii. Ama yasaların yetişkinliğe geçişi düzenlemek için uygun gördüğü yöntem bu işte, bilmiyorum ki. Sence anne-babalar

çocuklarına yol göstermeye çalışmaktan başka ne yapabilirler?"

"Bilmem. Kafalarını kullansalar nasıl olur? Ortada bir şey yokken yaygara koparacaklarına gerektiği zaman duruma el koysalar?"

Folucia yarısına kadar içtiği sigarayı bir bardak altlığına bastırıp ezdi ve bu görüntüye tiksinerek baktı. Annesine dönüp yüzüne soğuk bir sırıtış kondurdu.

"Sorun şu, anne. Bu evde tuhaf bir şeyler dönmekte olduğu çok açık." Jennifer üzgün üzgün başını salladı. "Ve de, yani, sanıyorum evdeki bu değişikliğe oldukça iyi ayak uydurdum. Tamam, sonuçta benim kuşağım menopozun ne demek olduğunu gayet iyi biliyor." Folucia sırıttı. "Ama şimdi, babam ortalıkta anadan doğma dolaşmaya başlıyor, sen de kalkıp Margaret Teyze'ye taşınacağımızı söylüyorsun, sonra bir de bana vuruyorsun, bu durumda herhalde birinin bana neler olup bittiğini söylemesinin zamanı gelmiş demektir, sence de öyle değil mi. Yani demek istiyorum ki . . ."

"Tamam, tamam, Folucia. Açık konuşacağım. Baban Öyle görünüyor ki baban şu anda çok iyi değil. Tabii, sen de belki fark etmişsindir, şu andaki düşünce tarzıyla o durumu pek böyle görmüyor. Bu yüzden de . . ."

"Babam iyi değil, biz de çekip gidiyoruz. Harika doğrusu. Doktora götürelim de uyutsunlar onu bari, daha iyi olmaz mı? Yani . . ."

"Lütfen Folucia, durum hiç de böyle değil. Hiç değil hem de. Babanla ikimiz bir anlaşmaya vardık – aslında ondan çok benim fikrim oldu bu, doğrusunu istersen. Her neyse, babanla ben . . . bir süre tek başına kalıp sorunlarını kendi kendine çözmeye çalışmasının onun için daha iyi olacağı konusunda anlaştık."

"*O* mu dedi bunu, tek başıma kalmak istiyorum diye? *Benim* gitmemi *o* mu istiyor?"

"Hayır, tam olarak öyle denemez. Ama Folucia, bu koşullarda..."

"Peki ya ben, asıl *senin* deli olduğunu, babamın hiçbir şeyi olmadığını düşünüyorsam? Saçma sapan davranıp tuhaflıklar yapanın sen olduğunu düşünüyorsam? Bana vurmak, içkiyle beni kandırmaya çalışmak ve babam hakkında yalan yanlış şeyler uydurmak gibi? Ya onunla kalmak istersem?"

"Lütfen, bunun senin için zor olduğunu biliyorum. Ama son olaydan haberin yok senin. Ve korkarım bunu sana a-

çıklayamayacağım . . şimdilik, Folucia . . şimdilik. Ama, bilmiyorum ki – ne diyebilirim? Sorun şu ki, bu olay doğrudan doğruya *seni* ilgilendiriyor. Senin zararına bir durum söz konusu. Sanırım bütün söyleyebileceğim . . ."

"Babam bana zarar vermek mi istiyor?" diye sordu Folucia, gözleri faltaşı gibi açılarak.

"Hayır, bunu yapmak *istemiyor*. Ortada kötü bir niyet yok. Ama baban güzel bir şey yaptığını sanırken kısacası Folucia, tek söyleyebileceğim, bunun ikinizin de başını belaya sokabilecek bir şey olduğu."

"Büyülendim. Nasıl bir belaymış bu acaba?"

"Bak. Gereğinden fazla konuştum. Hem de çok fazla. Lütfen içkilerimizi bitirip toparlanalım."

"Ama anne, bana söylemek zorundasın. Madem *beni* ilgilendiriyormuş, söylemen lazım. Bu kadarcık bir şey söylemen haksızlık . . . hem de *benimle* ilgili olduğu halde."

"Söyleyeceğim. Sana söz veriyorum, söyleyeceğim. Margaret Teyze'nin evine yerleştiğimiz zaman. Ama şimdilik biraz olgun davranman ve bana daha fazla soru sormaman gerekecek."

"Margaret teyze biliyor mu?"

"Evet, ona açıklamak zorun . . ."

"Şu anda bu evde tehlikede miyim?"

"Tabii ki hayır."

"Peki şeyle mi ilgili bu . . . şeyle yani . . . seksle?"

"*Hayır, değil!* Bu kadar soru yeter. Bir de olgun davranacaktık sözde."

"Manyak bir metresi mi var?"

"Tabii ki hayır! Hadi artık, lütfen, lütfen, lütfen Folucia, kes şunu."

"Babam Şeytana Tapanlar Tarikatı'na katılmadı, değil mi?"

"Bildiğim kadarıyla katılmadı. Hadi, lütfen toparlan artık. Ve de Folucia, şunu bil ki sadece bir-iki haftalığına gidiyoruz. Babanın şeyi geçene kadar . . ."

"Menopozu."

"Her neyse işte."

"Ama onu görmeye gelebiliriz, değil mi? Güvenli bir şekilde?"

"Evet, tabii."

"Peki Hogarth da bizimle gelecek mi?"

"Vallahi, onu götürmeyi hiç düşünmemiştim. Ama madem istiyorsun . . ."

"Bir şey söyleyeyim mi anne, laf taşımaktan pek hoşlanmam ama, babam önceki hafta sonu Hogarth'a marul yaprağı yedirmeye çalışıyordu."

"Neyse, bakalım Margaret Teyze bu işe ne diyecek. Hatırladığım kadarıyla bu konuda herhangi bir itirazı . . ."

"Margaret Teyze'ye gidince bana söyleyeceğine söz veriyor musun?"

"Evet, söz veriyorum."

"Yarın?"

"Ne zaman söyleyeceğimi bilmiyorum."

"Öbür gün?"

"Bak Folucia, bu son derece hassas bir . . ."

"En geç hafta sonunda. Söz ver."

"Belki sonraki hafta. Bilemiyorum. Ama söyleyeceğim . . ."

"Söz mü? En geç, ama en geç sonraki hafta?"

Jennifer belli belirsiz başını salladı.

"Söz ver, anne."

"Tamam, tamam. Söz veriyorum."

"Hogarth'ı da alıyor muyuz?"

Jennifer yeniden başını salladı.

"Tamam o zaman. Yanıma ne kadar eşya alacağım?"

Folucia sıçrayıp ayağa kalktı ve eşyalarını, kayışını getiren bir köpeğin gayretkeşliğiyle çantasına tıkıştırmaya başladı. Birdenbire durdu.

"Anne, yine de düşünmeden edemiyorum, yani, madem babam iyi değil, onu böyle tek başına bırakıp gitmemiz biraz . . . yani, biraz haince değil mi? *Hastalıkta ve sağlıkta* tarzı bir davranış değil pek, öyle değil mi?"

"Bilmiyorum. Gerçekten bilmiyorum. Ama yemin ederim Folucia, şu anda başka bir tercih şansımız hemen hemen hiç yok."

"Hadi ya, durum o kadar ciddi demek?"

Sheridan Entwhistle evinin oturma odasının ortasında yere bağdaş kurdu ve gözyaşlarını akmaya bıraktı.

Karısı ve çocuğu için ağladı, hayvanat bahçesindeki küçük kız için ağladı, ölümlü olduğu için ağladı ve de ağlamayı olağanüstü rahatlatıcı bulduğu için ağladı.

Bardaki kavgayı, mangal partisinde olup bitenleri, mahsus çırılçıplak dolaşmasını hatırladıkça yüzü ve iri kulakları utançtan dalga dalga kızarıyordu, en çok da, kızının on altıncı yaş günü için aldığı aptalca hediyeyi düşününce.

Eğri oturup doğru konuşmak gerekirse, Sheridan, davranışlarının gülünç olduğunun başından beri farkındaydı. Bir mesaj vermek istemişti, bunun ne olduğunu kendisi de bilmiyordu; ama öyle görünüyordu ki bu mesajın bir bölümü, ailesini ve komşularını şoka uğratmasını gerektirmişti. Sheridan sanki bir düğmeye basmış ve en küçük bir utanç duymadan tutarlı bir şekilde tutarsız eylemler sergileyebilir hale gelmişti. *Eylem* gerçekten de doğru kelimeydi. Çünkü Sheridan son bir aydır, psişesindeki anlaşılmaz bir çelişkiyi metodik olarak eyleme dökmekteydi adeta.

Ama işin içyüzü şuydu ki, *oyun* oynuyordu Sheridan. Hafiften kafayı üşütmüş pozlarında gezinirken, ne yapmakta olduğunu bal gibi biliyordu. Üstelik, başka biri gibi davranmanın ruhundaki hınzır yara üzerindeki sakinleştirici etkisini gayet iyi seçebiliyordu, bunun ne olduğunu bilemese de – sorun, çelişki, nevroz, her neyse işte.

Sheridan bir sigara yakıp içinde bulunduğu ruh hali üzerinde biraz daha düşündü. Ona öyle geliyordu ki, bu sıkıntının adını koyması düzelmesi için şarttı.

Metrodaki o akşamüzerini düşündü, ölümlü olduğu uyarısının suratına tokat gibi çarptığı o günü. Korkmuştu tabii, kim korkmazdı ki? Ama, bu uyarıyı tevekküle yaklaşan bir tavırla karşıladığı da doğru değil miydi? Kaldı ki, binlerce insan çok daha ciddi sorunlarla yüz yüze kalıyordu. Buna rağmen kimse çiçekli bluzlar içinde

sokaklara fırlamıyordu.

Hayvanat bahçesine gidişini ve ahlaki yetersizliğini korkunç bir acıyla keşfedişini zihninde yeniden canlandırdı. Ne var ki, kendinde bir kabahat göremiyordu artık. Onun gibi bir sürü başka insan da durumu gözardı etmemiş miydi? Mevcut politik ortam göz önüne alınırsa, kararsız davranmış olmasını hoş görmemek mümkün değildi.

Sheridan, o yağmurlu gecede korulukta yaptığı gibi, bu iki olayı birbirine bağlamaya çalıştı. Kesinlikle cılız ve zorlama bir bileşim oluyordu bu. Hayır, başka bir şey vardı. Şimdilik ne olduğunu bir türlü çıkaramadığı bir şey. Buna rağmen, zehrini benliğinin ta derinlerine akıtan bir şey.

Ağlaması kesilmişti, oturduğu yerden kalktı ve havanın daha yeni kararmakta oluşuna rağmen gidip yatmaya karar verdi. Aslında ölesiye yorgun hissediyordu kendini. Ailesini özlemekten, başka biri gibi davranmaktan ve bütün bu anlamsız, bir bakıma çocukça benlik araştırmasından yorgun düşmüştü. Belki de rüyalarının engin derinliklerinde ruhuna musallat olan sıkıntının adını koyardı. Ama belki de, ki bu gerçeğe daha yakın görünüyordu, ortada hiçbir zaman bir sıkıntı olmamıştı.

Bir saat kadar sonra telefonun sesiyle uyandığında, kısacık bir mutluluk hissetti içinde. Sonra hayatının gidişatını hatırladı ve her zamanki mutsuzluğunun içine yuvarlandı. Arayanın Jennifer olduğu yolunda pervasız bir inanca kapılarak olduğu yerde döndü ve uzanıp ahizeyi kavradı.

"Alo," diye seslendi telefona, sağlam ve zinde bir sesle.

Cevap gelmedi.

"Buyrun, ben Sheridan Entwhistle."

Düşen jetonun çıkardığı sesi duydu. Sonra ses gelmedi.

"Beni duyabiliyor musunuz?" dedi sakince. "Eğer telefonda sorun varsa lütfen ödemeli aramaktan çekinmeyin." Bağlantı kesildi ve Sheridan telefonu kapadı.

Birkaç saniye sonra telefon yeniden çaldı. Sheridan sevindi. Arayan her kimse, onunla konuşmayı gerçekten isteyen biriydi. Sheridan'ın korktuğu gibi onun sesini duymuş ve ondan ne kadar nefret ettiğini hatırlayıp telefonu kapamış değildi.

Arayan kişi numarayı düşürmeyi yine başaramadı. Saat daha

yedi olduğundan ve Sheridan yaşamını yeniden aklıselim dünyasının gereklerine uydurmakta kararlı olduğundan, kalkıp giyindi, aşağı indi ve kendine bir cin-tonik hazırladı.

Birkaç hafta sonra, bir cenazeyi izleyen günler boyunca bütün bu olaylar üzerinde düşünürken, Sheridan, o akşam hazırladığı birkaç yudumluk cin-toniği son derece anlamlı yudumlar olarak hatırlayacaktı. Çünkü, o koşullarda olması gerektiği gibi, ilk bardağı bir ikincisi, sonra bir üçüncüsü ve sonra dördüncüsü izledi – ta ki, altıncı ya da yedinci bardağın dipsiz yalnızlığını takiben Sheridan, sonunda telefonu düşürmeyi başaran kişiye sonradan pişman olacağı birkaç şey söyleyene kadar.

Sheridan, Kelvin'in tatlı tatlı çınlayan sesini dinlemeye bıraktı kendini. Üstelik, bunun kendisine kesinlikle iyi geldiğini fark etti. Kelvin'in sözlerinde çok etkileyici bir şey olduğundan değildi bu, tabii. Ama çocuğun açıkça belli olan zekâsı, cana yakınlığı, kendiyle barışıklığı ve toplumun onu çöplüğe yollamaya uygun bulmuş olması, Sheridan'ın o an kendisi için duyduğu tiksintinin zehrini büyük ölçüde hafifletiyordu.

Belki de Sheridan, bütün dünyanın hafiften aklını kaçırmış olduğu sonucuna varırken haklıydı. Duygularını ifade ederken biraz aşırıya kaçmış olduğunu kabul edebilirdi, ama belki de, komşularını şoka uğratmakla, Pete Hazeldene'e yumruk atmakla, muhafazakâr adayı evinden kovalamakla ve kendini koruluğa sürgün etmekle en doğrusunu yapmıştı. Ve belki de şu anda içine düştüğü pişmanlık, yenilgiyi kabul etmesinden başka bir anlam taşımıyordu.

Doğruyu söylemek gerekirse Sheridan'ın kafası iyiden iyiye karışmıştı. Nasıl oluyordu da görüşleri, ondan da öte bütün inançları, durmadan bir uçtan bir uca salınıyordu? İnsan ya olduğu gibi kabul

ederdi böyle şeyleri, ya da reddederdi. Halbuki zaman zaman hepsi o kadar doğru görünüyordu ki gözüne – sonra, bir dakika geçmeden, inanılmaz derecede aptalca buluyordu her şeyi. Derken, Kelvin'in söylediği bir şey Sheridan'ı can evinden yakaladı.

"Bozulma ama Sheridan, bana öyle geliyor ki aşırı uçlarla kavga ediyorsun sen. Orta noktayı kaybetmişsin, bir başka deyişle. Ne dersin, sence doğru söylüyor muyum Sheridan?"

Sheridan, sesinin bir nebze boğuklaştığını hüzünle fark etti.

"*Kesinlikle* doğru söylüyorsun, dostum. Bir hafta öncesine kadar bir işim, bir ailem vardı – Hogarth diye bir kedim bile vardı be. Ama bugün . . . nasıl demeli? İşe yaramaz bir fazlalık oldum artık."

Jayne Sheridan'a bakarak tatlı tatlı sırıttı.

"Hiç de değil, biz öyle düşünmüyoruz. Çok tatlı bir insana benziyorsun sen."

"Eh tabii, koridorda anadan doğma gezinirken görmediniz beni, transvestizm sancıları içinde de görmediniz, efendime söyleyeyim..."

"Bunda kötü bir şey yok ki. Çıplaklık iyidir, Sheridan."

"Öyle midir, hayatım? Kusura bakma, sana hayatım denmesinden pek hoşlanmıyorsundur herhalde."

"Yo, çok hoşlanırım . . . eğer sen de sana şey dememe kızmazsan . . . hıımm . . . Ayı Yogi. Ayıya benziyor öyle değil mi, Yan . . . Kelvin?" Kelvin cevap vermedi. "Senden aldığım titreşimler bana ne diyor biliyor musun, Ayı Yogi?" Sheridan başını iki yana salladı. "Bakışların, içkiyi lıkır lıkır kafana dikişin, bize böyle iyi davranman falan. Senin ruhunda anarşist bir damar var, Sheridan."

"Hah, ha, orada haklı olabilirsin. İşte orada haklı olabilirsin." Sheridan sırıtmaktaydı. Sözlerine devam edip politik görüşlerinde yaptığı son düzeltmeleri açıklama dürtüsüne kapıldığını hissetti, ama bu dürtünün alkolden kaynaklandığını fark ederek kendini tuttu. Ne var ki bu düşünce kafasında giderek yoğunlaştı ve Sheridan sözlerini sürdürdü. "Yine de, hayatım, aslında benim karşı çıktığım şey yasalar değil. Hayır, aslında söze dökülmemiş yasalarla çatışıyorum ben. Şey gibi mesela neyse, boş ver. Can sıkıcı önemsiz bir orta yaş krizi geçiriyorum, hepsi bu. Hiç şüphesiz bu da geçip gidecek ve ben karımla kızıma eve dönmeleri için yalvaracağım, yayıncılık dünyasına bana bir şans daha vermeleri için

yalvaracağım ve de önümüzdeki seçimde muhafazakâr adayın yanına çarpıyı koyacağım."

"Ama bu arada, dostum," dedi Kelvin, "yaşadığın krizi kucaklamak zorundasın. Çünkü psişeden kaynaklanan zorlayıcı dürtüler de bedenden kaynaklananlar kadar sağlıklıdır. Şunu demek istiyorum Sheridan, mesela canın bir şey çektiğinde ne demektir bu, bedenin sana belirli bir eksikliği haber veriyor demektir – vitamin, protein falan gibi. Aynı şekilde zihnin de herkesin gittiği yoldan gitmemen için uyarıyorsa seni, onu dinlememekle büyük hata yaparsın. Çünkü Sheridan, tımarhaneyi boylayanlar kimlerdir biliyor musun: Hayatın akışına direnenlerdir."

Sheridan nefesini koyverip başını kaşıdı.

"Vallahi ne diyeyim . . . bu kadarını hazmetmek benim gibi bir ihtiyar için biraz zor."

Zaman geçip gitmekteydi. Belki dakikalar, belki de saatler olmuştu. Sheridan zaman zaman kendini konuşmaya kaptırıyor, ama zihni her defasında dünden beri aklından çıkmayan o hayalin içine gerisin geri çekiliyordu. Kapı kilidinin açılması hayaliydi bu. Karısı ve kızıyla gözyaşları içinde kucaklaşmaları. Hogarth'ın yarımiyavlama, yarı-guruldamayla onu selamlayan sesi. Karısının Alp esintili iç açıcı kokusu. Folucia'nın hindistan cevizi. *Telegraph*'ın kare bulmacası.

Gerçekten bu kadar korkunç bir şey mi yapmıştı? Bu kadar zaman bir telefon etmemelerini hak edecek kadar kötü biri miydi Sheridan?

Jennifer'ın ona söylediği son sözler şunlardı: "Sheridan, sana 'Aptalca bir şey yapma' derdim ama, nefesimi boşuna tüketecekmişim gibi bir duyguya kapılıyorum."

Folucia'nın ona söylediği son sözler, hiçbir şeydi.

Jennifer, evden ayrılmalarının kendi moral bozukluğundan kaynaklandığı konusunda Sheridan'ı ikna etmeye çalışmıştı. Ama Sheridan şüphe duyuyordu bundan. Belki de kızı konusundaki fikirlerinde gerçekten çok yanılmıştı – ve yaptığı şey gerçekten de karısının düşündüğü kadar rezilce bir şeydi. Ve belki de, Jennifer'ın neredeyse ima ettiği gibi, Sheridan kızının güvenini boşa çıkararak dünyanın en büyük suçunu işlemişti.

Karanlık basmış olduğundan misafirlerin ikisi de Sheridan'ın

gözlerindeki buğulanmayı fark etmedi. Sheridan genzini temizleyip başını salladı. Bunun, yeterli miktarda cinden sonra insanın üstüne çöken o iç karartıcı duygusallıktan başka bir şey olmadığının farkındaydı tabii. Hem, onca yolu göze alıp onu görmeye gelmiş olan bu iyi insanlara gereken konukseverliği gösteremediğinin de farkındaydı.

"İçkisini tazelemek isteyen var mı?" diye gürledi kendinden emin bir sesle.

Daha ilk bardağı doldurmaya çalışırken şişe boşaldı ve Sheridan kendini zorlayıp ayaklarının üzerine kalktı. Olduğu yerde sendeledikten sonra hızla içki dolabına doğru atıldı ve yere yuvarlanmaktan son anda kurtularak dengesini toparladı. Sheridan körkütük sarhoş olduğunu birden kavradı ve devam etmeden önce üst üste birkaç nefes aldı.

Gözleri karanlığa alışmıştı gerçi, ama içki dolabının içi ayrı bir sorun oluşturuyordu. İçki şişesine benzettiği bir şeye hamle ederek dolaptan bir soda fıskiyesi çıkardı. "Bu pek işimize yaramaz," diye söylendi kendi kendine. En sonunda brandi olduğuna kanaat getirdiği bir şişe yakalamayı başardı, ama üzerindeki etiketi okumaya çalışarak kendini utandırmaya hiç niyeti yoktu. İçindeki şey yeterince sert ve şişe de yeterince dolu görünüyordu, dolayısıyla Sheridan şişeyi çekip aldı. Sallantılı dönüş yolculuğu sırasında, Kelvin'in dili dolanarak anlatmakta olduğu bir şeylere kulak vermeyi başardı.

"Ne var biliyor musun, gezginsin diye insanlar sanıyorlar ki eşyalarını çalacaksın, yok işte, kalkıp halılarına işeyeceksin sanıyorlar. Halbuki var ya, gezginlerin çoğu onlardan daha dürüsttür ve de daha temizdir, yani, evlerde yaşayan insanlardan falan. Şimdi bak, ben her türlü mülkiyetin hırsızlık olduğuna inanıyorum, değil mi? Ama yine de saygı gösteriyorum. Arabamızı kırıp döken, köpeğimize kötülük eden o orospu çocukları gibi değilim yani. Açıkça söyleyeyim sana, iki gezgini evine almak öyle herkesin yapacağı şey değil. Ve de şunu da söyleyeyim, hani demiştin ya acil bir durum olursa ara diye, o zaman işte, laf olsun diye söylüyorsun gibi gelmişti biraz. Ama içimden bir ses öyle olmadığını söyledi bana ve ben de işte numaranı sakladım, şey gibi yani bir çeşit tılsım gibi. Ve de bu tılsım çok . güçlü olduğundan, onu kullana-

bilmek için kendimi birkaç gün hazırlamam gerekti, öyle değil mi yavrucuğum? Ama sonra, bu akşam birdenbire anladım ki, zamanı gelmişti artık. Ve de bak, yanılmamışım işte . . ."

Sheridan emin olamıyordu, ama Kelvin'in keskin İrlanda aksanı Londra aksanına dönüşmüştü sanki. Aynı anda Sheridan, gezginlerin gerçekten de evsizlerden bütünüyle ayrı bir kategori oluşturduğunu düşündü. Ama kim bilir, belki de yanılıyordu.

"Ya, evet," diye karşılık veren kendi sesini duydu.

Sheridan, içkiye rağmen içinde giderek yükselen bir huzursuzluk hissetmekteydi. İçmekten vazgeçip misafirlerini incelemeye koyuldu. Sarhoşluğu dağıldıkça, onları buraya davet etmekle büyük bir hata yapmış olduğu inancı zihninde güçleniyordu. Birden her şey kafasında aydınlandı. O kadar açıktı ki aslında. Dürüstlükle ilgili bütün o zırvalamalar falan. Kelvin (ya da kızın artık dediği gibi, Yan) besbelli bir dolandırıcıydı ve Sheridan da aptalın tekiydi.

Sheridan, onları bu konuda sıkıştırabilecek kadar ayık olup olmadığını tartmaya çalıştı. Sonunda, olmadığına karar verdi. Onlar gidene kadar uykuya direnmek zorundaydı, başka çaresi yoktu. Gitmek, kısa ya da orta vadeli planlarının bir parçası idiyse tabii.

Gelgelelim, karşısındaki ikili kuşkuya yer bırakmayacak biçimde sarhoş olmaktaydı. Ayrıca, Sheridan'ın içmesi konusunda da hiç ısrarcı olmuyorlardı. Hem hangi dolandırıcı iş üstünde kafayı bulmaya kalkardı ki?

Sabahın ilk kuş cıvıltıları duyulmaya başlamıştı. Normal şartlarda bu seslerin Sheridan'ı uyandırması –daha önce uyanmamışsa tabii– ve onu sabah bunaltısının kucağına atması gerekiyordu. Ama bu sabah hiçbir şey, dünyanın uyanıp aklıselime geri dönmesinden daha fazla sevindiremezdi Sheridan'ı.

Misafirler sessizleşmişti. Ama içmeye hâlâ devam ediyorlardı.

Yantra kendini yukarı iterek doğrulmaya çalıştı ve Sheridan'ın içi büyük bir umutla aydınlandı.

"Hela," diye inledi Yantra ve sendeleyerek odadan çıktı.

Jayne, gözlerini boşluğa dikmiş, sessizce oturmayı sürdürüyordu.

"Vakit de iyice geç oldu," diye şansını denedi Sheridan.

"Hayır, geç olmadı," diyerek ona sırıttı Jayne. "Vakit erken ol-

du, Ayı Yogi."

"Hıı, evet. Haklısın galiba."

Jayne'in sırıtışı suratında asılı kalmıştı.

"Sheridan?" diye seslendi tatlı bir sesle.

"Hımmm."

"Kucaklaşmak ister misin?"

"Hayır, hayır. Gerçekten. Ben iyiyim, teşekkürler."

"Hiç sorun değil. Yantra kızmaz. Hem, bize öyle iyi davrandın ki. Sanırım o da seninle kucaklaşmak isteyecektir."

"Buna gerçekten hiç gerek yok. Emin olabilirsin."

"Kucaklaşmayı pek sevmeyen biri misin yoksa?"

"Evet, evet. Kesinlikle öyle biriyim."

"Babam gibisin demek ki. O da kucaklaşmaktan pek hoşlanmaz. Zaten ona biraz benziyorsun da, biliyor musun."

Sheridan çekilen sifonun sesini ve Yantra'nın botlarının oturma odasına doğru yaklaşan patırtısını duydu. Adamın evin içinde gezinmeye kalkmadan dosdoğru geri dönmesi Sheridan'ı memnun etmiş ve biraz rahatlatmıştı.

Yantra yere çökerek eski pozisyonunu aldı ve içkisini yudumladı. Suskunluk sürmekteydi.

Aradan zaman geçti. Oda yeniden renklere büründü. Buna karşılık ikili hiçbir yorulma belirtisi göstermiyordu.

Sheridan'ın ayaklarına iğneler batmaya başlamıştı. Düşünceleri küçük kaoslarla gölgelenmekteydi. Uyanık kalmak için dudağını ısırdı.

Gün tamamen ışımıştı artık. Şayet onu soymak gibi bir niyetleri varsa, bunu şimdiye kadar yapmış olmaları gerekirdi. Belki de uyuyakalmışlardı. Sheridan gözlerini açıp bakacak gücü kendinde bulamadı. Hem umurunda da değildi artık. Evinden canlarının istediğini alıp gidebilirlerdi, gerçekten umurunda değildi. Ondan alamayacakları tek şey, uykunun kelimelere sığmayan saadetiydi.

Beyninin içinde patlayan bir ağrı.

Aniden sökün eden bir dehşet duygusu.

Tanımadık bir oda.

Beş saat sonra Sheridan Entwhistle tamamen uyanmış durumdaydı.

Hareket etmeyi becerebildiği anda kalkıp ne çaldıklarına, neleri kırıp döktüklerine ve nereye dışkıladıklarına bakacaktı.

Altında boğulmakta olduğu yorganı üzerinden attı ve doğrulup oturdu.

Hasiktir, pabuçlarını bile götürmüşlerdi!

Sheridan göz ucuyla saatine baktı.

Birden mor bir köpek görüş alanının içine daldı ve kapıdan fırlayıp gitti. Rüyalar dünyasından kaçmış bir varlık olmalıydı bu.

Sheridan ayağa kalkıp kafasındaki saç şeridini yatıştırdı. Pabuçlarının sandalyenin yanında durmakta olduğunu fark ederek biraz rahatladı. Telaşla pabuçları ayağına geçirmeye çalıştı.

Yine o mor köpek göründü. Ve de . . . gerçekti hayvan! Sheridan yutkundu ve gerisin geri oturdu.

O sırada Jayne içeri girdi. Üzerinde bir havlu vardı. Sadece bir havlu. Kafasındaki incecik saç tutamı ıslanmış ve yüzüne düşmüştü. Elinde bir bardak tutuyordu.

"Günaydın, A.Y.," diye şakıdı, elindeki bardağı ona uzatarak. "Alka-Seltzer." Elini şefkatle Sheridan'ın yüzünde gezdirdi ve sırıttı. "Pekâlâ, A.Y. İtiraf zamanı. Sana sormadan banyo yaptım ve kendime bir kahve hazırladım. Sen de ister misin?"

"Ee, evet. Evet, hayatım. Bu . . . harika olur gerçekten. Sütsüz ve şekersiz."

"Söyle bakalım A.Y., köpeğimizi sevdin mi?"

"Vallahi, insanlara ve mobilyalara saygılı davrandığı sürece, hiçbir itirazım . . ."

"Ama biliyor musun, dün gece seninle sohbete öyle dalmışız ki onu unutup gitmişiz. Koruluğun oradaki araba parkında, çakılların üstünde bağlı kalmış."

"Ne kadar feci."

Sheridan kalkmak üzere davrandı.

"Hayır, hayır, A.Y. Sen olduğun yerde kal. Biz sana kahvaltını getiririz."

"Kahvaltı mı? Aslında bundan çok emin . . ."

"Merak etme. Senin yiyeceklerin değil. Sütçüden bir şeyler satın aldık."

"Ha, sütçüden, peki."

Böylece Jayne'le Yantra Sheridan'a hizmet ettiler ve Sheridan, kusmanın eşiğinde olmasına rağmen, acıkmış ve onlara minnettar kalmış numarası yaptı.

Ardından Jayne ve Yantra, Sheridan'ın evini temizleme konusundaki niyetlerini dile getirdiler ve –her ne kadar yabani ot ayıklamak denen o faşist seçmeci tavra ikisinin de ciddi itirazları olsa da– bahçeyi de elden geçirmek istediklerini belirttiler.

"Hayır, hayır," diye karşı çıktı Sheridan. "Gerçekten, hiç gerek yok buna."

"Ama A.Y., anlamıyorsun. Bizim için dert değil. Yapmak *istiyoruz*. Öyle değil mi, Yan?"

"Evet, öyle."

"Hayır, hayır. Böyle bir şeye gerçekten . . ." Birden Sheridan'ın zihni aydınlandı ve yüzünde günün ilk gerçek gülümsemesi belirdi. "Peki o zaman. Neden olmasın? Neden olmasın ki? Tabii eğer çalışacaksınız, ben de size ödeme yapmakta ısrar ediyorum. Size bir karşılık vermek istiyorum, şey için, katlandığınız yo . . ."

"Ama bizim için *yorgunluk* değil ki bu, A.Y."

Sheridan yolculuk demek üzereydi halbuki.

"Baksana, Jayne," dedi Yantra, yüzünde derin bir üzüntü ifadesiyle. "Belki de . . . bizden, hoşlanmıyor."

"Tabii ki sizden hoş . . ."

"Belki de bize, defolup gidin demek istiyor, ha?"

"Hayır, hayır," diyen kendi sesini duydu Sheridan. "Bununla hiç ilgisi yok. Ben sadece . . ."

"Sadece ne?" Yantra hâlâ üzgün görünüyordu.

"Sadece . . ."

"Sana kendimi Kelvin diye tanıtmama kızdın, öyle değil mi? Ama bak, ben insanlarla ilk tanıştığımda, yani kendimden yaşlı in-

sanlarla ve bir de aynasızlarla, genellikle başka isimle tanıtırım kendimi, öyle değil mi Jayne? Hani, ne olur ne olmaz diye. Birine kendi adımı ancak ona güvenmeye başlayınca söylerim, anlatabiliyor muyum?"

"Bak, senden ya da Jayne'den hoşlanmıyor falan değilim. Hayır, hayır. Aslında tam tersi. Ayrıca hayata yaklaşımınıza da hayranlık duyuyorum. Hatta doğruyu söylemek gerekirse, cesaretinizi biraz kıskanıyorum bile. Ama şunu anlaman gerekiyor ki . "

"*Hayır, Sheridan*," diye gürledi Yantra. "Asıl senin şunu anlaman gerekiyor ki, burada işin içinde başka güçler var."

"Olabilir. Ama kendi evimde bana bağrılmasına tahammülüm yok, teşekkür ederim."

"Özür dilerim. Gerçekten çok özür dilerim, dostum. Ama Sheridan, benim yürekten inandığım bazı şeyler var. Bizim hakkımızda bir karara varmadan önce sana mutlaka söylemem gereken şeyler. Jayne'le başlangıçta anlam veremediğimiz şeyler. Ama sonra, üzerinde konuşunca, her şey öyle güzel yerine oturdu ki."

"A.Y. Lütfen dinle şunu. O kadar, o kadar . . . gerçek ki."

Böylece Yantra, bir haftadan daha kısa bir süre önce tam bu evin kapısının önünde park etmelerine neden olan o karmaşık olayları anlattı. Hikâyeye Jayne'in rüyasını da kattı; rüyasında görüp babası sandığı o adamın Sheridan olduğuna inanıyordu şimdi Jayne. Croydon'da kaldıkları sırada aldıkları psişik mesajları ve o zaman bunları nasıl kavrayamadıklarını anlattı. Ve de kendisinin Sheridan'ın numarasını nasıl sakladığını, tıpkı büyülü bir tılsım gibi. Gelgelelim, itiraf etmeliydi ki onları bir araya getiren şeyin ne olduğu konusunda en ufak fikri yoktu Yantra'nın. Bir şey onları bir araya getirmişti işte, tek bildiği buydu. Ve bu konuda hiçbir şüphesi yoktu.

Sheridan Yantra'nın hararetle anlattığı hikâyeyi dinledi ve abartılı el-kol hareketlerinin oğlana sevimlilik kattığını düşündü. Aslına bakılırsa bu senaryonun tek gizemli yanı, Yantra'nın onu kandırmayı başardığına ne zaman ikna olacağı ve lafın sonunu ne zaman getireceği idi.

"Anladın mı şimdi, A.Y.?" diye yalvaran bir sesle sordu Jayne. "Seninle tanıştığımız için neden bu kadar heyecanlandık, anladın mı? Birbirimize bir şey öğretmek için bir aradayız yani. Tek sorun,

bunun ne olduğunu bilmiyoruz."

Sheridan başını salladı. Jayne ve Yantra gülümsediler.

"Demek öyle ha, anladım tabii."

"Harika, harika." Jayne kucaklaşmak üzere saldırıya geçti ve Sheridan kendini korumak için elini ileri doğru uzattı.

"Peki o zaman, ne kadar istiyorsunuz?"

"Hayır, hayır, hayır, hayır!" diye bağırdı Yantra. "Senin paranı istemiyoruz biz."

"Sadece . . . evimi mi?"

"Hayır, hayır. Lütfen Sheridan, bırak da konuşayım. Bırak da içimdeki manevi birikimden sana bir şeyler aktarmaya çalışayım. Eğer başaramazsam, söz veriyorum, rahat bırakacağız seni. Para da istemiyoruz, başka bir şey de. Hem, aldığımız sütle ekmeğin artanını da sana bırakırız."

Yantra bir nefes alıp derin ve hürmetkâr bir yüz ifadesi takındı. Sonra gömleğinin kolunu sıyırdı ve siyah dövme boyasıyla yapılmış, dokuz üçgenli bir mandala çıktı ortaya – bir *yantra*.

"Bu çember varoluşun bütünlüğünü temsil ediyor. Birbirinin içine girmiş şu iki büyük üçgen de Shiva'yla Shakti'nin birliğini, dişiyi ve erili, ya da zıt kutupların birliğini. Diğer üçgenler ise düşünce, duygu, sezgi, akıl gibi şeyleri. Genellikle meditasyon yaparken yoğunlaşmak için kullanılır bu. Bir sürü farklı *yantra* vardır. Hepsi de iki üçgeni çevreleyen bir çember üzerine yapılır, ama bu gördüğün . . ."

"Ne kadar büyüleyici."

"Buna bakmak içinde hiçbir duygu uyandırmıyor mu?"

"Özür dilerim. Bu anlattıkların gerçekten de çok ilgi çekici ama, ne de olsa, Anglikan Kilisesi'ne bağlıyım ben."

"Hiç sorun değil. Çünkü bak, Sheridan, bütün dinler doğrudur. Bilincimizin derinliklerine doğru ne kadar inersek tanrısal olana o kadar yaklaşırız. Hıristiyanlık bu tekniklerden sadece biri. Tantrik meditasyon ve Zen inancı ise başka teknikler. Yani Sheridan, hepimizin ruhunu birbirine bağlayan bir şey var. Ve de, yani, bu ruhsal siberuzayın içinde, kolektif bilinçdışında, biz seni arayıp bulduk, Sheridan. Biz bunu açıkça görebiliyoruz. Ama sen göremiyorsun, öyle değil mi?"

"Korkarım göremiyorum, hayır."

"Peki o zaman, Sheridan, gitmemizi istiyorsan, söyle yeter."

"Bakın, lütfen beni yanlış anlamayın. Sizden hoşlanmıyor değilim, tam tersine. Ve de, sanırım güvenimi de kazandınız, ama ben sadece . . ."

"Açıkça söyle şunu, Sheridan."

"Lütfen . . ."

"Söyle şunu, dostum."

"Peki o zaman. Peki. Gidin lütfen."

Yantra Sheridan'ı kucakladı ve sakallarıyla Sheridan'ın yüzünü dalayarak, hiç bitmeyecekmiş gibi gelen bir süre boyunca öylece kaldı. Arkasından Jayne boynuna atladı. Sonra dönüp gittiler. Ve Sheridan, kendini şimdikinden daha yalnız ve daha mutsuz hissettiği tek bir sefer bulabildi hafızasında.

Kırk beş yaşındaki bir adamın –ya da bir kadının– istimnaya başvurduğunu düşünmek biraz rahatsız edici olabilirdi. Aslında, kimse bu düşünceyi Sheridan'ın kendisinden daha rahatsız edici bulamazdı. Durumu kısaca özetlemek gerekirse Sheridan, bu konudaki günlük uygulamasını hayli sefil ve yavan bir gereklilik olarak değerlendiriyordu.

O akşamüzeri kendini yapayalnız ve nereden çıktığı belli olmayan bir şehvet duygusuyla yatakta bulan Sheridan, suçluluk verici bir dalganın bedenine yayılmakta olduğunu hissetti. Ve de, her zamanki dergilerinden birine başvurmak yerine zihninin küçük bir gezintiye çıkmasına izin vererek, başka türlü bir adam olsaydı neler olabileceğini düşünmeye koyuldu. Kadınlar ve durumlar, yavaş çekimde hareket eden bir rulet çemberi gibi gözünün önünden geçmeye başladılar. Bu da yeterince heyecan vericiydi gerçi, ama asıl heyecan topun nerede duracağını hayal etmekteydi – şanslı hanım kim olacaktı acaba? Rulet çemberi birdenbire kararını verdi.

Üstelik, Sheridan'ı olağanüstü şaşırtan bir karardı bu.

Telefon çaldı ve Jayne'in görüntüsü silinip gitti.

Folucia daha önce arayamadığı için özür diledi. Aramak istemişti aslında ama Jennifer izin vermemişti, Sheridan'ın birkaç gün "kendi yağıyla kavrulması" daha iyi olacağı için.

Sheridan ona artık bir yetişkin olduğunu ve de canı ne isterse yapabileceğini söylemeyi geçirdi içinden, ama sonra, Jennifer'ın her zaman en doğrusunu bildiğini kabullenmeyi daha akıllıca buldu.

Folucia Sheridan'a iyi olup olmadığını sordu. Sheridan, canlı ve aklı başında çıkmasına özen gösterdiği bir sesle iyi olduğunu belirtti. Folucia onu özlediğini söyledi. Ben de seni özledim, dedi Sheridan. Sonra Folucia, Jennifer'ın kendisiyle küçük bir konuşma yapmaya hazırlandığını söyledi. Bu konuşmadan sonra onu görmeye gelebilecekti belki.

"Baba, neler oluyor anlamıyorum. Gerçekten o kadar korkunç bir şey mi yaptın?"

Sheridan'ın sırtından bir ürperti geçti.

"Yani . . . bilmiyor musun?"

"Allahım, aklım öyle karıştı ki. Annem bana bölük pörçük bir şeyler söylüyor. Dedi ki mesela, o şey insanı hapse sokabilirmiş. Ve de –bu kısmı gerçekten çok tuhaf– beni evden götürmesinin nedeni, senin yapmak istediğin şeyin *hoşuma gidebileceğinden* korkmasıymış. Bir de, biz seni gerçekten terk etmemişiz, boşanma gibi değilmiş yani, sadece sana bir ders veriyormuşuz. Ama ben sana neden ders verdiğimi hiç bilmiyorum, o ayrı. Yine de, konuşmayı yapana kadar seni görmeye gelmeyeceğime ve eve dönmeyeceğime söz verdim. Ama annem durmadan bana söyleceğine söz veriyor, sonra da söylemiyor – çünkü, şey diye, çok korkunç bir şey olduğu için."

"Ah Folucia, tatlım benim. Ne kadar üzgünüm, bir bilsen. Ben. . ."

"Boş ver baba, önemli değil," diyerek güldü Folucia. "Evlilik krizlerinde çocuklar hep böyle tenis topu gibi hissederler kendilerini."

"Doğrusu, duruma çok filozofça yaklaştığını kabul etmek zorundayım."

"Sosyal bilimlerden yeterlik sınavına hazırlanmanın iyi yanlarından biri. Neyse, annem seninle konuşmak istiyor."

"Sheridan?"

"Jennifer, nasılsın?"

"Asıl sana sormalı, Sheridan, sen nasılsın?"

"Harika."

"Ben de öyle tahmin etmiştim zaten."

"Hayır, saçmalama. Onu demek iste Tabii ki sizi özlüyorum. İkinizi de deli gibi özlüyorum. Ayrıca bütün bu olan bitenlerin gerçekten, olağanüstü saçma olduğunu söylemem gerek. Folucia'nın hediyesine gelince: Ona neler anlatıyorsun Allah aşkına? Anladığım kadarıyla Folucia çok . . . çok korkunç bir şey yaptığım izlenimine kapılmış."

"Bence öyle yaptın zaten, Sheridan Entwhistle."

"Pekâlâ Jennifer. Senden özür diledim. Yanlış yaptığımı, düşüncesizce davrandığımı, ne bileyim işte, hakkımda her ne düşünüyorsan haklı olduğunu söyledim."

"Evet biliyorum Sheridan, söyledin." dedi Jennifer hınç yüklü bir sesle. "Şu anda evden uzakta olmamın nedeni de bu işte. Tam olarak bu."

"Kusura bakma, ne demek istediğini anlayamadım, Jennifer."

"O zaman düşün biraz, Sheridan Entwhistle. Cevabı bulduğun zaman, şanslıysan eğer, belki yeniden ailene kavuşursun."

Telefon çarparak kapatıldı, ama Jennifer tarafından değil.

Ne hakla yapardı bunu? Jennifer ne hakla, kendisinin çektiği bunca şeyden sonra, böyle bir şantajda bulunmaya kalkardı? Sheridan düşündükçe, uğradığı ihanet kafasında yavaş yavaş anlam kazandı.

Şimdi, Sheridan birtakım sıradışı davranışlar sergilemişti. Ve sonuncusunda Jennifer, gözdağı vererek ona aptalca davrandığını kabul ettirmeyi başarmıştı. Bu da demekti ki, Sheridan başından beri ne yapmakta olduğunu biliyordu. Kısacası, Jennifer'a bakılırsa ne bunalım vardı ortada, ne de hastalık – dolayısıyla Sheridan'ın durup dururken aklını kaçırmış gibi davranmaya başlamasının tek nedeni şeydi . . . neydi acaba, Sheridan bilemiyordu. Belki de Jennifer, bunları şey için ilgi çekmek için yaptığını düşünüyordu. İki hıçkırık tuttu diye onlardan daha fazla ilgi dilendiğini mi sa-

nıyordu? Hey Allahım, düpedüz şımarıklık mı yapıyordu yani Sheridan?

"Çok teşekkür ederim Jennifer, ne kadar tatlısın," diye hırıldadı dişlerinin arasından.

Ama tabii ki bunları Folucia'ya başka bir kisve altında sunması gerekiyordu. "Baban çok yaramazlık ettiği için çay vermeden odasına gönderiyoruz onu" diyecek hali yoktu elbette. Hayır efendim, kızının onu hasta bir adam sanması gerekiyordu, ahlaksızlığını herkese bulaştırmaktan kaçınmayacak kadar hasta bir adam.

Sheridan'ın gerek Folucia'yla gerek erkek arkadaşıyla Jennifer'ın asla beceremeyeceği kadar iyi anlaşabilmesinin hiçbir önemi yoktu. Kariyerinin ufalanıp gitmiş olmasının hiçbir önemi yoktu. Sheridan'ın bir kalp krizi geçirmiş olmasının –en azından geçirmiş kadar olmasının– da öyle.

Sheridan Entwhistle hayatı boyunca bu kadar yoğun bir hiddete kapıldığını hatırlamıyordu. Aslına bakılırsa, karısına karşı bu yoğunlukta herhangi bir duygu hissetmiş olduğundan da kuşkuluydu.

Pete Hazeldene'in Sheridan Entwhistle'ı ziyaret etmek için bu anı seçmiş olması, talihin acı bir cilvesiydi belki de.

"İyi akşamlar, Sheridan," dedi Pete, bakışları komşusunun sabahlığına mıhlanmış olarak.

"Pete," diye karşılık verdi Sheridan.

"Bak, doğrudan konuya gireceğim, dostum. Son zamanlarda hayatının biraz, nasıl demeli, ee, karışmış olduğunun farkındayım. Karınla ilgili durum falan, duymadım desem yalan olacak. . ."

"Doğrudan konuya girecektin, Hazeldene. Unuttun mu?"

"Evet, evet. Konuya geleceğim. Ya işte, Sheridan. Biliyor musun, bugün işten izin aldım. Biraz bahçeyle uğraşayım diyorum. Şöyle bir-iki çukur açayım. Birkaç da bira yuvarlarım, anlarsın ya, Sherry. Her neyse, asıl söylemek istediğim şuydu. Bak Entwhistle, bana arkadaşını söyle, sana kim olduğunu söyleyeyim demişler, bilmem anlatabiliyor muyum?"

"Öyle mi demişler? O zaman bir an önce burdan çekip gitsen iyi olacak. İnsanların beni bahçıvanlık heveslisi bira göbekli bağnaz bir herif sanmalarını hiç istemem."

"Evet, evet, çok komik, Sherry. Uzun etme işte, ne demek istediğimi gayet iyi anladın."

"Anlamadım diyelim, ne olacak?"

"Sheridan, neden bahsettiğimi bal gibi biliyorsun. Onları içeri alırken gördüm seni. Onları uğurlarken gördüm. Mor köpeklerini de gördüm. Koca bir sigara tüttürürken gördüm onları ve de arka bahçende resmen . . . çiftleşirlerken gördüm. Ayrıca Eddie, Lothian'ı gezdirirken korulukta rastlamış onlara ve bu duruma şiddetle

şiddetle, Entwhistle, itiraz etti. Bak sana söyleyeyim, eğer burada kamp kurmayı düşünüyorlarsa . bizzat oraya gidip duruma el koymakta kesin kararlıyım . Çünkü buna müsamaha edemem. Buna kesinlikle müsamaha edemem . . ."

"Pete," dedi Sheridan, dişlerinin arasından. "Kendi mülkümün sınırları içinde kiminle vakit geçireceğim beni ilgilendirir."

"Sorun şu ki Entwhistle, eğer seninle uzlaşmanın mümkün olabileceğine inansaydım, inan denerdim. Biliyorum ki sokak serserilerine karşı özel bir hassasiyetin var, çok duygulandırıcı bir şey tabii. Ama şimdi kulağını aç da beni dinle. Bundan böyle Millicent Çıkmazı'nda sokak serserilerine rastlanmayacak. Şunu da bil ki senden rica etmiyorum, Sheridan. Anladın mı, rica etmiyorum. Ve de . . . yapabileceğim pek çok şey var. Bir kısmı kanuni, bir kısmı kesinlikle değil. Ve inan bana, Entwhistle, kendi kanunlarımı uygulamaktan da hiç çekinmem. Yemin olsun ki çekinmem."

"Uğradığın için teşekkürler, Pete. Tehditlerin yerine ulaştı. Şimdi çek arabanı."

Sheridan Entwhistle gülümsedi, kapıyı arkasından usulca kapattı ve üstünü değiştirmek üzere üst kata fırladı.

Bir an için kararlılığını kaybeder gibi oldu. Belki de aptallık ediyordu. Belki komşusunun bağnazlığına meydan okuyor değildi de, banliyö dünyasına özgü aynı üste çıkma hırsıyla hareket ediyordu sadece.

Yoksa başka bir şey miydi onu yönlendiren? Çok daha sinsice bir şey? Neyse ne, hiç fark etmezdi. Sheridan Entwhistle kararını vermişti.

Sheridan Entwhistle sırtında bir tişörtle çorapsız olarak sokağın çıkışına doğru bir koşu tutturduğunda Pete Hazeldene hâlâ pencerede nöbet tutmaktaydı. Kir pas içindeki beyaz Bedford, sokağın

ucunda belirdiğinde ve üçü köpekle birlikte minibüsten dışarı atlayıp komşusunun evine daldıklarında da, Pete Hazeldene'in pencere nöbeti sürmekteydi.

Jennifer'la Sheridan Edingley Hills Çıkmazı'ndaki fiyakalı apartmanlardan birine taşınmayı hiçbir zaman beceremediler. Aslında Jennifer, bin bir emekle kazandığı parayı pahalı lambalara yatırmanın Sheridan'ın tabiatına ne kadar aykırı olduğunu adı gibi biliyordu, sırf evlenmeyi ertelemenin bir yöntemi olarak lafını etmişti bunun. Sheridan'dan hoşlanmıyor değildi, gerçekten hoşlanıyordu ondan. Ama yine de içinde çocukça bir inanç vardı, biraz daha saçlı, biraz daha uzun boylu, biraz daha derin ruhlu birinin, parıldayan çizgili takım elbisesi içinde çok geçmeden karşısına çıkacağı inancı.

Sonra yirmi yedi yaşındayken ilk beyaz telini keşfetmiş ve hayatı değiştirme çabasının umutsuzluğuna dair keskin bir kavrayışa kapılarak, arızalı denebilecek bir ruh hali içine itilmişti. Zira Jennifer telefona sarılarak işyerinden Sheridan'ı aramış ve dördüncü evlilik teklifi üzerinde yeniden düşündüğünü, Sheridan'ın karısını çalıştırmamak yolundaki ısrarından vazgeçmesi koşuluyla bu teklifi kabul etmeye hazır olduğunu bildirmişti.

Sheridan sanki bir müşterisiyle konuşur gibi gülmüş ve o anın bu gibi konulardan konuşmak için çok uygun bir zaman olmadığını söylemişti. Akşam buluşacak ve bu meseleyi tartışacaklardı. Sheridan heyecansız, dümdüz bir sesle konuşmaktaydı. Jennifer bu işlerden anlıyor olsaydı eğer, önemli bir iş bağlamaya hazırlanan profesyonel bir satıcının hesaplı soğukkanlılığıyla karşı karşıya olduğunu fark edecekti belki.

Sheridan gerçekten de bazı satıcılık yeteneklerinden yararlanmıştı belki. Veya Jennifer, farkında olmadan, önceden hazırlanmış

bir geleceğe kendini çoktan teslim etmişti bile. Ne var ki Jennifer, o güne kadar güvenlik ve -bunu inkâr edemezdi- arkadaşlıktan ibaret olmuş bir ilişki karşılığında bir ev kölesi olmayı kabullenmişti sonunda. Kısacası, bulanık ama yine de bir parça rahatlatıcı bir statüko hayali karşılığında meslek hayatından, bedeninden ve kişiliğinden vazgeçmişti. Ve de, yirmi üç sene sonra, orospu çocuğu göz göre göre çiğnemişti anlaşmayı.

Madem öyle, onu geçici bir süre terk ettiği için neden bu kadar buruk ve üzgün hissediyordu kendini? Güvenlik örtüsünün çekilip alınması yüzünden miydi bu huzursuzluk? Yoksa, sıradanlıktan azıcık da olsa sapan herhangi bir şey yapmanın Jennifer'da uyandırdığı suçlulukla mı ilgiliydi bu? Nitekim, öfkesi yatıştıkça Jennifer, yoldan çıkmasının üzerinden daha bu kadar az zaman geçmişken Sheridan'ı normalliğe döndürmeye çalışmış olmakla belki de hata ettiğini düşünmeye başladı.

Yoksa öbür mesele miydi canını sıkan?

Jennifer, karılık vazifelerini yerine getirmekten vazgeçişinden beri Sheridan'ın –ruhen ya da bedenen– ona sadık kalmış olabileceğini sanacak kadar salak değildi. Elinde dergilerle yaptığı o törensel tuvalet ziyaretlerinde düşüncelerini kendisiyle sınırlamasını bekleyemezdi elbette. Hatta Jennifer, bir gönül ilişkisi yaşamasına da itiraz etmeyeceğini her zaman söylemişti – kendi güvenliğini tehlikeye atmaması koşuluyla tabii. O şapşalın böyle bir şeyi gerçekten becerebileceğini de hiç sanmıyordu ya, neyse. Yine de, personel bölümündeki o kötü ruhlu yaratığa gizlice telefon etmesinin olayların sarpa sarmasını bir şekilde hızlandırmış olabileceği şüphesini kafasından atamıyordu. Neydi adı? . . . Belinda Oliphant.

Evet, incinmişti Jennifer. Fena halde incinmişti. Ama sırf kadınsı bir kıskançlık mıydı hissettiği, yoksa Sheridan'ın, yoldan çıkma eğilimi zaten apaçık ortada olan kızlarına aldığı o aptalca yaş günü hediyesine mi öfkeleniyordu gerçekten, kestiremiyordu. Ayrıca, bu konuda aşikar biçimde taraflı olan Folucia'nın desteğini kazanabileceğinden de çok şüpheliydi.

Folucia bağdaş kurarak yere oturmuş, anormal bir esneklik gösterisi içinde ayak parmaklarından birini kemirmekteydi. Saçını daha yeni kestirmişti ve Jennifer, kızının bu haliyle dünyayı umur-

samayan bir kediye benzediğini düşündü. Ama Folucia dünyayı umursuyordu ve annesinin ilgisinin yeniden kendisine yöneldiğini fark edince ayağını indirdi.

"Anne, bekliyorum."

"Biliyorum, tatlım. Biliyorum. Aslında, şey, bunu sana söylemenin uygun bir yolunu bulmaya çalışıyorum."

"Ama her şey çok basit. Yani, eğer yanılmıyorsam, babamın benim için aldığı yaş günü hediyesiyle ilgili, öyle değil mi?"

"Evet, evet."

"O zaman söyle işte, ne aldı? Çok basit bir şey bu."

"Şimdi, Folucia . . . "

"Evet, anne?"

"Şey aldı . . ."

"Hımmm."

"Folucia, baban, büyük bir sorumsuzluk örneği sergileyerek ve de tamamen yasadışı bir iş yaparak, on altı yaşındaki kızına . . . bir miktar . . . marihuana aldı. Al, söyledim işte."

"Hadi be!"

"Evet."

Folucia uzanıp elini annesinin koluna koydu. Şaşıran ve sevinen Jennifer, yüzüne küçük bir gülümseme yayılmasını önleyemedi.

"Vay canına, anne. Bu gerçekten de . . . çok acayip. Yani, belki de, babam gerçekten biraz *tırlattı*."

"Kesinlikle, kesinlikle," dedi Jennifer, gözlerini iri iri açarak.

"Vay be, bu sahiden de . . . tamamen uygunsuz bir şey."

"Tabii ki."

"Çocuğuna prezervatif vermek gibi bir şey."

"Prezervatif mi? Folucia, prezervatifin yasadışı olduğu pek söylenemez."

"Aman, anne. Esrar da değil . . yani gerçek anlamda değil. Ama yine de çocuklarına prezervatif almazsın, öyle değil mi? Ya da, bir senelik hijyenik ped, mesela? Anlatabiliyor muyum?"

"Vallahi Folucia, bana sorarsan . . . bana sorarsan, hiçbiri uygun hediyeler değil bunların."

"Her neyse, prezervatif demişken, Tony'yle nişanımı bozdum."

"Nişan mı?"

"Ay pardon, anne. Sana ne söyleyecektim diye düşünüp duruyordum. Ama tabii, her şey karşılıklı. Neyse işte, bitti. Tony şapşalın teki. Ayrıca kokuyor. Ve de . kıllı. Bir şeye benzemiyor." Folucia'nın dudağı hafifçe titredi. "Tam bir eşşoğlu eşşek."

Sonra Folucia yüzünü elleriyle kapadı. Sonra Jennifer yüzünü elleriyle kapadı. Ana-kız, hıçkırıklar ve kucaklaşmalar arasında anlamsız teselli sözleri sıraladılar birbirlerine. "Her zaman birbirimize destek olacağız, hiç yalan söylemeyeceğiz, birbirimizden hiçbir şey saklamayacağız," gibi ve "Her şey yoluna girecek, her şeyin üstesinden geleceğiz," gibi.

"Sorun ne biliyor musun," diye sızlandı Sheridan, cin dolu bardağını çimlerin üstüne bırakıp Yantra'nın elindeki şişman sigaraya kuşkuyla bakarken. "Şimdi şurada oturmuş kendimizi karşılıklı zehirlerken ve de bu konuyu tartışırken bile, kendimi iyi hissetmek konusunda büyük güçlük çekiyorum. Bir türlü kendimi bırakamıyorum."

"Sheridan," diyerek gülümsedi Yantra. "Sana yardım edebilirim."

"Doğru söylüyor, A.Y. Gerçekten edebilir."

"Bak şimdi, sen ta yüreğinde hissediyorsun ki dünyada bundan başka bir boyut da var. Sıradanlığa ve sahtekârlığa gömülmemiş bir hayat. Büyülü simetrilerle ve işaretlerle kaynaşan bir dünya. Bunun farkındasın Sheridan, ve de bunu özlüyorsun. Ama yine de, düzenin seni yoğurduğu biçimde davranmaya şartlanmışsın, elinde değil bu. Şimdi bak, yanlış anlama sakın. Seni evinden, ailenden, hayat biçiminden koparmaya çalışmıyorum – güzel şeyler bunlar. Hatta saç biçimin bile o kadar fena değil, biliyor musun. Bütün söylemeye çalıştığım, çizginin öte tarafıyla küçük bir tanışıklığın

sana iyi geleceği. Yani, çekici geliyor sana, belli bir şey bu. Ne de olsa bizi geri çağırdın, öyle değil mi? Ne diyorum biliyor musun, Jayne'le sana biraz davul çalarsak bence işe yarayabilir."

"Hayır, hayır. Lütfen. Komşum. Kendisi biraz şey de Hay Allah, ne halt etmeye böyle dedim ki şimdi ben? Yani, sizi geri getirmemin bir nedeni de onu illet etmekti."

"O zaman davula peki mi diyorsun, A.Y.?"

"Bakın, gerçekten çok ince bir düşünce bu. Ama hava kararıyor. Ve de . . . yani, buralarda hava kardıktan sonra gürültü yapılmasından çok fazla hoşlanmayız. Bir çeşit gizli kural işte. Karanlık bastıktan sonra bongo yasak, ha ha."

"Nasıl istersen, Sheridan. Ama biliyor musun . . ."

"Şşşt."

"Ne oldu?"

"Şşşt. Kapıda biri mi var?"

Pencereden içeri sızan mavi bir ışık dönerek oturma odasını ve serayı aydınlattı. Kapı yeniden çalındı.

"Eyvahlar olsun, aynasızlar geldi. Çömel, Sheridan. İçeri girmeye hakları yok . . . Eğer girerlerse . . . arama izinleri olmadan girerlerse, ağızlarına sıçılır."

Sheridan içkisine uzanıp ayağa kalktı.

"Nereye gidiyorsun sen?" diye telaşla fısıldadı Yantra.

"Kapım çalınıyor, kapıya bakmaya tabii ki."

"Akılsızlık etme, Sheridan. Yan'ı dinle. Aynasızları iyi tanır o."

Ama Sheridan gitmişti bile, mutfaktan geçmiş, koridorda ilerliyordu. Yantra cigaralığından son bir nefes çekip kalanını Hazeldene'lerin bahçesine fırlattı. Sonra Sheridan'ın arkasından seğirtti.

"Yan. Delirdin mi sen, n'apıyorsun?"

"Bu kaçık lavuğu tek başına onların karşısında bırakamam herhalde, değil mi?"

Sheridan Entwhistle en küçük telaş belirtisi göstermiyordu. Polisler dosttu – bir muhafazakâra karşı her zaman saygılı ve anlayışlı davranırlardı. Kaldı ki, kendi evinde ne yaptığı kendisinden başka kimseyi ilgilendirmezdi.

"İyi akşamlar, memur bey," diyerek gülümsedi.

"İyi akşamlar. Bay Entwhistle, öyle değil mi?"

"Ta kendisi. Sizin için ne yapabilirim?"

"Şimdi, bir ihbar aldık . . saçma bir şey aslında, ama yine de ortalığı bir gözden geçirmemiz gerekiyor. Söyler misiniz, Bay Entwhistle, acaba mülkünüzü izinsiz işgal eden birileri var mı?"

"Biz kimsenin mülkünü işgal etmiyoruz," diye tısladı Jayne koridordan.

"Şşşt. Bu konuyla ben ilgilenirim, izin verirsen."

Yantra ve Jayne, Sheridan'ın Jayne'in yersiz çıkışı için polisten özür dilemesini ve onları tamamen kendi isteğiyle davet etmiş olduğunu açıklamasını dehşet içinde sessizce izlediler.

"Anlıyorum," diye mırıldandı polis memuru, bir parça endişeli görünüyordu. "Pek güzel. Hımmm. Şimdi . . . sorun şu ki . . evinizde, ee, birtakım uyuşturucu maddeler bulunduğundan kuşkulanıyoruz."

"Kanıtlayın," diye hırladı Jayne. Koridordan içeri doğru çekilmişti, mutfaktaydı şimdi. "Arama izniniz var mı? İnsanların evine böyle dalmaya . . ."

"*Susar mısın!*" diye parladı Sheridan. "Bunun için çok özür dilerim, memur bey. Gerçekten mazur görülmez bir davranış. Ve evet, tamamen haklısınız. Sahiden de, marihuananın nasıl bir şey olduğunu denemekteydim tam şu sırada."

Memur birkaç saniye için Sheridan'ın suratına bakakaldı.

"Doğrusunu isterseniz, Bay Entwhistle, bana pek esrar çekecek biri gibi görünmediniz. Ama. . . bu konudaki dürüstlüğünüzü hayranlıkla karşılıyorum. Bu sözünü ettiğiniz . . . marihuana, herhalde misafirlerinize ait olsa gerek, öyle değil mi efendim?"

"Tam tersine, memur bey. Sadece ve sadece bana ait."

"Anlıyorum. Peki o halde . . . Acaba şeyi . . . elinizdeki marihuanayı görmemde bir sakınca var mı, Bay Entwhistle?"

"Yo, hayır. Siz burada bekleyin, ben hemen gidip torbayı getireyim."

Sheridan üst kata çıkmak üzere arkasını döndü.

Yantra ve Jayne alık alık ona baktılar. Sonra da birbirlerine.

"Size eşlik etmemde sakınca var mı, acaba?"

"Eh, doğrusunu isterseniz, oda *benim* yatak odam. İnsanlar yatak odalarının özel kalmasını isterler. Ama, neyse . . . eğer ısrar ediyorsanız, buyrun."

"Teşekkür ederim, efendim."

Sheridan'la memur merdiveni çıkarlarken verandada ikinci bir polis memuru belirdi. Yantra ve Jayne adamın üstlerine mıhlanmış bakışları altında hiç kıpırdamadan durdular. Üst kattan sesler geliyordu, ama söylenenleri anlayamadılar.

Aşağı inen memur, küçük bir kağıt torbayı arkadaşına uzattı.

"Tamamdır, ot bu. Yatağın yanındaki komodine koymuş. Nerden bulduğunu söylemiyor tabii. Çok ilginç bir şahsiyet olduğunuzu itiraf etmek zorundayım, Bay Entwhistle." Yantra'ya döndü. "Bunu sen mi getirdin ona?"

"Ben hiçbir şey getirmedim," dedi Yantra. Hâlâ olayın şoku içindeydi.

"Bay Entwhistle, B sınıfı uyuşturucu madde bulundurmanın çok ciddi bir suç olduğunu biliyorsunuz herhalde."

"Çok?" diye tekrarladı Sheridan, ziyaretin başından beri ilk kez hafif bir tedirginlik hissederek.

"Bu bir *suç*. İstersem sizi tutuklayıp karakola götürebilirim, orada da yargılanıp yargılanmayacağınıza karar verilir. Ancak, bunu tamamen kendi kullanımınız için bulundurduğunuza inanıyorum . . ."

"Kesinlikle."

"Ve de, sorumlu yurttaşlar olduklarına inandığımız kişileri bu gibi hatalı davranışlar yüzünden evlerinden sürükleyerek götürme adetinde değiliz. Dolayısıyla, size sözlü bir uyarıda bulunmakla yetineceğim."

"Uyarı mı? Sözlü uyarı, öyle mi? Hem de kendi evimde!"

"Kes sesini, Sheridan," diye araya girdi Yantra. "Seni bırakıyor işte, şapşal."

"Bırakmak mı?"

"Pardon, sizi tutuklamamı mı *isterdiniz*, efendim?"

Evet deme dürtüsü Sheridan'ın içinde zapt edilmez bir şekilde yükseldi. Ne hakları vardı ki? Sheridan'ın *kendi* evine dalmaya, sonra da onu bırakmaya ne hakları vardı bu heriflerin – sırf birkaç kurutulmuş yaprak içti diye!

"Hayır, hayır, bunu pek istemem tabii," diye mırıldanmayı başardı.

"Ayrıca, misafirlerinize vakit geçirmeden elveda demenizi tavsiye ederim. Mahalle sakinleri tarafından çok sevildikleri izlenimi-

ni edinmedim, bilmem anlatabildim mi?"

"Hayır efendim, anlatamadınız. Ama eğer görevinizi tamamladıysanız, size elveda demekten mutluluk duyacağım, bilmem anlatabildim mi . . . memur bey."

"O halde iyi akşamlar, efendim. Gösterdiğiniz anlayış için teşekkür ederim."

Sheridan gözlerini boşluğa dikmiş, koltukta oturuyordu. Yantra içki dolabını boşaltmakla ilgilenirken Jayne Sheridan'ın arkasına geçmiş onun şakaklarını ovuşturuyordu.

Viski şişesini sessizce birbirlerine geçirdiler, bira içer gibi yutuyorlardı viskiyi. Sheridan'ın vücudundan hâlâ ter fışkırıyor, kalbi hâlâ hızlı hızlı atıyordu.

Jayne'le Yantra'nın övgülerine aldırmıyormuş gibi görünmeye çalışsa da, davranış biçiminin bu iki genci bu kadar etkilemiş olması karşısında bir parça gururlanmaktan kendini alamıyordu Sheridan – ona doğuştan anarşist olduğunu söylemeleri ve çıplak kafasının beyaz, yaşlanmaya yüz tutmuş derisinin Jayne'in gencecik parmaklarını hak etmesi karşısında.

*

O akşamın sonraki saatlerinde Yantra, intikam duygusunun yanlış bir şey olduğuna Sheridan'ı ikna etmek için neredeyse bir saat dil dökecekti. Ne var ki, içkinin etkisi artıp öfkesi koyulaştıkça, hiçbir şey Sheridan'ı planlarının basiretsizce olduğuna inandırmaya yetmeyecekti.

O andan itibaren üçü de yasalara harfiyen uyacaklarına söz vermeliydiler. Yasal olmayan kimyasal maddeler kullanmayacaklar, gürültü etmeyecekler, açık mekânlarda çıplak olarak boy göstermeyeceklerdi. Ayrıca, planladıkları intikam tamamen yasal olmalıydı.

Ama şimdilik, içki içip sarhoş olacaklardı. İntikam sabaha kadar bekleyebilirdi. Pete Hazeldene'in bir yere gittiği yoktu nasıl olsa.

Arkadaşınızın buna sonuna kadar karşı çıkacağından emin olsanız bile, ona yardım etmek için duruma onun adına el koymaya kalkışmanız mazur görülebilir miydi?

Bir gece önce Margaret Stem, görülebileceği fikrindeydi.

Bu sabah ise, dayatılmış iyiliklerin o kadar harika bir fikir olduğundan pek emin olamıyordu. Jennifer'a kahvesini uzatırken kahve fincanı tabağın üzerinde hafifçe sallandı.

"Bu sabah nasıl hissediyorsun kendini?"

"Çok daha iyiyim, Margaret. Folucia'yla aramız düzeldi. Hem görünüşe bakılırsa Folucia benim tarafımda galiba, bir bakıma yani. Ayrıca, şaşırtıcı bir gerçeği kabullenmeye başladım . . . sanırım ben, aslında eski hayatımı özlüyorum. Ve de evet, belki birazcık fevri davrandım. Kısacası Margaret, ona telefon etmeye karar verdim. Kim bilir, belki de evine sandığından çok daha çabuk kavuşursun."

"Bak sen. Bir çözülme başlangıcı mı sezinliyorum acaba?"

"Belki de öyledir, Margaret. Ne bileyim, böyle bir şey daha önce hiç başıma gelmedi ki. Yani, dargınlıkları sürdürmek konusunda çok deneyimli olduğum söylenemez." Jennifer güldü. Margaret gülmedi.

"Jennifer bak, haddim olmadan konuştuğumu düşünebilirsin, ama ben, doğrusunu istersen, bunu yapmamanı tavsiye ederim. Hiç değilse birkaç gün daha. İkinizin de kendi başınıza çözmeniz gereken daha pek çok sorununuz var. Yok, yok, dayanırsan çok daha iyi edersin. *Benim fikrimi* sorarsan, *ikiniz de* buna hazır değilsiniz."

"Gösterdiğin ilgiye teşekkür ederim, Margaret. Ama, neticede, o *benim* kocam. Hem neden *ikiniz de* dedin ki? Bildiğin bir şey mi var, Margaret?"

Margaret Stem gözlerini kaçırdı. Suçlu bir edayla içini çekti, sonra çaresizce iç geçirdi.

"Hay Allah. Aslında hiçbir şey söylememeye niyetliydim. Ama yani, nasıl olsa eninde sonunda öğrenecektin. Bu arada, sakın işine burnunu soktuğumu falan sanma. Sadece şey oldu, dün akşam

Eddie telefon etti, biraz dedikodu etmek için. Ve de, öyle anlaşılıyor ki, Sheridan'ın birtakım . . . misafirleri varmış."

"Misafir mi? Ne misafiri?"

Margaret Stem başını iki yana salladı ve kederli yüz ifadeleri takınıp üzüntüyle iç geçirerek Entwhistle'ların evinde olup bitenler hakkındaki rivayetleri nakletti. *Esrar* ve *cinsel birleşme* sözcüklerini fısıldayarak söyledi, *gürültü, külüstür* ve *köpek* derken sesini kınarcasına yükseltti. Ve Margaret Stem böyle bir haberi iletmekten üzüntü duyduğuna kendini bile inandırmayı başardıysa da, bu konuşmadan, uzun bir kuaför ziyaretini aratmayacak kadar büyük bir haz aldı.

Margaret zaman zaman hikâyeyi kendi hayal gücüyle zenginleştirmekte olduğunu fark ederek, "Ama bilemem tabii, bana *söylenen* bu" türünden ikazlarla kendini sağlama alma ihtiyacı duydu. Akşam üzeri telefon kulübesine yaptığı ziyaretten de Jennifer'a hiç söz etmedi. Yaptığı şeyden hiç de pişmanlık duymuyordu ayrıca. Gerekeni yapmıştı o. Zaten Pete, halihazırdaki tatsızlıklara rağmen Sheridan'la dostluklarının uzun bir geçmişe dayandığını söyleyerek karşı çıkmasaydı, Eddie kendisi çağıracaktı polisi. Margaret sadece Jennifer'ın iyiliğini düşünüyordu.

O anda birisi çıkıp da bir parça yalnızlık çektiğini ve evindeki hareketlenmeden vazgeçmek istemediğini ima edecek olsa, hiç düşünmeden tokadı patlatırdı Margaret, emindi buna.

"Doğrusunu istersen, Margaret, bütün bunları sineye çekmekte biraz zorlanıyorum. Evsizlere kafayı takmış durumdaydı, biliyorum ama . . . bu kadarı biraz fazla. Bana öyle geliyor ki bu durumda onunla konuşmam daha da gerekli oldu. Yani, bu tipler zilyetlik davası falan açmaya kalkışırlarsa bir de . . ."

"Hımmm, vallahi, ben olsam tedbiri elden bırakmazdım. Fakirler kolayca saldırganlaşırlar, Jennifer. *Bana* sorarsan, olayı güvenli bir mesafeden izlemen daha akıllıca olur. Şimdi söyle bakayım bana, ev kimin üzerine?"

"Onun, sanıyorum."

"Hay aksi. O zaman başka çaremiz yok. Sheridan'ın akıl hastası olduğu yolunda bir rapor almak zorundayız."

"Ne diyorsun sen Allah aşkına, Margaret?"

"Jennifer," diye parladı Margaret. "Şaka değil bu. Gerçeği

görmek zorundasın. Senin kocan çok hasta bir adam. Jennifer, Sheridan'ın aklı başında değil. Berduşları eve doldurmak akıllı adamın yapacağı iş değil."

Jennifer arkadaşına baktı ve bu eve geldiğinden beri ilk kez, Margaret'in coşkulu misafirperverliğinin altında başka bir şeyin yatmakta olabileceğini düşündü.

"Sheridan'dan hiçbir zaman hoşlanmadın aslında, öyle değil mi?"

"Hiç de değil, bunun doğru olmadığını sen de biliyorsun."

"Ama, düğünden önce bana ne demiştin hatırlıyor musun? *Daha iyisini* bulabileceğimi söylemiştin, unuttun mu?"

"Aman sen de, ne var ki bunda . . . genç kız gevezeliği, alt tarafı. Yıllar önce edilmiş bir laf. Hem Sheridan o günden bu yana iyi bir koca olduğunu . . ."

"Ama . . Özür dilerim, Margaret. Hâlâ biraz sinirliyim galiba. Benim iyiliğimden başka bir şey düşünmediğini biliyorum. Ama yine de, Sheridan'ın . . . akıl hastası olduğunu kesinlikle reddediyorum. Onu tanıyorum ben. Eminim ki Sheridan yalnızca . nasıl desem . . . *şımarıklık* yapıyor, tabir yerindeyse."

Sheridan Entwhistle hayatı boyunca bu kadar şiddetli bir suçluluk duygusu yaşamamıştı. Karnının içinden dev bir dalga halinde yükseliyor, sinir sistemini kasıp kavuruyor ve o berbat baş ağrısının içinden geçip kafasında bir yumruk gibi patlıyordu.

Önceki gece, daha doğrusu o sabah, bir şey yapmıştı Sheridan. Korkunç bir şey. Telafisi asla mümkün olmayan bir şey.

Gözlerini açmaya cesaret edemeden, oturma odasının zemininde kıpırdamadan yatmayı sürdürdü. Bir an için, her şeyin bir rüya olabileceği düşüncesi içine tatlı bir sevinç salarak zihnini yalayıp geçti. Ama rüya değildi bu.

Karnının üzerinde bir el vardı. Jayne'in eli. Odanın diğer ucundan gürültülü bir horlama sesi geliyordu. Yantra'nın horlaması.

Sheridan usulca gözlerini açtı.

Oda aydınlıktı, ama tuhaf bir gölgeyle basıklaşmış gibiydi. Gözünü ovuşturmak üzere elini yüzüne götürdüğünde parmaklarının siyah olduğunu fark etti. Jayne'in kolunu üzerinden kaldırıp yan döndü.

Allahım, bu iki kaçık ne yaptırmışlardı ona? Evle ilgili bir şey olduğunu hatırlar gibiydi. Sonra, üçünün de çıplak olduğu tüyler ürpertici bir görüntü geçti Sheridan'ın zihninden. Belki de rüya görüyordu, çünkü şu anda hepsi de giyinikti.

Sheridan nefes aldı ve bakışlarını odanın içinde gezdirdi.

Ve hatırladı.

Oturma odasının duvarlarını yenilemişlerdi, buydu işte.

Pencerenin üzerinde siyah boyayla çizilmiş anlamsız bir yay vardı.

Ve hatırladı.

Evin dış cephesine bir şey çizmişlerdi.

Duvarlardaki renk katliamına rağmen, oda ilginç bir şekilde genişlemiş görünüyordu.

Sheridan seraya girdi ve yarı kapalı gözlerle dışarıda uzanıp giden bahçesine baktı. Mobilyaların dişbudak ağacından yapılmış iskeletleri hâlâ için için tütüyordu.

Sheridan eğer yalnız olsaydı kesinlikle avazı çıktığı kadar bağırır, hatta belki sessizce ağlardı bile. Ve eğer bedeni ve zihni önceki gece yaşadığı zehirlenme nedeniyle tamamen bitkin düşmüş olmasaydı, eline bir çekiç ya da bıçak geçirip onları evden kovalardı.

Pencere camında arkadan ona doğru yaklaşan Jayne'in boyalı yüzünü gördü, ama arkasına dönemeyecek kadar kederliydi. Jayne kollarını Sheridan'ın omuzlarına atıp onu ensesinden öptü. Sheridan huzursuzlandı, ama sesini çıkarmadı.

"Dün geceden sonra kendini daha iyi hissediyor musun, A.Y.?"

"İyi mi!?"

"Buna ihtiyacın vardı. Şöyle okkalı bir dağıtma."

"Ben inanamıyorum. Jayne, gözlerime inanamıyorum. Evim . . ."

"Güzel olmuş, değil mi?"

"İnanamıyorum," diye tekrarladı Sheridan, Jayne'in kollarından kurtulup oturma odasına yönelirken.

"Ama A.Y., harikaydın gerçekten. Tam bir anarşisttin. Vay be, daha sık uyuşturucu kullanman lazım senin."

"Uyuşturucu mu? Uyuşturucu mu kullandım ben?"

"Hatırlamıyor musun, A.Y.? Hem de ne biçim."

"Korkarım, ben . . ."

"İşte, senin de dediğin gibi, elimizdeki uyuşturucudan kurtulmamız gerekiyordu. Yasal olacaktık ya hani? Ama sonra hepimiz bunun korkunç bir israf olacağına karar verdik. Bunun üzerine şey yaptık işte . çılgın bir uyuşturucu partisi! Ecstasy ve LSD aldık, bir de Yan'ın esrarından artakalanı bitirdik. Ve de tabii küp gibi içtik. Yan bile kustu – o hiç kusmaz halbuki. Sana gelince doğrusu sen zıpkın gibiydin, A.Y."

"Bütün bunlar benim fikrim miydi yani?"

"Yok, tam öyle denemez. Ama mesela, şey dedin, 'Bir şey yapmak istiyorum. Çılgınca bir şey yapmak istiyorum, ama ne yapacağımı bilmiyorum.' Biz de o zaman, yani, sana bazı önerilerde bulunduk. Sen de dedin ki bize, 'Evet, harika fikir, hadi yapalım. Evin duvarına anarşi sembolü çizelim, o eşşoğlu eşşek bunu görünce kesin aklını oynatır.' Ayrıca dedin ki, 'Bu geri zekâlı takım elbiseden hep nefret etmiştim zaten' dedin, çünkü ateş yakacak başka bir şey bulamamıştık yani."

"Ve de herhalde dedim ki, hadi gelin oturma odasını öyle bir hale getirelim ki Jackson Pollack mezarında fırıl fırıl dönsün, öyle mi?"

"Gerçekten hatırlamıyor musun? Vücut boyası yaptık. İşte, A.Y.'nin kaçı, avokado yeşili. Yan'ın ayağı, mavi. Hadi gel A.Y., bir duş yapalım."

"Pardon?"

"Duş, hatırladın mı? Temizlenmek için hani?"

"Birlikte mi?"

"Su tasarrufu olur. Hem, hatırlamıyor musun? Her şeyimizi paylaşma kararı almıştık. Ayrıca, yeni bir şey görecek de değiliz yani." Jayne Sheridan'ın karnına yavaşça birkaç kez vurdu ve sırıttı. "Hadi, A.Y."

"Jayne, sen . . . kötü hissetmiyor musun kendini?"

"Ha, ha. Sanırım kafam hâlâ biraz dumanlı. Hadi, A.Y. Hadi duş yapalım. Bir hoş hissediyorum kendimi, E'ler hâlâ kanımda dolaşıyor."

"Jayne, şu paylaşma meselesi. Tam olarak neyi şey yapmaya . . . yani, paylaşmaya karar vermiştik?"

"Senin misafirperverliğini ve de sevgini. Bizim bilgeliğimize ve ruhaniyetimize karşılık. Sonra bizim minibüs var, köpeğimiz, davulumuz var. Ve tabii, eşyaları zaten paylaştık bile."

"Eşyalar, evet. Doğrusu, zamanında benim de bazı parlak anlaşmalar yapmışlığım vardır, ama . . . doğrusu bu . . ."

"Evet. Ama ne yaparsın, biz böyleyiz işte. Eşi benzeri olmayan küçük bir kabile, bütün dünyaya kar . . ."

"Evet, tabii. Bak Jayne, umutsuz bir soru, biliyorum; ama, acaba diyorum, bu karşılıklı cömertliğin ne kadar süreceğine ilişkin herhangi bir şey konuşuldu mu?"

"Tabii ki. Gerçekten hatırlamıyor musun?"

"Küçük bir ipucu versen?"

"Sadece yarına kadar. Sonra biz festivale gitmek için yola çıkacağız, sen de karını geri getirmeye çalışacaksın. Hiçbir şey hatırlamıyor musun?"

"Hımm."

"Hadi, lütfen. Hadi duş yapalım."

"Hayır, hayır. Bunun uygun bir fikir olduğunu hiç sanmıyorum."

"Ben sanıyorum. Tepeden tırnağa kadar boya içinde olduğumuzu düşünürsek, bence çok uygun bir fikir bu."

"Jayne, Jayne, beni dinle . . . Benim yarı yaşımdasın, hem belli ki çok hoşlandığın bir partnerin var. Ve de, inkâr etmenin alemi yok, kelim ben, kiloluyum, vücudumun genel durumu hiç de iyi sayılmaz . . ."

Jayne ellerini Sheridan'ın omuzlarına koydu ve yüzündeki boya karmaşasına bakarak sırıttı.

"A.Y., saçmalıyorsun. Biriyle sevişirken o insanın vücuduyla sevişmezsin. O insanın kendisiyle sevişirsin. Ve ben gerçekten . . ."

"Jayne, sahiden çok gururlandım. Ve tabii ki, seni çekici bulmadığımı söylersem yalan olur. Ama ben . . . biliyorsun, Jayne, ev-

liyim ben. Bir kızım var. Ve, doğrusu, şu an için yeteri kadar yaramazlık yaptım sanırım."

Jayne ellerini Sheridan'ın omuzlarından çekip kendi yüzünün ve saçlarının üzerinden geçirdi. Üzgün bir baş hareketi yaptıktan sonra Yantra'yı uyandırmak üzere uzaklaştı.

Sheridan duşa girdiğinde hâlâ hızlı hızlı soluk alıp veriyordu. Evinde meydana gelen zarara ve evi eski haline getirmenin kaçınılmaz masrafına yoğunlaşmaya çalışsa da, kasıklarındaki öfke sönmek bilmiyordu. Ama, diye düşündü Sheridan, soğuk suyla halledilemeyecek bir şey değildi bu. Kaldı ki, buz gibi suyun onu kendine getirmesiyle birlikte içinde hareketlenmeye başlayan çok daha derin hüsranların yanında lafı bile olmazdı bunun.

Bütün bu değişimin peşine kendine bir çıkış yolu bulmak için düştüyse eğer, sonunda daha da beter köşeye sıkışmıştı işte. Sheridan merak ediyordu, bir insanın deliliğe yaklaştığını bile bile yoluna devam etmesi mümkün müydü? Sanki iki ayrı adam olmuştu Sheridan. Bir yanda sapkın, asi ve şehvani bir vahşi vardı. Diğer yanda ise, sürüklendiği köşede büzüşüp kalmaktan başka bir şey yapmaya gücü yetmeyen, gayri cismani, soyut bir akıl.

Bu iki kişilik arasında büyük bir tutarsızlık içinde salınıp durduğunun da farkındaydı Sheridan. Bir an, Jayne'le Yantra'yı defedip karısının ayaklarına kapanarak nedamet getirecek cesareti bulamadığı için kendinden iğreniyordu. Bir dakika geçmeden, kendini bu deneyime bırakmakta neden bu kadar güçlük çektiğini düşünmeye başlıyordu.

Her şey bir yana, Jayne'in gencecik, dipdiri vücudu üzerinde gerginliğini biraz olsun hafifletmekten daha tatmin edici bir şey düşünemiyordu Sheridan. Hatta, nasıl olacağını tam olarak kestiremese de, bunun davranışlarına bir ölçüde meşruiyet kazandırabileceği fikrindeydi. Genç ve çekici bir kadının kendini ona vermesi takdirnamelerin en büyüğü olmaz mıydı? İş güç sahibi, gümrah saçlı Pete Hazeldene, muhafazakâr davranışları ve çekilmez mangal partileriyle genç kuşağın küçücük bir bölümünü baştan çıkarmayı becerebiliyor muydu?

Sheridan, bir saniye kadar, kare bulmacadaki son soruyu

çözmek üzere olduğunu hissetti. Olayları tetikleyen temel ilkeyi. İçine sıkıştığı düğümün niteliğini. Ne var ki düşünceleri dağılıp gitti ve Sheridan, boyayı çıkarmak için vücudunu ağır ağır ovalarken ve kızın teklifini kabul etmenin nasıl bir şey olacağını hayal ederken buldu kendini.

Folucia mavi renkli karışımı saçına yedirirken, dalgın dalgın, saç boyasının halıda leke bırakıp bırakmayacağını düşündü.

Birdenbire zihnindeki dişliler harekete geçti. Tabii ki bırakırdı! Üstelik burası kendi evi bile değildi!

Folucia telaşla dizlerinin üzerine çökerek peroksit bileşiminden ibaret küçük mavi topağı sıyırıp almaya çalıştı. Ama bu girişim, boyaya batmış elleriyle karışımı pembe banyo halısına biraz daha bulaştırmasıyla sonuçlandı.

"Lanet, lanet, bin kere lanet," diye fısıldadı dehşet içinde. "Lanetler laneti. Lanet ötesi lanet."

Folucia derin bir nefes alıp durumu gözden geçirdi. Boyanın politen bir bonenin altında saça işlemesi yarım saat sürüyorsa, karışımı halının üzerinden hızla temizlerse her şey yoluna girecek demekti. Ellerini yıkayıp halıyı parmaklarıyla silmeye koyuldu. Ne var ki halının kalın tüyleri karışımı iştahla içine çekmişti ve bırakmayı reddediyordu. Ve tabii, düşününce, yarım saatlik süre koyu kestane saç rengi için geçerliydi ve uçuk pembe renkteki halı için bu kadarının gerekli olduğu çok kuşkuluydu.

Folucia'nın iki seçeneği vardı. Boyanın damladığı yeri iyice ıslatmak, lekeyi sağa sola sıvaştırmak ve bu işlemin sonuç vermesi için dua etmek. Ya da kendini öldürmek. Böylece Folucia, en aşağı bir metre kare boyutunda koyu renkli sırılsıklam bir alan oluşuncaya kadar banyo zeminini suya boğduktan sonra, lekeyi dağıtmak ve oluşan su birikintilerini kurutmak üzere eline bir hav-

lu geçirip halıyı bastıra bastıra ovaladı.

Folucia küvetin kenarında otururken, arafta kendisi için çıkacak kararı beklermiş gibi hissediyordu kendini. Hamilelik testinin sonucunu beklemekten daha kötüydü bu. Test çubuğu renk değiştirirse kürtaj olabilirdi hiç değilse. O da olmazsa, annesiyle babası çocuğa bakarlardı. Halbuki bu halının renk değiştirmesi demek –çok da pahalı görünüşlü bir halıydı üstelik– zararın kesinlikle kendi harçlığından çıkması demekti. Folucia bugünlerde halıların kaça satıldığını pek kestiremiyordu. Yüzlerce, belki binlerce sterlin olmalıydı. Haftada yirmi beş sterlin hesabıyla (artık on altısına girdiğine ve *kendi isteğiyle* okula devam ettiğine göre haftalığının yirmi beş sterline çıkacağını varsayarak), üçe dörtlük bu pembe tüy yığınının ettiği her yüz sterlin, bir ay harçlıksız kalması anlamına gelecekti.

Saç renginin birkaç dakika içinde değişivermiş olmasının heyecanı sönüp gitmişti. Tony'nin sadakatsizliği, babasının aklını kaçırması, Entwhistle ailesinde yaşanan kriz, yarınki final sınavı, her şey önemsiz bir ayrıntıya dönüşmüştü.

Dünyada önemli olan tek bir şey vardı ve o da Margaret teyzenin halısının eski haline dönmesiydi.

Folucia halının düzelmesi karşılığında Tanrı'ya ne önerebileceğini düşündü, ama elinde Tanrı'nın ilgilenebileceği pek bir şey bulunmadığı sonucuna vardı – kaldı ki, halı leke olmuşsa olmuştu artık. Hem zaten, Tanrı belli ki nefret ediyordu ondan. Eğer öyle olmasaydı onu bu kadar büyük burunlu yapmaz, bu kadar utanç verici bir yetişme biçimine mahkûm etmezdi. Folucia diş fırçasını havaya atıp dişleriyle yakalamaya çalıştı. Eğer fırçayı üç kere üst üste yakalarsa halıya bir şey olmayacak demekti.

Daha işe yarar çözümler bulmak için zihnini var gücüyle zorladı. Belki halının rengine uygun bir boya bulabilirdi. Ne var ki halı pek öyle yeniye benzemiyordu.

Sonra birdenbire buldu.

Bileklerini kesecekti! Kendini öldürmek için değil, tabii ki. Ama bu koşullar altında herkes bunu anlaşılabilir bir yardım çığlığı olarak görecek ve doğal olarak, halıyı kan lekeleriyle berbat etmiş olmasına aldırmayacaktı. Yok yok, daha da iyisi, bir bacak tıraşı felaketi tezgâhlayabilirdi.

Folucia olağanüstü bir dikkatle plastik boneyi başından çıkardı, saçındaki boyayı akıttı ve başını bir havluyla kuruladı. Aynadaki görüntüsüne yan yan bakarak sırıttı. Harika görünüyordu! Müthiş havalı olmuştu. Tony yaptıklarına kesin pişman olacaktı şimdi. Suratındaki sırıtışın yerine zorlama bir tebessüm kondurdu ve kendine hain bir öpücük gönderdi.

"Evet," dedi kendi kendine. "Evet, evet, evet."

Bir an önce dışarı çıkıp yeni saçıyla sokaklarda boy göstermek için sabırsızlanıyordu. Belli ki halının hayatını mahvetmesine daha birkaç saat vardı. Ayrıca, çok mu büyük bir sorundu bu sanki? Gerçek teyzesi bile olmayan, her işe burnunu sokan frijit bir fosilin banyosundaki bu kasvetli halı için nasıl olmuştu da bu kadar dertlenmişti?

O anda Folucia ne yapacağına karar verdi.

Eğer babasını kandırmayı başarırsa ona diyecekti ki . diyecekti ki mesela, "Ders çalışıyor olmadığım için özür dilerim baba, ama seni öyle çok özledim ki."

Folucia, mağaza vitrinlerinde ve arabaların dikiz aynalarında her fırsatta kendi görüntüsünü yoklayarak ilerledi. Gayet hoş görünüyordu ve bileğinin feryat etmesine rağmen, ona kaygısız bir hava veren hafif bir yaylanmayla yürümekteydi. Çok küçük ihtimaldi tabii, ama *eğer* yolda Tony'yle karşılaşırsa, onu tanımazdan gelecekti.

Evden ayrılmasının üzerinden daha on beş gün geçmemişti, ama Millicent Çıkmazı'na girerken Folucia'nın içinde tuhaf bir özlem duygusu kabardı. Bu duygu sinirine dokundu. Çünkü Folucia'ya göre, annesiyle babası gibi ve Bay Hazeldene gibi insanları sıkıntıyla anılan bir çocukluk döneminden küskün bir ihtiyarlığa kadar dünyanın bu minicik, sıkıcı noktasına bağlayan şey, bu gereksiz duygusallığın ta kendisiydi. Folucia'nın başka planları vardı. Şimdiden bu planların ne olduğunu bilmesi beklenemezdi tabii. Ama Edingley'nin bunlara dahil olmayacağı kesindi.

Eddie yanında Lothian'la ona doğru yaklaşmaktaydı. Folucia kibar kibar gülümsedi ve ifadenin yüzünde tam olarak şekillenmesine kalmadan bunu yaptığı için kendinden nefret etti. Acaba Edingley virüsü daha şimdiden ona da biraz bulaşmış olabilir miydi?

"Günaydın, Bayan Hazeldene," diye çınlayan kendi sesini duydu.

Lothian kayışına asıldı ve Folucia onu selamlamak üzere eğildi. Eddie tek söz etmeden köpeği hızla yanına çekti ve hayvanın gönülsüz bedenini ardı sıra sürükleyerek uzaklaştı.

"Sana da günaydın, Folucia Entwhistle," diye bağırdı arkasından Folucia. "Yarasa suratlı!"

Folucia Eddie'nin cık-cıklarını duydu, ama sokağın kapalı ucunda yaptığı bir dizi manevrayı tamamlayarak ana yola doğru ilerlemeye başlayan yabancı beyaz Bedford'a takılmıştı gözü. Minibüs iyice yaklaştığında, sürücü koltuğundaki adamın mavimsi yeşil bakışlarıyla neredeyse olduğu yere mıhlandı. Sürücü ona küçük bir gülücük fırlattı ve birkaç saniye için Folucia'nın ayakları yerden kesildi. Suratı, iradesi dışında kulaklarına doğru çekilerek kas tutulmasını andıran biçimsiz bir sırıtışla aydınlandı. Kesinlikle çok havalıydı yeni saç kesimi, hiç kuşku yoktu buna.

Sonra evi gördü.

Minibüsün arka kapısını açarak Edingley Hills Caddesi'ne çıkan Sheridan'ın içini ezici bir endişe duygusu kapladı. Nemli ve ürkütücü bir hava vardı. Karşıdaki tepelere yayılmış ağaçların koyu yeşili bile tuhaf ve tekinsiz görünüyordu. Sheridan, arabalarıyla yanından geçen herkesin onun kirli vicdanlı, narkotik eğilimli kalıbına öfkeyle baktığı hissine kapıldı – ne de olsa, herkesin kâbusu korkunç komşunun ete kemiğe bürünmüş bir örneğiydi o. Sheridan, mağazaların üstündeki apartman dairelerinden sokağı gözetlemekte olan üç Bill Isaacs'in kınayıcı bakışlarını üzerinde hissetti ve sırtından bir ürperti geçti.

"Günaydın, Bay Entwhistle," diye neşeli bir sesle seslendi Bay Khan, dükkânın diğer ucundan. Bu seste çok açık bir alaycılık sezi-

liyordu; Sheridan gazete satıcısına kuşku dolu bir bakış fırlattı. "Bugün nasılız bakalım? İyiyiz inşallah?"

"Evet . . . teşekkür ederim. İyiyim. Gayet iyiyim. Evet."

"*Benson and Hedges* mi vereyim?"

"Hımmm. Üç paket olsun. Teşekkürler."

Bay Khan paketleri üst üste istiflenmiş *Croydon Chronicle*'lardan oluşan bir yığının üzerine koydu ve olduğu yerde dikilip kaldı. Sheridan, elinde açık cüzdanıyla, rakamların kasanın penceresinde belirmesini bekledi. Ama Bay Khan sırıtarak sigara paketlerini Sheridan'a doğru sürdü.

"Evet," dedi Sheridan, biraz huzursuz bir tavırla. "Ne kadar?"

"Müessesenin ikramı, Bay Entwhistle."

"Ne dediniz, Bay Khan?"

"Lütfen, Bay Sheridan, müessesenin ikramı. Biz anarşistler birbirimize destek olmak zorundayız."

"Sağ olun," diyerek güldü Sheridan, "gerçekten çok ince bir davranış bu. Teşekkürler."

Sigaraları aldı, Bay Khan'a iyi günler diledi ve dükkândan çıktı. Dükkâna girecek öğrenci sayısını kısıtlayan levha bir kez daha gözüne çarptı.

Sonra içki satan dükkâna doğru yöneldi ve kredi kartıyla, Yantra'nın öğütlediği, Jayne'in de hararetle desteklediği gibi, bir düzine mantarsız şarap aldı. Ne de olsa uzun bir gece vardı önlerinde – Yantra gibi kaşarlanmış bir eko-terörist bile, ağaçlara ve binalara tırmanmadan ve düşman tanklarının önünde yerlere serilmeden önce insana kuvvet verecek sıkı bir yudumun hakkını teslim ediyordu. Öte yandan hiçbir şey de olmayabilirdi, ve işte o zaman, şaraba gerçekten ihtiyaç duyabilirlerdi.

Minibüsün arkasında onu bekleyen Jayne'in yanına döndü ve Jayne kapıyı çekip kapadı.

"Heyecanlı mısın, A.Y.?" diye sordu, ilk şarap şişesini açarken.

"Teknik olarak ifade etmek gerekirse . . . doğrusu, götüm üç buçuk atıyor."

Jayne şarap şişesini ona uzattı ve Sheridan şişeyi hırsla başına dikti. "Savaş meydanına çıkıyorum . . . şu yaşımda . . . şu halimde . . ."

"Korkacak bir şey yok, A.Y." diyerek güldü Jayne. "Hem savaş meydanı değil orası. Dünyanın gidişatıyla ilgilenen, doğruyu düşünen birçok insanın doğru olanı yapması, o kadar."

Sheridan başını salladı ve durumu kafasında gözden geçirdi.

"Peki, gerçekten *doğru* mu bakalım?" diye soruverdi birden. "Yani, inşa ettikleri şey her neyse, bunun için sağlam nedenleri vardır herhalde."

"Mll galiba, bir bağlantı yolu mu neymiş, öyle bir şey. Yolu yapmak için insanların evlerini yıkıyorlar. Yuvalarını, kendi mülklerini, A.Y."

"Ne kadar da ilgi çekici," dedi Sheridan. Jayne'e pis pis bakarak ağzını sildi ve dudağının kenarına yarım bir sırıtış iliştirdi. "Yanlış hatırlamıyorsam, dün geceye kadar mülkiyet hakim sınıfların soygunculuğundan başka bir şey değildi. Şimdi de hep beraber mülkiyeti savunmaya mı gidiyoruz?"

"Bak . . ." dedi Jayne ciddiyetle.

"Hayır," diye güldü Sheridan, "asıl sen bak. Dürüst ol bakalım, küçük hanım. Sizin için, siz ikiniz için . . . iyi bir eğlenceden başka bir şey değil bu."

"Hayır," diye cırlak bir sesle itiraz etti Jayne, gücenmiş gibi yaparak. "Arkasında nasıl bir gerekçe, nasıl bir mantık olduğu önemli değil. Eğer bu iğrenç düzeni yerinden oynatmaya yarıyorsa, doğru demektir. Bir gösteriye katılmak için gösterinin nedenini bilmen gerekmez. Gösteri gösteridir. Ve de evet, işin içinde biraz eğlence de var sanırım. Bayağı sıkı bir eğlence, aslında."

Yantra, Sheridan'dan aldığı talimat uyarınca bir otomatik veznenin önünde durdu. Beş yüz sterlinlik desteyi arka cebine sokuşturan Sheridan, bu gezinti konusundaki duygularının çok daha iyimser bir yön kazandığını hissetti. Şimdi ihtiyacı olan tek şey, midesine bir yudum daha şarap göndermekti. Ayrıca şu anda, Jayne'in düzenli aralıklarla sızlanarak talep ettiği kucaklaşmalardan birine de itiraz etmeyebilirdi.

"Bu da ne oluyor şimdi?" diye yüzünü buruşturarak konuştu Tony, üst dudağı yukarı doğru kıvrılarak. "*Hâlâ iyi arkadaşız* el kitabının birinci bölümü mü?"

"Siktir, Tony, aç şu kapıyı."

"Bu sırayla mı?"

"Lüttttfen, Tony. Çok önemli."

Folucia Tony'nin yanından fırtına gibi geçip koridora daldı.

"İyidir işte, ne olsun," diye mırıldandı Tony, eliyle başını sıvazlayarak.

Folucia, motosiklet selesinin üzerinde duran kaskı alarak Tony'ye fırlattı. Tony, biraz şaşkın görünmekle birlikte, hiçbir şey sormadan kaskı başına geçirdi. Folucia palto askısında takılı duran diğer kaskı da alıp alışık olmadığı bir rahatlıkla yeni saçının üzerine geçirdi.

"Ne işler çeviriyorsun, sorabilir miyim acaba, Sincap?"

"Bizim eve gidiyoruz."

"Ha, tabii," dedi Tony, park çubuğunu kaldırdığı motosikleti koridorda geriye doğru çekerken. "Belli bir nedeni var mıydı acaba? Yoksa canın eve doğru bir gezinti mi yapmak istedi?"

"Görürsün."

"Tabii. Görürüm, değil mi? Çok sağ ol be, Sincap."

Folucia kapıyı açtı ve Tony motosikleti önünden kavrayıp havaya kaldırarak arka tekeri üzerinde döndürdü.

"Tony, lütfen diyorum bak. Benim hatırım için, n'ooolur."

"Senin hatırın için, n'ooolur. Tamam, peki. Açıklama için teşekkürler."

Tony motosikleti çalıştırdı ve sol kolunu bir rodeo binicisi gibi havada döndürerek Viktoryen tarzı dik basamakları motosiklet sırtında indi, bir çeşit gelenekti bu. Gürültünün dinmesiyle yeniden gözlerini açan Folucia evden dışarı çıktı, kapıyı kapatarak dumanları evin içine hapsetti ve üst üste birkaç derin nefes aldı.

"Bunu neden yaptığımı bilmiyorum," diye seslendi Tony, Folucia motosikletin arkasına tırmanırken.

"Çünkü belli etmemeye çalışsan da aslında çok iyi birisin de ondan. Ve ayrıca bu acil bir durum."

Yolun sonuna vardıklarında Tony motosikleti durdurdu ve başını arkaya çevirdi.

"Senin pederle ilgili, öyle değil mi?"

"Evet Tony, onunla ilgili. Şimdi gidebilir miyiz lütfen."

"Eee, şey değil di mi . . . yani, aptalca bir şey yapmadı ya?"

"Görürsün."

"Söylesene, Sincap. Ortada bir felaket falan yok di mi?"

"Lütfen, Tony, kaldır şunu da gidelim."

Tony tekrar önüne döndü, ama içi rahat etmedi. Arkaya dönüp gözlerini Folucia'ya dikti.

"Kaldır değil. Motosiklet kaldırılmaz. Motosiklet sürülür. Sürülür. Anladın mı?"

"Tamam, özür dilerim."

"Sürülür, Sincap. Tamam mı?"

"Hey Allahım, Tony, o kadar önemli mi bu?"

Tony kaskının içinden ona ters ters baktı. Folucia Tony'nin üst dudağının iyice havaya kalkmış olduğunu fark etti ve kendi kaskının içinden çaresizce arkasına baktı. Derken Tony ona sırtını döndü, kontağı kapattı, motosikleti park çubuğunun üzerine oturttu ve aşağı sıçradı. Kaskı başından çıkarıp Folucia'ya baktı.

"Önce beni sepetliyorsun. Sonra buraya gelip emirler yağdırıyorsun. *Sonra da*, yaptığın yetmezmiş gibi, motosikletime hakaret ediyorsun."

"Tony," diye tatlı tatlı seslendi Folucia.

"Ne?"

Folucia Tony'nin yanına yaklaştı ve dudaklarına küçük bir öpücük kondurdu.

"Hadi, Tony. Hadi sür şunu."

Tony birkaç kez cık-cık yaptı, botlarıyla asfaltı eşeledi, ağzının içinde Folucia'nın anlayamadığı bir şeyler geveledi. Sonra motosikletine atlayıp jet hızıyla Edingley'ye doğru yola koyuldu.

"Vay anasını sayın seyirciler," dedi Tony, park çubuğunu yere dayarken. "Vay anasını sayın seyirciler."

Folucia koşarak verandaya çıktı ve zili çaldı.

Oturma odasının penceresinden içeriye bakmaya çalışarak "Vay anasını sayın seyirciler," diye bağıran Tony'yi duydu. "Vay anasını. . ."

"Kes şunu!"

Folucia, evde kimse olmadığına kanaat getirerek, daha doğrusu öyle olduğunu umarak, verandanın girişindeki sürgüyü kaldırdı. Durum karışık görünüyordu. Güvenlik kilidi takılıydı, ama alarm düzeneği devreden çıkarılmıştı. Dolayısıyla ev, Entwhistle'ların tabiriyle, sadece *şöyle bir dolaşmalık* kilitliydi.

Tony hâlâ başını sallamakla ve oturma odasını gözetlemekle meşguldu. "Gel hadi," diye öfkeyle bağırdı Folucia.

"Dünyada olmaz."

"Gel hadi!" diye buyurdu Folucia.

Tony buyruğa itaat ederek süklüm püklüm içeriye yöneldi.

"Evde kimse var mı?" diye kaygıyla seslendi Folucia.

Tony, elinde olmadan "Şşşt" diye araya girdiğini fark etti.

Folucia alt kattaki odaların her birine paldır küldür girip çıktıktan sonra, ihtiyatla merdivenin birkaç basamağını tırmandı. "*Ba-baa? Ba-baa?*"

"Dikkatli ol, Sincap," diye fısıldadı Tony. "Lütfen dikkat . . . Oturma odasına adımını atmasıyla birlikte nefesi kesildi ve birkaç saniye boyunca, keyifli bir şaşkınlık içinde başını iki yana sallayarak öylece kalakaldı. . "Vay . anasını . . . sayın . . seyirciler, şuna bakın?"

Tony burnunu çekti, deri pantolonunun üzerinden apış arasını ovuşturdu ve etrafındaki eşsiz manzaranın iyice tadına varabilmek için halının üzerine çöktü.

"İnanmaya bin şahit ister," diye mırıldandı kendi kendine, başını bilgece aşağı yukarı sallayarak. "Duydun mu beni, Sincap?" diye bağırdı.

"Ne var?"

"İnanmaya bin şahit ister."

Sheridan Yantra'nın hemen arkasında mağrur bir edayla dikilirken, şifon bluzu akşam esintisiyle usul usul dalgalanmaktaydı.

Toplum içinde şarap şişesini kafasına dikmek tarifsiz bir başkaldırı duygusu uyandırıyordu Sheridan'da. Ama yine de küçük yudumlarla yetinmeye çalışıyordu, kendini fazlaca kaybetmek istemiyordu çünkü. Ensesinde Jayne'in öpücükleri kondurduğu yerler hâlâ tatlı tatlı ve biraz da suçlu suçlu karıncalanıyordu.

Gerçekten de, etrafını saran coşkulu atmosfere rağmen, içinde bir yerde huzursuz bir kıpırdanma vardı. Nasıl her öpücüğün heyecanı çok daha güçlü bir suçluluk duygusunun altında yok olup gittiyse, ellerinde dövizlerle bağırıp çağıran, sanki bir şenlik için bir araya gelmiş gibi görünen bu karmakarışık gösterici ve muhabir kalabalığı da Sheridan'da huzursuz edici bir duygu uyandırıyordu; bir şeylerin yanlış olduğu duygusunu. Belki de yanlış kelimesi uygun değildi. Belki saçma demek daha doğruydu.

İleride kalabalığa doğru yöneltilmiş bir televizyon kamerası vardı. Sheridan daha sonra olayları tahlil etmeye –ya da belki kendini temize çıkarmaya çalışırken– yaptığı şeyin o anda son derece keskin biçimde hissettiği o duygunun, o saçmalık duygusunun eseri olduğu sonucuna varacaktı. Yoksa aslında, içtiği şarapla ve Jayne'in pohpohlamalarıyla sarhoş mu olmuştu? Çünkü Sheridan Jayne'in yanından bir adım uzaklaştı, kameraya el salladı ve bir anlığına bluzunu havaya kaldırarak beyaz ve tombul göbeğini açıkta bıraktı.

Saç durumu Sheridan'ınkini andıran, orta yaşlı, efendiden bir adam Yantra'ya bir şeyler anlatmaktaydı. Yantra suskun görünüyor, adamı baş işaretleriyle cevaplıyordu. Bir ara elini örgülerinin üzerinde gezdirdi ve aralarında gevezelik eden polislerle gözlerini dikmiş onları seyreden şerif yardımcılarına tedirgin bir bakış fırlattı. Adamın sesi aniden yükseldi ve Yantra'nın kolları kendini korumak ister gibi havaya kalktı. Sonunda bir-iki adım geriledi, Taylandlı bir keşişin abartılı tevazuuyla adamın önünde eğildi ve yüzünde yarı alaycı bir hayal kırıklığı ifadesiyle yanlarına döndü.

"Öyle görünüyor ki, sevgili dostlarım, burada pek istenmiyoruz."

Sheridan'ın içinden yoğun bir rahatlama duygusu geçti. Hemen ardından bu duygu yerini kızgınlığa bıraktı.

"Nedenmiş o?" diye sordu yüksek sesle.

"Uzun hikâye, Sheridan. Şöyle söyleyeyim, geçmişte zaman zaman, buna benzer gösterilerde pasifist sükûnetimi kaybettiğim anlar olmuştur. Biliyor musun, Sheridan, hane vergisi ayaklanması sırasında, bir beton parçası fırlatırken çekilmiş bir resmim çıkmıştı *Sun*'da? Ciddi söylüyorum, *Sun*'da çıktı gerçekten."

"Sahiden öyle, A.Y. Kesinlikle oydu resimdeki. Kesinlikle."

"Anlıyorum."

"Resmin üstünde de şöyle yazıyordu: *Bu eşkıyayı tanıyan var mı?*"

"Ne kadar hoş," deyiverdi Sheridan.

"Çok hoştu gerçekten. Her neyse, birkaç kilometre aşağıda, Wanstead Flats'te buna benzer bir gösteri daha var. Ben derim ki, o tarafa doğru uzanalım. Ne dersin Sheridan, uyar mı?"

"Kesinlikle . . . bence harika bir fikir."

"Her neyse işte," diye devam etti Yantra, şarap şişesini başına dikerek. "Milattan sonra birinci yüzyıl civarında Caynacılık, keşişlerin ortalıkta hangi kıyafetle dolaşacağı meselesi yüzünden sıkı bir bölünmeye uğradı. İçlerinden bir kısmı, *Şvetambara* ya da *Beyaz Giyinenler* diye bilinenler, erdemi ve mutlak pasifizmi yakalamak için en uygun yolun sadece beyaz giysiler giymek olduğuna karar verdi. Öteki grup, *Digambara*'lar, anadan doğma dolaşmanın daha iyi olduğunda ısrar etti. Neticede bu ikinci grup, yani doğrudan çevirirsek *Uzayı Giyinenler*, nefislerine yenik düşme korkusuyla kadınları yasaklama gereğini duydu."

"O zaman bu *Uzayı Giyinenler* tarikatı pek uzun ömürlü olamamıştır herhalde."

"Vay be, sahiden. Bunu hiç düşünmemiştim. Neyse, sonuç şu ki. . ."

Jayne erkeğinin bilgeliği karşısında hayranlıkla sırıttı. Kendi kendine düşünüyordu da, şu anda, ağaçların telkâri örtüsü altında,

tatlı bir sarhoşluk içinde Endometrium'u okşayarak Yantra'nın bilgeliğine kulak vermekten daha fazla isteyebileceği bir şey yoktu hayatta. Ve bir de, babasına benzetmekten kendini alamadığı bu sevimli adam vardı yanında.

Hayal kırıklığına uğramış gibi yapmasına rağmen Jayne, başka bir kabileyle karşılaşmayı başaramadıkları ve Epping Forest'a doğru devam etmeye karar verdikleri için seviniyordu. Bu gece son geceleriydi ne de olsa. Ve Jayne biliyordu ki, her ne kadar şu anda Sheridan'a birbirlerini kaybetmeme sözleri vermek istese de, festivalden sonra Edingley seyahati tamamen unutulup gidecekti. Hayat böyle bir şeydi işte, bu seferki de, başka hayatlar da. Her şey değişirdi, hiçbir şey aynı kalmazdı. Kimi zaman çok acımasız bir gerçek olabiliyordu bu – ve işte tam da bu yüzden, el değmemiş bir sükûneti arama ihtiyacını duyuyordu insan. Jayne, Hemel Hempstead'in sürprizsiz yeknesaklığına karşı bir anlık, ama çok güçlü bir özlemin içini doldurduğunu hissederek şaraptan uzun ve kederli bir yudum aldı.

"Pekâlâ, dostum," dedi Sheridan. "Yanlış hatırlamıyorsam birkaç gün önce bütün dinlerin doğru olduğunu ileri sürmüştün. O zaman ya Beyaz Giyinenler ya da Uzaylı Giyinenler haklı olmalı, öyle değil mi?"

"Hayır, Sheridan. Sanırım sen dinle tarikatçılığı birbirine karıştırıyorsun."

"Tamam olabilir, doğrudur büyük ihtimalle. Ama yine de, Yantra, yine de, İsa Mesih ya Tanrı'nın oğludur, ya da değildir. İkisi birden olamaz ki."

"Halbuki ben tam da öyle düşünmüştüm," diyerek gülümsedi Jayne. "Yarı insan, yarı Tanrı. Firavunlar gibi hani."

"Hayır, Sheridan, *mu* cinsi bir şey bu, anlatabiliyor muyum. Evet ve hayır. Artı ve eksi. Hem bir şey hem de hiçbir şey. Yani, makine kapalıyken aldığın yanıt."

Korulukta geçirdiği gece bir an için Sheridan'ın hafızasında yanıp söndü ve Sheridan, hem *evet* hem *hayır* cevabını onaylamanın düpedüz deliliğin tanımı olması gerektiği fikrine kapıldı – muhakemeyi mümkün kılan temel bağlantıları yitirmiş birinin tanımıydı bu düpedüz.

"Kusura bakma," dedi Sheridan içtenlikle. "Böyle düşündüğüm

için özür dilerim, Yantra. Ama sorun şu ki, makine kapalı değil. Makine kesinlikle açık ve ona seslenmek için iki yoldan birini kullanman gerekiyor: Ya evet, ya hayır. Evet *ya da* hayır yoksa, hiçbir şeyi anlamlandıramazsın. Hiçbir şey akla uygun olamaz."

"Haklısın, Sheridan. Çok doğru. Hiçbir şey *ille de* akla uygun olmak zorunda değildir," dedi Yantra heyecanla. "Batı düşüncesinin genellikle yanılgıya düştüğü yer de burası işte. Batı düşüncesi insan aklının bilgisayar gibi işlediğini varsayıyor. Ve de, zihnimize doldurduğumuz verilerin –yani, dünyaya ilişkin deneyimlerimizin– ikili fonksiyonlardan ibaret bir zincir olduğunu. Batı düşüncesine göre, eğer bir soruyu sorabiliyorsan o soru için bir algoritma oluşturabilirsin, ve de doğru ya da yanlış cevabını şipşak önünde bulabilirsin. Anlatabiliyor muyum?"

"Pek değil. Ama devam et lütfen."

"Şimdi çift kâğıt olmadan kolay değil bu ama şöyle söyleyeyim, Batılı zihinler, belirli bir anda ancak tek bir şeyin doğru olabileceğine inanmak üzere eğitiliyorlar. Yani, bir şey aynı anda hem doğru hem yanlış olamazmış gibi . . ."

"Şöyle düşün, A.Y. Birbiriyle uzlaşmayan iki şeyi birden istemenin nasıl bir şey olduğunu bilmesi gerekiyor insanın."

"Ee, Jayne, aslında benim varmaya çalıştığım nokta bu değildi tam olarak . . ."

"Ne demek istiyorsun?" diye tiz bir sesle itiraz etti Jayne. "Benim bu konuşmanın içinde yer almadığımı mı söylemeye çalışıyorsun? Konuşmaya hakkım olmadığını mı?"

"Hayır, yavrum, hayır. Şey için sadece, yani, daha lafımı bitirmemiştim, o yüzden."

"Bak şimdi, A.Y. . . ."

"Yok canım, sen devam et Jayne. Hiç problem değil anasını satayım. Yani . . ."

"Bak şimdi, A.Y.," dedi Jayne, sesini yükselterek. "Şimdi söyleyeceğim şey tabii ki varsayımsal bir şey. Ama, mesela, diyelim ki evlisin ve de karına sadık kalmak istiyorsun, tamam mı?"

"Tamam."

"Ama aynı zamanda, çekici bulduğun bir başkasıyla da, nasıl diyelim, ilişkini başka bir boyuta taşımayı da çok istiyorsun, tamam?"

"Eh, farazi olarak, böyle bir şey birinin başına gelebilir sanırım." Sheridan boğazını temizledi ve rahatsız bir tavırla şarap şişesini ağzına dayadı. "Farazi olarak. Ama tabii bu çok başka bir durum. Yani, evet, burada ahlaki bir çıkmaz var, ama . . ."

"Çok doğru," diye homurdandı Yantra. "Şimdi, benim söylemeye *çalıştığım* şey de . . . "

"Hayır, Yan," diye atıldı Jayne. "Sözümü bitirmedim daha. Yani bak, ahlak ve maneviyat gibi şeyleri bir sınıflandırmaya . . ."

"Hey Yarabbim, işte bu gerçekten hasta ediyor beni," diye dişlerini sıkarak konuştu Yantra.

"Ne? Ne hasta ediyor seni, Yan? Bir konuşmaya benim de katılıyor oluşum mu? Senin . . . senin . . . muhteşem belâgatına kulak vermek yerine benim de . . . ağzımı açıp bir şeyler söylemem mi?"

"Belâ-ne? Hah. Hayır, Jayne, midemi bulandıran ne biliyor musun, senin sahtekârlığın. Varsayımsalmış! Sıçtırma beni varsayımına. Bak Jayne, alttan alta apayrı bir konuşma yapıyorsun aslında ve benim bunu fark etmediğimi sanıyorsun. Sanki o sabah gerçekten uyuyormuşum gibi . . ."

"Pekâlâ, kimmiş o zaman gerçek sahtekâr, ha?"

Sheridan bu konuşma sırasında boyuna pozisyon değiştirmekteydi – ta ki, hiçbir şekilde rahat edemediği yolundaki sinir bozucu gerçeğe teslim olana kadar. Akşam serinliği çökeli epey olmuştu ve orman örtüsünden yükselen nem mabadındaki kaşıntıyı güçlükle tahammül edilir hale getirmişti.

"*Lütfen*," diye bağırdı Sheridan. "Birkaç dakika öncesine kadar gayet keyifli bir konuşmaydı bu. Dalaşmak niyetindeyseniz, lütfen benim önümde yapmayın bunu."

"*Ne?*" diye kükredi Yantra, hiddetini bu kez Sheridan'a yönelterek. "Hem bir tartışmanın içinde yer almayı beceremiyorsun, hem de tutup tartışmaya kurallar getirmeye kalkışıyorsun. Tartışmalar, konuşmalar, fikir alışverişleri, bunlar organik şeylerdir, tamam mı."

"Yok canım! Hatırlatabilir miyim acaba, burada kimin şarabını içiyoruz, kimin yemeğini yiyoruz, kimin benziniyle . . ."

"Ama A.Y.," diyerek araya girdi Jayne, havayı yumuşatma çabasıyla. "Kabul etmen lazım ki bu biraz şeye benziyor işte . . . top benim topum, o yüzden kimse bana kafa tutamaz demeye."

"Bak küçük hanım, bu gezinin parası benim cebimden çıkıyor, ve de kesinlikle . . ."

"Hayır, A.Y.," dedi Jayne, cesaretini toplayarak. "Her şeyi *paylaşmayı* kabul etmiştin, yarına kadar. Sözlü bir anlaşma yaptın. Bu da demektir ki senin paran yarına kadar hepimizin parası."

"O sözler, hayatım," diye ağır ağır konuştu Sheridan, öfkesini zapt etmeye çalışarak, "Allah bilir neyin etkisi altında söylenmiş sözlerdi. Yasal bir mahkemede hiçbir geçerlilikleri olamaz."

"Ama Sheridan," diyerek sırıttı Yantra, "insanlık mahkemesinde, senin vicdanının mahkemesinde bağlayıcı sözler bunlar. Bunu sen de gayet iyi biliyorsun, dostum."

"İnanamıyorum," diye tiz bir çığlık koyverdi Sheridan. "Gerçekten, kulaklarıma inanamıyorum. Eminim ki şu anda kötü bir rüya görüyorum ve de uyandığımda kendimi yine evimde bulacağım – akıllı uslu muhafazakâr mobilyalarımla, karım, sevimli kızım ve terbiyeli kedimle baş başa."

"Seni çimdiklememi ister misin, Sheridan?" diye takıldı Yantra.

"Dene istersen delikanlı, hayatta yaptığın son hareket olur bu."

"A.Y.!" diye bağırdı Jayne. "Bunların hiç gereği yok. Tartışmayı kaybediyorsun diye tehditler savurman gerekmez."

"Özür dilerim. Öyle demek istememiştim. Buna rağmen, tartışmayı kaybetmekte olduğum iddiasını kabul edemeyeceğim."

"Bakın," dedi Yantra sakince. "Şimdi hepimiz sakinleşelim ve şu doğanın tadını çıkaralım."

"Evet," diye onayladı Jayne. "Hadi gelin, kucaklaşıp barışalım. Ne dersin, A.Y.?"

Sheridan boğazını temizledi. "Aslında ben . . . sevgili dostlarım . . . ben diyorum ki, bir taksi bulabileceğim bir yere bıraksanız beni, daha iyi olmaz mı? İtiraf etmem lazım ki kendimi biraz şey hissediyorum . . ."

Yantra'nın çınlayan kahkahası Sheridan'ı susturdu.

"Yapma şimdi, Sheridan. Senin gibi eski tüfek bir anarşist bile bu kafayla araba kullanmamı bekleyemez herhalde."

Sheridan keyifsizce başını salladı.

"O zaman yürürüm," diye ilan etti birden, yüzünde yanıveren umut dolu bir tebessümle.

"İyi şanslar, dostum," diyerek kıkırdadı Yantra, bir elini ormana

doğru uzatarak. "Dua et de karanlık basmadan medeniyete ulaşmış olasın."

"Yani şey mi demek istiyorsun, ciddi ciddi burada sıkışıp kaldık mı yani?"

"Kötü bir ifade biçimi, Sheridan. Bak, bizler, evrenin çocukları yani, doğanın mahpusları değiliz ki. Misafirleriyiz."

"Nasıl ama A.Y., Yantra'nın bilgeliği seni giderek daha çok etkiliyor, öyle değil mi?"

"Hem de nasıl, *Merulius lacryman* kadar hızlı ve derinden."

"Meru-ne?"

"Tahta küfü, hayatım."

"İçmeye devam et, A.Y.," diye nasihat etti Jayne. "İşin sırrı burada."

"Havada fırtına kokusu sezdi mi," diye kıkırdadı Tony, karanlıkta eliyle yoklayarak şarap rafını bulmaya çalışırken, "kurt denizci ne yapar? Zom olmaya bakar." "Yakaladım," diyerek sırıttı, ancak şişenin elinden kayıp kilerin karanlığı içine yuvarlanması üzerine irkilerek sıçradı. "Hasiktir, hasiktir, hasiktir."

Folucia bir gözünü kapayarak dikkatini televizyona vermeye çalıştı.

"Tartışmalı M11 bağlantı yolu inşaatının sürmekte olduğu Wanstead'de, polisle göstericiler arasında yeni çatışmalar yaşandı. Şu an için, inşaata belirsiz bir süreyle ara verildiği . . ."

Folucia diğer gözüyle bakmayı denedi.

"Şiddet içermeyen bir protesto gösterisi düzenledikleri iddiasında olan göstericiler, olay çıkarma eğilimindeki bazı kişilerin gösteri mahalline gelmesini üzüntüyle karşıladı. Yayıncılık

dünyasının tanınmış isimlerinden Jenkin Hastings'in oğlu Raoul Hastings olduğu belirlenen bu adam, kamu huzurunu bozduğu gerekçesiyle polis tarafından aranıyor . . ."

Folucia o kadar sarhoştu ki, ekrandaki görüntü ona bir rüyada ya da bir *déjà-vu* deneyiminde yinelenen bir anı kadar doğal geldi ve gülümsemekle yetindi.

"Fazla miktarda alkol almış olduğu kolayca anlaşılan bir gösterici . . ."

Folucia aniden ayıldı.

"Babam!" diye bir çığlık attı.

"Siktir!" diye telaşla bağırdı Tony, tirbuşonu ters yönde çevirmeye başlayarak.

"Hayır, televizyondaydı."

Tony koşar adım oturma odasına geldi. "Ne dedin sen?"

"Bir gösterideydi."

"Ciddi mi?"

"Gerçekten."

"Emin misin?"

"Tabii ki eminim. Annemin bluzlarından birini giyiyordu."

"Hadi oradan," diyerek güldü Tony, tirbuşonu yeniden aşağı doğru döndürerek.

"Tony, oydu diyorum sana, oydu işte."

"Hı, tabii. Dediğim gibi, olacak şey değil."

"Ama Tony . . ."

"Palavra sıkıyorsun, Sincap. Senin pederin gösteride ne işi var?"

"Siktir, Tony. Gerçek dünyayla hayal dünyası birbirinin içine geçiyor sanki. Ve de sen hayal dünyasından kaçıp gelmişsin sanki. Yani . . . yani . . ."

Folucia'nın cümlesi çalan telefonun sesiyle kesildi.

"Rüya görüyorum," diye haykırdı Jennifer Entwhistle arkadaşına. "Mutlaka rüya görüyor olmalıyım. Beni duyuyor musun, Margaret?" diye devam etti, kontrolden çıkmış bir ses tonuyla. "Kesinlikle rüya görüyorum, Allahım bana yardım et."

"Sanırım bisiklet yolunun doğal uzantısı bu, aslında."

"Lütfen, Margaret," diye parladı Jennifer, televizyon ekranına nefret dolu bakışlar fırlatarak.

"O halde, yapılabilecek tek bir şey var."

"Neymiş o?"

"Fırtınalı havada kurt denizciye biraz doping gerekir."

"Hayır, hayır, gerçekten, Margaret. *Hiç* havamda değilim. Gevşeyecek durumda değilim kesinlikle. Sorumsuzca bir şey olur bu . . ."

"Sorumsuzca olurmuş! Niye bir tek o eğlenecekmiş ki?"

"Eğlenmek mi? . . . Eğlenmek mi? Sen buna eğlenmek mi . . . Ah, Margaret . . ."

"Cin-tonik nasıl, şekerim?"

"Ahh, lanet olsun, bin kere lanet olsun. Ver hadi, neden olmasın ki?"

Folucia her şeyi planlamıştı.

Kapıyı kilitleyecekti, böylece eğer Sheridan dönecek olursa içeri girmesi birbirlerinden ayrılmalarına yetecek kadar gecikecekti. Ayrıca Tony'ye yemin ettirecekti, Kawasaki'nin üzerine yemin ettirecekti ki, azıcık bile acırsa, hemen o an, hiç tartışmadan, kesinlikle duracaktı. Ayrıca Folucia eski okul üniformalarından birini bulacak ve akşamdan kalma olsun ya da olmasın, görüntüsü ne kadar

berbat olursa olsun, mutlaka ve mutlaka, tarih sınavı için ertesi sabahki çalışma saatine katılacaktı.

Folucia ait olduğu tarih grubunun diğer üyelerini deliler gibi çalışırken hayal etti ve suçluluk duygusunu bastırmak için sırıttı. Suratındaki sırıtış panik yüklü bir ifadeye dönüşerek eriyip gitti.

"Tony?" diye sordu gergin bir ses tonuyla. "Sen tarih hakkında bayağı bir şeyler biliyorsun, öyle . . ."

Telefon acı acı çaldı.

"Bu dördüncü oluyor, başlayacağım ama," diye patladı Tony. "Cevap verme, tamam mı?"

"Vermek zorundayım . . . Bilemeyiz ki . . . değil mi ama?"

"O zaman giderim ben. Ne o öyle, ters ters konuşuyorsun benimle?"

"Saçmalama."

Folucia sarsak adımlarla koridora çıktı ve ahizeyi kaldırdı.

"Hımmm . . . Hayır, kendisi . . . evde yok . . . Bilemiyorum . . . Tabii ki değilim. Kızıyım ben Hayır, hayır Lütfen Çünkü canım istemiyor da ondan . . . Canımın istememesi hakkım var herhalde, değil mi? Sizi ilgilendirmez, kendi telefonumda bozuk cümle kurabilirim . . . On altı, ille de bilmeniz gerekiyorsa . . . Ee, şu anda sarışınım . . Evet anlıyorum, ama . . . *hayır*. Kısa da olsa olmaz. Hayır. H-A-Y-I-R. Yani . . . bakın . . . kendinizi benim yerime koyun. Şu anda hayatım çok mu yolunda gidiyor sanıyorsunuz? . . . Evet, öyle oldu . . Hayır, öyle bir şey düşünmüyorum, sadece babamın . . . Beni *sorguya* mı çekiyorsunuz siz?"

Sonra, tam telefonu kapatmak üzereyken, Folucia Entwhistle'ın zihni parlak bir fikirle aydınlandı. Bu fikrin mükemmelliği karşısında nutku tutulan Folucia, hattın öbür ucundan "alo, alo" sesleri gelmeye başlayana kadar sözüne devam edemedi.

"Ama bir dakika . . . Bakın ne diyeceğim Hazeldene'ler. Kapı komşumuz Hazeldene'ler. Otuz bir numara. Onlar eminim sizinle konuşmak isteyecektir. Neden gidip onlara tebelleş olmuyorsunuz? Yalnız söz verin, benim söylediğimi şey yapmayacaksınız . . Tamam, anlaştık. Evet, evet, numaraları babamın telefon defterinde var. Bir dakikacık. Evet, Hazeldene'ler. Dedikodu işi onlardan sorulur."

Folucia birkaç denemeden sonra gazeteciler için bir mesaj kaydetti, samimi ve açık olduğuna inandığı bir mesaj. Telesekreteri doğrudan devreye girecek şekilde programladı ve Tony'nin yanına döndü.

Tony tutuk bir edayla şarap şişesini havaya kaldırdı ve burnundan gürültülü bir ses çıkardı.

"Birlikte geçireceğimiz ilk tam geceye, yavrucuğum."

Folucia olduğu yerden ona baktı ve yutkundu. Pişmanlık ve korku karnında fırıl fırıl dönmeye başlamıştı. Bu gece teslim bayrağını çekmesine neden olan o karmakarışık düşünceleri hiçbir zaman tam olarak hatırlayamayacaktı, ama *protesto* kavramının bir yerlerde işin içine girmiş olduğundan kuşkusu yoktu. Ve Folucia şimdi görüyordu ki, bazı protesto eylemleri, bir kez içine girdikten sonra insanı kolay kolay dışarı bırakmıyordu.

"Tony, bak," dedi gergin bir tavırla. "Ben . . . yani ben . . . şey yaptım . . . nasıl diyeyim . . . fikrimi değiştirdim."

"Hangi konuda?" diye şüpheyle sordu Tony.

"Biliyorsun hangi konuda olduğunu."

"Ya bilmiyorsam?"

"Biliyorsun, Tony. Fikrimi değiştirdim işte. O kadar. Tamam mı?"

"Tabii ki değiştirmedin," dedi Tony, giderek cılızlaşan bir güvenle. "Yok öyle bir şey. Sadece biraz korkuyorsun. Bu da anlaşılabilir bir . . ."

"Hayır, Tony, beni dinle. İstemiyorum dedim . . ."

"Anlaşıldı," dedi Tony yumuşak bir sesle, içinde tehlikeli bir şekilde yükselen öfkeyi yatıştırmaya çalışarak.

"Bu gece *mutlaka* uykumu almam lazım. Yani, bayağı önemli bir durum bu . . ."

"Kapımı yumruklarken önemli olduğunu düşünmüyordun ama, değil mi? Ha? Düşünüyor muydun?"

"Özür dilerim," diyerek yüzünü buruşturdu Folucia.

"Tamam, tamam," diye homurdandı Tony.

"Eğer istersen . . . yani . . . başka bir şey yapabilirim. Ama şey değil . . ."

"Nasıl yani yatakta mı?" Folucia başını salladı. "Ben de gece burada kalacağım, öyle mi? Sabaha kadar?"

"Eğer istiyorsan, evet. Kalabilirsin sanırım."

Tony içindeki hiddetin yavaş yavaş kızgınlığa, oradan da can sıkıntısına ve kırgınlığa doğru gerilediğini, sonra yeniden yukarı doğru çark ederek iç gıcıklayıcı bir heyecana, umuda ve belli belirsiz bir kalp çarpıntısına dönüştüğünü hissetti ve sonunda bu tatlı huzursuzluğun etkisiyle oturuşunu değiştirme ihtiyacı duydu.

"İyi, peki," dedi sabırsızca. "Yatağa girip birbirimize sarılacağız sadece. Tamam mı? Bundan iyisini yapamam herhalde, değil mi? Değil mi? Yani, bundan iyisini . . ."

"Ama şey yapmayacaksın . . . ?"

"Tabii ki hayır. Sen istemediğin sürece, tabii ki hayır. Beni ne sanıyorsun sen?"

"Söz mü?"

"Güzelim, lütfen yani . . . hakaret etme bana."

Saat on biri beş geçe Mayday Hastanesi'nin acil servisinin önündeki telefon kulübesinde Entwhistle'ların numarasını çevirirken son basamakta duraklayan Margaret, durumu yeniden gözden geçirdi.

Neticede Margaret sorunu halletmenin bir yolunu biliyor değildi, böyleyken Jennifer'la aralarındaki yakınlığı istismar etmeye hakkı yoktu. Hayır, Jennifer Sheridan'a söylememesi için söz verdirmişti ona – düpedüz yalvarmıştı.

Kaldı ki Jennifer öyle çok telaşlanmış değildi. Yine de, ambulansı beklerlerken, belki de kadının içindeki hastabakıcı harekete geçmiş ve ona şu notu yazdırmıştı:

Sevgili Folucia,

Margaret teyzenle birlikte akşam gezmesine çıktık. Sen yat, bizi bekleme.

Hoh-ho.
Not: *Telegraph*'ın bulmacasını bitirdim. Yaşasın!

Evet, Margaret hak veriyordu Jennifer'a. Aslında düşünüyordu da, dört küsur bardak cinin peşi sıra merdivenden çenesinin üzerine yuvarlanan kendisi olsaydı, kocasının durumdan derhal haberdar olmasını o da istemeyebilirdi. Kendisi bir kocaya sahip olmanın nasıl bir şey olduğunu bilmiyor olabilirdi, evet. İnsanların onun için endişelenmesi konusunda da hiçbir itirazı bulunmayabilirdi. Ama Jennifer böyle istiyordu ve Margaret onun isteğine saygı gösterecekti.

Zihnindeki düşüncelerin gerçek niteliğini kavraması Margaret'in biraz zamanını aldı. Bu kavrayışa ulaştığı zaman da söz konusu düşünceyi öyle inandırıcı bir şekilde uzaklaştırdı ki zihninden, Jennifer fikrini değiştirip Sheridan'a olayları bildirmek isteseydi, büyük ihtimalle onu caydırmaya çalışırdı. Çünkü Margaret Stem son derece rahatsız edici bir gerçeğin farkına varmıştı: Bulduğu bütün mazeretlere rağmen, Margaret aslında böyle nefis bir haberi iletmek için duyduğu kuvvetli dürtüye karşı koymaya çalışıyordu sadece.

Böylece Margaret, olayları kendi akışına bırakarak sakince oturup beklemeye karar verdi. Ve sakince oturup beklerken içinde tuhaf bir kıvanç birikti – çünkü Margaret kendini olmak istediği gibi hayal ettiğinde, olağandışı bir durumda mutlak bir sükûnet sergilemek kesinlikle bu tablonun bir parçası olarak yer alırdı.

Aradan iki saat geçmişti ve Margaret öfkesini bastırmakta giderek daha fazla güçlük çekiyordu. Fiziksel sorunları olanlara öncelik tanınmasını tabii ki anlayabiliyordu. Yine de, kendi durumundaki insanlar için de bir çeşit uygulama olması gerektiği fikrindeydi; fiziksel bir zarar görmemiş olsalar da gerçekliğinden şüphe edilemeyecek işkenceler çekmekte olan insanlar için. Bir bileği bandajlamak iki saat sürmezdi, bu kadarını biliyordu Margaret.

Taciz etmekte olduğu hastabakıcı Margaret'in kendisine doğru yaklaştığını görünce çaresizce gülümsedi. "Üzgünüm, yeni bir haber yok. Neden bir bardak daha kahve almıyorsunuz kendinize?"

"Hah. O kadar kahve içtim ki bu gece gözümü kırpamayacağım

herhalde. Halbuki yarın sabah işim *vardı*. Bu gece erken yatmayı *planlıyordum*. Yarına posa gibi olacağım. Posa gibi. Bu gece dokuz saat uyuyamazsam eğer . . ."

"İzin verir misiniz, hanımefendi?"

Margaret arkasına döndü ve kulağının üzerine bir mendil bastırmakta olan genç bir adamın geçişini engellemekte olduğunu gördü. Görüntüyü incelemekle yol vermek arasında bir süre kararsız kaldı.

"Hanımefendi," diye tekrarladı hastabakıcı.

Otomatiğe bağlanmış gibi gidip kendine bir kahve daha aldı ve dergileri üçüncü kez karıştırmaya koyuldu.

"Bayan Stem?"

"Evet, benim," diye sevinçle atıldı Margaret. "Hüküm nedir, doktor?"

"Hastabakıcı," diyerek gülümsedi adam. "Jennifer'ın bileğini sardık, durumu iyi. Ama şu anda kendini biraz yorgun hissediyor. Çarpmanın etkisi olduğunu düşünüyoruz, biraz da şok var tabii. Her neyse, onu bu gece hastanede gözlem altında tutmaya karar verdik. Siz de artık evinize gidip biraz uyuyun isterseniz. Ha, bu arada Jennifer geldiğiniz için size çok teşekkür etmemi rica etti."

"Yani gitmeden onu göremez mi. . ."

"Rahatsız etmesek daha iyi olacak."

"Eh, hepsi bu o zaman, ha? Geldiğin için teşekkürler, güle güle. Addiscombe tarafına giden bir ambulansınız yoktur herhalde, değil mi?"

Margaret Stem, kendi tabiriyle, kabına sığamaz durumdaydı.

"Baş belası kız seni," diye mırıldandı, sinir bozucu bir sevgi gösterisiyle gecenin bu geç saatinin tadını çıkaran Hogarth'a. Kediyi yere bıraktıktan sonra doğruldu ve telefona doğru ilerledi. Tabii, tam Sheridan telefonu açtığı sırada Folucia geri dönüverirse büyük talihsizlik olurdu. Aynı anda iki kişinin güvenini kötüye kullanırken yakalanırsa, gerçekten büyük talihsizlik olurdu.

Margaret her şeyi kafasında bir kez daha tarttı ve kararsızlığı bir anda eriyip yok oldu.

Besbelli Folucia eve gelmiş, notu okumuş ve babasına telefon

etmişti. Gösteriden dönmüş olan Sheridan da Folucia'yı kapıp ya eve ya hastaneye götürmüştü. Bu da demekti ki Margaret telefon etmek zorundaydı – ya telefon edecek, ya da hadisenin tamamen dışında kalacaktı.

"Telefona cevap vermiyoruz," diye heceleri yutarak konuşan sesi duyuldu Folucia'nın. "Kimseye söyleyecek bir şeyimiz yok. Bu bir aile meselesi, lütfen bizi rahat bırakın. Zahmet edip mesaj bırakmayın çünkü kimse sizi aramayacak."

Margaret ahizeyi yerine bırakırken elinde olmadan iç geçirdi.

Salına salına mutfağa döndü ve çaydanlığa su doldurdu, sonra zaten boğazına kadar kafeinle dolu olduğunu hatırlayıp vazgeçti. Yemek odasına geçip şeri şişesinin kapağını kaldırdı. "Yok, yok," diye söylenerek kapağı yerine koydu. Uykusuzlukla başa çıkmak için alkole başvurmakla başlıyordu bütün sorunlar – hem zaten akşamüzeri yeterince içmişti.

Akraba olmadığı için, hastanenin endişelerini doğrulaması küçük ihtimaldi. Kaldı ki, böyle bir gecenin ardından kendisi de bununla uğraşmak istediğinden o kadar emin değildi.

"Kriz anında sakin," diye söylendi kendi kendine, koridoru baştan başa arşınlayıp mutfağa dönerken. "Sen busun işte, Margaret Stem, kriz anında sakin."

Hızlı adımlarla telefona yürüdü ve yeniden Entwhistle'ların numarasını çevirdi. "Bana bak," diye bağırdı, mesajın bitmesini bekledikten sonra. "Cevap ver. Cevap ver. Neler oluyor orada? Ne haltlar . . . Gösterilere gidersen işte böyle olur, Sheridan Entwhistle. Sen iyi misin, Folucia tatlım? Margaret teyzen arıyor. Orada mısın?"

Hattın öbür ucunda neden olduğu kahkaha tufanından tamamen habersiz, devam etti Margaret. "Aptal değilim ben. Mesajı benim için bıraktığını biliyorum. Ne kadar haince! İnanılmaz bir duygusuzluk, yaptığım bunca iyilikten sonra . . ." Margaret'in öfkesi tavana vurdu ve ahizeyi çarparak kapadı. Sonra sakince mutfağa yürüdü ve o koşullar altında makul olduğuna karar verdiği şeyi yaparak bir bardak kakaoyla birlikte iki adet uyku hapı aldı.

Böylece Margaret, sabaha karşı saat üçte ve beşte Folucia Entwhistle için gelen telefonları duymadı – en yakın akraba olarak Jennifer'ın verdiği isimdi bu.

Uykusundan sıçrayarak uyandı.

Bulunduğu yer tanıdık değildi. Kendisi için duyduğu dipsiz nefret ve kafatasının içindeki ağrı tanıdıktı.

Minibüsün hareket halinde olması karşısında kapıldığı büyük şaşkınlığı atlattıktan sonra, planladıkları gibi Edingley'ye dönmekte olduklarına karar verdi. Belki de birkaç saat içinde –uygun sözleri bulmak için biraz düşündü– bu çılgınca karmaşayı tatlı bir sona bağlamak için özgür olacaktı. Tam Jennifer'lık laf, diye geçirdi aklından ve gülümsedi.

Dünkü sarhoşluktan kalma baş ağrısına biraz alıştıktan sonra, düşüncelerini bir çerçeveye oturtmak için kendini zorladı. Ama çerçeve falan yoktu. Sadece suçluluk vardı, bir de her şeyin ne kadar ahmakça olduğu duygusu. Böylece Sheridan, o anda kendinde bulabildiği olanca azmi bir araya toplayarak, eve varır varmaz sırtına bir gömlek, boynuna bir kravat geçirmeye ve hemen bir dekorasyon şirketini aramaya ahdetti. Saat yedide canı istese de istemese de kendine bir cin-tonik hazırlayacak ve kafası ne durumda olursa olsun, *Telegraph*'ın bulmacasına bir saldırı düzenleyecekti.

Verdiği kararların ardından kendini çok daha iyi hisseden Sheridan, ilgilenmesi gerekecek diğer konular üzerinde düşünmeye koyuldu.

Listenin en başında, ailesinin ondan kesinlikle talep edeceği kayıtsız şartsız pişmanlık ve yaltaklanma vardı – Sheridan'ı bekleyen en göz korkutucu görevdi bu. İçinden çıkılması son derece güç bir girişim olacaktı ayrıca. Çünkü kızını yatıştıracak olan şeyler ister istemez karısını zıvanadan çıkaracaktı, karısını yatıştıracak olanlarsa kızını. Kelimelerin üzerine basa basa "Böl ve yönet" dedi Sheridan, ama bunu söyler söylemez düşüncelerinden iğrendi. Ailesiydi söz konusu olan, alıngan bir editörle despot bir reklam müdürü değil. Hem ayrıca, aile içindeki alışılmış statüsünden uzun süre mahrum kalacaktı Sheridan – hiç yoksa birkaç hafta kadar.

Karısının önerisine uyarak bir ruh doktoruna gitmenin de aslında akıllıca bir çözüm olabileceğini düşündü birden. Yoldan

çıkışına bir isim konursa eğer, *bunalım* ya da *çöküntü* kelimeleriyle süslenmiş resmi bir isim, ona kesinlikle ek bir süre kazandırırdı bu. Masanın üzerine koyduğu gibi kaldığı yerden yoluna devam etmesini sağlayacak kusursuz bir koz geçerdi eline, hiçbir sona bağlanmayan o oyundaki *kodesten ücretsiz çık* kartı gibi. Sheridan kendi kaldığı yeri düşününce –James ve Ashby Giles'i, Helen'ın bacaklarını ve *Deniz Nakliyatı Aylık Bülteni*'ni– içinde uyanan o asırlık tiksintinin etkisiyle neredeyse dokunsan ağlayacak hale geldi.

Burnundan gürültülü bir homurtu çıkardı ve kendini toplamaya çalıştı.

Yüz adet kırmızı güle iliştirilmiş yeterince tövbekâr bir kart tuhaflık olarak mı yorumlanırdı acaba? Ailece tatile çıksalar nasıl olurdu, üstesinden gelebilirler miydi? Keşke kızı araba kullanabilecek yaşta olsaydı. Keşke Sheridan, hırsızlara davetiye çıkaran o saçma sapan seraya peki dememiş olsaydı. Keşke, Croydon'daki yere batasıca Edingley'de yaşayan geberesice Sheridan Entwhistle olarak gelmiş olmasaydı dünyaya.

"Söylenmeyi bırak," diye homurdandı Jayne ve battaniyenin altında döndü.

Kendi kendine konuşmakta olduğunu fark etmek cesaretini kırdı ve Sheridan birdenbire kendini zayıf ve korunaksız hissetti. Az önceki hayallerinin dün geceki şarabın ve uykusuzluğun eseri olduğunu artık açıkça görebiliyordu; ve yine görüyordu ki, evin içinde dekoratörlerin gezinmesine katlanmak şöyle dursun, bir telefon konuşması yapacak kadar bile cesareti yoktu bugün. Bir geçiş dönemine ihtiyacı vardı kesinlikle. Davranış biçimini, ve şansı yaver giderse zihnindeki kudurganlığı usulca terk etmesine izin verecek bir süre lazımdı ona; ailesiyle, dekoratörlerle, potansiyel işverenlerle ve benzerleriyle ilişki kuracak güveni kazanmasını sağlayacak bir süre. Paniğin etkisiyle, aceleyle atılmış adımlar durumu daha da içinden çıkılmaz hale getirebilirdi. Ve Sheridan Entwhistle, bu mantığı izleyerek, endişelerini yatıştırmanın en sağlam yolunun günün ilk ıslah çabasına girişmek olduğuna kanaat getirdi.

Aldığı ilk yuduma bütün vücudu şiddetle itiraz etti, hatta belki ruhu da. İkinci, üçüncü, dördüncü ve beşinci yudumlarda durum katlanarak iyiye gitti. Çok geçmeden mor şarap birikintisi boş mi-

desinin çeperlerini kavurmaz oldu ve Sheridan, dostlar arasında kaygısız bir adama dönüştü.

Minibüsün hareket etmesiyle uyanmış olduğunu varsayarak, Sheridan'ın hesabına göre, şu anda en azından ırmağın güneyine ulaşmış olmalıydılar. Sheridan avutucu birkaç tanıdık görüntü yakalamak umuduyla doğruldu ve kapıdaki delikten dışarıya baktı.

Ortada hiçbir ipucu yoktu ve yol önceki yarım saat boyunca olduğu gibi akıp gitmekteydi. Ne bir trafik ışığında durdukları vardı, ne bir dönüş yaptıkları; hem ayrıca etrafta başka araba da görünmüyordu.

Eğer alkol, hiç kuşkusuz dün gecenin kalıntılarıyla da birleşerek bu kadar çabuk kanına karışmış olmasaydı, Sheridan çıkardığı sonuçtan büyük bir umutsuzluğa kapılabilirdi. Zira Sheridan'ın durumdan çıkardığı sonuç, bir otoyolda yol almakta oldukları doğrultusundaydı.

Uzanıp Jayne'i dürttü.

"Ne?" diye sordu Jayne, apaçık bir öfkeyle.

"Jayne, tatlım? Mmmm . . . nereye gidiyoruz acaba?"

"Glastonbury'ye," diye söylendi Jayne, "Başka nereye olacak, şapşal?"

"A, evet. Glastonbury. Tabii ya," diye mırıldandı Sheridan, şarabından koca bir yudum almadan önce. Ve evet, düşününce, önceki gecenin derinliklerinde birtakım anlaşmalara varmış olduğunu hatırlar gibiydi, ya da ondan önceki gece, ya da . "Evet," diyerek sırıttı. "Evet, tabii." Durum *gerçekten* karmaşık bir hal almaktaydı. Hoş ve karmaşık.

Folucia, kendisine "Margaret teyzen senden telefon bekliyor" biçiminde bir mesaj iletilmesini tuhaf buldu, niye *annen* değil de Margaret teyzen demişti ki? Ama üzerinde durmadı. Yaşadığı

güzel geceyi berbat edecek bir araba dolusu laf dinlemek şu anda istediği en son şeydi. Öte yandan, küçük bir ihtimal de olsa Margaret belki de o dört dörtlük sarhoşluk gösterisi için özür dilemek amacıyla arıyordu; bu arada, o kayıt asla silinmeyecekti, yeni bir telesekreter alması gerekse bile.

Belki öğlen paydosunda kaçık keçiyi arama fırsatı bulurdu. Sonra halıyı hatırladı; belki de aramasa daha iyiydi.

Her şeye rağmen bu fırsatı kaçırmaya hiç niyeti yoktu. Tarih öğretmenine teşekkür etti, otobüs durağında bir sigara içmek ve artık bakire olmayışı üzerinde biraz daha düşünmek üzere kendini dosdoğru okul bahçesinin dışına attı.

Brenda Sykes-McIntyre odasının penceresinden Folucia'nın çıkışını seyretti. Derin bir nefes aldı, yutkundu ve yeniden sandalyesine oturdu. Birkaç kez cık-cık yaptı. Folucia Entwhistle ne ilkti, ne de, çok acıydı ama, son olacaktı. Yeniden başını sallayıp cık-cık-cık sesleri çıkardı.

"Allah kahretsin, kahretsin, kahretsin," diye homurdandı kendi kendine.

Brenda Sykes-McIntyre daha sonra bir sigara yaktı ve *Times Eğitim Eki*'nin yıllar öncesinden kalma bir sayısına boş gözlerle baktı.

Midevi müşkülpesentlik ayıklığa özgü bir nitelik olduğundan, Sheridan'ın önündekilerle ilgili bir sorunu olduğu söylenemezdi. Çırpılmış yumurtanın dış kabuğunu yarıp yavaşça içine gömülen çatalıyla birtakım parçaları ayırıp mantardan ve hiç kuşkusuz ölmüş hayvan yağından ibaret karışımın üzerinde yüzmeye bıraksa da, telaşla midesine indiriyordu yemeğini – serseri taklidi yapan kötü bir oyuncu gibi.

Öte yandan Yantra, serseri rolü yapan iyi bir oyuncu gibi yiyor-

du – lokmalarını temkinle çiğneyerek, bedeninin tepkisini ölçerek. Yantra durunca Sheridan tek kelime etmeden onun tabağını kendi önüne çekip devam etti, Yantra da kalkıp helayı soymaya gitti.

Sheridan, Yantra'nın hesabı ödemek için bu kadar ısrarcı davranmasında da hiçbir tuhaflık görmemişti. İki gencin sevgilerinin saflığına duyduğu inancı pekiştirmişti bu sadece.

Evet, yolculuk bir hafta sonu daha sürecekti. Ailesi bir yere gitmiyordu. Kaldı ki, bütün bu maceranın –ayık kafayla yapılacak bir değerlendirme ya da profesyonel bir çözümleme ışığında buna ne ad verilecekse artık– sonuna kadar yaşandığından emin olmadan geri dönmek akıllıca olmazdı.

Aslında şu anda, M3 otoyolunun yakınlarında bulunduğunu düşündüğü bu lokantada otururken, Sheridan'ı huzursuz eden tek bir endişe vardı. Ve büyük bir endişeydi bu. Bu endişe, Yantra'nın ondan Biddy'nin ön tarafında yolculuk etmesini istemesi ihtimalinden kaynaklanıyordu.

Ama Sheridan gereksiz yere kaygılanıyordu. Çünkü tuvalet kâğıdı rulosunu daha küçük rulolar haline getirip ceplerine tıkıştırırken Yantra'nın tek korkusu, Sheridan'ın yolculuğun bir bölümünde köpekle yer değiştirme isteğinde bulunmasıydı. Çünkü Sheridan o keşfi yaptığında, ki eninde sonunda yapacaktı, Yantra kesinlikle başka bir yerde olmak niyetindeydi.

Gelgelelim, belki de bu adam gerçekten düşündüğünden çok başka biriydi. Adlı adınca söylemek gerekirse, belki de su katılmamış bir avanaktı bu adam.

Sheridan kızının sesini tanıdı, ama dinlediği tuhaf ve kesik kesik mesaja bir anlam veremedi.

"Kendi telesekreterime mesaj bırakmam saçmalık, farkındayım," diye kekeledi telefona, "Ama eğer eve uğrayan olursa diye, iyi olduğumu bildirmek istedim. İyi arkadaşlarla birlikteyim. Ve de, nerede olduğumdan haberiniz olması için, hafta sonunu geçirmek üzere Glastonbury Festivali'ne gidiyorum. Dönüşümde . . ve bunu gerçekten büyük bir içtenlikle söylüyorum. Dönüşümde ikinizi de görmeyi umuyorum, Hogarth'ı da. Evet, işte böyle Nerede olduğumu öğrendiniz . . . Hadi o zaman. Görüşürüz."

İki adam sessizlik içinde otoparka girdiler ve Yantra, minibüsün arka kapısını işaret eden Sheridan'a başını sallamakla yetindi.

"Görüşmek üzere," dedi kapıyı Sheridan'ın üzerine kaparken. Sonra kapının arkasından seslendi. "Bu arada, torbayı boşaltman gerekirse bölmeye vurursun."

Sheridan, Folucia'nın mesajında olduğu gibi bu kez de, söylenen şeyi kavramakta çektiği güçlüğü içkili olmasına verdi ve sesini çıkarmadı.

Başlangıçta, kızın uykudaki yüzünün masumiyetini doya doya seyretmeyi tercih ederek onu uyandırmadı.

Hem ayrıca düşünmeye ihtiyacı vardı.

Şarabın etkisi miydi bu? Yoksa sonunda temel ilkeye yaklaşmakta mıydı? İblisin adına?

Jayne döndü ve battaniye üzerinden sıyrılarak tişörtlü sırtını açıkta bıraktı. Bacaklarını da. Küçük külotunun poposunun içinde kaybolduğu yeri de.

Önündeki karar Sheridan'ı ürpertti. Bir kararla karşı karşıya olduğunu hissetmiyordu aslında. Sheridan daha çok, ne yapacağını görmek üzere bekliyordu: Battaniyeyi yukarı mı çekecekti, yoksa doyulmaz güzellikteki bu istemdışı teşhiri, bu terütaze gençliği biraz daha içine çekmeyi mi tercih edecekti? Sheridan öylece durdu, bekleyerek ve seyrederek, ta ki karar vermekle ilgili bütün düşünceler uçup gidene kadar.

Elini kızın bedeni boyunca gezdirdi, hiç dokunmadan. Nefesini tutmaya, kendini denetlemeye çalışsa da, bütün varlığı yaprak gibi titriyordu.

Düşünceleri Monroe-Hastings'teki günlerine ve nisan sonundaki o haftaya kaydı – sera etkisine bağlanan ve inanılmaz sıcak ve bunaltılı bir yazın habercisi olan o haftaya. O yaza kadar Sheridan, şirketteki kadın tayfasının hem Asby Giles gibilerinin bayağı zamparalıklarından ve kadın yayıncıların yokluğundan yakınıp hem de işyerinde sutyensiz olarak hoplayıp zıplamaları; minimalist şortlar ve etekler içinde fotokopi makinesine kağıt yerleştirmeye çalışmaları; cuma akşamları barın önünde patronla masum flörtler etmeleri; bir-iki kadehten sonra ona *Tatlım* diye hitap etmeye başlamaları, sonra da, işyerini her zamanki gibi erkenden terk ederken onu yanağından öpmekte ısrar etmeleri arasındaki tutarsızlığın farkında değilmiş gibi davranmıştı. Kadınların baskın olduğu bir evde yaşıyordu Sheridan, dolayısıyla onların bütün numaralarını ve

sahtekârlıklarını tanıyordu.

Üstelik Sheridan, James'in sözleriyle, çalışanlarına karşı "basiretsiz davranan" başka yayıncılar da olduğunu gayet iyi biliyordu. Rivayete göre içlerinden birinin Soho'da işyerindeki ilişkileri için kullandığı bir garsoniyeri bile vardı. Buna rağmen, ihtiyatsız davranışlar sergilemek Sheridan'ın ruhunda yoktu. Acaba altında çalışanların belirli bir bölümünün, özellikle de Helen'ın, onun kibarlığını dinamitlemeye yönelik kampanyasının ardındaki nedenlerden biri bu olabilir miydi? Yoksa Sheridan gerçekten her şeyi tamamen yanlış mı yorumlamıştı?

Helen'ın tatil fotoğraflarını incelerken, renk vermemek için elinden geleni yapmıştı. Ne var ki, Sheridan'ın haşmetli kulakları, ardından da bütün kafası nokta nokta kırmızıya dönerken sekreteri ona bakarak sırıtmayı sürdürmüştü. Tenerife plajlarında arkadaşlarıyla birlikte resmen çırılçıplak boy gösterdikleri bu fotoğrafları ne halt etmeye kendisine gösterdiğini de soramamıştı Sheridan.

"Çok hoş," diye hırıldamıştı, fotoğrafları geri verirken.

"Gerçekten mi?" diye neşeyle kikirdemişti Helen, belki göz de kırpmıştı, tam emin değildi Sheridan.

Bir de güneş yanığı teniyle caka satmak için giymekte ısrar ettiği o minicik bluzlar vardı. Sadece kolsuz değildi bunlar, düpedüz önsüzdü aynı zamanda. Yine de Sheridan hiçbir yorumda bulunamamıştı – masanın üzerine bir şeyler bırakırken inatla o kadar eğilmekten kaçınmasını da söyleyememişti.

Jayne bir şeyler mırıldandı, ardından içini çekti ve battaniyenin bir kısmını üzerinden attı. Sheridan, Jayne'i uyandırma korkusuyla şarabını yudumlamaya bile cesaret edemeden, dişlerini birbirine kenetledi. Jayne yeniden horultulara gömülünce uzanıp battaniyeyi yukarı çekti. Sheridan'ın vücudu şiddetli bir titremeyle sarsıldı.

Helen'a yaptığı davetin bütünüyle masum olduğunu ileri sürerek kendini Belinda Oliphant'a karşı savunurken doğruyu söylediğine inanıyordu Sheridan. Ya da, kısmen inanıyordu buna. Elinin Helen'ın kolundan yukarı tırmanarak ensesine doğru süzüldüğü ve Sheridan'ın, parmaklarını onun kemikli omuzlarında dolaşırken bulmuş olduğu, hafızaya işlenemeyecek kadar nahoş gerçeklerdi. Bütünüyle emin olamasa da, bir keresinde, karnını

Helen'ın koluna yaslamış ve kendini o tutuk kıvrılmaların keyfini çıkarmaya bırakmış olabileceğine dair belli belirsiz bir şeyler de hatırlar gibiydi. Bir de sanki, o sırada yukarıdan bluzun içine doğru mu dikmişti gözlerini? Yoksa diğer günlerle mi karıştırıyordu?

Bu dürüstlük boşalması Sheridan'ı keyiflendirdi ve Sheridan, her şeyin artık bir sona yaklaşmakta olduğundan emin oldu – o tehlikeli düğüm çok yakında çözülecek ve ruhundaki zehir karışımı onunla birlikte akıp gidecekti. Her şey çok açık görünüyordu şimdi. Politik çıkışları, olmadık kılıklara bürünmesi, ailesini evden kaçırması ve evinin duvarlarını boyaması, bunların hepsi, tek bir hedefe yönelik bölük pörçük, şaşkınca çabalardı. Yeniyetmelik günlerinden beri onu dürtükleyen bir arzuyu yatıştırma girişimleriydi. Yıldan yıla şişen, kabaran bir arzuyu. Dergilerinin sayfaları arasında zevkle gezinirken içinde her gün tazelenen bir ihtiyaçtı bu; ama ne yazık ki, ulaşılması mümkün olmayan şeylerin sergilendiği bir kataloğun içinde yuvarlanıp durmanın o sefil umutsuzluğu hep alay edercesine önüne dikilmişti Sheridan'ın.

Bu işi meslek edinmiş bir kadın tarafından doyurulabilecek bir açlık da değildi bu. Ona bir armağan olarak gelmeliydi. Güzelliği henüz tüketmemiş sonraki kuşaktan Sheridan'a verilmiş tek ve yalın bir yadigâr olmalıydı, onu bir ömür boyu tatmin edeceğine yürekten inandığı bir yadigâr.

Belki her şey olup bittikten sonra, daha önce kendinden genç bir kadınla hiç yatmadığını söylerdi Jayne'e. Kendisine bağışladığı şeyin varoluşsal değerini ona açıklardı belki, bütün bu maceranın (işin başında bunu fark edememiş olsa da – ki fark etmiş olsaydı muhtemelen başka türlü davranırdı) takdirnamelerin en büyüğüyle ödüllendirilme arzusu tarafından tetiklendiğini anlatırdı.

Çünkü, onun yaşında bir adamın kendinden genç bir kadınla yatması basit bir menopoz dönemi açlığı değildi; Sheridan'a göre Kartezyen bir berraklıkla ortadaydı bu. Üstelik, ne ahlak, ne politik hassasiyet, ne entelektüel zarafet, artık başka ne gelirse akla, bunların hiçbiri bu dürtüyü açıklayacak güce sahip değildi. Dört milyar yılın genetik kudreti vardı bunun arkasında. Ontolojik bir şeydi bu. Doğmak, çalışmak, çoğalmak ve ölmek kadar doğal bir gayeydi bir erkek için.

Ölmek. Bu kavram Sheridan'ın içini kaplayan boşlukta dalga-

landı ve ani bir darbeyle onu başka bir kavrayışa sürükledi. Çünkü Sheridan Entwhistle, kırk beş yaşında olmasına rağmen, kendini orta yaşlı bir adam olarak görmüyordu. Daha çok, ölüme giden yolun üçte ikisini kat etmiş bir adam gibi hissediyordu kendini. Dehşet içinde şarabını yudumladı Sheridan.

Jayne'in vücuduna dokunma düşüncesi meydan okurcasına harekete geçti zihninde, ama Sheridan bu hırsızlama dokunuşa direndi. Ona her zamanki gibi davranacak ve gelmesi kaçınılmaz olan atağı bekleyecekti. Başka türlü bir tutum felaketle sonuçlanabilirdi. Hayır, kızı kışkırttığı kesin olan o yegâne kozu kullanarak ayartmalıydı onu – mutlak bir kayıtsızlık sergileyerek.

Sheridan doğruldu ve Jayne uykusunda inledi.

"Hadi uyan bakalım," diye cıvıldadı Sheridan. Sesinde sapkınca bir tını olduğu hissine kapılarak boğazını temizledi.

"Aarrh. Günaydın, A.Y." diye homurdandı Jayne, battaniyeyi boğazına kadar çekerek.

"Pek havanda değilsin galiba, ama ben bir şişe açtım bile." Sözcükler bayat ve fazla prova edilmiş gibi geldi kulağına. Yutkundu ve rahat görünmeye zorladı kendini – dip dibe oturuyor olmalarına aldırmıyormuş, Jayne'in sesinde uykunun mahrem ve ekşimsi kokusunu almıyormuş gibi.

"Aman yok, istemem."

"Yiyecek bir şey kaldı mı bilmiyorum. Seni kahvaltı için uyandırmaya çalıştık ama . . ."

"Yok, yok. Birazdan şarap içerim azıcık."

"Tamam, peki. Nasıl istersen . . ."

"A.Y., şunu verir misin bana lütfen?" diyerek sararmış cam kâseyi işaret etti Jayne. "Bir de şey yapsana . . . yani, bir-iki saniye arkanı dönsene."

Sheridan söyleneni yaptı. İdrarın Jayne'in bedeninden çıkıp kâseye çarpan sesini dinler ve keskin, şehevi kokusunu içine çekerken bunun isteği üzerindeki etkisini saptamakta güçlük çekti; isteğini körüklüyor mu yoksa azaltıyor muydu, anlamak zordu. Jayne'in kâsenin kapağını yerine oturttuğunu duydu. Jayne "Tamam," deyince Sheridan yüzünü Jayne'e döndü ve ağırlaşmış kâseyi elinden aldı.

"Bu sabah nasılız bakalım, tatlım?" diye nağmeli bir sesle sordu

Sheridan, cılız bir güven duygusunun yeniden içine dolduğunu keşfederek.

"Ne bileyim. Hiçbir zaman umduğu kadar iyi hissetmiyor insan kendini. Yani, bu sene festival zamanını o kadar bekledim ki, çünkü bir şey hissetmek neydi unutuyorum bütün sene. İshal ilacı almayı unuttuk diye hiçbir topluluğu dinleyememek, ya da iyice paranoyaklaşıp çadırdan dışarı çıkamamak falan. Anladın mı?"

"Valla aslında, pek anladığımı . . ."

Jayne arkasını dönmeden tişörtünü sıyırıp çıkardı.

"Ne diyordun?" dedi, koltuk altlarını koklayıp yüzünü buruşturarak.

"Ben . . . unuttum, maalesef."

Jayne öne doğru eğilip bir spor çantasına uzandı. Sheridan Jayne'e mıhlanmış bakışlarını başka tarafa kaçırarak şişeyi ağzına dayadı. Eğer belinden aşağısı için de bu kadar rahat davranacak olursa, bakışları konusunda aynı nezaketi sergilemeyi kesinlikle başaramayacağını düşündü. Külot değiştirme işleminin battaniyenin altında gerçekleşmesi, rahatlamayla birlikte, belki ona denk bir hayal kırıklığı da yarattı Sheridan'da.

Jayne oturduğu yerden Sheridan'a bakıp sırıttı.

"Günaydın kucaklaşması yapalım mı, o zaman?"

"Olur . . . tabii ki . . . Neden yapmayacakmışız?"

Karmakarışık bir endişe yığını birdenbire Sheridan'ın zihnine çöreklendi. Tam beş yıldır idmansızdı. Masa başında oturmaktan hantallaşmış bedeninden iyi bir performans beklenemezdi. Kaldı ki, Jayne'in bu ayık haliyle iş büyük ihtimalle hiç de zevkli olmayacaktı. Hem sonra kabul etmek gerekiyordu ki, beklentiyle dolup taşıyor olmasına rağmen, Sheridan'ın görevini layıkıyla yerine getirecek durumda olduğu çok şüpheliydi.

Her şeye rağmen, bir şeye kalkışırken o konuda peşin fikirler oluşturmayan birine benziyordu Jayne. Bu gibi mevzularda hassasiyet göstermeyi ihmal edemeyecek kadar iyi bir kızdı. Kaldı ki, koca bir gün vardı önlerinde – Sheridan sırıttı, belki de bütün bir hafta sonu.

Olabilecek en kısa baba-kız kucaklaşmasının ardından, bakışları genellikle minibüsün zeminine odaklanmış olarak, şarap şişesini sessizce birbirlerine uzattılar. Sheridan arada bir göz ucuy-

la Jayne'e bakıyordu, ama kızın pek iyi olmadığı ve şarabın ona yaramadığı dışında bir sonuç çıkaramıyordu. Önceki gün içtiği içkinin kızı kötü çarptığına ve çok geçmeden işvebazlığının geri döneceğine kendini inandırmaya çalışsa da, giderek kaygılanmaktaydı. Jayne'den gelecek en küçük işaret yeterli olacaktı. Cüretkâr bir söz, kalkan bir kaş, bir sırıtış. Ama kız sadece yere bakıyor ve isteksizce şarabını yudumluyordu.

Sonunda başını kaldırıp Sheridan'a baktı ve belli belirsiz gülümsedi.

"İşe yaramaya başladı galiba," dedi ona.

"Harika."

"Hadi gel, şunu katlayalım. Çadırla battaniyelerden kanepe yapabiliriz, sonra oturup uzun uzun sohbet ederiz."

"Valla," dedi Sheridan, suratına yapışan vahşi sırıtışa hakim olmaya çalışarak. "Bence nefis bir fikir bu."

Folucia'nın tarih sınavıyla ilgili duyguları karışıktı. Tarih bilgisinin sağlamlığına ilişkin hislerinin doğrulanmış olması hoştu tabii. Ama, tam da bu nedenle, hayatından gereksiz yere çalınmış bir zamandı bu tarih sınavı.

"Tarih: Benim tarihim, senin tarihin, onun tarihi," kelimelerini tembel tembel çiziktirdi alıştırma kitabının kapağına. Alıştırma kitaplarının kapaklarına yazı yazmanın yasak olduğunu hatırlayarak bir an paniğe kapıldı, sonra sırıttı. Bu kitap, ders çalışmalar, söylenmeler, bunların hepsi birkaç saat içinde tarih olacaktı ne de olsa. "Tarih," diye yazdı yeniden, sonra ekledi, "Eşanlamlısı: Sonuçsuzluk."

Yeniden gülümsedi. "Shakespeare = Mısralar tarihi. Ölmüş insanlar = Tabutlar tarihi. Ekonomi = Cüzdanlar tarihi. Kadın sorunları = Küfürler tarihi. Sınav cevapları = Özlü anlatım tarihi. Ders

çalışmak = Tekrarlar tarihi." Müdire hanım kapıyı vurmadan içeri girdi.

Eliyle kızlara oturmalarını işaret etti.

"Folucia Entwhistle'la biraz konuşabilir miyim lütfen, Bay Savage?"

Felaketler tarihi'ni en iyi tanımlayacak kelimeyi bulmak için kafa patlatmakta olan Folucia irkildi. Buna rağmen sınıftan çıkarken dönüp diğer kızlara sırıttı, onlar da Folucia'ya bakarak sırıttılar.

Odasına doğru yürürlerken müdire hanım hiçbir şey söylemedi, sonra Folucia'nın çok tuhaf bulduğu bir şey yaparak kızın ellerine sıkı sıkı sarıldı.

Odaya girdikten sonra "Folucia, otur lütfen," dedi, hiç de ona özgü olmayan bir yumuşaklıkla.

Folucia, burada bulunma gerekçesini kestirmek için kafasını zorlayarak söyleneni yaptı: Sigara için miydi acaba, okulu astığı günler için mi, yoksa işlediği ama hatırlayamadığı bir sürü başka suçtan biri için mi?

Bayan Sykes-McIntyre ona bakarak gülümsedi. Folucia bu bakışta cezayı gördü ve yutkundu – *yaptığının yanına kalacağını sanmıştın, değil mi?* bakışıydı bu.

"Folucia, babanın nerede olduğunu biliyor musun?"

"Hayır, Bayan Sykes-McIntyre," dedi gülümseyerek. Babasını okula çağıramayacakları için sevinmişti, ama kadının suratındaki gülümsemenin gerçekten tasdikname gülümseyişi olduğu fikrine kapılarak dehşete kapılmıştı bir yandan da.

"Sana söylemem gereken şey şu, Folucia . . ." Müdire hanım iç geçirdi. "Ah, Folucia, tatlım benim, bunu sana söylemek zorunda olmak benim için o kadar acı ki – ama, annen . . . yani, annen maalesef bir kaza geçirdi."

Folucia hiçbir şey söylemedi. Kafası karışmıştı. Annesi araba kullanmazdı ki bir defa. Onu okuldan atmıyorlardı. Annesi kaza geçirmişti. Ama o araba kullanmazdı ki . . .

"Folucia, annen maalesef dün akşam merdivenden düşmüş."

Folucia güldü. Bayan Sykes-McIntyre öyle bir girmişti ki söze, neredeyse annesinin başına ciddi bir şey geldiğini falan sanmıştı.

Bayan Sykes-McIntyre ciddi bir tavırla masasına dikti gözlerini ve kızın sözünü tamamlaması için bir süre bekledi.

"Özür dilerim," dedi Folucia telaşla. "Ben, şey düşündüm de..."

"Bak, Folucia, sana bunu bildirmek zorunda olduğum için çok üzgünüm Folucia, korkarım durum gerçekten oldukça ciddi. Annen düşme sırasında başını vurmuş ve " Bayan Sykes-McIntyre burnunu çekti ve bir eliyle gözlerini sildi. "Annen maalesef . . . "

Folucia bir nefes aldı ve müdireye kayıtsız gözlerle baktı. Birazdan duyacağı şeyin ne olduğunu biliyordu, ve ona öyle geliyordu ki bütün çocuklar gibi kendisi de böyle bir haberin ona nerede ve nasıl verilebileceği üzerinde düşünmüştü daha önce; daha önemlisi, buna nasıl bir tepki göstereceği üzerinde de düşünmüştü belki. Ve Folucia kendisine hayret etmekteydi. Tuhaf bir şekilde katılaşmıştı. Bağışıklık kazanmıştı buna karşı. Gerçekten de, biri ona ne hissettiğini soracak olsa hiçbir şey hissetmediğini söyleyebilirdi. Ama bu yanlış bir cevap olurdu. Kesinlikle bir şey hissediyordu. Son derece güçlü bir şey. Ama öyle bir duyguydu ki, bunu karşılayacak bir sözcük icat edilmemişti daha. Sonra *Felaketler tarihi*'ni hatırladı Folucia ve ürperdi.

"Folucia, annen maalesef komada."

"Ama . . ölmedi, değil mi?" dedi Folucia, inanmakta zorlanarak.

"Hayır " Bayan Sykes-McIntyre cümlenin devamını yuttu ve "Hayır, ölmedi," diye tamamladı cümlesini, açıkça *henüz* ölmedi demek yerine. Kısaca gülümsedi ve başını eğerek masasına bakmaya başladı.

Bayan Sykes-McIntyre, komaya girdiği anda Jennifer'ın hastanede bulunmasının büyük bir şans olduğunu, böylece hemen tedavi altına alınabildiğini söyleyerek Folucia'yı yatıştırmaya çalıştı. Ama Folucia, bekleneceği gibi, işin kötü tarafına odaklanmak niyetindeydi. Yüzdelerle ve beynin hasar görmesi ihtimaliyle ilgili sorular soruyor ve –kızın bilgisine şaşırmıştı Bayan Sykes-McIntyre– kanamanın beynin dış zarının altında mı üstünde mi olduğunu öğrenmek istiyordu. Pek tabii ki Bayan Sykes-McIntyre'ın cevap verebileceği sorular değildi bunlar.

Müdire hanım masasının çekmecesini açıp içinden bir araba a-

nahtarı çıkardı.

"Bayan Sykes-McIntyre, öğle teneffüsünden sonra sınavım var benim."

Müdire hanım hiçbir şey söylemeden başını sallamakla yetindi.

Hangisi daha kötüydü, kestiremiyordu Folucia: Annesinin komaya girmiş olması mı, müdirenin arabasıyla hastaneye gitmek zorunda kalmak mı? Bunu düşündüğü için derhal suçluluk duydu. Ayrıca, babasının henüz eve dönmemiş olmasını, böylece Bayan Sykes-McIntyre'la karşılaşmaları gibi bir olasılık doğmamasını umduğu için de suçluluk duydu. Ama suçluluk duygularının en ağırı, bu felaketler zinciri içinde banyo halısının belki unutulabileceği düşüncesini zihninde yakaladığı anda kapıldığı suçluluktu.

"Hava ne kadar güzel, değil mi?" ya da "Beni okuldan atmıyorsunuz, demek ki," ya da "Ben de sigara içebilir miyim?" gibi şeyler söyleme dürtüsü zaman zaman Folucia'nın içinde yükselse de, yolculuk katıksız bir sessizlik içinde geçti.

Hastaneye vardıklarında Bayan Sykes-McIntyre Folucia'ya nereye gideceğine ilişkin açıklamalar içeren bir kağıt verdi. "İyi olacaksın, değil mi?" diye sordu ayrılmadan önce.

"Ne bileyim ben?" diye cevap verdi Folucia, bu soru karşısında biraz afallayarak. Sonra "Pardon," dedi, kiminle konuştuğunu hatırlayarak, "Yok, yok, benim için meraklanmayın, Bayan Sykes-McIntyre. Beni buraya kadar getirdiğiniz için de teşekkürler." Ellerini müdire hanımın hararetli kıskacından kurtararak hastane binasına girdi.

Olaylar Margaret teyzeyi bile suskunlaştırmış görünüyordu. Yine de, insanların, elini tutmaktan ve onunla fısıltıyla konuşmaktan vazgeçmesini diledi Folucia.

"Gel benimle, canım," diye mırıldandı Margaret Stern ve Jennifer'ı içine yatırdıkları yoğun bakım ünitesinin perdesini araladı. Folucia çadıra gergin bir bakış fırlattı ve içeri girdi.

Ama endişelenecek bir şey yoktu. Başında tuhaf bir duş bonesi bulunması ve bir solunum aygıtının içine horluyor olması dışında, annesi uykudaymış gibi görünüyordu. Folucia, annesinin bedeninden çıkıp dört bir yana yayılan bütün bu borular ve kordonların sanki onun rüyalarını çalmak için yerleştirilmiş olduğunu düşündü dalgın dalgın.

Yaklaşık bir dakikalık kesin bir sessizliğin ardından Folucia, kardiyografın odayı dolduran ritmine uyarak salınmakta olduğunu fark etti. Daha önce hiç görmemişti bu aleti, en azından gerçek hayatta görmemişti. Ama hikâyeyi iyi biliyordu. Eğer ona birkaç saniyeden fazla bakarsanız monitördeki çizgi düz bir çizgiye dönüşüyor, bip sesleri tek ve uzun bir bip sesi halinde birleşiyor ve film orada sona eriyordu. Sonra da, Allah muhafaza, Margaret teyzesi kucaklaşmalarında ısrarcı olurdu büyük ihtimalle – asırlarca kucaklaşmalarında.

Sonra Folucia, duş bonesinin diğer tarafından çıkan boruyu fark etti ve birden gözlerinin kararDığını, başının döndüğünü hissetti. Odadan çıkması gerekiyordu.

"Nereye gidiyorsun?" diye fısıldadı Margaret.

"Babama telefon etmeye," dedi Folucia, normal konuşma sesiyle.

"Telesekreter devrede." Margaret bir kaşını kaldırdı. "Hem sen de . . . sen de şey kaydetmişsin . . . Folucia, bunun akıllıca olacağına emin misin?"

"Mantıklı ol, Margaret teyze. Lütfen . . . mantıklı ol."

"Zaten onu evde bulamayacaksın. Sheridan gösteride," dedi Margaret, muzaffer bir edayla.

"O zaman gidip bulurum onu. Ne yapıp edip onu bulmak zorundayım."

"Ama şeyi kaçırabilirsin o zaman . Şeyi yani." Margaret başıyla Jennifer'ın yatağının üzerindeki monitörleri işaret etti. "Bence yalnız *ikimizin* burada olması daha iyi olacak, Folucia."

Folucia öteden beri, Margaret teyzenin biraz çatlak olduğunu düşünmüştü. Ama şu anda kadın cidden saçmalıyordu ve artık sinirini bozmaya başlamıştı.

"Para ver bana," dedi Folucia. "Eve gitmek için, bir de evde yoksa buraya dönmeme ya da gerekirse Tony'ye falan gitmeme yetecek kadar."

"Folucia, bence gerçekten . . ."

Folucia uzanıp Margaret'in çantasını elinden kaptı. Margaret direnmedi – kızın çantadan cüzdanını çıkarıp içinden birkaç adet kağıt para almasını, sonra çantayı ona geri vermesini sessizce seyretti.

"Teşekkürler," dedi Folucia, suratını ekşiterek. Sonra dışarı çıktı.

Sheridan Entwhistle tortop olup minibüsün köşesine yapışmış, başını ellerinin arasına almış durumdaydı. Hepi topu on dakika içinde bütün varlığı tuzla buz olmuş, anlamını yitirmişti.

Jayne de çapraz köşede oturmaktaydı. Ve doğrusu o da, kendini hayli değersiz hissediyordu.

Belki kırk dakika boyunca uydurma kanepelerinin üzerinde oturmuş, keyifle şaraplarını yudumlayıp havadan sudan konuşmuşlardı. Derken Sheridan dizlerini çenesinin altına toplamış ve birden bir şeyin farkına varmıştı. Önceki gün olduğu gibi ıslak bir para destesinin üzerinde oturmuyordu artık. Sheridan paniğe kapılıp elini arka cebine atmış ve kuşkularında haklı olduğunu görmüştü.

"Param, Jayne. Paramı kaybetmişim. Hepsini . . ."

"Kafa bulma benimle, A.Y.," diyerek güldü Jayne. "Hatırlamıyor musun?"

"Hatırlamak mı? Neyi hatırlayacağım? Jayne, orada birkaç . . ."

"Sakin ol, A.Y. Sakin ol şimdi." Kolunu Sheridan'ın boynuna doladı Jayne. "Glastonbury'ye gelmeyi kabul etmiştin ya. İşte o zaman, her şeyimizi paylaşmayı kararlaştırdık. Yantra da, içeriye girmek için ve de ihtiyaçlar için falan biraz paraya ihtiyacımız olduğunu söyledi, aslında epeyce paraya ihtiyacımız olduğunu söyledi. Sen de işte, bir miktar para verdin ona, bunları karşılayalım diye. Yani, birbirimize güvenebileceğimizi kanıtlamak için. Bir sorun yok yani."

"Sorun yok, öyle mi!"

Jayne öne doğru uzanıp dilini Sheridan'ın dudakları üzerinde gezdirdi. Ve Sheridan her şeyi hatırladı. Çünkü, yaklaşık beş yüz sterline elveda deyişinin, bu üç kelimenin Jayne'in ağzından dökülüş biçimiyle –yoksa fırlayış mı demeliydi?– bir ilgisi vardı kesinlikle, hatta belki tamamen bununla ilgiliydi.

"*Her şeyi paylaşmak*," diye mırıldandı. "Hmmm." Şu anda bu düşüncenin ona çok da itici geldiğini söyleyemezdi doğrusu.

Jayne Sheridan'a sokuldu ve başını kaldırıp ona gülümsedi. Sheridan kıpırdamadı. Kıpırdamak gibi bir niyeti de yoktu üstelik, emindi buna.

Mutlaka ondan gelmeliydi ilk hareket. Ve de en küçük kuşkuya yer bırakmayacak kadar açık olmalıydı. Sheridan'ın kasıntılaşmaya başladığını fark ettiğinde sık sık başvurduğu o baba-kız numaralarından biri olabilirdi bu da, ne belliydi öyle olmadığı? İşaretler gönderebilirdi Sheridan. Onu şımartabilirdi. Her şeyi yapabilirdi . . . kıza bilfiil dokunmak dışında, her şeyi.

Başlangıçta Jayne, Sheridan'ın ince uzun parmaklarının göğsünün üst kısmında usulca gezinmesine karşı çıkmadı. Parmaklarını tişörtünün derin yakasından içeri daldırdığında ise zevkle iç geçirdi. Altında bir şeyin kıpırdanmakta oluşu konusunda da önemli bir şikâyeti varmış gibi görünmüyordu.

Derken Sheridan'ın elinin aşağı doğru ilerleyerek bir an göğüslerinden birinin üzerinden kaydığını hissetti ve kasları katılaşıp kilitlendi.

"Sheridan?" diye uyardı tatlı bir sesle.

Ama el uzaklaşmadı, kızın vücudunu yavaşça yoğurarak, o sımsıkı kıçı avuçlarının içine gömerek, olduğu yerde kaldı.

"Sheridan," diye seslendi biraz daha sertçe ve kendini geriye itti, bir yandan da birbirine dolaşmış olan el ile tişörtü ayırmaya çalışarak.

"Ne oldu, hayatım?" diye inledi Sheridan.

"Hadi, A.Y. Yani, hiç yakışmıyor sana şu yaptığın. Ve doğrusu . . . biraz iğrenç bir şey bu, biliyor musun?"

Sheridan hiddetini ifade etme zahmetine girmedi. Başını sallamakla yetinerek gözlerini yere dikti.

"Ne düşündün sen yani? Paylaşmak deyince bunun içine Yani sen, beni fahişe, Yantra'yı da pezevengim falan mı sandın?"

Sheridan cevap vermedi. Öfkesinin artık kendine yönelmiş olmasının belki de talihli bir gelişme olduğunu düşündü kendi kendine; çünkü Sheridan, bir an için, onu kesinlikle hapse gönderecek bir eylem sergilemek üzere olduğunu hissetmişti. Ayrıca, kendini ve davranışlarını mide bulantısına yaklaşan bir tiksintiyle değerlendirmekte oluşundan ötürü tuhaf bir şükran duygusu içindeydi. En azından güvenliydi böylesi. Ve en azından, neler olup bittiğini anlamıştı artık. Her şeyin temelinde korkunç bir yanılsamanın yattığını – durduğu yerde kabarıp büyüyerek onu kışkırtan, ahlaki çöküntüye sürükleyen bir serabın yattığını anlamıştı. Sheridan Entwhistle gibi bir adamın hayattaki nasibi konusunda yeniden pazarlığa oturması, akla gelebilecek en büyük saçmalıktı elbette. Öyleydi, tabii ki öyleydi.

Jayne hâlâ konuşuyordu. Artık daha yumuşak bir tonda konuştuğunu sezebiliyordu Sheridan, ama onu dinleyemeyecek kadar kendi düşünceleri içine gömülmüştü. Jayne'in en uzağındaki köşeye sıkışıp oturdu ve dizlerini çenesinin altına çekti – her şeyini kaybetmiş olarak kumarhaneden ayrılan, sadece önceden sahip olduklarını özleyen bir kumarbaz gibi hissediyordu kendini. Kendine duyduğu tiksintiyle duyguları bu kadar körelmiş olmasaydı, belki anlık bir rahatlama hissedebilirdi. Düğüm çözülmüştü çünkü, ve Sheridan, üç ay öncesine kadar hayatının bir parçası olan aklıselimin, neredeyse boğazından aşağı yuvarlanan bir bardak soğuk su gibi yeniden içine dolduğunu hissetmişti. Karısı ve kızına gelince – evet, bu konuda uğraşması gerekecekti. Evlilik yeminleri konusunda ise – duyduğu suçluluğun zaman içinde büyük ihtimalle eriyeceğini, geriye sadece taşınması zor bir sırrın kalacağını umuyordu – ama bundan emin olması imkânsızdı tabii. Bunların bir kısmını kendi kendine mırıldanmış olabilirdi Sheridan. Sadece kafasından geçirmiş de olabilirdi. Pek önemi yoktu bunun.

"Burada hâlâ ne halt ediyorsun sen?"

Yatak odasının zeminine yayılmış, çıplak kadın resimleriyle kaplı dergilerin arasından ona baktı Tony.

"Ben, bunları buldum da . . . Özür dilerim."

Folucia öfkesini bastırmaya çalıştı.

"Neyse, burada olmana sevindim."

"Bravo, kaypaklık kapasiten gerçekten . . ."

"Tony, beni dinle. Yardımına ihtiyacım var."

"Hadi ya, çok şaşırdım."

"Hayır, yani, gerçekten, gerçekten ölüm-kalım meselesi bu seferki."

"Yavrum benim, gel bakayım yanıma o formayla."

"*Tony*, ciddi bir durum bu."

Folucia, M11 protesto gösterisinin yapıldığı yere gitmelerinin neden gerektiğini çarçabuk açıkladı.

Tony sesini çıkarmadı, sonra Sheridan'ın pornografi koleksiyonunu toparlayıp üst üste koymaya başladı.

"Tony ?"

"Bilmiyorum ki, Sincap. Babanın orada olacağından emin değiliz . . ."

"Hayır, hayır, eminiz. Tony, her şeyi çözdüm ben."

"Evet tabii, ben de çözdüm zaten."

"Dinle bak. Televizyonda gördüğüm o adam vardı ya, babamdan önce gördüğüm . Raoul bilmem ne," dedi Folucia, birden şaşkınlıkla hatırlayarak. "Dün kesinlikle bizim sokaktaydı. Gazeteci de, babamla birlikte kalan hipilerden biri olup olmadığını sormuştu bana. E şimdi, herhalde aynı anda birden fazla . . ."

"Ya, tabii, tabii."

"Ve de, bak, kesinlikle babamdı o . . ."

"*Beni dinle*, Sincap. Bir dinle beni."

"*Ne?*"

"O tiplere siktirip gitmeleri söylendi, değil mi? Ve de, Rolly her ne haltsa işte, o herif de polis tarafından aranıyordu, öyle değil mi?"

"Ama babam aranmıyordu . . . Belki de . . ."

"Bak, gördün mü? *Belki* diyorsun. Eğer siktirip gittilerse, bilemeyiz ki, belki de . Sus hadi, yavrum. Ağlama zırlamayla geçirecek vaktimiz yok. Benim kafam iyi çalışır. Bir çözüm bulurum ben."

Tony ayağa kalkıp kapıya doğru yöneldi.

"Nereye . . . ?"

"Bir şey düşündük herhalde, değil mi?"

"Ne?"

"Yan taraftaki o yarasa suratlı karı. O bize bir şeyler söyleyebilir."

"Nasıl şeyler."

"Ne bileyim ben. Bir şeyler işte."

"Nasıl yani, bir şeyler?"

"Minibüsün modelini falan söyler belki. Bakarsın şeyi bile biliyordur . . ne bileyim ben. Ama, ne olursa olsun, bizden çok şey biliyordur."

"*Seninle* konuşmaz o."

"Merak etme sen. Ben cazibemle yumuşatırım onu."

"Tony, lütfen, lütfen, sadece M11'e götür beni."

"Güven bana. Bana güvenmek zorundasın. Bana güvenmekten başka şansın yok. Hem zaten durum kontrolüm altında, yani, şu andaki lojistik durumumuzun elverdiği ölçüde."

Folucia ağlayıp zırlamaya bir miktar vakit ayırıp ayıramayacağını düşündü ve ayırmamanın daha iyi olacağına karar verdi. Her şeyden önce annesini araması gerekiyordu, nasıl unutmuştu ki bunu? Sonra hatırladı ve kararsız birkaç damla gözyaşı akıtmaya zaman buldu.

Birden, bütün varlığını sarmalayan bir aydınlanmayla parladı zihni. Ne kadar açıktı! Babası hakkında bilinen her şeyi, kimlerle birlikte olduğunu ve hatta şu anda ne yapmakta olduğunu, tek bir telefon konuşmasıyla öğrenebilirdi. Tabii ki adama bu bilgi karşılığında onun da bir şeyler söylemesi gerekecekti. Ama, mevcut koşullar altında, basınla işbirliği yapması kesinlikle mazur görülebilirdi.

Basamakları gümlete gümlete merdivenden inerken, muhabirlere söyleyeceği şeyleri tasarlamaya çalışırken buldu kendini. Durumun vahametine rağmen, soğukkanlı ve son derece zeki görünmek için elinden geleni yapmak zorundaydı. Olayları yorumlayış biçiminde Virginia Woolf tarzı bir kıvraklık olmalıydı.

O sırada telesekreterin ışığının yanmakta olduğunu fark etti.

Beş dakika sonra Tony verandada kapıyı yumrukluyordu.

"Bir şey buldum," dediler aynı anda.

Kaskları getirirken, Hegel'in efendi-köle diyalektiği hakkında birkaç düşünce geçti Tony'nin aklından. Herhangi bir sonuç çıkaracağı yoktu gerçi, ama yine de Hegel üzerine düşündüğünü birilerine söylemesi gerektiğini aklının bir köşesine yazdı. Bu arada Folucia, televizyondan hatırladığı bir hipnoz tekniğini uygulamaya girişmişti. "Ağır ağır ona kadar sayacağım, sonra her zaman, otomatik olarak, ağırlığımı dönüşe doğru vereceğim."

Jayne ve Sheridan bir saat kadar tek kelime etmeden oturdular.

Minibüsün yavaşladığını, ana yoldan ayrıldığını ve daha yavaş akan birtakım yollara saparak ilerlediğini fark ettiler.

Sheridan küskünlüğünden bir anlığına sıyrılıp Jayne'e soru soran bir bakış fırlatmayı başardı.

"Öğle yemeği, A.Y.," dedi Jayne, cana yakın bir tavırla.

Sheridan başını salladı.

"A.Y.?"

"Hmmm."

"Bak . . . Yani, bak . . . hiçbir şey söylemeyeceğim ben. Tamam mı?"

"İyi, teşekkür ederim."

Öğle yemeği de tıpkı kahvaltı gibi bol domuz yağı içeriyordu ve Sheridan'a hiç iştah açıcı görünmüyordu. Onu burada tutan

şeyin ne olduğunu da tam olarak anlayamıyordu Sheridan. Jayne sanki olayların şekli şemali hiç değişmemiş gibi cıvıldayıp duruyordu. Yantra deseniz, arsızca Sheridan'ın parasını harcıyordu. Kendisine gelince, olayların denetimini çoktan elinden kaçırmıştı ve dizginleri yeniden yakalama gücünden yoksundu.

Ödleklik miydi nedeni? Onlara söz vermiş olması mıydı? Yoksa, içinde bir yerlerde, bu yolculuğun ona hâlâ bir şeyler verebileceğine dair cılız bir inanç mı saklıydı? Yoksa hakiki bir dostluk duygusu da mı vardı işin içinde?

Sheridan bir sınama yapmaya karar verdi.

Çok basitti planı: Yemeğin bitmesini bekleyecek ve erkekler tuvaletine gidecekti. Eğer, şüphelenmeye başladığı gibi, burada bulunması için bir neden kalmamışsa artık –parasını almış, onu kandırıp utanç verici bir şekilde küçük düşürmüş, arkasından da yerlere yatarak gülmüşlerse eğer– döndüğünde gitmiş olacaklardı. Onu ekmeye kalkmazlarsa, hatasını kabul edecek ve Jayne'le aralarındaki gerginliği gidermek için bir şeyler yapacaktı.

Tuvalet dönüşünde, biraz rahatsızlık verici bir duygu olmakla birlikte, içinin bir sevinçle çalkalandığını hissetti.

"Hadi, A.Y.," dedi Jayne zorlama bir sırıtışla ve elinden tutup otoparka doğru sürükledi onu. "Biraz neşelen bakalım, suratsız şey seni."

Bir buçuk saattir bir dizi cümleyi kendi kendine tekrarlayıp durmaktaydı Folucia.

"Ben bu motosikletin bir parçasıyım. Bu motosikletten korkmuyorum. Bu otoyoldan korkmuyorum. Tony usta bir sürücü. Sınavlarım bitti ve ben bu motosikletin bir parçasıyım."

Eğer bir film olsaydı bu, diye düşündü Folucia, mutlaka bir yere çarpar ya da devrilirlerdi, veya yolculuğun başındaki ilk birkaç

denemede motosiklet aksırıp tıksırır ve çalışmayı reddederdi. Ama ilk denemede çalışmıştı alet, ve Folucia'nın motorlu yolculuk tarihinin bütün hız ve cesaret rekorlarını kırmakta oluşlarına rağmen, hiçbir çarpışma tehlikesi atlatmamışlardı. Bunun, altındaki alet açısından iyi bir işaret sayılabileceğini düşündü Folucia. Ama belki de sayılamazdı – çünkü Folucia, hayatın, birbiriyle ilgisiz kazaların rastlantısal bir şekilde bir araya gelişinden başka bir şey olmadığı ve *kehanet, tesadüf* ve hatta belki *Tanrı* sözcüğünün bile bir anlam taşımadığı fikrine hızla yaklaşmaktaydı. Folucia kendi kendini hipnotize etme meselesinde de durumun farklı olmadığı sonucuna vardı ve Tony'nin beline daha sıkı sarıldı.

Motosiklet savruldu. Kaskları birbirine çarptı.

"Pardon," diye seslendi Tony, neşeli bir sesle.

"Bu motosikletten korkmuyorum. Bu otoyoldan korkmuyorum. Tony usta bir sürücü. Ben bu motosikletin bir parçasıyım. Allahım annemi koru, Allahım babamı koru . . ."

Jayne ve Sheridan, istemeden baş başa kalmış iki insanın zorlama tavrıyla, mahcup mahcup konuşuyorlardı. İkisi de bunaltıcı buluyordu bunu. Ama ikisi de, bunun hiç konuşmamaktan daha iyi olduğunu düşünüyordu.

"Doğru aslında," dedi Jayne birdenbire, sohbetin tonunu yerle bir ederek.

"Ne doğru?"

"Ne doğru, biliyor musun A.Y.?"

"*Neymiş* doğru olan?"

"Seni kışkırttım. Bunu biliyorum. Ve yaparken de biliyordum. Tam anlamıyla orospuluk yaptım."

"Eh, ne yapalım," diye geveledi Sheridan, kendini hayret verici ölçüde ayık hissederek ve zorlama sohbetlerinin çok daha rahatla-

tıcı olduğunu düşünerek. "En azından ikimiz de nerede durduğumuzu biliyoruz. Bu da iyi bir şey . . ."

"Hayır, A.Y.," dedi Jayne sarhoş bir sesle. "Bu kötü bir şey."

Jayne yeni bir şarap açtı, şişeden birkaç büyük yudum aldı ve hâlâ dehşete kapılmış bir hayvan gibi köşesinde büzüşmüş oturmakta olan Sheridan'a baktı. Şu anda gerçekten ihtiyaç duyduğu şey, sıkı bir cıgaralıktı. Ama belki de, karar verdiği şeyi yapmak o kadar da cesaret gerektiren bir iş değildi. Aslında, çok yakın zamana kadar Sheridan'ı bir ölçüde çekici bulmuştu – bunun biraz tuhaf bir çekim olduğunu kabul etse de. Gelgelelim, Jayne'in kendisini ayartarak parasını elinden almasına o kadar hazır oluşu ve bu sabahki hamle sırasında sergilediği o utanmazca güven biraz azaltmıştı bunu. Hayır, Yantra içindi bu şarap. Çünkü, teoride tekeşlilik ve mülkiyetçiliğin onların ilişkilerinde asla yeri olmasa da, ve Jayne, Yantra'nın aklını başına getirmek için ona birkaç kez sadakatsizlik itirafında bulunmayı uygun görmüş olsa da, bunu gerçekten yapmaya kalkışmak biraz tuhaftı.

Sorun şuydu ki, ikisine de borçlu olduğu hissinden kurtaramıyordu kendini Jayne. Ve her birine taban tabana zıt şeyler borçlu oluşu durumu biraz zorlaştırıyordu. Yine de, evren böyle sınırsız ve güzel ve korkunç ve sonsuzken, diye düşündü Jayne, ve yaşamla, ağaçlarla, kurbağalarla ve işte daha bir sürü şeyle böyle dolup taşarken, Sheridan gibi bir adamdan onun için o kadar anlamlı olacak, kendisi içinse hemen hiçbir anlam taşımayacak bir iyiliği esirgemek biraz saçma görünüyordu. Hem, kim bilir? Belki umulmadık biçimde kendisi de zevk alırdı bundan.

Uzun eteğini çözdü ve üzerinden çıkardı. "Çok sıcak," dedi Sheridan'ın yüzündeki şaşkın ifadeye karşılık. Sheridan'ın durumu kabullenmesi için otuz saniye kadar bekledikten sonra tişörtünü de üzerinden sıyırıp attı ve Sheridan'a bakarak anlamsızca gülümsedi.

"Ne yapıyorsun sen?" diye hırladı Sheridan, Jayne'e sınırsız bir öfkeyle bakarak. "Ne oyunu oynadığını sanıyorsun sen, küçük hanım?"

Deriden şeritlerin ucuna asılmış zillerle irili ufaklı süsleri boynundan çıkaran ve bileklerini kıvırarak kolundaki sıra sıra bileziklerden kurtulmaya çalışan Jayne, karşılık vermedi.

"Jayne, Jayne, bu yaptığın son derece . . son derece yakışıksız bir şey."

"A.Y., hayatım. Kes sesini," dedi Jayne, külotunun içinden sıyrılıp ona doğru yaklaşırken.

Ve Sheridan ilk kez, güneş yanığı yüzüne ve kollarına karşılık Jayne'in vücudunun geri kalanının turp gibi beyaz olduğunu fark etti – dolayısıyla, bu çıplak halinde, tuhaf bir şekilde giyinikmiş gibi görünüyordu. Sheridan ağzının içinde turp tadı hissederek yüzünü buruşturdu.

"*Hayır*. Böyle bir şey olmayacak. Kesinlikle olmayacak. Hemen kalkıp giyiniyorsun. Ciddiyim. Ciddiyim, Jayne. Israr ediyorum."

Fiyaskonun büyüklüğü Jayne'in kafasına dank etti ve becerik-sizce gülümsedi. Dizlerinin üzerinde geriye doğru çekildi ve bacaklarını kollarının altında topladı.

"Sadece şey düşünmüştüm ben, yani, belki, sana biraz haksızlık ettiğimi, anladın mı. Ve de . . ."

"Ve de . . . bana acıdın, öyle mi?"

"Öyle galiba . . . Ama . . . " Jayne hafifçe ürperdi. "A.Y. . . ."

"Ve açıkça anlaşılıyor ki, bende onur, ilke, haysiyet namına hiçbir şey bulunmadığı fikrine kapıldın . . . "

"Lütfen, A.Y. Ne bileyim ben. Şey düşündüm sadece . . . Aman iyi, peki," diyerek bacaklarını indirdi ve örtünmeye çalışmadan şarap şişesine uzandı. "Allah belanı versin, A.Y.", dedi kelimeleri uzatarak. "O kendini beğenmiş ikiyüzlülüğünün de Allah belasını versin. Sana bir şey diyeyim mi, Yan'dan hiçbir farkın yok senin. Hepiniz aynısınız. Çok önemli, çok müthiş fikirlerle dolup taşarsınız, sonra birden sikiniz donunuzdan dışarı fırlar, arkasından hop, gelsin yine müthiş fikirler."

"Jayne," dedi Sheridan, soğukkanlılığını koruyarak. "İtiraf etmeliyim ki, sarf ettiğin sözlerin ağırlığını içime sindirmekte biraz güçlük çekiyorum, yani sen . . ." *böyle turp gibi çıplakken* demeyi geçirdi aklından, sonra "sen bu kılıktayken," diye tamamladı.

"İğ-ti-raf etmeliyim kii, laga-luga-laga-luga," diye ağzını yamultarak onu taklit etti Jayne, bacaklarını inadına ayırarak. "Seni pis . . nevrotik . banliyölü . . andropoz kurbanı . . zavallı . kel . . . mongol kılıklı . . ."

Jayne'in sözleri araba kornalarının gürültüsüyle kesildi.

"*Kenara çek!*" sesini duydular.

"Hasiktir, hasiktir, hasiktir, hasiktir," diye panik içinde çırpındı Jayne. "Hamamböcekleri."

Yantra'nın "Ne halt ettiğinizi sanıyorsunuz siz?" diye bağırdığını duydular.

"Kenara çek. Önemli."

"Başlatmayın önemine. Siktirip gidin, manyaklar."

Biddy altlarında bir çığlık attı ve ikisi de yerlerinden savruldu. Bir dizi güçlü sarsıntının ardından durdular.

Minibüsün kapısı hızla açıldığında Jayne ayak bileğine dolanmış olan donunu kurtarmaya çalışıyordu. Korkuyla kafasını kaldırıp baktı ve sol taraftaki muazzam dikme taşların görüntüsüyle hareketleri bir an kesintiye uğradı.

"Seni kaltak," diye haykırdı Folucia, kaskını çıkarırken.

"Folucia . . . saçın!" diyebildi Sheridan.

Folucia cevap vermeye tenezzül etmeden ona bir an dik dik baktı, cık-cık etti, sonra eğildi ve kaskı mahsus Jayne'in omzuna çarptırarak minibüsün içine girdi.

Tony arkada kalmış, Jayne'i kesmekteydi.

Babil önlüğünün içinde yadırgatıcı bir zavallılık sergileyen Yantra koşarak çıkageldi ve Tony'ye bağırmaya başladı. Sonra da Jayne'e.

Bu arada Folucia, bir çeşit transa girmiş gibi görünen babasına durumu aktarmaya çalışıyordu.

Tony kaskını çıkarmış, Yantra'yla tokalaşmaktaydı. Yantra da, aklının üçte ikisi Jayne'de olmakla birlikte, Tony'nin elini sıkmayı ve tesadüfler konusunda bir iki söz gevelemeyi başardı. Gözlerden uzak bir şekilde giyinme umudunu tamamen kaybetmiş olan Jayne bir battaniyenin altında oturmuş, açıktan açığa ağlıyordu.

Selamlaşma faslı bittikten sonra Yantra dikkatini Sheridan'a yöneltti. "Sheridan," diye bağırdı yarı öfkeli bir sesle. "Jayne neden bu halde? . . . *Uzayı Giyinenler*'e mi katıldı?"

"Bunun önemi yok," dedi Sheridan, kapıya doğru emeklerken. "Önemli olan tek şey bana paramı geri vermen. Ya paramı ver ya da evime götür beni." Minibüsten dışarı atladı Sheridan.

"Affını rica edeceğim," dedi Yantra, gözlerini ciddiyetle yolcu-

suna dikerek. "Ben kendi adıma bunu son derece önemli buluyorum . . ."

"Bak, dostum," diye alttan aldı Tony. "Yantra, çok boktan bir durum var ortada . . ."

"Ne demezsin," diye kükredi Yantra, Sheridan'ı iterek.

"Bak, kız arkadaşın yerinde duruyor. Paramı ver bana."

"Ölürüm de vermem, tamam mı."

Sheridan öne atılıp Yantra'yı itti. Yantra sendeleyerek birkaç adım geriye gittikten sonra şık bir karate pozisyonu aldı ve Sheridan'a doğru ilerlemeye başladı.

Yanlarından geçip gitmekte olan festival yolcularının yuhalamalarını kimse duymadı. Kavgayı bırakmaları için çığlık çığlığa yalvarıp duran, annesinin ölmekte olduğunu anlatmaya çalışan Folucia'yı da. Yaklaşan siren seslerini de.

"Ona dokunursan canına okurum senin," dedi Tony dümdüz bir sesle.

"İkiniz birden gelin, fark etmez benim için," diye böğürdü Yantra, yarım yamalak bir güvenle.

Jayne battaniyeyi minibüsün kapısından dışarı fırlattı.

"Ona dokunursan dışarı çıkarım," diye bağırdı. "Bir de pasifist olacaksın, güleyim bari."

Yantra dövüş pozisyonundan çıktı.

"Eve dönmelerine yetecek kadar para ver onlara."

"Yapma Jayne, o para bize . . ."

Jayne poposunun üzerinde öne doğru ilerlemeye başladı.

Koşullar gerekli kıldığında aslında son derece kibar olabildiğini bu esnada keşfetmiş olan Tony, yerden aldığı battaniyeyi Jayne'e uzatmaktaydı. "Bakma," diye tısladı Folucia Tony'ye.

"Ört üstünü," diye diklendi Yantra.

"Kıskandın mı?" diyerek pis pis sırıttı Jayne.

"Hayır, utandım daha çok."

"Adamın parasını geri ver."

"Hah, memur bey," diyerek gülümsedi Sheridan. "Acaba küçük bir anlaşmazlığı gidermekte bize yardımcı olur muydunuz?"

"Hepiniz bu tarafa, hemen şimdi," diye bağırdı polis memuru, kararlı bir şekilde yolun kenarını işaret ederek.

Korna sesleri duyuldu ve Yantra içgüdüsel olarak kalçalarını

kıvırıp arabalara doğru el salladı.

"*Endometrium!*" diye tiz bir çığlık attı Jayne.

"Sussana be kızım," diye hırladı Yantra, botuyla Jayne'in çıplak ayağına basarak.

Köpek bir hızlanıp bir yavaşlayarak A33 otoyolunu yarıp geçerken Jayne bir çığlık daha attı, Yantra ise yüzünü buruşturdu.

Endometrium yolun karşı tarafına ulaşıp banket boyunca koşturmaya başladığı anda, "Aslan!" diye bağırdı ikisi birden.

"Memur bey. Memur bey . . ." diye seslendi Sheridan.

"Kimin köpeği bu?" diye sordu polis memuru. Kimseden cevap gelmeyince başıyla Jayne'e işaret etti. "Senin mi köpek?"

"Canlı bir varlık kimsenin *malı* olamaz," diyerek suratını ekşitti Jayne, küçümser bir edayla.

"Hayvanın ağzında bir şey var," dedi memur, Yantra'ya dönerek.

"Öyle mi?" dedi Yantra abartılı bir şaşkınlıkla, adama dik dik bakarak.

"Bir torba var ağzında, delikanlı. Ne var torbanın içinde?"

"Kendisine sorun en iyisi."

"O kendi kendinin efendisidir," diye ekledi Jayne.

"Bana sorarsanız bir nişancı getirmemiz daha büyük ihtimal," diye karşılık verdi memur, tehditkâr bir havayla. "Söyleyin şimdi, ne var torbada?"

İkinci bir polis memuru belirdi ve Sheridan adamın koluna yapıştı.

"Memur bey, memur bey, lütfen," diye feryat etti. "Bunlar beni kaçırdılar, karım da . . ."

"Bu çok ciddi bir suçlama, beyefendi."

"Yani, tam olarak kaçırdılar denem. . ."

"Baba," diye araya girdi Folucia. "Bir dinle beni."

"Söyleyin," diye efelendi ilk gelen memur, "ne var o Allahın belası torbada? Ben biliyorum o torbada ne olduğunu." Yantra'yla Jayne birbirlerine bakarak bıyık altından gülümsediler. "O yüzden, söylerseniz sizin için en iyisi olur."

"Madem biliyorsun," diye başladı Jayne, ama sonra cesareti kırıldı. "Boş ver."

"Torbada ne olduğu konusunda kesinlikle hiçbir fikrim yok,"

dedi Yantra kararlı bir sesle. "Ve o köpeği hayatımda bir kere bile görmedim."

Sinirlerine hakim olmakta güçlük çekmeye başlayan memur Jayne'e döndü.

"Hayvan nereye gidiyor peki?"

"Dikme taşların oraya, herhalde," dedi Jayne, hülyalı bir tavırla.

"Nasıl yani . . . neden oraya gitsin ki?"

Jayne gizemli bir bakış fırlattı adama. "Orası kutsal da ondan."

"Bana bak, küçük hanım . . . "

"Şşşt," diye atıldı Jayne. Parmak uçlarının üzerinde yükselip adamın etrafında dönmeye ve dikme taşlara doğru el sallayarak nağmeli veda sözcükleri mırıldanmaya başladı.

"Özür dilerim, efendim," dedi ikinci memur astına ve Entwhistle'ları işaret etti. "Sanıyorum burada . . . bir sorun var."

Dışarıda hava çoktan kararmıştı. Bip sesleri birleşmemişti ve Jennifer'ın hayatını simgeleyen küçük nabız atışları monitörden ağır ağır akmayı sürdürüyordu, bir inip bir çıkarak.

Birkaç saat önce Sheridan, biraz konuşmak üzere Margaret Stem'i koridora çıkarmıştı. Ona kibarca gidebileceğini bildirdiğinde Margaret sanki biraz bozulmuş gibi geldi Sheridan'a.

Ailesini evinde misafir ettiği için içtenlikle teşekkür etti ona. Bu arada, Folucia durumu itiraf etmiş olduğundan, ona yeni bir banyo halısı almak niyetinde olduğunu söyledi ve bu konuda itiraz kabul etmeyeceğini bildirdi. Margaret Folucia'yı sordu, Sheridan da kızının muhtemelen kendisiyle eve gelmek isteyeceğini, ama istemezse onu daha sonra bırakacağını söyledi.

"İyi ama, Sheridan," dedi Margaret endişeyle, "şeyler ne olacak yani . . . senin . . . misafirler?"

"Meraklanma, Margaret," dedi Sheridan nazikçe. "O mesele kapandı."

"Kapandı mı? Yeniden sizin eve yerleşmiş, kilitleri değiştirmiş, bir de arkadaşlarını davet etmiş olmasınlar da."

"Göreceğiz. Bir şey daha var, Margaret. Sakıncası yoksa Hogarth'ı birkaç gün daha tutabilir misin, diyecektim. Evde ufak tefek birkaç tamirat işi olacak da."

Margaret Stern Hogarth'ın kalmasında hiçbir sakınca olmadığını söyledi. Ona arkadaşlık ederdi hem – etrafında birilerinin olmasına epey alışmıştı son zamanlarda.

Gitmeden önce Folucia'ya sarıldı Margaret ve dakikalarca, saatlerce kucaklaştı onunla.

Hint lokantasında oturmuş, önlerindeki lavaş yığınına boş gözlerle bakmaktaydılar.

Sheridan kahramanca uzanıp bir parça kopardı lavaştan ve kurumuş ağzından içeri tıkıştırdı.

"Bir şeye benzemiyor," dedi Folucia kararlı bir sesle. "O kadar tokum ki, tokluktan ölmek üzereyim. Kesinlikle ultra-tok durumdayım."

Sheridan, azap verici biçimde ağzını kavuran lokmaları boğazından aşağı göndermek amacıyla birkaç yudum su içti.

"Bu önemli değil," dedi ona, hâlâ lokmalarını yutmaya çabalayarak.

"Hiç de bile, bence çok önemli."

"Ağzına bir şey koymayalı yirmi dört saati geçti. Canın istese de istemese de böyle zamanlarda bir şeyler yemen gerekir. Folucia, unutma ki . . ."

"Gücünün her damlasına ihtiyacın var," diye onu taklit etti Folucia.

"Kesinlikle," diyerek sırıttı Sheridan.

"Öf, sen de eski sıkıcı haline döndün işte."

"Çok teşekkür ederim, canım."

"Bilmiyorum ki. Burada böyle oturuyor olmamız, bir şekilde, çok yanlış geliyor bana . . . şeye rağmen yani, anladın mı?"

"Eh, bir klişeyle cevap vermek gerekirse, hayat devam etmek zorun . . ."

"Allahım! Her şey ne kadar . ne kadar korkunç. Biliyor musun, bütün o yapış yapış duygusallıklarına rağmen Amerikalılar tamamıyla haksız değil aslında . . ."

"Nasıl yani?"

"Yani, bütün o şeyler işte, yatağın etrafında toplaşmak, ağlaşarak itiraflarda bulunmak, kucaklaşmak, falan filan gerçekten böyle yapmak gerekiyor galiba. Sahiden baba, düşünsene . . . Bir düşün . . . burada oturuyor olmamızın tek nedeni Britanyalı olmamız, ya da işte, Edingley denen bu baş belası yerde yaşamamız. Her neyse, Edingley'li olsam da olmasam da, canım istemediği sürece bir şey yemeyeceğim."

"Bunu duymamış olayım," dedi Sheridan, lavaş ekmeğinden yeni bir parça koparıp sonra vazgeçerek. "Duymamış olayım."

"Süt bitmiş, kahve yapıyorum," diye seslendi, evde denetimi çoktan eline almış olan Folucia.

"Ben içmem," dedi Sheridan düşünceli bir tavırla. "Zaten nasıl uyuyacağımı bilmiyorum. Aslında . bir-iki yudum içkinin bana bir zararı dokunmaz herhalde diye düşünüyordum."

"Kesinlikle olmaz, baba. Araba kullanman gerekebilir."

"Anlaşıldı." Sheridan bir selam çakıp topuklarını birbirine vurdu.

Folucia, telefon rehberinde bulduğu dekoratörlerin numaralarını yazmaya koyuldu.

"Ee, tavsiye üzerine birini seçsek sence de daha iyi olmaz mı? Soyulmaktan hiç hazzetmem doğrusu."

"Hemen yarın gelebilecek olan işi alır," dedi Folucia, başını bile kaldırmadan. "Tıpatıp aynı koltuk takımını ve aynı halıyı getirteceğiz, ya da onlara en çok benzeyenleri. Ayrıca baba, şu andan itibaren hayatının amacı, eski eşya satışı yapılan bütün arka bahçeleri karış karış dolaşıp o üzgün suratlı kadın resminden bir tane bulmaya çalışmak olacak."

"Folucia," diye sızlandı Sheridan. "Bütün bunların tek bir iyi sonucu varsa, o da üzgün suratlı kadından kurtulmuş olmamız. İnsaf artık."

"Senin değildi o," dedi Folucia inançlı bir sesle. "Bayan Hazel-

dene vermişti anneme."

"Garezinden vermiştir, merak etme. Hem Jennifer da o kadar . . ."

"Hayır, baba." Folucia usulca ağlamaya başladı. "Her şeyin tıpatıp aynı olması lazım. . Her şeyi hazır etmeliyiz annem için Yoksa, onun iyileşmesini hak etmemişiz gibi olur . Sanki onu şimdiden gömmüşüz gibi."

"Tamam, tamam," diye fısıldadı Sheridan, elini kızının omzuna koyarak. "Tamam."

"Bir de, baba. Annemin bitirdiği bulmaca vardı ya. Onu çerçeveletsek olur mu, hediye olarak . . . ya da ne bileyim . . . öyle bir şey yapsak?"

"Tabii ki olur. Tabii ki."

Sheridan yattığı yerden kızının derin derin hıçkırmakta olduğunu duyabiliyordu.

Hiç sözünü etmemiş olsalar da, her ikisi de bunun Entwhistle kozasının başına gelebilecek en büyük felaket olduğunun farkındaydı. O yüzde bilmem kaç olasılık gerçekleşecek olsa bile ve Jennifer'ı andıran canlı bir beden o komadan sağ çıkarılsa bile, aralarına dönecek olan örselenmiş varlığın Sheridan'ın evlendiği kişiye benzemesi ihtimali son derece cılızdı.

Üstelik, çarpmanın –ki bu çarpmanın düşme sırasında meydana geldiği de kesin değildi– damarda doğuştan beri var olan zayıf bir noktada yırtılmaya yol açmış olduğu doktor tarafından özellikle belirtilmiş olsa da, Sheridan, olanlar için kendini suçlamadan tek bir saat bile geçiremeyeceğinin farkındaydı.

Düşünceleri yorgunluktan bulandığında, Folucia'nın çınlayan hıçkırıkları kahkaha gibi gelmeye başladı kulağına. Ve Sheridan, semavi, ürkütücü kahkahaların hayatı boyunca yapacağı her şeyde

ona eşlik edeceği hissine kapıldı, kurtulunması imkânsız bir kulak çınlaması gibi.

Ahlaksızlığının anlamı bütün açıklığıyla kafasına dank ederek yarı-uykusunu yırtıp geçti ve Sheridan doğrulup oturdu. Folucia'nın hıçkırıkları yeniden hıçkırığa dönüşmüştü ve yatak çarşafı Sheridan'ın teriyle sırılsıklamdı. Derin bir nefes alarak yüreğini yatıştırmaya çalıştı. Sheridan Entwhistle karısını öldürmüştü. Üstelik –tanrılar gülmekten kırılıyorlardı herhalde– kızı düdüklemeyi bile becerebilmiş değildi.

Nasıl olmuştu da banliyönün ve onun güven verici kalelerinin değerini sorgulamaya kalkışmıştı, şimdi asla anlayamıyordu. Muhterem Edingley ahalisi her şeyin etrafını ağlarla, görgü kurallarıyla ve muhafazakâr yönetimlerle sarmalamayı seviyor olabilirdi, ama hayatın iniş çıkışlarını kucaklama becerileri Manchester'ın kenar mahallelerinde, Glastonbury'nin çadırlarında ve hatta Ruanda'nın ölüm çukurlarında olduğundan daha yetersiz değildi. Banliyö diyarı da yeni doğanlarına seviniyor, tanrılarına ibadet ediyor ve ölülerinin arkasından ağlıyordu ve bu acımasız, kaotik gezegende yaşayan herkes kadar yapıyordu bunları – tek fark, bunları yaparken kravat takmasıydı.

Belki yorgunluğu başına vurmuştu, ama Sheridan birdenbire, önceki yaşantısının bazı ritüellerini yeniden yürürlüğe koymak için dayanılmaz bir istek duydu. Hatta, golf kulübü ve kiliseyle olan ilişkisini yeniden sağlamlaştırmak, Hazeldene'lerle ve bile bile kırdığı diğer komşularla arasını düzeltmek ona kaçınılmaz bir gereklilik gibi göründü nedense.

Folucia ağlama kapasitesini tüketmiş durumdaydı. Duygusal olarak kesinlikle, biyolojik olarak, büyük ihtimalle. Şimdi otoyoldu onu uyutmayan. Hain bir sabaha doğru süratle yol alan yatağının bitmez tükenmez sallantısıydı. Hâlâ motosiklet sırtındaydı sanki, ani sarsıntılarla sıçraya sıçraya gidiyor, motosikletin ivmelenip ileri atılmasıyla bir anda katıksız bir uyanıklığa geçiveriyordu. Motosikletten kurtulsa, bu sefer de onları eve taşıyan polis arabasında buluyordu kendini; yeknesak bir ritimle akıp giden bir sağ şerit üzerinde kayarak ilerliyorlar, önlerindeki trafik yadırgatıcı bir bi-

çimde sürekli boşalarak onlara yol veriyordu.

Yolculuk boyunca hem hastaneyle, hem de, doğuya doğru fazlaca uzaklaştıkları ana kadar, Salisbury polis karakoluyla bağlantı sürdürülmüştü. Böylece Jennifer'ın hâlâ dayanmakta olduğunu ve Tony'yle Jayne'in serbest bırakıldığını öğrendiler.

"Öbür oğlan, Raoul Hastings . . ." Sheridan bir kaşını kaldırarak yutkundu. "Hastings mi dediniz?"

"Evet, Hastings. Anlaşılan delikanlı önceki gece içkiyi biraz fazla kaçırmış."

"Hay Allah kahretsin," dedi Sheridan içten bir endişeyle.

Birkaç kilometre ötede, Raoul Hastings'in aynı zamanda kamu huzurunu bozma, kamu malına zarar verme, asayiş görevlisine mukavemet ve pek çok kez usulsüz vasıta kullanma suçlarından da yasal kovuşturmaya uğrayacağını öğrendiler. "Allahım," dedi Sheridan, "durum kesinlikle berbat görünüyor. Bir de o aptal köpek var üstelik."

Bir mesaj daha geldi ve sürücü gülmeye başladı.

"Kenevir bulundurmaktan da dava açılacakmış oğlanın hakkında, öyle diyorlar," dedi gürültülü kahkahalar atarak.

"Kenevir mi!" diye bağırdı Sheridan. "Bana demişti ki . Hem ne var bunda bu kadar komik olan?"

Kısa dalgada bir şeyler daha duyan memur bir kahkaha daha kopardı.

"Bir de " dedi, sesini yakalamaya çalışarak, "şeyden dava açmayı düşünüyoruz ona . . . hayvanlara eziyet etmekten."

"Ha, ha, aman ne komik," dedi Sheridan küstahça.

"Hadi ama, beyefendi. İşin komik tarafını görmeye çalışın biraz. Şimdi, çocukları toplayıp karakola götürüyorlar, bir helikopterle bir nişancı bulunuyor, ama ne oluyor, sersem hayvan gerisin geri minibüse dönüyor. Ağzında ot dolu torbayla, tıpış tıpış. İnsanın en iyi dostu, değil mi ama," diye anlattı adam, ağzından tükürükler saçarak.

Nedenini hiç mi hiç bilemese de, Folucia da kendini kahkahalar atarken buldu birden. Çığırından çıkmış kahkahalar. Midesine saplanan korkunç kasılmalar eşliğinde, çığlık çığlığa kahkahalar. Ağlamaya benzer bir gülme nöbeti. "İnsanın en iyi dostu," diye haykırıyordu, gözyaşları yanaklarından yuvarlanırken.

Telefonun sesiyle ikisi birden fırlayıp oturdu ve ikisi de yorganlarına uzandı.

"Ahhhh, Sheridan, Sheridan."

"Ne? Ne var?"

"Ahhhh. Hades. İlahi ceza. Köpeğim. Minibüsüm. Kadınım. Uyuşturucularım. Hayatım."

"Saat sabahın üçü, evlat."

"Hıı, biliyorum. Üç iyi bir sayıdır, son derece mühim sayıdır yani. Çünkü bak Sheridan, her şey değişir. Ve de yani, hiçbir şey olduğu gibi . . ."

"Delikanlı, beni dinle. Telefon ettiğin için teşekkürler. Ne var ki ölesiye yorgunum ve bir an önce yatağıma dönmek arzusundayım."

"Sheridan, Sheridan, dur. İlk ve son arayışım bu. Allahın belası kodesten arıyorum."

"Ya evet, ne diyelim, çok üzgünüm olup bitenler için. Yapabileceğim en küçük bir şey olmadığı için de ayrıca üzgünüm."

"Kefaleti ödesen diyordum, fena olmazdı hani."

"Çok beklersin. İyi geceler."

"Dur, dur, dur, kapatma. Bir şey daha var istediğim. Çok önemli bir şey."

"Ne?"

"Tılsımın gücünü kaldır. Önünde eğiliyorum. Senin sihrin benimkinden güçlü. Sen . . ."

"Neler diyorsun, aklın yerinde mi senin?"

"İçime kıskançlığı düşürdün. Beni şiddete sürükledin. Gizli adımı ortaya çıkardın . . ."

"Neler zırvalıyorsun sen Allah aşkına?"

"Sheridan. Sahip olduğum her şeyi elimden aldın."

"Evet, oldu bir kere. Hepsi için çok üzgünüm. Yine de . . ."

"Tılsımın gücünü kaldırdığını söyle bana."

"Ne tılsımı be?"

"Kartın, Sheridan. Telefon numaran. Şeytanın tuzağı. Onu yok etmeme izin ver."

"Evet, evet. Yok et onu, Yantra. Çok mantıklı bir fikir bu. Çok mantıklı."

"Tılsımın gücünü kaldırdığını . . ."

"Tılsımın gücünü kaldırıyorum. Tamamen. Yok et onu. Oldu mu?"

"Evet, şimdi daha iyi hissediyorum kendimi." Yantra'nın sesi aniden değişti. "Ama yaptıklarına hâlâ inanamıyorum, bilmiş ol. Davranışlarına inanamıyorum, Sheridan. Tamamıyla inanılmaz ötesi bir durum."

"Ne demek istiyorsun?"

"Yani, senin için bütün yaptıklarımızdan sonra. Hem de başından beri planlıyordun bunu."

"Ne planlıyormuşum başından beri?"

"Ne olacak işte, benden alabileceğin her şeyi almayı, biraz heyecan, biraz tecrübe, ve tabii kekliğimi de, sonra da beni kaldırıp atmayı; senin gözünde benim gibi pisliklerin değeri bu kadardır tabii."

"Sen olayları böyle mi yorumluyorsun şimdi?"

"Başka ne gibi bir yorumu olabilir ki?"

"Çok haklısın, Yantra."

Sheridan ahizeyi yerine bıraktı ve şiddetle ürperdi.

Folucia kapıya vuruyordu. Yataktan kalktı, sabahlığını omzuna attı ve kapıyı açtı.

"Yok, yok," diye fısıldadı, gelecek soruyu tahmin ederek. "Şeydi arayan . . . Yantra. Çocuğa bir haller olmuş."

"Aşağılık herif," dedi Folucia, başını iki yana sallayarak.

"Kesinlikle. Hadi, şimdi yatağa."

"Hıh, otoyola demek istiyorsun herhalde," dedi Folucia ve ayaklarını sürüyerek uzaklaştı.

Saat altıyı biraz geçe yeniden uyandı ve babasını giyinmiş olarak mutfakta kahvesini yudumlarken buldu.

Birbirlerine *günaydın* demenin anlamsızlığı ikisini de aynı anda çarptı. Yine de dediler, sonra uzunca bir süre hiç sesleri çıkmadı. Verandadaki paspasa çarpan gazetenin sesini duyunca Sheridan kalkıp miskin miskin kapıya doğru yürüdü – başka insanlarla ilgili haberlere en küçük bir ilgi duyduğu yoktu ya, neyse. Radyonun düğmesine bastı ve bikiniyle ilgili şarkı yerine Neil Diamond'ın sesini duyunca neredeyse hayrete kapıldı.

"Biliyor musun, bir saat kadar önce sigarayı bırakmaya karar verdim, Folucia."

"Hımm, öyle mi. İyi yapmışsın, herhalde."

"Ama yine de, bu kadar zor bir işe kalkışmak için daha iyi bir zaman seçebilirdim herhalde diye düşünmekten kendimi alamıyorum. Hem yürüyüş de iyi gelecek bana. Seni birkaç dakikalığına tek başına bıraksam olur mu, ne dersin?"

Folucia'nın gözleri yaşlarla buğulandı.

"Doğrusunu istersen, baba, aslında, her şeyi tek başıma yapmak konusunda epey alıştırma yaptım son zamanlarda."

"Bak, dün gece için ne kadar üzgünüm bilemezsin. Ben, hiç. . ."

"Sadece dün değil ki. Bir sürü şey var. Bir sürü şey, tamam mı."

"Folucia, Folucia . . ."

"Yeterlik sınavlarım gibi mesela."

"Evet, olayların zamanlaması için özür dilerim. Nasıl geçtiler? . . . Bak, özür dilerim. Özür dilerim, Folucia. Gerçekten . . . yani . . . özür dilerim."

"Bence de. Yani . . ." Folucia burnunu çekti. "Ergenlik hayatımın bugüne kadarki en zor dönemi oldu bu . . ." Burnundan daha kuvvetli bir ses çıkardı. "Siktir et. Önemli değil."

"Tabii ki önemli, küçük hanım."

"Sen aldırmıyorsun ki. Senin dünyanda kadınların diplomaya ihtiyacı yok. Baş belasından başka bir şey değiller. Benim e-

ğitimim senin umurunda bile değil . . ."

"Aslına bakarsan, tatlım, okul masrafını karşılamak için alnımın damarı çatlıyor gibi gelmişti bana . . ."

"Fiyakalı bir aksanım olsun diye yapıyorsun."

"Bundan daha saçma şey duymadım. Hem ayrıca –sözümü kesmeden dinle beni, küçük hanım– hasbelkader hayatınla ilgili bir şeyler soracak olsam, gerek okulla gerek arkadaşlarınla ilgili, genellikle beni ilgilendirmediği yolunda görüş belirtiyorsun . . "

"O başka," diye mırıldandı Folucia, biraz süngüsü düşmüş olarak.

"Hem sonra, tatlım, benimle bu konuları konuşmak istiyorsan seni dinlemekten ve elimden geleni yapmaktan mutluluk duyarım, ama –bunu söylemekten nefret etsem de– daha elverişli bir zaman seçemez miydik acaba?"

"Bir de, dün gece biraz düşündüm, biliyor musun. Yani öyle bir şey ki, bir şekilde, bütün bu olanlar yüzünden suçlu hissettim kendimi. Sanki hayatlarımız hep birbirine bağlıymış da benim yaptığım bazı şeyler bir şeyleri etkilemiş gibi. Ama, sana bir şey diyeyim mi baba, ben hiçbir şekilde suçlu değilim."

"Hayır, Folucia, değilsin."

"Bunların hiçbirinden ben sorumlu değilim, öyle değil mi?"

"Hayır, hayır, Folucia."

"Hatta, aslında olsa olsa . . . *kurban* durumundayım ben."

Sheridan öksürdü. Kızına bakarak başını salladı. "Evet, evet . . . öylesin," diye fısıldadı. "Gerçekten çok üzgünüm. Ve Folucia, senin kesinlikle hiçbir suçun yok."

"Ama biliyor musun," diye zorladı Folucia, boğuklaşmış bir sesle. "Cenazeyi ayarlamak da yine bana düşecek büyük ihtimalle, ve de . . ."

"Sus artık, duydun mu beni? Sus diyorum sana. Hayır, Folucia, hayır, özür dilerim. Bunları . . . bunları hissetmeye de . . söylemeye de . . . hakkın var tabii ki . . . Benim yapabileceğim . . . tek şey de . . . sanırım . . . şunu söylemek . . ."

"*Baba!*" diye var gücüyle bağırdı Folucia. "Sakın ağlayayım deme. Sakın ha."

"Hayır, hayır." Sheridan boğazını temizledi ve kendini zorlayarak gülümsedi. "Öyle bir şey olmayacak, merak etme."

"Her neyse," dedi Folucia, birden hayret verici biçimde toparlanmış görünerek, "maalesef yeterlik sınavlarımda çuvallamış bulunuyorum."

"Ya, sahiden mi?"

"Al işte, bana duyduğun sonsuz güven için teşek . . ."

"Tamam, tamam, özür . . ."

"Ve eğer, baba –eğer, diyorum– baraj dersleri alırsam, kolejde alırım. Ve de okulu bırakıyorum. Hiç anlamam, bırakıyorum okulu. Ve de . . . ve de . . . insan gibi giyinmeye başlıyorum . . ."

"Bu konuyu zamanı gelince konuşuruz. Bitirme ortalamalarına falan bir bakmamız . . . "

"Hayır. Zamanı *geldi*. Konuştuk bile. Bu bir istek değil, baba. Ne olacağını söylüyorum sana. Ceket yok, gri etek yok, beyaz çorap yok, hepsi tarihe karışıyor . . ."

"Anlaştık."

"Sen git sigaranı al. Ben mobilyacıları arayayım."

"Tamamdır."

"Güzel beyaz çorapların ve şapkanla son bir resmini çekelim mi o zaman? . . . Bak sana bir nasihat, *ya* iki parmak "V" şeklinde havaya kalkar, *ya da* dil dışarıya çıkar. İkisi birden olmaz. Bu tür şeylerin de bir raconu vardır."

"Bay Entwhistle, hoşgeldiniz," diye sevinçle atıldı Bay Khan, bu sefer Sheridan'ın elini sıkmak için resmen seke seke tezgâhın etrafından dolanarak. "Sigara ve *Chronicle* için geldiniz herhalde."

"Valla doğrusunu isterseniz, Bay Khan," dedi Sheridan, adamın uzattığı eli gevşekçe sıkarken. "Gazeteye pek niyetli değildim aslında."

"Aa, olur mu hiç, almanız lazım. Mutlaka almanız lazım. Ücrete lüzum yok. Hem de birkaç tane birden almalısınız."

"Allah Allah," diyerek bir kahkaha savurdu Sheridan, "neden birden fazla *Croydon Chronicle* alacakmışım ki?"

"Çünkü, Bay Entwhistle, siz ünlü bir şahsiyetsiniz. Davanız artık halka mal oldu. Ve, Bay Entwhistle, reklamın iyisi kötüsü olmaz En azından bir gazete satıcısının bakış açısıyla," diyerek güldü adam.

Bay Khan gazeteyi açtı ve Sheridan kafasını uzatıp baktı. Orta sayfada kendi evinin büyük bir fotoğrafı vardı, fotoğrafın alt kısmına da Bay Hazeldene'in ve Yantra'yla Jayne gibi giyinmiş tanımadık bir grup insanın küçük birer resmi yerleştirilmişti. Konuyla ilgili iki makalenin başlıkları şöyleydi: *Edingley Hills Anarşistleri* ve *Yorum: Çürüme Başladı mı?*

"Pete Hazeldene," diye okumaya başladı Bay Khan, "zengin banliyö semti Edingley'deki sessiz, ağırbaşlı bir çıkmaz sokak olan Millicent Çıkmazı'nın tipik bir sakini. Düzenli olarak kiliseye giden ve seçkin kişilerin devam ettiği Edingley Hills Golf Kulübü'nde üyeliği bulunan Bay Hazeldene'in ilçe yönetimindeki görevi, diplomatik davranmasını gerektiriyor . . ."

"Tamam, tamam, Bay Khan, bu kadarı yeter, teşekkür ederim. Yirmilik bir paket *Benson and Hedges* alayım, gazete kalsın. Ve ne derseniz deyin, birkaç gün önce bana verdiğiniz sigaraların parasını ödemekte ısrar ediyorum, bir de . bir Kit-Kat parası alın lütfen." Sheridan Bay Khan'a, çürümenin önünün alındığını ve evinin mümkün olan en kısa zamanda boyanmaya başlayacağını kısaca açıkladı.

"Ne adam ama," dedi Bay Khan tok bir sesle, "mahallede kargaşa yaratmakla yetinmiyor, şöhretinin doruğundayken dedikoducuların heveslerini de kursağında bırakıyor." Sheridan melodramatik gazete satıcısına eğlenerek baktı ve sırıttı.

"Size büyük umutlar bağladım, dostum," diye devam etti Bay Khan. "Bazı fesat fikirliler bunu gazete satışlarındaki artışa bağlayabilir, ama sizi temin ederim ki gerçek bir devrimciyim ben."

"Tabii ki öylesiniz, Bay Khan," diye kıkırdadı Sheridan, dükkândan çıkarken.

"Bay Entwhistle," diye seslendi adam. "Kit-Kat'ınız."

İnceden inceye çiseleyen yağmur Edingley'nin dışındaki yeşilliği solgunlaştırmıştı, bu yüzden Sheridan, mezarı çevreleyen otların bu kadar canlı ve ışıl ışıl görünmesinin hayli tuhaf olduğunu düşündü. Bunu akıtma sisteminin yetersizliğine vererek çukura bir avuç dolusu toprak fırlattı.

Kolunu hâlâ hıçkırıklarla sarsılmakta olan Folucia'nın omzuna attı. Folucia karşı koymadı ve Sheridan, bunun, kızının gerçeklerle hesaplaşmayı kabullenişinin ilk adımı sayılıp sayılamayacağını düşündü. Gelgelelim Sheridan kendi çocukluğundan da biliyordu ki, hatasını onarmak için ne yaparsa yapsın Folucia her zaman onu suçlayacaktı, bu konuda hiçbir şey söylemese bile.

Sheridan kravatını düzeltti, sonra elindeki çamuru hatırladı. İçinden bir küfür yükseldi, ama ortamın etkisiyle hemen yatıştı. Sonra inanmakta güçlük çektiği bir şey oldu – inceden bir kıkırdama sesi geldi kulağına. Etrafını saran ağırbaşlı havaya odaklanarak gülmesini bastırdı Sheridan. Buna rağmen, suçluluk hissetmedi. İnsan zihninin bu gibi zamanlarda hiç olmayacak ve son derece beklenmedik şeyler yapabildiğini çoktandır fark etmişti. Aslında, ailedeki böyle bir boşluğu doldurmanın asla mümkün olmadığını bilse de, küçük bir köpek almalarının belki de hoş bir fikir olabileceği yolunda görüş belirten Margaret Stem'in de benzer bir zihinsel sapkınlık anına kurban gittiğinden emindi Sheridan.

Folucia burnunu çekti ve dizlerinin üstüne çökerek yerden bir avuç toprak aldı. Gözlerini mezarın içine çevirdi ve gözyaşları yeniden sökün etti. O kadar gereksiz ve o kadar, o kadar trajikti ki bütün bunlar.

Sheridan, kadının bu konuda suçluluk duymasına neden olacak bir şey yapmamalarında ısrar etmişti. Bir kazadır olmuştu işte. Ama Folucia, yaşadığı sürece affetmeyecekti Margaret teyzesini. Kedilere asla tavuk kemiği verilmeyeceğini herkes, ama herkes bilirdi. Kendini toparlamak için derin bir nefes çekerek ciğerlerini havayla doldurdu ve avucunu açarak toprağı yavaşça Hogarth'ın kutusunun üzerine bıraktı. O sırada, ikinci bir elin usulca omzuna

dokunduğunu fark etti.

"Yaa işte, Folucia. Hogarth'a yazık oldu ama benim açelyalar sevinecek bu işe, hih, hih," diye kıkırdadı annesi. Folucia burnunu çekti ve kısa bir gülümsemeyle karşılık vermeyi başardı.

Sheridan ağır ağır bahçe çitlerine doğru yürüdü.

"Bizim yaşlı Hogarth için karalar bağlamaya pek niyetin yoktur herhalde, ha?"

"Valla, bilmem ki," diyerek sırıttı Eddie. "Lothian koşturmacayı özleyecek."

"Hımmm."

"Söyle bakalım, Sherry, kibarlığını gösterip komşuların için bir şişe şarap açacak mısın?"

"Maalesef olmaz Eddie. Bugün Jennifer'ın fizyoterapi günü, benim de şehirde bir öğle yemeği randevum var – o yüzden böyle giyinip kuşandım. Ama bak ne diyeceğim, Jennifer koltuk değneğinden ve bu mafyozo saç tuvaletinden kurtulunca kutlama mahiyetinde bir mangal partisi yapsak fena olmaz hani."

"Yani, durum güvenli mi diyorsun?"

Sheridan anlamaz gözlerle baktı kadına.

Eddie başıyla işaret ederek, temelleri sağlamlaştırma çalışması sırasında Entwhistle'ların evini ayakta tutan devasa tahta desteği gösterdi.

"Ha tabii, tabii, Eddie," diye güvence verdi ona. "Her şey göründüğünden çok daha sağlam."

Jayne, *Guardian*'ın iş ilanları sayfasına sıkkın sıkkın göz gezdirdi. Gazeteyi fırlatıp attı, çayından bir yudum aldı ve yerel gazeteye uzandı. Yarım günlük muhasebe kursları için doldurulmuş başvuru formları, kahve masasının üzerinden alay edercesine ona bakıyordu.

Telefonun sesi bir anlığına kederini dağıttı. Ama sonra, büyük ihtimalle bir iş görüşmesiyle ilgili olduğu düşüncesi Jayne'i yeniden sıralsıklam bir mutsuzluğun içine savurdu. Telefonu açmamayı düşündü, ama kendinde yeterli cesareti bulamadı.

"Alo, buyrun," dedi Jayne, neşeyle çınlayan bir sesle.

"Çıktım ben," dedi Yantra ifadesiz bir tonla.

"Öyle mi, iyi. İyi."

"Hane vergisi fotoğraflarından kesin bir sonuca varamadılar, vazgeçtiler davadan."

"Hı-hı, peki öbür suçlamalar?"

"Bir şey çıkmadı, maksat eziyet olsun."

"Harika."

"Ziyaretler için çok sağ ol."

"Altı üstü iki ay yat . . ."

"İki ay uzun bir süre, yani, benim gibi suçsuzsan eğer."

"Evet haklısın da . . . Bu işleri bilirsin işte, Yan."

"Ha tabii tabii, bilirim."

"Telefon ettim."

"Bir kere."

"Evet ama, Yan, bir tuhaftın sen de. Yani ne bileyim, kızgın, öfkeli falan. Ürkünçtün, Yan. Yani, hâlâ öyle misin? Hâlâ dövmek istiyor musun . . . ?"

"Hayır, yavrum. Durumu kafamda biraz daha aydınlığa kavuşturdum galiba. Yani, kesinlikle ebemizi belledi, ona şüphe yok da. Ama düşündüm de, yani, istemeden yapılmış bir şeydi belki."

"İyi, iyi. Bu konuda fikrini değiş . . ."

"Yine de, bir türlü karar veremiyorum, Jayne, birinin ebesini bellediğinin farkında olmamak mı daha büyük suçtur, bunu bilerek yapmak mı? Ya da, şeydir belki de, mu tarzı bir şeydir. İyi ve kötü, doğru ve yanlış. Neyse, bu kadar filozofluk yeter. Nerede buluşuyoruz, yavrum?"

"Aağ . . . "

"Ne aağ'sı?"

"Belki de diyorum, yani, şey yapmasak, anladın mı, buluşmasak daha iyi olacak. Bir süreliğine."

"Persephone beni terk ediyor diyorsun, öyle mi?"

"Kim?"

"Persephone, Toprak Ana'nın kızı, hani Orpheus'un . Neyse, boş ver."

"Evet, Yan," dedi Jayne kupkuru bir sesle.

"Bu yapılmayan ziyaretlerde benden daha bilge bir adamın parmağı varmış gibi geliyor bana. Doğru mu?"

Jayne cevap vermedi.

"Demek neden ve koşulların rüzgârına bırakıyorsun beni, ha?"

"Özür dilerim, Yan. Ben sadece . . Sen yine de yoluna devam edip oğlunu bulmalısın ama . . . şeyi işte, bıdığı."

"Bıdık, öyle mi? Bıdık? Varoluşun zulmünden kurtuluş?"

"Özür dilerim."

"Budizmin Vedacılıktan devraldığı kavram? Mokşa. Boş ver, n'apıcaksın."

"Ya, kusura bakma işte, biraz unuttum bu şeyleri. Endy'den ne haber?"

"Nankör yaratık. Birinci dereceden kanıt. Onu hayvan sığınma evine bırakma fikrine kapılmıyor değilim. Zaten bu vakte kadar bir yerlere göndermişlerdir. Ee, sevgili banliyö dünyamızda hayat nasıl?"

"Yan. Burada mutluluktan öldüğümü söyleyemem. Yani, mutlu olduğumu söyleyemem, hiçbir bakımdan. Ama, evet . . . ne diyeyim ki, buradayım işte."

"Buluşalım, Jayne. Lütfen, sadece . . ."

"Olmaz, Yan," dedi Jayne sakin bir sesle. "İstemiyorum."

"Nirvana aşkına, hadi be kızım. Yani, çok bir şey istemiyorum ki. Bir içki. Hayatımı yoluna koyana kadar kanepede birkaç gece. . ."

"Olmaz."

"İyi, peki. Minibüs yok. Para yok. Bir tavsiye rica edeyim."

"Sana bir şey olmaz. Her zaman iyi olursun sen."

"İyi de, yani, ya manen bir parça yaralanmış durumdaysam? Ya artık dilenemeyecek durumdaysam?"

"Sen mi? Asla."

" 'Dilenmek' dedim, Jayne. Yani, kafa parası için değil. Bayağı, yaşayabilmek için."

"Ne farkı var ki?"

"O-hoo, yapma ama yaa."

"Bak, Yantra. Bak şimdi. Durum şöyle. Kalman şöyle dursun, babamın seni bu eve sokmasının bile imkânı ihtimali yok. Kesinlikle imkânsız. Kesinlikle. Öte taraftan, ben kalkıp seninle gelirsem, eh, bu ne demektir, seninle birlikte ben de kendimi dilenciliğe teslim edeceğim demektir. Ama eğer biraz param olsaydı, gerçekten verirdim sana. Ama, işsizim. Annemle babamın da –sicilimden dolayı, anladın mı– elime düzenli bir şekilde para vermek konusunda çok ısrarcı oldukları söylenemez. Bu durumda, anlatabiliyor muyum . . ."

"Jayne, elimizdeki bütün parayı sana verdim, kendini kurtar da git festivalde kızını gezdir diye, doğru mu?"

"Doğru."

"Şimdi, mutlaka azıcık bir şey kalmış olması lazım sende."

"Yemin ederim, hiç kalmadı."

"Hiç mi?"

"Geçen haftaya kadar biraz vardı. Bir şekilde gitti işte."

"Nasıl gitti yani, şöyle sıcak bir bar köşesinde, insanlara yollarda geçen günlerinden hikâyeler anlatarak mı?"

"Eh, öyle denebilir herhalde. Evet. Ama yani, anla işte . . ."

"Jayne, sadece buluşalım. Para istemiyorum, hiçbir şey istemiyorum. Sadece buluş . . . "

"Olmaz, Yan."

"Neden . . . neden olmazmış?" diye öfkeyle atıldı Yan. "Yani..."

"Çünkü . . . işte . . . neden olmayacağını sen de biliyorsun bence, Yan."

"Hayır efendim, bilmiyorum."

"Yok, yok, bence biliyorsun, Yan."

"Neden? Nedenmiş? Söyle o zaman."

"Çünkü her şey değişir; hiçbir şey sonsuza kadar aynı kalmaz."

Sheridan Entwhistle, anlaşılmaz bir mantığın eseri olarak bir lego kenti andıracak şekilde inşa edilmiş olan East Croydon tren istasyonuna girdi. Abonman kartını çıkarmak için elini cebine attı, sonra hatırlayarak gişelerden birine doğru ilerledi. Doğru fikirlerle karşısına çıktıktan sonra James'in Entwhistle Yayıncılık'a destek vereceğine o kadar emindi ki, aylık abonmanını yenilemeyi düşündü bir an, sonra vazgeçti. Zaten işyerini Londra'nın dışında bir yerde açma fikri giderek ağırlık kazanmaktaydı kafasında.

Ekrana bir göz atarak Victoria treninin birkaç dakika içinde kalkacağını öğrendi ve adımlarını sıklaştırdı. Ancak, ana bekleme salonundan dört beş metre kadar uzaklaşmışken anıden olduğu yerde döndü ve aceleyle gerisin geriye koşturmaya başladı.

Sonradan birileri ona soracak olsa, o anda aklından tam olarak hangi düşüncelerin geçtiğini açıklayamazdı Sheridan Entwhistle. Hatta belki de hiçbir düşünce yoktu, sadece son derece yoğun bir endişe hissi vardı.

Çömelip çocuğun elini tuttu.

"Sen kayıp mı oldun bakalım, delikanlı?" diye sordu yumuşak bir sesle.

Sıkıca tembihlenmiş olan çocuk cevap vermedi.

"Hadi, yapma böyle. Ben iyi adamlardanım. Adın ne senin, bakalım?"

Çocuk ona yandan yandan bakarak bir şeyler mırıldandı.

"Pardon, tam duyamadım söylediğini."

"Mokşa," diye tekrârladı çocuk. Sheridan bu adı daha önce bir yerde duymuş olabileceğini düşündüyse de, nerede olduğunu çıkaramadı.

"Peki o zaman, Mokşa, gidip iyi kalpli bekçi amcayla biraz konuşalım mı?"

Başını hızla aşağı yukarı sallayan çocuk bir şey söylemedi.

Sandviç büfesinden çıkan iri yarı bir kadın hızla yanlarına doğru koşturmaya başladı. Sheridan ayağa kalktı. Kadın suçlayan bir bakışla ters ters baktı ona.

"Ne oluyor burada?" diye sordu sert bir sesle.

Sheridan kadının bakışlarına dosdoğru karşılık verdi – ne yüzünü gözünü oynattı, ne kızardı, ne de boğazını temizlemek için dayanılmaz bir ihtiyaç duydu.

"Siz bana söyleseniz nasıl olur, hanımefendi?" dedi, herhangi bir pişmanlık belirtisi sergilemeden.

Kadın boş gözlerle Sheridan'ın yüzüne baktı, ama başka bir şey söylemedi. Sheridan Entwhistle arkasını döndü ve platformun üzerinde hızlı adımlarla uzaklaştı.

Otuz saniye sonra çıldırtıcı vınlama sesi bir insan sesine dönüştü.

" Teşekkür ederiz. Anons sona ermiştir."

Hayatla hesaplaşmak için çok geç kalmış, aklı başında orta yaşlı bir adam. Gençliğini güvenlikli bir gelecekle takas etmiş, sorumlulukların ağırlığı altında ezilen, başka türlü bir hayatın hayalini bile kurmamış, sürprizsiz ve sekssiz hayatından bıkmış bir iyi aile babası: Sheridan Entwhistle.

Sıradan bir işgününün sonunda gelen beklenmedik bir kalp krizi, hiçbir şey için geç olmadığını gösterecektir. Sheridan'ın içinde saklanan anarşist olanca cüretiyle ortaya çıkacak ve o güne kadar mahrum kaldığı her şeyi arsızca talep edecektir: Özgürlük, samimiyet, dürüstlük, vicdan, baş kaldırı, yaşama sevinci ve seks. Hayatını allak bullak eden bu sersemletici macerada Sheridan yalnız da değildir: Düzenle göbek bağlarını koparmış iki genç gezgin, Nirvana yolcuları Yantra ve Jayne, ona yol arkadaşlığı ve rehberlik edecektir...

Anarşist, Sheridan Entwhistle'ın tek kişilik isyanını anlatıyor. Yaşlanmanın kaçınılmaz cehenneminin, orta yaş krizine çarparak rayından çıkan yavan bir hayatın fotoğrafını çekiyor. Aynı zamanda varolmanın ezici baskısıyla, korkular ve güvensizliklerle başa çıkmaya çalışan birbirine yabancı iki ayrı dünyayı; muhafazakâr banliyö dünyası ile New Age akımının alternatif dünyasını karşılaştırıyor. Sheridan Entwhistle'ın akılcı, kinik ve egosantrik orta sınıf değerleri, evrenin, doğanın ve tarihi geleneklerin sesini dinleyerek yaşayan Yantra'nın metafizik ve maneviyatçı değerleriyle kapışıyor. Sheridan Entwhistle'ın çizginin öte yanına yaptığı kaçamağa seyirci olurken, çizginin her iki yanının da göründüğü gibi olmadığını keşfediyoruz. Dünyanın işaretlerle dolu olduğuna, hayata direnmemenin erdemine, nihai iyilik ilkesine inanmak istesek de, Hawkins'in ustalıklı hicvi, kıraç toprakta gül bahçesi yetiştirmenin kolay olmadığını bize bir kez daha hatırlatıyor.

Anarşist bir hüsran romanı. Hayatı "dış yolculuklar"dan ibaret sananların hüsranı...

NU-DO
KDV DAHİL
006934